

ΘΗΣΑΥΡΟΣ



AP. 791

ΠΡΟΜΗΘΕΙΣ ΔΕΣΜΩΤΕΣ

Κοζερή της εβδομάδος

Τό αναφέρει με καύμο: "Η δεν γυρί-
ζουν να τον δούν, δεν σταυρώνει γυ-
ναίκα, που λέει ο λόγος, ή αν τον
προσέξουν, να τον κλαίτε. Ο κισσός
που σφίγγεται πάνω στο πείκο, ή βεντού-
ζα στην πλάτη, τὸ σκαθάρι στην ξοδεργα.
"Η άπειλή της Ισοδιότητας. Χρειάζεται ή
έγγειρησι για ν' απαλλαγῇ. Σε μία δὲ ἐγ-
χείρησι, δεν πονά μόνον ο δγκος που κό-
βεται από τὸν οργανισμό. Πονά ολόκληρο
τὸ σώμα.

Δεν με βοηθεῖ, δυστυχώς, ή μήνη, για
να θυμηθῶ αν καταπίστηκα κι άλλη φο-
ρά με τὸ θέμα. "Αλλά κι αν ασχοληθήκαμε
κι' άλλοτε μ' αυτό, δεν χάλασε ο κόσμος.
"Η ζωή επαναλαμβάνεται. Τὰ θέματα είναι
μετρημένα. "Η διαφορά περιορίζεται στη
μορφή με την οποία εκδηλώνεται τὸ κάθε
θέμα, στὸν τρόπο που θὰ τ' αναλύσετε,
στην ψυχική διάθεσι που θὰ βρεθῇτε την
ώρα της ανάλυσέας του.

Δεν παρουσιάζουν μεγάλη ποικιλία οί
χαρές και οί λύπες τῶν ανθρώπων. Με ά-
φελτηρή τή γέννησι και τέρμα τὸ θάνατο,



Εκείνες που τον έδωσαν με
απάθεια, τον βλέπουν με πάθος.

όλα κυλούν κατά τὸν ἴδιο τρόπο. "Η ποικιλία είναι ἐπιφανειακή.
Ποικιλία στη φόρμα, ποτέ στην ουσία.

"Αφίσαμε τὸν ἄνθρωπό μας να περιμένῃ. Καύμος μεγάλος,
που λέτε. Βλέπει τοὺς φίλους του και τοὺς χαιρετά. Μία βάλτα
στὸ δρόμο, τοὺς εξασφαλίζει τὸν ἐρωτικό ἐπιούσιο. "Ενα γλυκό
στὸ κέντρο και τὸ γειτονικό τραπέζι ἀνταποκρίθηκε κιόλας στὸ
χαμόγελο. Μονοὶ μπαίνουν στὸν κινηματογράφο, διπλοὶ βγαίνουν.
Για μπάνια κατεβαίνουν στη θάλασσα τὸ καλοκαίρι και γυρίζουν
με τὰ δίκτυα γεμάτα. Σε συγκεντρώσεις πηγαίνουν τὸ χειμῶνα και
δεν φεύγουν με άδειο τὸ σάκκο τους.

Πόσο διαφορετική είναι ή δική του μοῖρα... Δύσκολος ο δικός
του ἐρωτικός δρόμος. Δεν είναι από τοὺς τύπους που τοὺς προσέ-
χουν με τὸ πρῶτο. "Ασχημος; Κάθε άλλο. Με ἐμφάνισι που τὸν
ἀδικεῖ. Οὔτε. Μάλλον ψηλός, μάλλον κομψός, μάλλον συμπαθητι-
κός — ή παρουσίαι προέρχεται φυσικά από τὸν ἴδιο — δεν ὑπερ-
ρεῖ ἀπέναντι τῶν ἄλλων, για τοὺς ὁποίους εἶν' εύκολη ή συγκομιδή.

Τί είναι αυτό που τὸν λείπει; Τὸ θράσος ἴσως, τὸ εἰδικὸ θράσος
που πρέπει να εἶν' ἐμφυτο και ὄχι προσποιητὸ για νάχη ἀπόδοσι.
Τὸ λείπει ακόμα ή ἀναι στην εισαγωγική ἀνοητολογία, που φαί-
νεται να είναι ἀπαραίτητη κι' αὐτή για να στερεώσῃ μία περιπέ-
τεια. Τὸ λείπει — τὸ σπουδαιότερο — ή ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό
του. Δεν ξεκινά με τὴν πεποίθησι στη νίκη. Ξεκινά με τὴν ἀμφιβο-
λία. "Η σκέψι του είναι: "Εμένα θὰ κυττάξῃ αὐτή;". Τὸ σύμπλε-

γμα της κατωτερότητας, που είναι κακίστο παντού, αλλά
γίνεται ολέθριο στις ἐρωτικές ἐπιχειρήσεις. Τίποτα δὲ
συγχωροῦν οί γυναίκες λιγώτερο από τις ἐκδηλώσεις
δειλίας και μειωμένης ἐμπιστοσύνης στὸν ἑαυτό μας.

"Ο μεγάλος του, όμως, καύμος, είναι ἄλλος. Με δυσκο-
λία ἀνασύρει τὸ θῆραμα, αλλά ἐπιτέλους κάποτε τὸ ἀνα-
σύρει κι' αὐτός. "Ιδρώνη, κουράζεται, χάνει ὥρες, δια-
θέτει ὅλη του τὴν ὑπομονή, αλλά δεν μένει και με άδεια
χέρια.

Τότε ἀκριδῶς είναι που ἀρχίζει τὸ δράμα του. Οί ἄλ-
λοι παίρνουν τὴν ἐλαφίνα τους, τρώνε, πίνουν,
χορεύουν μαζί της, χαίρονται τὰ θέλητρά της,
κι' ὅταν κορεσθῶν, μετὰ μία-μέρα, μία ἑβδο-
μάδα, ἑνα μήνα, της ὑπογράφουν τὰ διαβατή-
ριά της, ή παίρνουν οί ἴδιοι ἀπὸ ἐκείνην τὰ δι-
κά τους διαβατήρια. Μία διαδικασία που γίνε-
ται χωρίς ὀδύνῃ και στεναγμό. Τὸ καυγάδακι,
ή ο φιλικὸς χωρισμός, που δεν συνοδεύονται ἀπὸ
μουσική μελοδράματος.

Κάποτε χωρίζονται και χωρίς ἐξηγήσεις.
Ζιωπηλῇ ἀποχώρησι. "Ο ἑνας πηγαίνει στὸ
ραντεβού, ο ἄλλος δεν πηγαίνει ή δεν πηγαί-
νουν και οί δυο. Καί δεν ψάχνει πιά ο ἑνας να
βρῇ τὸν ἄλλον.

Ποῦ τέτοια τύχη στὸν δικό μας! Με δυσκο-
λία μπλέκει, με μόχθο ξεμπλέκει. "Εκείνες που
δυστροποῦν να τὸν πλησιάσουν, ἀρνιούνται ὅ-
στερα ν' ἀπομακρυνθῶν. "Εκείνες που τὸν ἔ-
δλεπαν με ἀπάθεια, τὸν βλέπουν με πάθος. "Α-
μελητὰ ποιότητα στην ἀρχή. Θεότητα μετὰ
τὴ γνωριμία.

Γαντζώνονται ἀπάνω του, κρεμιούνται ἀπὸ
τὸ λαιμό του. Δεν τὸν ἀφίνουν σε ἡσυχία. Θέ-
λουν να τὸν βλέπουν κάθε μέρα. Κι' ὡς που
νάρθῃ ή ὥρα της συναντήσεως, τὸν τρελλαίνουν
στὰ τηλεφωνήματα.

Δεν είναι αὐτὸ τὸ ἰδανικό του. "Ο ἔρωτας
που ἐμπνέει, θὰ ἔπρεπε να τὸν κολακεύῃ. Τὸν
ἐνοχλεῖ. Τὸν βλέπει σὰ δυστύχημα. Ζηλεύει
τοὺς ἄλλους, τοὺς τιμιπολόγους, που περνοῦν
ἀπὸ τὸ ἀμπέλι, κόβουν ἑνα σταφυλάκι και συνε-
χίζουν ἐξένοιαστοι τὸ δρόμο τους. Τὸ ἐρωτικό
παιχνίδι με τὴ μικρὴ διάρκεια, είναι ή ἐπιθυμία του.

"Ενα χαμόγελο, ἑνα ποτήρι κρασί, ἑνας χορὸς, ἑνας
ἀσπασμός, κι' ἀπὸ δῶ πάνε κι' οί ἄλλοι.

Οί δικές του γνωριμίες, γίνονται... μακριὰ σαρα-
κοστή. Πολύτομο μυθιστόρημα. Τραγωδία σε ἀναρί-
θμητες πράξεις και σκηνές. Θὰ μπορούσε, βέβαια, να
σημάνῃ τέρμα, νά... κοψῇ, να βάλῃ τὴν τελεία του.

Δύσκολος όμως ὅπως είναι στοὺς προλόγους, δύσκο-
λος είναι και στοὺς ἐπιλόγους. "Αβουλία, ἀδράνεια,
δειλία, φιλανθρωπία, γίνονται οί τύρανοι του, που
τὸν κρατοῦν Προμηθεῖς τὸ ἔρωτα, δεμένο πάνω στὸ
βράχο του.

Σαράντα χρονῶν ἄνθρωπος και — σκεφθῇτε —
δεν ἔχει περάσει παρὰ ἀπὸ τέσσερις περιπέτειες, ἐνῶ
οί ἄλλοι τις μετροῦν με τις ντουζίνες. Οὔτε τὰ ὀνό-
ματα τῶν γυναικῶν που γνώρισαν θυμούνται ἐκείνοι.
Πῶς να τις ξεχάσῃ αὐτός; Είναι τόσο λίγες και τόσο
ἐπιμονες στην προσκόλλησι...

"Η διαπίστωσι όμως μίας καταστάσεως, δεν τοῦ
είναι ἀρκετῇ. Ζητεῖ και τὴν ἐξήγησι τοῦ φαινομένου.
Τί τοῦ λείπει ή σε τί ὑπερτερεῖ; Γιατί ή δυσκολία
στην ἀπόκτησι τοῦ ἀγαθοῦ, γιατί ή δυσκολία στην
ἀπαλλαγῇ;

Μη τοῦ ἀποδώσουμε — σπεύδει να μᾶς διαφωτίσῃ
— χάρισματα που δεν είναι φανερά ἐκ πρώτης ὄψεως και που ὅταν
ἀποκαλυφθῶν, τὸν ἀνεβάσουν στην ἐκτίμησι τῶν προσώπων με τὰ
ὁποία συνδέεται. "Ενας ἄντρας συνηθισμένος, ὅπως ὅλοι οί ἄντρες,
με τις καλές και τις κακές πλευρές του.

Εἶναι, όμως, πράγματι, ἔτσι, ὅπως παρουσιάζεται; Ξέρει τόσο
λίγο ο καθένας μας τὸν ἑαυτό του!

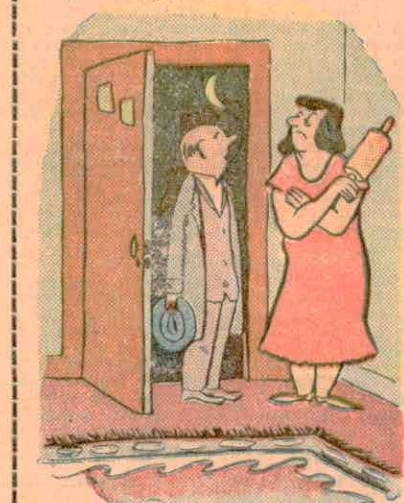
Μη ψάχνουμε να βροῦμε σε προσόντα ή σε ἀδυναμίες τὴν ἐξή-
γησι ἑνὸς «φαινομένου» που δεν είναι «φαινόμενο». Εἶναι κανόνες.
"Ο κανόνας που θέλει ὕστερ' ἀπὸ μία δύσκολη σπορά, δύσκολο
να είναι και τὸ ξεριζώμα. "Ισως, γιατί, ξέροντας πόσο δυσκο-
λεύεται στην κατάρτησι, ἐντεῖναι τὴν προσπάθειά του και ρίχνεται
με σφοδρότητα στὸ ἐρωτικό μάτς. Τὰ παίζει ὅλα για ὅλα. Πλού-
σιος σε ὑποσχέσεις, σε κορώνες, σε πυροτεχνήματα, σε φλόγες.
"Εξαρσεις χωρίς φρένο.

Χλιαροὶ οί ἄλλοι που εἶναι βέβαιοι για τὸ κέρδος. Φλογερὸς αὐ-
τός, που κουράζεται στην παλιορκία. Οί ἐνθουσιασμοί του όμως,
τὸ θερμὸ ψυχικὸ κλίμα που δημιουργεῖ, ἀσκεῖ βαθύτατη ἐπίδρασι
στὸ πρόσωπο που κατακτᾷ, κι' ὅταν κάποτε σημάνῃ σ' αὐτὸν ή
ὥρα τοῦ κορεσμοῦ, ἀντιμετωπίζει τις φωνές της ἀπογνώσεως ἐκείνης
που τὸν ἔχει πιά κουράσει. Μία ἐξήγησι προσπάθησα να δώσω.
"Αν ἔχετε καμμιάν ἄλλη, να τὴν ἀκούσουμε...

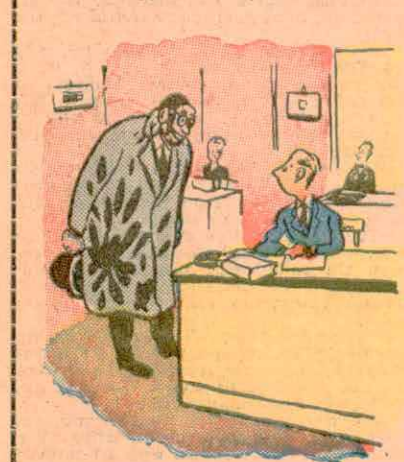
Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ



— Μην ἀνησυχῆς για τὸ λο-
γαριασμό τοῦ νοσοκομείου, ἀγά-
πη μου! Λιγώτερα θὰ ξοδέψου-
με ἐδῶ, ἀπ' ὅσα θὰ ξοδεύαμε,
αν ἦσουν γερῇ!...



— Μπα, Κάνεις κουλουρά-
κια τόσο ἀργά. Καίτη;...



— Για μάντεψε, κύριε Γιάννη,
ποιὸν πιστοίσιες ἐδῶ και λίγη ὥρα με
τὴ ματσουκλέτα σου;...

ΝΕΑ ἐπιδημία: Τὰ «στράς».
"Η ὁποία, ἔχει φυσικά,
προσβάλει τὸς ἐκπροσώπους
τοῦ «ἀδυνάτου φύλου» και
δὴ τις ὀλιγωτερον... ἀκμα-
ζουσες οικονομικῶς.

— Νίκο, χρειάζομαι ἑνα
στράς για τὸ μαῦρο φουστό-
νι μου.

— "Αχ! Εἶδα ἑνα στράς
θεῦρα!

— Θα μοῦ πάρῃς ἑνα
στράς, ἀντρουλήν μου;

Αὐτὰ και ἄλλα παρεμφερῇ
λέγονται και ἀκούγονται
τὸν τελευταῖο καιρό ἀπο-
κλειστικῶς σχεδόν στις «ἐν-
τιμ» μεταξὺ νομίμων και μὴ
ζευγῶν συζητήσεις.

— "Αλλά κάποιος «ἀντρου-
λήν» ἔτυχε να εἶναι πολὺ
ζορικός.

— Τι στράς μοῦ τοᾶμπου-
νᾶς, γυναίκα;

— Στράς, χρυσὸ μου! Δεν
ξέρεις τὸ στράς. Εἶναι ὑπὸ-
ζου, ὅχι βέβαια ἀληθινά, ἀλ-
λὰ πολὺ ἐμφανισμα και ἐν-
τυπωσιακά. Πρέπει να πάρω
κι' ἐγὼ ἑνα κολλιεδάκι ἀπὸ
στράς. "Αλλωστε δεν εἶναι
κι' ἀκριβό. Κρατῶν μόνον δι-
ακόσιες χιλιάδες.

Και ο «ἀντρουλήν» ἐξα-

γριωμένος μέχρι... ποιήσεως
καλομποριού;
— Καί μπᾶς και φαντάστη-
κες ὅτι τὰ διακόσι χιλιά-
δικα εἶναι... σ τ ρ α σ ὁ
x α ρ τ α...

Δ ὅσα τῶ θεῦ, ξαναβρήκα-
με τὸ «χρυσούνι» ἐνδια-
φέρον μας.

— Πόσο σήμερα ή λίρα;

— Τρακόδες εἰκοσι ἑπτὰ!

— Πά! πᾶ! πᾶ!

Και ἐν συνεχεία:

— Λες ν' ἀνέθῃ ακόμα;

— "Αμ θ' ἀνέθῃ!

— Πᾶ! πᾶ! πᾶ!

Κι' ἔτσι ή σιτίλθουσα και
ἀπαστράπτουσα στερλίνα
κατὰφερε να γίνῃ πάλι τὸ
μοναδικὸν σχεδόν θέμα συ-
ζητήσεως και ο κυριώτερος
ἐπιλόγιος.

Δικαιοφονημένες λοιπόν
οί «πρωινές πιένες» που
σημειώνονται στὸ Χρηματι-
στήριο, ὅπου ἡκούσθῃ και τὸ
ἐξῆς ἀίμιμτο ἀπὸ ἑνα συμ-
παθέστατο γαδριά που φῶ-

ναε σε κάποιο «συνάδελ-
φό» του:

— Μην... πουλάσεις ρε θα-
νάσο!

— Εἰχω πληροφορίες
πὺς θ' ἀκριθῇν!

— "Αλλά ὅταν νάκῃ ναίκο,
κύρα ἔχει παρῇ ὁ θάνατος
τὴν γειτονία.

— Μήπως εἶδατε τὴ Τζίλ-
ντα;

— Ποια Τζίλντα;

— Τὴ γάτα μου, καλέ!

— "Οχι. Δεν τὴν εἶδαν τὴ
γάτα της. Καί τὸ ἐρώτημα
υποβάλλεται με μεγαλυτέ-
ρα ἀγωνία παρά κάτω.

— Μήπως εἶδατε τὴ Τζίλ-
ντα;

— Εἶδῃ ή Τζίλντα, ἐκεῖ ή
Τζίλντα, πουθενά ή ἀφιλότι-
μη. Καί ή κύρα της να κλαίῃ
να ὀδύρεται και να σπα-
ράζει.

ΕΤΟΣ ΙΣΤ' ΑΘΗΝΑΙ, 24 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1954 ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 791

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΣΧΕΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡ. ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 Θ ΓΗΛ. 27-135—29-967 Θ ΤΙΜΗ Δρ. 6000



Εὐδύμα ἐνστατανέ

— "Αχ! τὸ χρυσὸ μου! "Αχ
τὸ πουλάκι μου! "Αχ ψιψι-
νούλα μου!

Καί στή δραματικώτερη
στιγμὴ τοῦ... ψιψινεύου θρή-
νου, να ή ἀφιλότιμη ή Τζίλ-
ντα, που προφανῶς εἶχε ξε-
χαστῇ σε κάποια κεραμιδία.

— Τζίλντα μου! Καμάρι
μου! στριγκλίζει καθώς τὴν
παίρνει τρυφερά στην ἀγκα-
λιά της.

Καί στρεφόμενη στοὺς ἀ-
νδισομένους γείτονες ἐξη-
γεί:

— "Εχει ἔρθῃ ταίρκο και
φοβήθηκα μήπως ή καύμε-
νούλα μου γίνῃ μεζές για
τὸ λιοντάρι!

Καί οί ὑποστάντες τὴν ἐ-
νόχλοπι εὐχονται ἐνδομύ-
χως να μὴ φάνῃ τὰ λιοντά-
ρια τὴν Τζίλντα, αλλά τὴν
...κυρά της!

Α Π' αὐτὰ που γίνονται ἐν
κρυπτῷ και παραθύστῳ:



Θυμωμένος συμπολίτης συ-
ναντᾷ τυχαίως στὸ δρόμο,
μία βαρυνεμένη για τὸ
θάνατο τῆς μητέρας της,
κύρια, συζυγο ἑνός φίλου
του.

— Θερμὰ συλλυπητήρια,
κύρια μου, της λέει τυπικῶ-
τάτα.

Λίγα βήματα πῶ πάνω —
πάντα τυχαίως — συναντᾷ
και τὸν συζυγο. Καί σπεύ-
δει να ἐκπληρώσῃ τὸ κοι-
νωτικὸ καθήκον του:

— "Εγκάρδια... συγχαρητή-
ρια!...

Λέγεται δὲ ὅτι ο «βαρυ-
πνεῶν»... κέρασε μπύρε!

Τ Σ κεντρικὸ μῦθο ἐνέκη-
νται... μουρογραφῆς ὑπαρ-
ξιοτής, ή ἐμφάνισις τοῦ ὁ-
ποίου...

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΙΣ

ΟΛΑ ΡΟΔΙΝΑ

"Απεφασισέν ο Δῆμος, ὅχι δρόμος να μᾶς στρώσῃ,
μα μπροστὰ τὸν ὅλα τ' ἄνθρ, προσέχως να συγκεν-
τρώσῃ (τρώσῃ)

Ἀλλὰ δὴ τ' ἀνθρωπεία της "Αθῆνας θὰ κυττάσῃ,
μπρός ἀπὸ τὸ μέγαρό του εὐπρεπῶς να παρατάσῃ!

— "Εἶναι κάθε σύμβουλος μᾶς, φίλτατοί μου "Αθηναῖοι
μόνο... ὑμῶν τῶν ἀνθρώπων, καθ' ἑκάστην, θ' ἀναπνέ-
ει και δεν θα πιστεῦν, πλεόν, ὅτι ή ἐνδοξή μας πόλις,
παντελῶς στερεῖται δρομῶν

κι' ὅτι πλην αὐτῶν συμβούλους, γενικῶς οί ἄλλοι (ὅλοι)
ἀναπνέουν, κάθε μέρα, μόνον μῦρα... ὑπονόμων!

Γ. Θ-Σ.

ποίου προκαλεῖ εἰλικρινῆς
ἐνδιαφέρον και ποικίλα σκά-
λια.

Τελικῶς ή κουβέντα περι-
ορίζεται στὸ καθαῶς θεω-
ρητικὸ μέρος τοῦ ὑπαρξί-
σμοῦ.

— Τί εἶναι ὑπαρξισμός; ἐ-
ρωτᾷται.

Διάφοροι ὀρισμοὶ ἐκτοξεύ-
ονται πανταχόθεν. Σοβαρο-
φανείς, βαθυστάχτοι, με-
λετημένοι κλπ. Κανείς, ὁ-
μως, δεν ἱκανοποιεῖ τὸ κοι-
νὸν αἰσθημα. "Οπότε ἐπεμ-

θαίνει γνωστὸς εὐθυμογρά-
φος, που «τοποθετεῖ» τὸ
θέμα.

— "Εξ ὅσων βλέπω στήν
"Ελλάδα τουλάχιστον, ἀπο-
φθεγγεται, ὑπαρξισμός θὰ
πῇ να... γλυτώνῃς τὰ κυρι-
στικά!

Ε πιστοφῇ ἀπὸ τὸ γαμήλιο
ταξίδι ἀγαπημένου, αλλά
ἀναμώστου ζεύγους.

Πενντάρης ἐκείνος, εἰ-
κοσάρα ἐκείνη. Καί να και ο
«καλὸς φίλος».

— Να σοῦ γνωρίσω τὴ γυ-
νοίκα μου.

— "Α! Χαίρω πολὺ, κυρία
μου. Να ζήσετε!

— Δεν σοῦ κάνῃ ἐντύπωσι
που παντρεύτηκε στὰ ξαφνι-
κά; ρωτᾷτε κορδαμένους ο
εὐτυχῆς... γηραιονόνημ-
φος.

— Καμμιὰ τὸν διαβεβαιώ-
νῃ ο ἰκαλὸς φίλος.

Καί συνεχίζει με ἰοδόλον
μειδιάμας.

— Μεστωμένη και καπάτσα

— "Α! Χαίρω πολὺ, κυρία
μου. Να ζήσετε!

— Δεν σοῦ κάνῃ ἐντύπωσι
που παντρεύτηκε στὰ ξαφνι-
κά; ρωτᾷτε κορδαμένους ο
εὐτυχῆς... γηραιονόνημ-
φος.

— Καμμιὰ τὸν διαβεβαιώ-
νῃ ο ἰκαλὸς φίλος.

Καί συνεχίζει με ἰοδόλον
μειδιάμας.

— Μεστωμένη και καπάτσα

— "Α! Χαίρω πολὺ, κυρία
μου. Να ζήσετε!

— Δεν σοῦ κάνῃ ἐντύπωσι
που παντρεύτηκε στὰ ξαφνι-
κά; ρωτᾷτε κορδαμένους ο
εὐτυχῆς... γηραιονόνημ-
φος.

— Καμμιὰ τὸν διαβεβαιώ-
νῃ ο ἰκαλὸς φίλος.

Καί συνεχίζει με ἰοδόλον
μειδιάμας.

— Μεστωμένη και καπάτσα

— "Α! Χαίρω πολὺ, κυρία
μου. Να ζήσετε!

— Δεν σοῦ κάνῃ ἐντύπωσι
που παντρεύτηκε στὰ ξαφνι-
κά; ρωτᾷτε κορδαμένους ο
εὐτυχῆς... γηραιονόνημ-
φος.

— Καμμιὰ τὸν διαβεβαιώ-
νῃ ο ἰκαλὸς φίλος.

Καί συνεχίζει με ἰοδόλον
μειδιάμας.

— Μεστωμένη και καπάτσα

— "Α! Χαίρω πολὺ, κυρία
μου. Να ζήσετε!

— Δεν σοῦ κάνῃ ἐντύπωσι
που παντρεύτηκε στὰ ξαφνι-
κά; ρωτᾷτε κορδαμένους ο
εὐτυχῆς... γηραιονόνημ-
φος.

— Καμμιὰ τὸν διαβεβαιώ-
νῃ ο ἰκαλὸς φίλος.

Καί συνεχίζει με ἰοδόλον
μειδιάμας.

— Μεστωμένη και καπάτσα

Τα δράματα της καρδιάς

ΕΝΑ ΜΟΙΡΑΙΟ ΛΑΘΟΣ

*Ήταν νέος, ώριμος, ευγενικός, πλούσιος. Τον είχα γνωρίσει πριν από χρόνια ευτυχισμένο και χαρούμενο. *Υστερα τον είχα χάσει.

Προχτές, λοιπόν, ένας άγνωστος χλωμός, γερασμένος πρόσωπο, μπήκε μ' όρμη στο ιατρείο μου και μου είπε:

— Γιατρέ, σ' εξορκίζω στην παλιά φίλια μας να μου κάνεις μία χάρη!

*Η φωνή του μου φάνηκε γνωστή. Μά το ρυθμιζόμενο και χλωμό πρόσωπό του, δεν μου θύμιζε τίποτα. *Ωστόσο, τον άκουζα καλά.

— Ένα ταξί μ' έφερε σ' ένα μικρό σπιτάκι καποιας φτωχογειτονιάς.

Μπήκαμε σ' ένα υγρό, μισοσκοτεινό δωμάτιο, που μύριζε μούχλα. Ένα παλιό σιδερένιο κρεβάτι μ' άχρυσόστρωμα, ένα κουστό τραπέζι και μία τρύπια καρέκλα, ήταν η μόνη του επίπλωσι.

Πάνω στο άθλιο εκείνο κρεβάτι, παράδερνε μία γυναίκα, χλωμή και φριχτά αδύνατη.

— Γιατρέ, σώσε την! Νά η χάρη που σου ζητώ! μου είπε ο άγνωστος, με φωνή ραγιαμένη.

*Επείτα σ' εφυγμό της άρρωστης. *Υστερα του ζήτησα να με βοηθήσει να την άρρωσθώ.

— Έχει μία σοβαρή βρογχοπνευμονία, του είπα. Μά πιστεύω να γλυτώσει.

Μουφίξε τα χέρια μ' ευγνωμοσύνη και μου φώτασε:

— Σώσε την, γιατρέ μου, και θα σε θεωρώ σαν αδελφό!

*Έγραψα τις συνταγές

που έπρεπε, τον καθυσάχασα κι' έκανα να φύγει.

— Θάρρω μαζί σας, μου είπε εκείνος.

Και μ' ακολούθησε, αφήνοντας μία γυναίκα να προσέχει την άρρωστη ως το γυρισμό του. Μπήκαμε στο ταξί που περίμενε απ' έξω.

— Θάπρεπε να την πάω σ' κλινική, μου είπε ο άγνωστος. Φοβάμαι όμως, στην κατάσταση που βρίσκεται...

Μήπως θα μπορούσατε να μου υποδείξετε καμμία καλή νοσοκόμα;

Τού υποσέθηκα να τον εξυπηρετήσω.

— Σας παρακαλώ, όμως, το συντομότερο! με ικέτεψε.

*Αν πάθη τίποτε αυτή η γυναίκα, θα τώχα αιώνιο βάρος στη συνείδησή μου.

Τον κύτταξα με περιέργεια, προσπαθώντας να μαντέψω τί σχέση μπορούσε να έχει αυτός, ο τόσο πλούσιος κύριος, μ' εκείνη την πάμφτωχη γυναίκα...

Μάντεψε την άποριά μου και μου είπε:

— Σας φαίνεται παράξενο το ενδιαφέρον μου, η αγωνία μου; Μά αν σας ποιά είν' αυτή... Είπ' η Ρένα, η γυναίκα μου!

Τον κύτταξα κι' ανασήκωσα τους ώμους μου, δείχνοντας έτσι πως το όνομα εκείνο δεν μου λέγε τίποτα.

— Μά δεν μ' αναγνώρισε ακόμα, γιατρέ; Τόσο πολύ άλλαξε λοιπόν;... Είμαι ο *Ερνέστος Βωτράν, ο παλιός σου φίλος!

Τον κύτταξα με έκπληξη και ψιθύρισα:

— *Εσύ... ο *Ερνέστος; Μου φαινόταν τόσο πα-

ράξενο να βλέπω έτσι καταβεβλημένο κι' αξιολύπητο τόν παιδικό μου φίλο, τον πάντα κομψό, εύθυμο κι' ωραίο!... *Αναπόλησα την παλιά καλή εποχή της φιλίας μας. Ουμμήθηκα τη Ρένα, την όμορφη κοπέλλα...

— Μά πώς γέρασες τόσο; είπα. Και πώς η Ρένα κατάνηξε έτσι;

*Ο *Ερνέστος άρχισε τότε να μου διηγείται το δράμα της καρδιάς του:

— Όπως ξέρεis, αγαπούσα πολύ τη Ρένα... και τη ζήλευα πολύ, τόσο που της έκανα καθημερινές σκη-νές, που τις δεχόταν όλες μ' έγκαρτέρηση. Πέρυσι τις Απόκριες όμως, το κακό έφτασε στο άποχρόρητο.

*Ήταν να πάμε σ' ένα χορό. *Η γυναίκα μου ντύθηκε δούκισσα και με περίμενε στο μπουντουάρ της.

Εγώ είχα φορέσει μία στολή ιππότη, στην κάμαρά μου. Καθώς πήγαινα, λοιπόν, να βρω τη Ρένα, είδα μία σκιά να γλιστράει δίπλα απ' το μπουντουάρ της και να χάνεται βιαστικά στο διάδρομο.

Μου πέρασε αμέσως η ιδέα πως ήταν καποιος φίλος της! Το αίμα μου ανέβηκε στο κεφάλι μου και τον κυνήγησα, μά δεν τον πρόλαβα.

*Γύρισα τότε στη γυναίκα μου, θυμωμένος.

— Ποιος ήταν τώρα εδώ; ούρλιασα.

*Και τη χτύπησα, δίχως να περιμένω εξήγησή της.

— *Ο φίλος μου, αφού το θέλεις! μου απάντησε, πεισματική.

*Δίχως να σκεφθώ τότε τί έκανα, την πέταξα στο δρόμο. *Εφυγε κλαίγοντας, αμίλητη... Την άλλη μέρα, η κάμαρίερά μου εξομολογήθηκε πως ο άνθρωπος που είχα δει, ήταν δικός της φίλος!

*Μετανοιώμενος πικρά, αναζήτησα τη γυναίκα μου. Μά του κάκου... Πέρασε ένας χρόνος, δίχως να μάθω νέα της. Μαράζωσα απ' τη λύπη μου...

*Σήμερα το πρωί, η σπιτονοικοκυρά της ήρθε και μου είπε το κακό χάλι της. Της είχε εξομολογήσει ποιά ήταν, γιά να μου πη, αν τυχόν πέθαινε, πως δεν μ' είχε προδώσει ποτέ...

*Όταν μ' είδε έτσι συντριμμένο, μου ζήτησε συγγνώμη γιατί δεν είχε γυρίσει αμέσως κοντά μου, γιά να μου όρκισθ' πως ήταν άθωα και να μου ζητήσει να τη συχωρέσω!...

*Καταλαβαίνετε τώρα γιατί πρέπει να τη σώσουμε;... *Έχω υποχρέωση να εξιλεωθώ απέναντί της, χαρίζοντας της στο μέλλον μία ζωή ευτυχισμένη... μία ζωή που θα γλυκάνει τις πίκρες και τα φαρμάκια που την πότισα με την τρελή ζήλεια μου!

*Η δραματική αυτή ιστορία του, όμως, ότι μ' έκανε να συγκινηθώ βαθιά. *Έτσι πάλεψα σκληρά με το θάνατο, μα στο τέλος κατάφερα να γλιτώσω τη Ρένα και να κάνω ευτυχισμένο τον παιδικό μου φίλο...

ΠΙΕΡ ΜΑΡΤΕΝ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

ΠΙΚΑΝΤΙΚΟ ΕΣΠΕΡΤΑΞ

*Η *Αθήνα φιλοξενεί από προχθές ένα κορυφαίο εκπρόσωπο του χορού. Πρόκειται για τον γνωστότατο *Αμερικανό χορευτή και χορογράφο Πωλ Τζίλλαρ, παρτενάρ της περιφημής χορεύτριας Νόρας Κέπ.

*Ο Πωλ Τζίλλαρ έρχεται από την *Ιαπωνία, όπου έλαβε μέρος σε 42 παραστάσεις κλασσικού μπαλέτου, μαζί με την παρτενάρ του με ημερήσια αμοιβή 6 εκατομμύρια δρ. Στη Ν. *Υόρκη έχει χορογραφήσει τις μεγαλύτερες παραστάσεις κλασσικού μπαλέτου, που δόθηκαν στη *Μετροπόλιταν *Όπερα και άλλες αίθουσες, διευθύνει δε επί τρία χρόνια το τμήμα κλασσικού μπαλέτου της περιφημής σχολής χορού της Κάθριν Ντάναμ.

Είναι ακόμα δημιουργός του πρώτου κλασσικού χοροδράματος σε μοντέρνα γραμμή απάνω σε μουσική του Ραβέλ.

*Εκείνο που δεν έγινε με τα έργα πρόσας έγινε με τα μουσικά. *Ετσι, η *Επιτροπή *Επάθλου Ξενοπολίου, από τις τέσσερες επιθεωρήσεις που ανέθηκαν πέ-ρυσσι, βράβεψε τις δύο, δηλαδή τις «30 το δολλάριο» και «Τρόλλυ μπάς», που γράφτηκαν από 5 συνγγραφείς!

*Ο μουσικός θάσος Ντινριντάουας - Σταυρίδη - Μπέμπας Δόξα - Μαυρέα - ανέβασε ύστερα από λίγες μέρες ένα ελληνικό έργο. Πρόκειται για μία μουσική κωμωδία του κ. Δ. Χρονοπούλου, με τον τίτλο «Μία βραδυά στο Τουρκο-λιμάνο», τη μουσική της οποίας γράφει ο μαέστρος Ριταϊδής.

*Η υπόθεσι του έργου περιστρέφεται γύρω από την περιπέτεια ενός παντρεμένου (Σταυρίδης) με την δακτυλογράφο του γραφείου του (Ντινριντάουας), που δημιουργεί στην πλοκή του έργου σπαρταριστά επεισόδια. Θα είναι ακόμα το πρώτο μουσικό έργο, που θα περιλαμβάνει γνωστά λαϊκά τραγούδια.

*Η Νινθ Ζακά θα κάνει τις μέρες αυτές την πρώτη της εμφάνιση στην όθνη με την καινούργια ταινία της «Ρέα φίλμ» όπου υποδύεται ένα δραματικό ρόλο. Στο ίδιο φίλμ θα παίξει επίσης και η γνωστή έρμηνευτρια λαϊκού τραγουδιού Μαρίκα Νίνου.

*Ο *Ελληνοαμερικανός λησποίος του κινηματογράφου Χοζέ Μορένο, που γύρισε στο Χόλλυγουντ, πρόκειται να παίξει το Φεβρουάριο μαζί με την Χέντυ Λαμάρ σε μία καινούργια ταινία, στην οποία έδωθε το όνομα της γυναίκας του (Μαίνα).

Στο μεταξύ και η γυναίκα του Χοζέ Μορένο, Μίνα Πασχαλίδου - Μάινα είναι το καλλιτεχνικό της ψευδώνυμο - υπέγραψε έθσιο συμβόλαιο με την εταιρεία «Γουόρνερ» και θα γυρίσει το πρώτο της φίλμ, με δευτερεύοντα βέβαια ρόλο, το Μάρτιο.

*Η *Ισπανίδα χορεύτρια Μορρίτα *Ερρος κατά την άφιξή της εδώ, όταν κατέβαινε απ' το αεροπλάνο κρατούσε στο χέρι της ένα παράξενο ψάθινο κουτί σε σχήμα καπελιέρας, από το οποίο, προς μεγάλη έκπληξη του προσωπικού του αεροπλανοφόρου άκουγόταν ανάρθρες φωνές!

*Όπως εξακριβώθηκε λίγο αργότερα στο Τελωνείο, το περιεργό αυτό κουτί είχε μέσα ένα χαριτωμένο αγοράκι λίγων μόλις μηνών, που απέκτησε η διάσημη *Ισπανίδα χορεύτρια κατά την διάρκεια της τελευταίας καλλιτεχνικής περιόδου της.

*Η *Ιωάννα *Αλθα υπέγραψε συμβόλαιο με ένα από τα πιο γνωστά κέντρα της Ουάσιγκτων και θα παραμείνει στην *Αμερική ένα ακόμα εξάμηνο.

*Το γνωστό τραγούδι του Νίκου Γούναρη («Ένα βράδυ πούδρεκε» κυκλοφόρησε τις τελευταίες μέρες σε Ιταλική έκδοση από τον οίκο «Λεονάρντι-Ταγιόλι» με τον τίτλο «Σε Ντοβρό μουρίρ κοζι».

*Ένας από τους πιο γνωστούς και πιο ομπασβείς *Ελληνες συνθέτες, ο Γιώργος Μυρογιάννης, στην Κύπρο όπου βρίσκεται, εδώ και αρκετό καιρό, ζήτησε ένα πρωτότυπο πολυκατοικητικό!

*Από τον αδελφό του πατέρα του, που βότανε σε βαθύτατα χλρας στην *Αμερική, αφήνοντας ύστερα από 50 χρόνων εντατική εργασία μία τεράστια περιουσία, κληρονόμος χωρίς να τον περιμένα πολλές χιλιάδες δολλάρια!

*Σε τόσο ο Μυρογιάννης που λατρεύει κυριολεκτικά τη μουσική, δεν φαίνεται αποφοσιωμένος να εγκαταλείψει και τώρα το πιάνο...

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

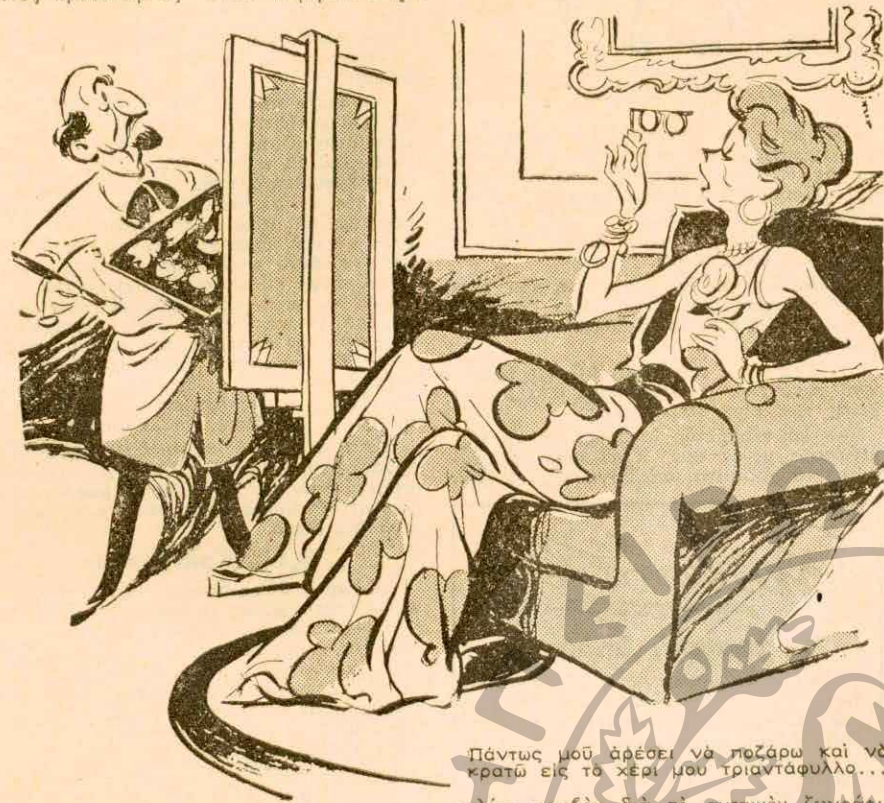
ΤΟ ΚΑΡΝΕ

Της Μαντάμ Σουβού

Περιπέτεια με τον Ζωγράφο

Κετούτσικα να ποζάρω και να κρατώ εις το χέρι μου τριαντάφυλλο. *Επίσης κρατώ τα φασαμίνα (με το άλλο) και κυττάζω με το γνωστόν αριστοκρατικόν μου ύφος που κάνει τις φαρμακοκμήτες του Κολωνακίου να πλαντάζουν.

*Ο ζωγράφος έρχεται κάθε ημέρα και μου κουβαλά μέσα εις τα σαλόνια μου ό-λες του τις βρωμίες, πινέλα, μπογιές, ό-κρίβαντες — γνωρίζω δα από ζωγραφικούς όρους, άστειο πράγμα! — και επί



Πάντως μου άρέσει να ποζάρω και να κρατώ εις το χέρι μου τριαντάφυλλο...

πλέον καυδών δια το σχετικόν ζωγράφι-σμά. *Όταν επιδιδωμαι εις πόσας και επι-τρέπω να με ζωγραφίσω, οι τιτλούχοι μου αναγγέλλουν εις τους επισκέπτας:

— *Η κυρία ζωγραφίζεται. *Αδύνατον να σας δεχθώ.

*Οι επισκέπται, τότε φεύγουν περίλυτοι, Ζεμανόφ! *Όταν ποζάρω επί αρκετή ώ-ρα και έχω τα αριστοκρατικά νευράκια μου, λέω εις τον ζωγράφο:

— *Αντε μαζεύε τα τώρα και πήγαινε, πταχέ. Μεγάλη σου αλαζονεία που με τα-λαιπώρησες!

*Και εκείνος ό καημένος τα μαζεύει και φεύγει δια να επανέλθω την επομένη και να εδωθή εις εμένα την διάθεσιν να ζω-γραφισθώ και ποιά ώραν. *Η αλήθεια εί-ναι, ότι πολύ τον βασανίζω τον δύστυχο.

*Αλλ' αν εμείς οι πλούσιοι δεν ταισπι-ρούμε και λιγάκι τους πτωχούς, τότε γιατί είμαστε πλούσιοι; *Άστειο πράγμα.

*Καμμία φορά, όταν τόν λέω «βλάξ», θί-γεται ό πτωχός και μου λέει:

— Μ'ε βρίζετε, κυρία; *Απάντησίς μου:

— *Έχω λεπτά και ύβρίζω όποιον θέλω!...

*Τέλος πάντων, έτσι διέρχεται ό καιρός και μίαν ημέραν, περιχαρής ό πτωχός, μου αναγγέλλει την μεγάλην ειδηση:

— *Έχω την τιμή να πληροφορήσω την κυρία ότι το πορτραίτο είναι έτοιμο. *Ω κυρία μου, είναι το αριστούργημά μου! *Ελάτε να το δήτε!...

*Και τότε μόνον καταδέχομαι να πλησι-άσω γιά να δώ τί έφτιαξε τόσο καιρό ό βλάξ. Ζυγώνω, λοιπόν, σπκώνω τα φασα-μίνα, κυττάζω το πορτραίτον και δια πρώ-την φοράν εις την ζωήν μου μένω κατά-πληκτος.

*Και άφινω το αριστοκρατικόν στόμα μου ανοιχτόν. Παριστάμενος ό μέγας στοματάρ-χης μου, μου το κλείνει εύλαβώς και τότε λέω στον ζωγράφο:

— Ποιά είναι αυτή; — *Ω, έσεις μαντάμ.

— Πανόθημα σε γελοίο τύπε! *Ετσι είμαι εγώ;

— *Ετσι σας βλέπω εγώ, μαντάμ! — *Όπου με πιάουν αί μεγάλοι θυελλαι:

— *Στραβός είσαι και με βλέπεις έτσι, πανάθεμα σε; *Τί άθδια είναι αυτή που έφτιαξες και τί άσχημιά και τί σχαλαμέ-ρα, γελοίο τύπε! *Και να μη βλέπω τόσο καιρό τί κατασκευάζεις, παρά να κάθω-μαι σαν χαζή να ποζάρω εις έναν αλμπά-νι!

*Υστερα, με πολύ θυμό, διατάσσω:

— Μεγάλε καρπαζάρχα! Τρέχει ό τιτλούχος μου:

— Φιλοδώρησε άμέσως τον άναιδη ζω-γράφον δια το άσεβες κατασκευάσμα! *Και εγθύς άμέσως να κληθ' ό μέγας θυ-ράρχης να τόν κυλήσ' απ' τις σκάλες.

*Βουίζουν τα μέγαρά μου από θυμούς και τρέχουν οι τιτλούχοι μου να δούν τα αίτια. *Και φυσικά όταν βλέπουν το λεγό-μενον πορτραίτο μου φρίττουν.

— Πώ, πώ! Τί είναι τουτό; — *Ετσι είναι η κυρία μας;

— Τί άσέβεια είναι αυτή; — Τί κατασκευάσμα είναι τουτό;

*Όλοι εξανίστανται και έξαγριώνονται δια την έκπληκτικήν αυθάδειαν.

*Βοά το μέγαρόν μου εκ θεμελίων και όλον το ύππερικόν προσωπικόν φρίττει και σταυροκοπιέται.

— Χριστέ και Παναγιά!... — Μέγας είσαι, Κύριε!...

*Ο πειναλός έζηγει ότι είναι τάχα μο-δερνός και έλαφρός σουρρεαλιστής και προσπαθεί να με πείσει ότι το πορτραίτο είναι αριστούργημα. Εύτυχώς προλαβαί-νει ό μέγας καρπαζάρχης και τόν φιλοδώ-ρει κανονικά, ενώ εκείνος έχει το θράσος να διαμαρτύρεται. *Εν τέλει λέω:

— Δώστε του και εκατό λίρες γιά να μη νομίζη ότι το κάνω γιά τα λεπτά.

*Του μετρούν τις εκατό, τις τσεπώνει και παρ' το ξύλο που έφαγε μειδιά ευ-χαριστημένος, διότι εις τόν πειναλόν αυ-τόν τόνον οι λίρες έκτιμούνται βαθύτατα και φέρων μείδισμα άσχετως πως τις ά-ποκτά κανείς!

*Εν τέλει κατά διαταγήν μου ό μέγας σαλονάρχης, του κοπάνη, τίς πλέων, το πορτραίτο στο κεφάλι και του το περνά στον λαμό, με το όποιον και άπέρεται ώσαν να φορά τεραστία χρυματιστή σα-λιάρα. *Αμέ;

— *Η ΜΑΝΤΑΜ ΣΟΥΣΟΥ

Τα κούπουλα και τα φέμματα

Σε μία επαρχιακή πόλη της Γαλλίας, μία γυναίκα του λαού πήγε γιά να εξομολογη-θ' γιατί είχε συκοφαντήσει τους γείτο-νές της.

*Ο παπάς της είπε να φέρη ένα μαξιλά-ρι πουπουλένιο από το σπίτι και κατό-πιν να ανεβή στο καμπαριό και να σκορ-πίση τα πουπουλά στον άνεμο.

*Υστερα της ζήτησε να του περιγράψη τί ακριβώς είχε συμβή.

— *Ο άνεμος, πάτερ, σκόρπισε όλα τα πουπουλά που άδειασα από το μαξιλάρι, του αποκρίθηκε.

— *Θασι, έκανε ό παπάς. Τώρα να μα-ζέψης ένα ένα αυτά τα πουπουλά και να τα ξαναβάλεις μέσα στο μαξιλάρι σου!

— Μά αυτό είναι αδύνατο! διαμαρτυρή-θηκε η γυναίκα.

— Τότε πως είναι δυνατό, της απάντησε αούστρα ό παπάς, να μαζέψης και να κα-ταστρέψης το κάθε φέμμα που έχεις πη-γιά τους γείτονές σου;

ΘΕΑΓΕΝΗΣ καὶ ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Δυὸ ὁμορφοὶ καὶ εὐγενικοὶ νέοι ἀπὸ τῆς Ἰωνίας, ὁ Θεαγένης καὶ ἡ Χαρίκλεια, πῆ γαίνον πλοῦσιαι ὧρα στοὺς θεούς, στὴ Δῆλο. Μὰ στὸ δρόμο τοὺς ἐπιάσε μεγάλη τρικυμία καὶ τὸ καράβι τοὺς προάραξε σὲ μιά ἀκρογιαλία τῆς Αἰγύπτου.

Ἐκεῖ οἱ ναῦτες θέλησαν νὰ τὸ λεηλατήσουν, οἱ ἀνθρώποι ὅμως τῆς ἀκολουθίας τοῦ Θεαγένη καὶ τῆς Χαρίκλειας ἀντιτάχθηκαν καὶ σὺν τρομερῇ συγκρούσει πού ἐβῆνε, σκοτώθηκαν ὅλοι, ἐχθροὶ καὶ φίλοι, ἀφίνοντας βαρεῖα πληγμένον τὸ Θεαγέννη. Σαφηνικὰ, τότε, παρουσιάστηκαν οἱ στρατιῶτες τοῦ Πελοπίδα ἀπὸ τῆς Μέρφης, πού κυνηγοῦσαν τὸ μεγαλύτερο ἀδελφὸ τοῦ, τὸν Θυάμην γιὰ νὰ τὸν σκοτώσουν καὶ πού ληστεύαν, ὅτι πολὺτιμο εὗρισκαν μπροστὰ τοὺς.

Ἀρξίσαν λοιπόν, νὰ λεηλατοῦν τὸ καράβι, ὅταν παρουσιάστηκαν νέοι ληστές! Ἦταν ὁ Θυάμης μὲ τοὺς ἀνδρες τοῦ. Οἱ πρῶτοι, παρὰ τὸν ἀμέσως τὴν κλοπιμαία καὶ τὸ ἐβάλαν στὰ πόδια, φοδισμένοι. Ὁ Θυάμης τότε, πού εἶχε θαμνηθῇ ἀπὸ τὴν ὁμορφίαν τῆς Χαρίκλειας, ὠδήγησε τοὺς δυὸ νέους στὸ κρηφύγετό του, στὰ βράθια μίας ἀγνώστης χώρας.

Ἐκεῖ, ἕνας ἄλλος ἀιχμάλωτος τοῦ Θυάμην, ἔλληνας καὶ αὐτός, ὁ Κνήμων, περιποιήθηκε τὴν πληγὴν τοῦ Θεαγένη καὶ κατόπιν ἀφηγήθηκε στοὺς δυὸ νέους τὴν ἱστορία τοῦ. Ἦταν Ἀθηναῖος καὶ εἶχε ἐμπνεύσει ἕνα φλογερὸ ἐρώτα στὴ μητρὶνὰ του, πού ἐβῆνε ἡ αἰτία ν' αὐτοκτονήσῃ ἰδίᾳ καὶ νὰ ἐξορισθῇ ὁ πατέρας του, πού κατηγορήθηκε ἄδικα ὅτι τάχα τὴν εἶχε σκοτώσει. Μαζὶ μὲ τὸν πατέρα τοῦ Κνήμων κατηγορήθηκε ὡς ἐνοχὸς καὶ ἡ θύρα, μὴ πρῶτον σκλάβος τοὺς καὶ κατόπιν ἐταῖρος, πού ζῶσε μαζί μὲ μὴ ἄλλαν Ἀθηναῖα ἑταῖρα, τὴν Ἀρσινόην. Ὁ Κνήμων ἦταν ἐρωτευμένος μὲ τὴν θύρα, μὰ ἡ Ἀρσινόη, πού τὴν ἤλεψε, δέλησε τὴν καταστροφὴν τῆς. Ἡ θύρα, ὡστόσο προφάνησε νὰ φύγῃ κρυφὰ μ' ἕνα βασιμαστὴ τῆς, τὸ Ναυοικλῆ. Σκοπὸς τῆς ζωῆς τοῦ Κνήμων, λοιπόν, ἐβῆνε νὰ βρῇ τὴν θύρα, γιὰ νὰ πετύχῃ ἐκεῖ τὴν ἀδελφὴν τοῦ πατέρα του. Ἐβῆνε λοιπόν γιὰ τὴν Αἴγυπτον, ὅπου αἰχμάλωτι-σθένε ἀπὸ τὸν Θυάμην. Τὸ πρῶτ' ὁ Θυάμης ἀνῆγγελε σὲ ὅλους ὅτι εἶχε ἀποφασίσει νὰ πάρῃ γυναῖκα τὸν πῆ Χαρίκλεια. Ἐκεῖ-νὴ τότε προσποιήθηκε ὅτι δεχόταν, μὰ ἐπρεπε πρῶτα νὰ καταθέσῃ τὸ ἄξιωμα τῆς ἱέρειας στὸ ναὸ τῆς Ἀρτεμῆς. Τέτοιο ἱερὸ ὑπῆρχε στὴ Μεμφίδα καὶ ὁ Θυάμης ἀποφάσισε ἀμέσως νὰ φυγῇ τὴν ἄλλη ἡμέρα γι' αὐτὴ τὴν πόλιν. Ἡ Χαρίκλεια ἦταν ἕνα ἐκτετατὸ παιδί, πού τὸ ἔδωκε ἕνας βοσκὸς στὸν Χαρίκλῆ, τὸν θετὸ πατέρα τῆς, ὅταν αὐτὸς βρισκόταν στὴν Αἴγυπτον. Μετ' ὅμως ἐπείτα στοὺς Δελφούς, ὅπου συνάντησε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ Θεαγέννη.

— Πού ἦσουν ἐσύ, Χαρίκλεια τότε; ρώτησε ὁ Κνήμων.

— Τώρα θὰ μιλῶμαι ἐγὼ! φώ-ναξε μὲ πάθος ὁ Θεαγένης. Τώ-ρα θὰ σοὺ διηγηθῶ, ὦ Κνήμων, πὼς μοῦσπησε τὴν παγίδα τοῦ ὁ ἐρως ἐκεῖ πού κάθε ἄλλο παρὰ νὰ τὸ φαντασθῶ μπορούσα. Προχωροῦσα, λοιπόν, ἀνάμε-σα στοὺς δικοὺς μου, σοβαροὺς, ἐχόντας στὸ νοῦ μου μονάχα πὼς θὰ φανῶ ἀν-τάξιος τῆς τιμῆς πού μοῦκαναν νὰ ἐκπρο-σωπήσω τὸν τόπο μου σ' αὐτὴ τὴ μεγάλη ἡμέρα. Οἱ ἐκατόμβες, οἱ χωρικοὶ, οἱ παρ-θένες, εἶχαν φθάσει κιόλας στὸ ναὸ καὶ τὸν εἶχαν περιτοίχισαι. Ἐμεῖς κοινεύσαμε νὰ ζυγώσουμε, ὅταν ἄκουσα ἕνα παρὰξενον ψι-θύρισμα ἀνάμεσα στὸ πλῆθος, καὶ εἶδα ὅλα τὰ ματὰ νὰ στρέφονται πρὸς ἕνα σημεῖο, μὲ μὴ ἐκφραστὴ λατρείας καὶ θαυμασμοῦ. Ἀβέλα μου γύρισα καὶ ἐγὼ πρὸς τὰ ἐκεῖ τὰ ματὰ.

Ἐβίδα νὰ ἐρχεται πρὸς τὸ βωμὸ ἕνα ἄρμα σεμνὸ ἀπὸ δυὸ βόδια κατάλευκα. Ὁρ-θία, στὸ ἄρμα, στεκόταν μὴ κοπέλλα. Στὴν ἀρχή, ἀπὸ μακριὰ, φαντάστηκα πὼς ἦταν τὸ ἀγαλμα τῆς θεᾶς, τῆς Ἀρτεμῆς, πού ἐρχόταν ἐστὶ μὲ τὴν ὁμορφίαν καὶ μὲ τὴν δόξαν. Φορούσε ἕνα χιτῶνα κατακόκκινον κεντημένον μὲ χρυσὲς ἀχτίδες. Τὴ μέση τῆς ἔσφιγγε μὴ ζώνη, πού ὁμοιά τῆς δὲν εἶ-



Διασκευὴ Ἰ. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

χα ἰδῇ ποτὲ στὴ ζωὴ μου. Ἦταν ὁλόχρυση καὶ παρίστανε δυὸ φίδια πού κουλουριά-ζονταν, θαρρεῖς, γύρω ἀπὸ τὸ κορμὶ τῆς καὶ μεθοῦσαν ἡδοναίαν μὲ τὸ ἀγγίγμα τοῦ κορφοῦ τῆς.

— Θεαγέννη! ἔκανε ἡ νέα, κοκκινίζον-τας μ' αὐτὰ τὰ λόγια.

— Μὲ συγχωρεῖς, ἀγαπημένη μου, εἶπε ὁ ἐρωτευμένος. Ναί, ἔχεις δίκην. Δὲν πρέ-πει νὰ μιλάω ἐστὶ ὅσο βρῖσκεσαι σὺ μπρο-στὰ μου...

Ἡ Χαρίκλεια σηκώθηκε. Μ' ἕνα παρθε-νικὸ χαμόγελο πού ἀστράφειε στὰ ρόδιαν χεῖλιν τῆς, εἶπε τσαχπίνικα:

— Τὸ τέλος τῆς ἱστορίας θὰ τὸ πῆς καλύτερα μόνος σου. Ἐγὼ πῶ νὰ θαυ-μάσω τὰ χρώματα πού ζωγραφίζει ἡ δύσι

Ἐνδοκίμα

Ἡ τραγικὴ ἀπόφασις

Ἐνας ἄνθρωπος μὲ ἀξιοθόρητο ἐ-ξωτερικὸ καὶ μὲ τὸ θλιβερότερον ὄφος τοῦ κόσμου λείει σὲ κάποιον, πού κατε-βαίνει ἀπὸ ἕνα θανάσιμον αὐτοκίνητο :

Ἐχω ἀνάγκη, κύριε, ἀπὸ δέκα χιλιάδες δραχμῆς...

Μὰ! ἀπόρησε ὁ ἄλλος. Δὲν ζη-τᾷς καὶ λίγα, φίλε μου!...

Ἄν ἔδιναν ἀπὸ δέκα χιλιάδες σὲ ὅλους ὅσοι μου ζητοῦν λεφτὰ σὲ λίγο καιρὸ θὰ ἦμουν πτωχότερος ἀπ' ὅλους!...

Καὶ ἔκαμε νὰ προχωρήσῃ, ὅταν ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ ἀξιοθόρητον παρουσι-αστικὸ τοῦ λείει μὲ ἀπελπισία:

Καλὰ, τότε κύριε... Σέρω τώ-ρα τί μοῦ ἀπομένει νὰ κάνω...

Ὁ κύριος μὲ τὸ αὐτοκίνητο σκέ-πτεται ὅτι ὁ ἀπελπισμένος αὐτὸς ἄν-θρωπος θὰ πᾶν ἀσφαλὺς νὰ σκοτωθῇ καὶ γιὰ νὰ μὴν ἔχῃ αὐτὸ τὸ βάρος στὴ συνειδήσιν του, τὸν καλεῖ κοντὰ του, τοῦ δίνει τὴν δέκα χιλιάδες καὶ τὸν ρωτᾷ:

Καὶ τί θάκανες, δυστυχισμένε ἄνθρωπε, ἂν δὲν σοῦ δῶνα τὰ λεφτὰ;

Θὰ πῆγα νὰ... ἐργασθῶ, κύ-ριε!... τοῦ ἀπαντᾷ ὁ ἀπελπισμένος.

Ὁ θεὸς νὰ σοὺ τὸ ἀνταποδώσῃ, πού μὲ βγάλαν ἀπ' αὐτὸν τὸν κόπο!...

Κόκκινο ὁ ἄλλος.

Ο ΦΑΚΟΣ

στὴς λίμνες γύρω, καθὼς ἀρχίζει ὁ ἥλιος νὰ γέρνῃ πίσω ἀπὸ τὴν φοινικίαν.

Καί, γρήγορη, σβέλτα, ἀπομακρύνθηκε. Μὴ πηγαίνῃ μακριὰ! τῆς φώναζε ὁ Θεαγένης. Φοβάμαι νὰ εἶσαι μόνη σ' αὐ-τὰ τὰ μέρη.

Ἐδῶ κοντὰ θὰ βρίσκωμαι, ἀποκρί-θηκε ἡ κοπέλλα. Πᾶν νὰ θαυμάσω τὴ φύσιν καὶ νὰ προσευχθῶ στὴν προσταγὴν τοῦ θεοῦ. Ἰσως νὰ εἰσακούσῃ τὴν προσευχή μου καὶ νὰ βρῇ κάποια λύσιν ἐκεῖ πού τὸ δικό μας τὸ μυαλὸ σταματᾷ.

Οἱ δυὸ ἄντρες τὴν παρηκολούθησαν κάμ-ποση ὥρα ν' ἀπομακρυνεῖται, μ' ἕνα βῆμα λαστιχένιο, γρήγορο καὶ ἥρεμο μαζί. Φαι-νόταν νὰ μὴν ἀκουμπᾷ στὴ γῆ, καὶ τὸ κορμὶ τῆς εἶχε τὴν λυγερὰ ἐνὸς ἐθελικοῦ ἀγάλματος μέσα στὸ λευκὸ τῆς ρούχου μὲ τὴν χρυσὴν παρυφάν. Ὁ Κνήμων γύρισε στὸν Θεαγέννη.

Μονάχα νὰ τὴ βλέπῃ κανεῖς, καὶ κα-ταλαβαίνει πὼς τὴν ἀγάπησες, εὐτυχισμέ-νε ἐσύ!

— Τώρα πού δὲν ἀκούει ἡ Χαρίκλεια, ὡς σοὺ μιλῶμαι πὸ ἐλεύθερα. Ὅταν τὴν εἶδα, ἐστὶ ζωσμένη μὲ τὰ φίδια τὰ χρυσὰ κάτω ἀπὸ τὸ νεανικὸ τῆς στήθος, ἐνοίωσα ἕνα ἁκατανίκητο πόθο νὰ ἦμουν ἐγὼ στὴ θέσιν τῶν φιδίων, νὰ σφιγγῶ τὴν λυγερὴ τῆς μέση καὶ νὰ μεθῶ μὲ τὸ ἀσπρὸ τῆς. Τρα-βῆσα τὰ χαλινάρια τοῦ ἀλόγου μου, ἄδελά μου, καὶ αὐτὸ σταμάτησε. Παραξενεμένοι, σταμάτησαν καὶ οἱ πενήντα σύντροφοί μου καὶ μὲ κῦτταξαν μὲ ἀπορία. Ἐγὼ, κάμ-ποση ὥρα, δὲν κατάλαβα τίποτε. Μονάχα τὴν κῦτταξα, τὴν στήλησαν ὡς κερανοχτυπη-μένος, ὥσπου ἐφθασε κοντὰ στὸ βωμὸ, καὶ στάθηκε δίπλα στὸν Χαρίκλῆ, κρατώντας στὸ ἕνα χεῖρ τῆς ἕνα ἐπίχρυσον τόξον, καὶ στὸ ἄλλο μὴ ἀναμμένη λαμπάδα.

Ἀπὸ τὴν ματιὰν πού μοῦρριχναν οἱ σύν-τροφοί μου, κατάλαβα πὼς εἶχα σταματή-σει καὶ σπηροῦνισα τὸ ἀλόγο μου νὰ προ-χωρήσῃ. Φτάσαμε γρήγορα καὶ ἐμεῖς μπρο-στὰ στὸ βωμὸ.

Ἡ φλόγα τῆς ἀγάπης

Κάναμε, ὅπως ἐπρεπε, ὅλοι μαζί οἱ ἑ-φθοὶ, τρεῖς φορές τὸ γύρον τοῦ μνηματοῦ τοῦ Νεοπτολέμου, πού ἦταν στημένο ἐκεῖ. Ἐπείτα, μόλις δόθηκε τὸ σύνθημα, ὅλα τὰ σφάγια σφάγηκαν σὺν ἀπὸ ἕνα χεῖρ. Φόρ-τωσαν τὸ βωμὸ μὲ ἀναριθμητὰς σφίγες καὶ ἀκούμπησαν ἀπάνω του τὰ ἄκρα ἀπὸ τὰ βύματα, ὅπως λείει ὁ ἱερὸς νόμος. Καὶ τότε ἐμεῖς εἰπάμε στὸν ἱερεῖα τοῦ Ἀπόλλωνα ν' ἀρχίσῃ τὴν σπονδὴ καὶ ν' ἀνάψῃ τὸ βωμὸ.

Τὴ σπονδὴ θὰ τὴν κάμω ἐγὼ, εἶπε ὁ Χαρίκλῆς. Τὸ βωμὸ ὅμως πρέπει νὰ τὸν ἀνάψῃ ὁ ἀρχηγὸς τῆς θεωρίας.

Καὶ εἶδε ἐμένα.

Ἐγὼ, Κνήμων, ὅλη αὐτὴ τὴν ὥρα, εἶ-χα ξεχάσει τὸν κόσμον γύρω. Δὲν ἔκανα τί-ποτε ἄλλο παρὰ νὰ κῦτταξῶ τὴν ἱέρεια καὶ νὰ σκέπτομαι ἂν πραγματικὰ ἐβλεπα ζων-τανὸ πλάσμα, ἢ ἂν εἶχα μπροστὰ μου τὴν Ἀρτεμῆν, ἢ κανένα ἀγαλμα πού κάποια ὑ-περφυσικὴ τέχνη εἶχε καταφέρει νὰ τὴν κινή-ναι. Μόνο πού αὐτὸ τὸ ἀγαλμα κοκ-κίνιζε, καὶ τὰ ματὰ τὸν σηκώνονταν πότε-πότε κλεφτὰ, ὡς νὰ ἤθελαν νὰ μὲ κῦττα-ξουν, καὶ τὴν ἄλλη στιγμὴ, χαμῆλωναν ντροπαλὰ καὶ σεμνὰ.

Ὁ Χαρίκλῆς στράφηκε σ' ἐμένα:

Ἀρχηγὸς τῶν Αἰνιάνων, μοῦ εἶπε, ἡ παράδοσις ἀπαιτεῖ νὰ πάρῃς ἀπὸ τὸ χεῖρ τῆς ἱέρειας, τὴν λαμπάδα καὶ ν' ἀνάψῃς ἐσὺ μόνος σου τὸ βωμὸ.

Ὁ Κνήμων! Πιστεύεις ὅτι ἡ ψυχὴ εἶ-ναι κέντρὸ τοῦ θεοῦ; Ἄν δὲν τὸ πιστεύεις ὡς τώρα, πρέπει νὰ τὸ πιστέψῃς. Γιατὶ ἐκείνη ἡ στιγμὴ μοῦ φανέρωσε ἐμένα πὼς ἀπάνω

ἀπὸ τὴν ὕλη, ὑπάρχει κατὰ ἀθάνατον καὶ ὡ-ραῖο.

Προχώρησα πρὸς τὴν Χαρίκλεια. Τὴν κῦτταξα στὰ ματὰ. Καὶ αὐτὴ, χωρὶς φό-βο καὶ χωρὶς ντροπὴ, μὲ κῦτταξε καλὰ. Ἡ ματιὰ τῆς ἦταν ὁλόφωτη, ἥρεμη, σεμνὴ καὶ χαρούμενη. Ἦταν ὡς ν' ἀντίκρυζα ἕνα κομμάτι τοῦ οὐρανοῦ, καθὼς ἀναστή-κωσε τὰ βλέφαρά της. Ἦταν ὡς ν' ἀντί-κρυζα ὁλόκληρον τὸν οὐρανὸ μὲ ὅλα του τὰ μυστικά, μὲ ὅλους τοὺς ἡλίους, καὶ ὅλα του τ' ἀστρά.

Καὶ ἐκεῖνον πού ἦταν τὸ πῶς θαυμάσιο, ἦταν ὅτι κατάλαβα πὼς καὶ ἡ ἱέρεια μὲ κῦτ-ταζε ἐκατοκτικῇ. Τὸ χεῖρ τῆς μοῦδωσε μὲ μὴ κίνηση πολὺ ἀργὴ τὴν λαμπάδα, λὲς καὶ ἤθελε νὰ βαστάξῃ αἰώνια αὐτὴ ἡ στι-γμή. Ἐνα χαμόγελο φώτισε τὸ πεντάμορ-φο πρόσωπό της, ἕνα χαμόγελο πῶς πολὺ στὰ χεῖλη παρὰ στὰ ματὰ. Ἡ ψυχὴ μου τὸ ρούφηξε καὶ τῆς χαμογέλασα καὶ ἐγὼ. Δὲν ξέρω ἂν κατάλαβαν τίποτε οἱ γύρω μας, ἢ ἂν ἐμεῖς μονάχα καταλάβαμε τὸ πρῶτον αὐτὸ χαμόγελο. Καὶ ἡ Χαρίκλεια μοῦ εἶπε, ὅτι ἐνοίωσε τὸ χαμόγελο ἐκεῖνον τῆς ψυχῆς μου. Ἦταν ἡ σφραγίδα ὅλης μου τῆς ζωῆς, Κνήμων.

Πῆσα τὸν ἑαυτὸ μου νὰ τραβήξω τὴ ματιὰ μου ἀπὸ τὴν Χαρίκλεια.

Ἀναψα τὸ βωμὸ. Οἱ φλόγες ξεπετάχτη-καν ὑψηλὰ, καὶ ὁ ἀέρας γέμισε ἀπὸ τὴν κνί-σα, πού ἀνέβαινε ἴσια στὴν κατοικία τῶν θεῶν.

Τότε οἱ σύντροφοί μου μὲ πῆραν μαζί τους νὰ γλεντήσουμε. Ἦταν ὅλοι χαρού-μενοι καὶ ὅλοι μιλοῦσαν μὲ ἀπεριόριστο θαυμασμό γιὰ τὴν ἱέρεια. Λὲς καὶ τὴν εἶ-χαν ὅλοι ἐρωτευθῇ, λὲς καὶ ἀπὸ τὴν τελετὴ ὁλόκληρη, τὸ μόνο πού εἶχε ἐνδιαφέρον ἦ-ταν ἡ λαμπροφωρεμένη ἱέρεια.

Ἐγὼ πῆξα τὸν ἑαυτὸ μου νὰ φαίνωμαι χαρούμενος. Ἀλλὰ κατάλαβα πὼς κάθε τόσο τὸ μυαλὸ μου ἐφευγε. Ἀλλὰ ἔλεγον ἐκεῖνοι, καὶ ἐγὼ ἀρχίζα νὰ πλάθω ὄνειρα πού μὲ τρώμαζαν, πού μοῦ φαίνονταν τρελλὰ.

Ἐπρεπε νάρθω ἀπὸ τὴν Ὑπάτη στοὺς Δελφούς, γιὰ νὰ γνωρίσω τὴν ἀγά-πη! ἔλεγα.

Ὡς τότε, Κνήμων, περιφρονούσα τὴν Ἀφροδίτη. Ἦμουν πραγματικὰ ἀγνός καὶ ὁ νοῦς μου ὅλος ἦταν στὰ ἀγώνι-σματα καὶ στὴν παλληκαριά. Καὶ ἄσφαι, μὴ γαλανὴ ματιὰ μὲ εἶχε κάνει ἄλλον ἄν-θρωπον. Ὅσο πῶς πολὺ χαλούσε γύρω μου ὁ κόσμος ἀπὸ τὸ γλῆντι, τόσο ἐγὼ κατα-λάβαινα πὼς ἦμουν ἀρρωστος. Μὴ ἀρρώ-στεια πού τὴν γνώριζα πρῶτὴ φορὰ καὶ πού μὲ τρώμαζε ἐνῶ μ' ἔκανε εὐτυχισμένον.

Πρέπει νὰ τὴν ξαναδῶ! ἔλεγα καὶ ξανάλεγα μέσα μου. Εἶμαι σίγουρος πὼς καὶ αὐτὴ θέλει νὰ μὲ ξαναδῇ.

Ἀλλὰ μὲ ποῖο θάρρος νὰ τὴ ζυγώσω, καὶ πὼς; Εἶχα πληροφωρηθῇ, ὅτι ἦταν κόρη τοῦ ἱερέα καὶ αὐτὸ μοῦ εἶχινε πῶς δύσκολα τὰ πράγματα. Ἀέσφαι ὅμως, μὴ φωτεινὴ ἰδέα μὲ σταμάτησε.

Πεταχτήκα καὶ φώναξα σ' ἕνα παιδί, ἀπὸ τοὺς δικοὺς μας:

Τρέχα καὶ πῆς στὸν ἱερεῖα τοῦ Ἀ-πόλλωνα νάρθῃ νὰ τιμήσῃ τὸ γλῆντι μας. Νάρθῃ χωρὶς ἄλλο. Γιατὶ δὲν εἶναι σωστὸ νὰ μὴ τὸν καλέσουμε ἀνάμεσά μας.

Τὸ παιδί ἐφυγε τρεχάτο καὶ, καθὼς ἔ-μαθα ἀργότερα, πῆγε μὲ τὴν ὁρμὴν καὶ ἔ-κανε τὴν πρόσκλησιν, ὥστε ὁ Χαρίκλῆς θύ-κωσε σχεδόν.

Καλὰ, παιδί μου, τοῦ εἶπε, δὲν κα-λοῦμε μὲ τέτοιο ὄφρος. Εἶναι ὡς νὰ μὴς διατάξῃς νάρθωμε. Ὅπως ὅποτε ὅμως, δε-χόμεστε τὴν πρόσκλησιν σας. Θάρθω μὲ τὸ φίλο μου τὸν Καλάσιριν.

Ἦλθαν πραγματικὰ μαζί, Κνήμων. Τί νὰ σοὺ πῶ... Τὴ ἀγωνία ἦταν ὥσπου νὰ τὸν ἰδῶ νὰ ξεπροβάλλῃ. Καὶ ὅταν τὸν εἶδα, δὲν ἤξερα τί περιποιήσεις νὰ τοῦ κάνω. Εἶ-χα τὴν ἐντύπωσιν πὼς, ἂν τὸν περιποιῶμαι αὐτόν, ὅλα θὰ τελειώνουν καλὰ.

Θάθελα νὰ τοῦ μιλῶμαι φανερά, ἀλλὰ φοβόμουν πὼς θὰ μ' ἐπαιρνε γιὰ τρελλό. Ἐστὶ καὶ ὁ Χαρίκλῆς καὶ ὁ Καλάσιριν, ὡς νὰ σάστισαν λιγάκι μὲ τὴν ὑπερβολικὴν πε-

ριποιήσεις πού τοὺς ἔκανα, καὶ μαζί μ' ἐμέ-να καὶ οἱ ἄλλοι νέοι τῆς Θεσσαλίας. Ὅταν μοῦ σάστησαν τὸν Καλάσιριν καὶ μοῦ εἶπαν, ὅτι εἶναι ἱερέας ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον καὶ φίλος τοῦ Χαρίκλῆ, χάρηκα πάρα πολὺ, γιατί ἀ-μέσως σκέφθηκα, ὅτι ἐκεῖνον πού δὲν θὰ τολμούσα νὰ τὸ πῶ κατ' εὐθείαν στὸν πα-τέρα τῆς θεᾶς μου, θὰ μπορούσα νὰ τὸ ἐκμυστηρεῖθω πῶς εὐκόλῃ σ' ἕνα τέτοιο τρίτο πρόσωπον.

Δὸς του, λοιπόν, περιποιήσεις καὶ τοῦ Καλάσιριν, τόσες, πού σάστισε καὶ αὐτός.

Εἶμαι τρελλὸς ἀπὸ ἐρώτα!

Μεῖναι ὡς τὰ σημεῖα στὸ γλῆντι. Ὁ Καλάσιριν καὶ ὁ Χαρίκλῆς ἀποσύρθηκαν πῶς ναί. Ἐγὼ τοὺς φίλησα καὶ τοὺς δυὸ, λὲς καὶ φιλοῦσα τὴν Χαρίκλεια, καὶ αὐτοὶ μὲ κῦτταξαν σαστισμένοι. Ἰσως νὰ σκέ-φθηκαν πὼς αὐτὰ εἶναι τὰ ἔθιμα στὸν τό-πο μας.

Ὅταν, ἐπὶ τέλους, ἔπεσα τὸ βράδυ νὰ κοιμηθῶ, τότε προσπάθησα νὰ σκεφθῶ ψυ-χραῖα.

Εἶναι τρελλὰ! εἶπα στὸν ἑαυτὸ μου. Δὲν εἶναι δυνατόν ν' ἀγαπᾷς ἀληθινὰ μὴ κοπέλλα πού τὴν εἶδες μονάχα λίγες σπι-γμές, πού δὲν τὴν ξέρεις, πού δὲν ἀκουσες τὸν τόνο τῆς φωνῆς τῆς.

Ἐδῶκα τὴν σκέψιν αὐτὴ καὶ πῆξα τὸν ἑαυτὸ μου νὰ κάνῃ ἄλλα ὄνειρα.

Πρέπει νὰ φύγωμε μεθαύριον, ἔλεγα ὁρῶντα. Ἐστὶ εἶναι τὸ σωστὸ. Τί δουλειὰ ἔχουμε πᾶν στὸν ξένον τόπον; Τὴς θυσί-ας, τὸ μνημόσυνο τοῦ Νεοπτολέμου ἔ-γινε μὲ ὅλη τὴν λαμπρότητα, τί ἄλλο ἔχο-με νὰ κάνουμε;

Ἡ καρδιά μου ὅμως πάγωνε ὅταν συλ-λογιζόμουν τὴν στιγμὴν πού θὰ γύριζα τὴν πλάτη στοὺς Δελφούς. Πίστευα πὼς εἶχα ἐρωτευθῇ τὸ ἄγριο καὶ μεγαλοπρεπὲς το-πίο. Τὴν ἀπόκρημνα βουνά, τὰ κελουστά νερά, τὴς δάφνες. Πίστευα πὼς ὁ ἀέρας αὐτοῦ τοῦ τόπου εἶναι μαγεμένος, καὶ μὲ εἶχε μαγέψει καὶ ἐμένα, ὡς μάγευσεν τὴν Πυθίαν καὶ τὴν ἔκανε νὰ λήθῃ λόγια προφη-τικὰ. Ἀέσφαι, κατάλαβα καὶ τὰ προφητι-κὰ τὰ λόγια: «Ἡ Χάρις καὶ τὸ Κλέος, μὲ τῆς θεᾶς τὴ γενεὰ!...».

Ἦταν τότε ἡ χαρὰ μου, πού πεταχτή-κα ἀπὸ τὸ κρεβάτι μου καὶ ἀρχισα νὰ φέ-ρω βόλτες μέσα στὴ νύχτα. Οἱ σύντροφοί μου μ' ἄκουσαν καὶ μὲ ρωτοῦσαν ἀνησυ-χοὶ τί ἔχω.

Δὲν αἰσθάνομαι καλὰ, τοὺς ἀπαν-τοῦσα.

Καὶ δὲν ἔλεγα ψέματα, γιατί ἐνοίωθα τὸ αἶμα νὰ κυλᾷ αὐτὸ στὴς φλέβες μου, καὶ πραγματικὰ δὲν αἰσθανόμουν καλὰ.

Ἐστὶ πέρασα αὐτὴ τὴ νύχτα, σὲ μὴ κατὰστασι πούμοιαζε μὲ τρελλὰ. Ντρεπό-μουν ἀφάνταστα, γιατί πάντα περιγελοῦ-σα τοὺς φίλους μου, ὅταν μούλεπαν πὼς εἶ-ναι ἐρωτευμένοι. Δὲν πίστευα στὸν ἐρώτα. Νά, λοιπόν, πού ὁ γυνὴ τῆς Ἀφροδίτης μὲ τυραννοῦσε μὲ τὸν πῶς σκληρὸ τρόπο.

Ὅσο καὶ νὰ ντρεπόμουν ὅμως, ὅσο καὶ νὰ στενοχωριόμουν, ἐνοίωθα καὶ μὴ παρὰξενον εὐτυχία νὰ πλημμυρίζῃ ὅλη μου τὴν ὑπαρ-ξιν. Ὁ Κνήμων! Ἐρεῖς κα

Αφινίων παρακαλεί να τον ιδί άμέσως. Είναι μεγάλη ανάγκη.

»Ο Καλάσιρις με δέχθηκε άμέσως, αν και μόλις είχε ξυπνήσει. Με κύτταξε ανήσυχος.

— Τί συμβαίνει;... με ρώτησε. Για καλό ή για κακό είναι αυτή η πρωινή σου επίσκεψη;...

»Εγώ καταλάβαινα πως άλλαξα χρώματα. Τώρα, κάτω από τη διαπεραστική ματιά του Αιγυπτίου, ένιωσα άξαφνα τη ντροπή να με πνίγει. Θάπρεπε να σηκωθώ να φύγω. Ήταν όμως μεγαλύτερη ντροπή άκόμα. »Εξ άλλου, δεν θα το συγχωρούσα ποτέ στον εαυτό μου πως έχασα έτσι από δειλία την εύτυχία μου. Γι' αυτό, άποφάσισα να μιλήσω.

— »Ω Ιερέα της Ίσιδος, του είπα, θα με θεωρήσεις τρελλό, όταν άκούσης για ποιο λόγο ήλθα να σ' ένοχλήσω αυτή την ώρα. Ντρέπομαι να σου φανερώσω το σκοπό της επίσκεψέας μου. Κι' όμως είναι ανάγκη να το κάνω.

»Είδα την ανησυχία να φεύγει από τα μάτια του. Ή έκφρασι του έγινε πονηρή. Με καθήλωσε με τα μαύρα διαπεραστικά μάτια του και μου είπε:

— Μονάχα οι άτιμες πράξεις κι' οι άτιμες σκέψεις πρέπει να φέρουν ντροπή. Εσύ, ώραίε Θεαγένη, δεν είναι δυνατόν ούτε να κάνεις τίποτε το άπρεπο, ούτε να σκέπτεσαι.

»Χαμήλωσα τα μάτια και στάθηκα σαν μικρό παιδάκι. Ήξερα πως ήμουν γελοίος. Κι' όμως ή γλώσσα μου, σά να βέθηκε έκείνη τη στιγμή. Ήταν αδύνατον να μιλήσω, να του όμολογήσω την αλήθεια. Επί τέλους, με κόπο, ξεστόμισα:

— Μου φαίνεται πως είμαι άρρωστος. Γι' αυτό ήλθα σ' εσένα...

»Κούνησε το κεφάλι του.

— Ναί, καλέ μου Θεαγένη. Τό πιστεύω κι' εγώ πως είσαι άρρωστος, μου είπε με άνεπαίσθητη ειρωνεία.

— Ή άρρώστεια μου είναι βαρεία, είπα εγώ. Είναι όμως δύσκολο να την καταλάβης.

— »Οχι και τόσο δύσκολο, άποκρίθηκε ήρεμα. Μου φαίνεται πως την μαντεύω. Και για να μη σε βασανίζω άλλο, θα στην όνομάσω.... »Ισως πάλι να κάνω και λάθος. Πάντως, μου φαίνεται πως ή άρρώστεια από την όποία υποφέρεις, λέγεται »Ερως!

»Τόν κύτταζε χαρούμενος.

— Είσαι σοφός! του φώναξα. Με άπήλαξες από μια δύσκολη όμολογία. Ναί, Καλάσιρι. Άγαπώ! Μου φαίνεται όμως πως ή άγάπη μου είναι άπελπισμένη. Γιατί πο-

τέ δεν θα μπορέσης να πιστέψης ποιά είναι ή κοπέλλα που αγαπώ... Κι' όταν άκούσης τ' όνομά της, θα καταλάβης ότι δίκαια φοβάμαι και υποφέρω για τη άγάπη μου.

»Με κύτταξε πάλι καλώς-καλώς, και μου είπε μ' εκείνο τό άνεπαίσθητα ειρωνικό του ύφος:

— Μου φαίνεται πως και σ' αυτό μπορώ να σε βοηθήσω. Θέλεις να σου πω τ' όνομα της κοπέλλας που σουφέρει αυτή την άναστάτωση;...

»Και, πριν προφτάσω να του άπαντήσω, πρόφερε τ' όνομα:

— Χαρίκλεια!...

»Τότε δεν βαστάχτηκε εγώ. Άρχισα να του μιλά μ' ένθουσιασμό.

— Καλώς έκανα και υπάκουσα στην ένδομυχη φωνή που μ' έσπρωχνε νάρθω σέ εσένα... του είπα. Είχα άκούσει πως σεις οι ιερείς της Αιγύπτου, είσαστε προφήτες. Δεν μπορούσα να φανταστώ όμως και τέτοια θαύματα! Ναί, Καλάσιρι... Τα μάντεψες όλα, όλα... Άγαπώ τη Χαρίκλεια. Την άγάπησα από την πρώτη στιγμή που την είδα. Θα ήθελα όμως να ξέρω πως τό μαντεύεις;...

— Άπό τη ματιά σου, μου άποκρίθηκε.

»Έπειτα, πρόσθεσε:

— Κι' από τη δική της τη ματιά.

— Πώς; φώναξα εγώ, άναστατωμένος. Πιστεύεις πως κι' αυτή... πως είναι δυνατόν ή Χαρίκλεια;...

»Δεν τόλμησα να τελειώσω τη σκέψη μου. Δεν είχα τό θάρρος να ρωτήσω:

— Πώς κι' ή Χαρίκλεια μ' αγαπάει;...

»Ο Καλάσιρις όμως τό μάντεψε και μου άποκρίθηκε:

— Ναί, γιού μου! Πιστεύω πως και της Χαρίκλειας ή καρδιά δεν έμεινε άτρωτη...

»Τα λόγια αυτά μπήκαν στην ψυχή μου σαν τό δυνατό άνεμο που φυσάει άπάνω σέ μια φωτιά άναμμένη. Ή φλόγα ζωντανεύει, θερνιεύει, γίνεται πυρκαϊά. »Ετσι έγινε κι' ή φλόγα της άγάπης μου.

— Καλάσιρι! φώναξα. Άν είναι αλήθεια αυτό που λές, τότε, πέφτω στα πόδια σου. Βοήθησέ με να μιλήσω στην κόρη που αγαπώ. Βοήθησέ με να βεβαιωθεί για την άγάπη της... Σκέψου τι μπορείς να κάνης...

»Χαμογέλασε καλόδοξα, και άκούμπησε τό χέρι του στον ώμο μου.

— Μη στενοχωριέσαι, μου είπε. Τό αί-

σθημά σου είναι εύγενικό κι' ώραίο. Γι' αυτό κι' εγώ θα σε βοηθήσω.

»Άρρωστη από άγάπη

»Την άλλη μέρα, ήταν οι τελευταίοι άγώνες που γίνονταν προς τιμήν του Άπόλλωνα. Άγώνες δρόμου, με πλήρη όπλισμό. Ήταν συνθήκη ό νικητής να παίρνει τό βραβείο — τό κλαδί της δάφνης — από τα χέρια της ίέρειας της Άρτεμης. Ο Χαρίκλεις όμως ήταν πολύ στενοχωρημένος, γιατί, όπως είπε στον Καλάσιρι, πολύ φοδόνταν μήπως ή Χαρίκλεια δεν βρισκόταν σέ θέσι να παραστή στους άγώνες... Τώρα, Κνήμων, θα καταλάβης τι θα πη άγάπη...

»Η Χαρίκλεια είχε πάθει τό ίδια που είχα πάθει κι' εγώ. Τό βράδυ εκείνο που δεν μπόρεσα να κλείσω εγώ μάτι, ή κοπέλλα είχε πέσει άρρωστη στο κρεβάτι της. Ο πατέρας της κόνεψε να τρελλαθώ. Δεν καταλάβαινε τι έχει. Την έδλεπε να μένει άκίνητη, χλωμή σαν πεθαμένη και να μην άνοίγει τό στόμά της... »Εφερε γυναίκες να την ξορκίσουν, έπειδή όλοι τούλεγαν, ότι την είχαν ματιάσει. Και δεν θα ήταν παράξενο να την έχουν ματιάσμενη, έτσι πεντάμορφη καθώς την είδαν δίπλα στο βωμό. Τά ξόρκια, όμως, δεν έκαναν τίποτε.

Η Χαρίκλεια δεν μιλούσε και φαίνονταν πως δεν καταλάβαινε τι γίνονταν γύρω της.

— Μά τι είχε πάθει; ρώτησε ό Κνήμων.

»Ο Θεαγένης γέλασε.

— Πώς φαίνεσαι, ότι είσαι άνίδεος, αν και λές, ότι αγαπάς;! του είπε. Δεν γνώρισε, πάντως, τη μεγάλη άγάπη. Άλλοι όμως δεν θα ρωτούσες... Θα ήξερες, ότι ή άγάπη έρχεται σαν φωτιά, σαν βεϊκή εύτυχία και σαν βαρεία άρρώστεια. Ή άγάπη σέ κάνει να παύσης από διάφορα στάδια. Έμένα με είχε κάνει εκείνη τη νύχτα να στεναίξω στο κρεβάτι μου. Θάθελα να τριγυρνάω τό βουνά, και να διαλαλώ τόν έρωτά μου. Θάθελα να κάνω κάτι μεγάλο, κάτι σπουδαίο, κάτι δύσκολο. Τό μόνο που με θανάτωνε, ήταν ή άκίνησία. Η Χαρίκλεια, αντίθετα, αισθάνθηκε για πρώτη φορά τό κεντρί της άγάπης σαν μια άρρώστεια που την παρέλυε ολοκληρή. Όπως μου όμολόγησε έπειτα, δεν ήταν προσποίησι, ούτε κοριτσιίστικη πονηριά, ότι ήταν άρρωστη. Αισθανόταν σαν να είχε φύγει ή ζωή από τό κορμί της. Της φαίνονταν τό πιό φυσικό πράγμα τό κόσμου να κείτεται άκίνητη και να κυττάζι τό ταβάνι... Παντού νόμιζε πως μ' έδλεπε μπροστά της. Γι' αυτό, δεν άκούγε τι γίνονταν γύρω της κι' ούτε ήθελε να μιλήσει.

»Ο Χαρίκλεις άνησύχησε τρομερά, και τό πρωί, βλέποντας πως οι γυναίκες με τό ξόρκια τους δεν έκαναν τίποτα, έστειλε και παρακάλεσε τόν Καλάσιρι να πάη στο σπίτι του.

— »Ελα, του φώναξε από την πόρτα, μόλις τόν είδε, με δάκρυα στα μάτια, ελα, φίλε μου! Ίσως εσύ που ξέρεις τη σοφία των Αιγυπτίων, μπορέσης να με βοηθήσης. Είμαι άπελπισμένος!... Η Χαρίκλεια, τό καμάρι μου, που ήταν χτες τόσο καλά και άστραφτε σαν άστρο, σήμερα βρίσκεται άρρωστη βαρεία. Κι' είμαι πιό άπελπισμένος ακόμα, έπειδή δεν θα μπορέσει να πάη στους άγώνες και να δώση τό βραβείο στο νικητή!...

»Ο Καλάσιρις, τετραπέρατος όπως ήταν, ύποψιάστηκε άμέσως ποιά ήταν ή αληθινή άρρώστεια της κοπέλλας. Ζήτησε, λοιπόν, να την δώ. Η Χαρίκλεια, όμως, ούτε γύρισε να τόν κυττάξη. Τότε ό Αιγύπτιος παρακάλεσε να τόν άφίσουν λίγη ώρα μόνο με την άρρωστη. »Εφωγαν όλοι τότε κι' ό Καλάσιρις αναγκάστηκε να χρησιμοποίηση όλη του την έξυπνάδα για να νικήση τη δυσπιστία της Χαρίκλειας πρώτα κι' έπειτα την ντροπή, που της έδενε τη γλώσσα. Όταν μου τά διηγήθηκε κατόπιν ό Καλάσιρις αυτά, γελούσα κι' έκλαιγα μαζί, Κνήμωνα. Η Χαρίκλεια φαίνονταν τόσο δυστυχισμένη, που ό Καλάσιρις, για μια στιγμή, τρώμαξε! »Έπειτα της είπε, δοκιμαστικά:

— »Εγώ μαντεύω την άρρώστεια σου!... »Εκείνη πετάχτηκε από τό κρεβάτι της και τόν κύτταξε με μάτια μεγάλα, τρομαγμένα.

— Δεν έχεις τίποτε να μαντέψης!...το

φώναξε. Δεν είμαι άρρωστη! Δεν έχω τίποτα! Φύγε! »Αφού με ήσυχη!... Ο πατέρας μου, όλη τη νύχτα, με βασάνισε με ξόρκια... »Ετσι θ' άρρωστήσω πιό πολύ!... »Στό τέλος, έξοπασε σέ άναφυλλιά. Τότε ό Καλάσιρις πήρε την άπόφασι να της μιλήσει έάστερα.

— Χαρίκλεια, της είπε άπότομα. Είσαι έρωτευμένη! Μάντεψα σωστά!...

»Έπρεπε να δης, μου είπε ό Καλάσιρις, την έντυπωσι που της έκαναν τά λόγια μου. Στην αρχή, έγινε χλωμή σαν πεθαμένη. Τά χείλη της πάνιασαν, τά μάτια της κόνεψαν να πεταχτούν από τις κόγχες τους. »Έπειτα, με μιά, τά μάγουλά της έγιναν κατακόκκινα και τό στήθος της άνεδοκατέβαινε, λαχανιασμένο. Ο Καλάσιρις δεν της έδωσε καιρό να συνέλθη.

— Μάντεψα σωστά; τη ρωτούσε και την ξαναρωτούσε.

»Εκείνη κύτταξε άλλοι, άπέφυγε τη ματιά του και του ψιθύριζε όλη την ώρα: »Αφού με ήσυχη, μη με βασανίζεις!...

»Στό τέλος, ή κούρασι, την έκανε να καταθέσει τό όπλα. Κι' ή πρώτη της όμολογία άκούστηκε μόλις, σαν ψίθυρος.

— Μάντεψες σωστά!...

»Αυτό ήθελε ό Καλάσιρις. Της χάιδεψε άπαλά τά μαλλιά και της μίλησε, όπως ήθελε κι' ό Χαρίκλεις να της μιλήσει.

— Γιατί ντρέπεσαι έτσι!... της είπε. Δεν κάνεις κανένα κακό. Ο θεός που άνάβουν τη φλόγα της άγάπης στα στήθη μιάς κοπέλλας, ξέρουν τι κάνουν... Αυτό είναι τό ώραίο και τό φυσικό. Κακό κι' άφύσικο θα ήταν αν έλεγες πως δεν θέλεις ν' αγαπήσης!... Μ' αυτά σου τά λόγια, θα πρόσβαλλες τούς νόμους της φύσεως και θα στενοχωρούσες και τόν πατέρα σου...

»Ο Καλάσιρις την έκανε επί τέλους να συνέλθη λιγάκι. »Εκείνη τότε τόν κύτταξε στα μάτια μ' ένα ντροπαλό χαμόγελο. Ο Καλάσιρις νόμισε πως είχε φτάσει ή ώρα να του κάνει μια πλήρη έξομολόγησι ή Χαρίκλεια.

— »Εμπρός! της είπε. Λέγε τώρα όλη την αλήθεια! Μίλησέ μου σαν να ήμουν ό πατέρας σου. Ποιός είναι ό νέος που άναψε αυτή τη φλόγα στην καρδιά σου;... »Μά, ξαφνικά, σαν να την είχε δαγκώσει φίδι, τινάχτηκε ή Χαρίκλεια. Τά μάτια της πετούσαν σπίθες θυμού και τά χείλη της έτρεμαν, καθώς τόν φώναζε:

— Αυτό, όχι! Ποτέ δεν θα τό μάθης! Τώρα που έμαθες τό μυστικό μου, φύγε, Αιγύπτιε! Άλλο τίποτα δεν πρόκειται να σου πώ...

»Ο Καλάσιρις όμως επέμεινε.

— Δεν ήταν ό σκοπός μου να μάθω τό μυστικό σου, της είπε. Τί να τό κάνω εγώ; Σε τί μπορεί να μου χρησιμέψη; Άν σου μιλήσα έτσι και σέ πιασα να μου άνοίξης την καρδιά σου, ήταν για να σε βοηθήσω...

— Με βοήθησες αρκετά! του είπε ή Χαρίκλεια. Άλλη βοήθεια δεν θέλω! Και μονάχα που κατάλαβες την άρρώστεια μου, φτάνει, μ' άνακούφισες!

— Θα σε άνακούφισω όμως πολύ περισσότερο, της έπε, αν μάθω όλη την αλήθεια. Γιατί φοβάσαι;...

»Στην αρχή, χτυπιόταν ή Χαρίκλεια. Ούτε ήθελε να περάση από τό νού της πως ήταν δυνατόν να κάνει κι' άλλες έξομολογήσεις. Στο τέλος, όμως, νικημένη από την έπιμονή του Καλάσιρι, του είπε:

— Άλήθεια, με βασανίζεις! Σήμερα άπωσθήποτε δεν πρόκειται να σου πώ τίποτ' άλλο.

— Αύριο; ρώτησε ό Αιγύπτιος.

— Αύριο... Ίσως...

— Όχι ίσως. Ναί...

»Με τά πολλά, πήρε την ύπόσχεσί της.

— Ναί, αύριο θα σου πω τ' όνομά του...

— Και γιατί ζητάς μιάς ημέρας προθεσμία; άστειεύθηκε ό Καλάσιρις. Μόνο οι μελλοθάνατοι ζητούν τέτοιες χάρες!...

— »Ε, λοιπόν, αισθάνομαι σαν μελλοθάνατη! του όμολόγησε ή Χαρίκλεια.

»Ο Καλάσιρις άποφάσισε πιά να την άφισι. »Ετρεξε στο Χαρίκλεις, εύχαριστή-

μένος και του είπε τά νέα. Ο Χαρίκλεις κόνεψε, μ' όλα του τά γεράματα, να πηδήσει από τη χαρά του.

— Δοξασμένοι να είναι οι θεοί! φώναξε. Επί τέλους, είσάκουσαν την προσευχή μου!

»Ο Καλάσιρις γέλασε.

— Πώς; Έξυπνος άνθρωπος εσύ, πίστεψες ποτέ, ότι ήταν δυνατόν να μη την πετύχει και τη Χαρίκλεια κανένα μικρό βέλος από τη φαρέτρα του »Ερωτα;...

— Είχα πιά άπελπιστή! όμολόγησε ό Χαρίκλεις. Τώρα, όμως, νομίζω πως ξαναγεννιέμαι! Δεν βλέπω την ώρα να πάω να πω τά νέα στο Χαρία!...

»Ο Καλάσιρις δεν κατάλαβε στην αρχή.

— Ποιόν άλλον μπορεί ν' αγαπά;... φώναξε ό Χαρίκλεις, άνίδεος. Ποιόν άλλον είδε από κοντά; Ποιός άλλος είναι φυσικό να την ένθουσιάζει; Μόνο ό Χαρίας, ό άνεψιός μου, που είναι ώραιος και ζηλεμένος άνάμεσα σέ όλους τούς εφήβους του τόπου μας!...

»Ο Καλάσιρις δάγκωσε τά χείλη του. Για μια στιγμή, σκέφθηκε να πη άμέσως την αλήθεια και να βγάλι ή Χαρίκλεις από την πλάνη. Μά συγκρατήθηκε.

— Άς μη μιλήσω, σκέφτηκε. Άς βεβαιωθεί πρώτα, ότι ή Χαρίκλεια αγαπάει, αλήθεια, τό Θεαγένη, πράγμα που είναι όλοφάνερο! Κι' έπειτα, άς σκεφθούμε όλοι μαζί κατά πόσον είναι σωστό να μάθι ό Χαρίκλεις την αλήθεια!...

Οι άγώνες

»Την ημέρα εκείνη, ό Χαρίκλεις πέταξε από τη χαρά του, όταν του είπε ή Χαρίκλεια ότι αισθανόταν καλύτερα κι' ότι θα μπορούσε να παραστή στους άγώνες και να δώση τό βραβείο στο νικητή, όπως ήταν ή συνήθεια.

»Η ημέρα εκείνη, θα μου μείνη άλησμόνητη, Κνήμων! Να φαντασθής τό στάδιο γεμάτο από τόν κόσμο, που είχε μαζευτεί από όλα τά γύρω μέρη. Όλοι φορούσαν τά γιορτινά τους κι' ό άνοιξιάτικος ήλιος έδινε ακόμα μεγαλύτερη λαμπρότητα στη γιορτή. Γύρω, τά βουνά σχημάτιζαν ένα έπιδητικό πλαίσιο κι' οι κορυφές τους ήταν ακόμα χιονισμένες, ενώ έλαμπε ό ήλιος. Σ' ένα μέρος του σταδίου, ήταν μαζεμένα όλα τά παλληκάρια από τη Θεσσαλία, με τούς λευκούς τούς μανδύες και τά κόκκινα σανδάλια.

»Έμένα, σαν άρχηγό της θεωρίας, με κάλεσε ό Χαρίκλεις να καθήσω δίπλα του, στην τιμητική θέσι. Δέχθηκα με χαρά, για-

τί μου δινόταν πάλι ή εύκαιρία να μιλήσω με τόν πατέρα της αγαπημένης μου. Κι' είχα την έντύπωσι πως, όταν μιλούσα στο Χαρίκλεις, παρουσιάζονταν λιγώτερα εμπόδια στην άγάπη μου...

— Είμαι χαρούμενος, μου είπε ό Χαρίκλεις φιλικά. Όλο τό βράδυ, άπόψε, δεν κοιμήθηκα, έπειδή ή Χαρίκλεια ήταν άρρωστη. Κι' έτρεμα μήπως δεν μπορέσει να παραστή στους άγώνες. Εύτυχώς όμως πούγινε καλά και θα έβρθ!...

— Πού βρίσκεται τώρα;... ρώτησα μόλις κατορθώνοντας να κρύψω την ανησυχία μου.

— Τώρα θα φανή, μου άποκρίθηκε εκείνος. Θα την καθήσει καλού ή πέρα...

»Και μούδειξε άκριβώς αντίκρυ μία θέσι άδειαν.

»Εγώ στήλωσα τά μάτια μου προς τά εκεί και δεν άκούγα λέξι πιά άπ' όσα μούλεγε ό ιερέας, έπειδή όλη μου ή σκέψη ήταν να δώ τη Χαρίκλεια.

»Σέ λίγο φάνηκε. Δεν θέλω να σε κουράσω, Κνήμωνα, και να σου την περιγράψω πάλι. Καταλαβαίνεις όμως πως μου φάνηκε, όταν την αντίκρυσα, λευκοντυμένη αυτή τη φορά, με μιά λαμπάδα άναμμένη στο ένα της χέρι και μ' ένα κλαδί δάφνης στο άλλο. Ένας ψίθυρος γεμάτος θαυμασμό πέρασε άνάμεσα στο πλήθος. Κι' εγώ έσφιγγα τής γροθιάς μου κι' έχωνα τά νύχια μου στις γούφες μου από την άγωνία μου.

»Τότε άρχισαν οι άγώνες και ό κήρυκας φώναξε:

— Ποιός θέλει να μετρηθι με τόν »Ορμενο τόν Άρκάδα, στον όπλίτη δρόμο;...

»Ο »Ορμενος είχε νικήσει πολλά παλληκάρια στις προηγούμενες ημέρες. Τόν θεωρούσαν άνίκητο. »Ετσι, κανένας δεν άποκρίθηκε στην πρόσκλησι.

»Ο »Ορμενος, μελαχροινός, δυνατός, με τέλειό όπλισμό, στεκόταν στη μέση του στίβου κι' έρριχνε γύρω του ματιές προκλητικές και περιφρονητικές. »Άκουσα κάποια κοπέλλα να ψιθυρίζει εκεί κοντά:

— Κανένας δεν τολμάει να του παραβγί!...

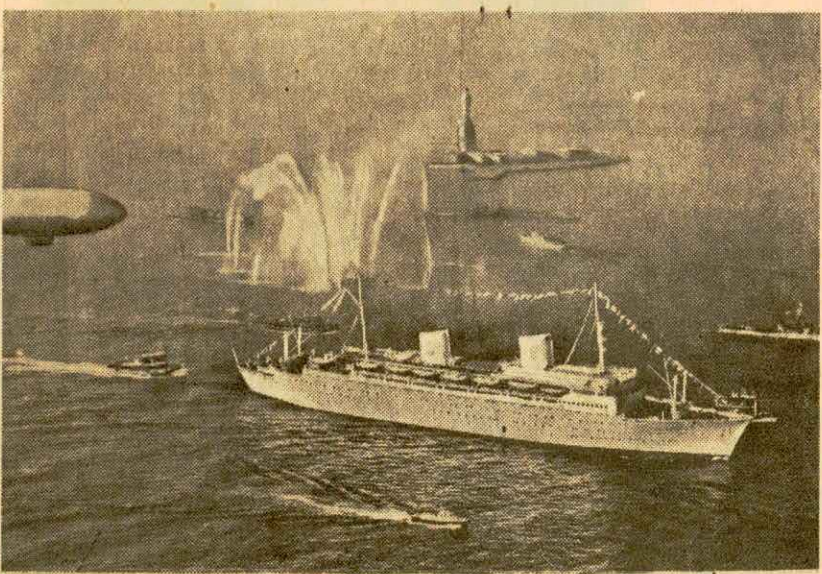
»Ήταν τά λόγια αυτά ή ή παρουσία της αγαπημένης μου, που μ' έσπρωξε να πεταχτώ εγώ;

— Που πάς;... Τί κάνεις;... μου ψιθύρισε ό Χαρίκλεις.

»Δεν τούδωσα άπάντησι. Κατέβηκα στο στίβο και, ήρεμος, παρουσιάστηκα.

— »Εγώ θ' άγωνιστώ με τόν »Ορμο, είπα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.



ΥΠΟΔΟΧΗ ΠΟΥ ΣΤΟΙΧΙΖΕΙ ΑΚΡΙΒΑ

»Εκατό χιλιάδες δολάρια στοίχισε στον Δήμο της Νέας Υόρκης ή υποδοχή του νέου σουηδικού άτμοπλοίου «Κούγκχολμ», που έφτασε προχθές στην Νέα Υόρκη έκτελώντας τό πρώτο του ταξίδι. Ή Νέα Υόρκη κάνει πάντοτε θερμή υποδοχή στα νέα πλοία, που φτάνουν στο λιμάνι της. Στην τελετή, που είναι πάντοτε επιθελτική, παίρνουν μέρος όχι μόνο πλωτά μέσα, αλλά και αεροπλάνα και αερόπλοια. Τελειώνει δε πάντοτε με μιά μεγάλη δεξίωσι και με θεαματικά πυροτεχνήματα.



ΧΙΟΝΟΠΕΔΙΔΑ ΠΟΥ... ΔΙΠΛΩΝΟΥΝ

»Ενα γερμανικό εργοστάσιο χιονοπέδων για να διευκολύνι τούς σκιέρ στις μετακινήσεις τους, έφτιαξε νέον τύπον χιονοπέδιλα, που διπλώνουν στη μέση. Ή προσαρμογή τους δέ γίνεται με μεγάλη εύκολία και ασφάλεια χωρίς σέ ειδικά χαλούβινα έλάσματα. Στην τιμή τά νέα χιονοπέδιλα είναι λίγο πιο άκριβά από τά παλαιά, οι σκιέρ όμως που τά προμηθεύτηκαν, βρίσκουν ότι την αξίζουν και με τό παραπάνω!...

ΤΑ ΞΕΙΔΕΥΟΝΤΑΣ στην "Από Ανατολή"

Η «εκαίσιασα των πειρατών»
κι' οι κλοπές επί παραγγελία

Πόσοι μαχαρογιάδες υπήρχαν στις
"Ινδίες, πριν τους παρώσουν οι ριζικές
πολιτικές και κοινωνικές μεταρρυθμί-
σεις των τελευταίων ετών; Ο Σουη-
δός δημοσιογράφος "Ολλε Στράντι-
περ, που ταξίδευε σ' αυτή τη χώρα,
ανεδείχθη τον αριθμό τους σε 562! Και
διηγείται τα παραένα της ζωής τους,
σ' ένα βιβλίο που εξέδωσε τελευταίως
και που περιλαμβάνει τις περιηγήσεις
του σε διάφορες χώρες της "Ασίας.

"Ετσι, μαθαίνουμε π. χ. ότι ο γέ-
ρος μαχαρογιάς της Πατάλα είχε 3.
500 υπηρέτες και 72 νέες γυναίκες στο
χαρέμι του — που άναγινώσαν συνε-
χώς. Είχε ακόμα 95 θαυμάσια ακυλιά,
που κατοικούσαν σε σπιτάκια ηλεκτρο-
φωτισμένα κι' εφωδιζαμένα με ζεστό
και κρύο νερό. Τα τυχερά αυτά ζώα
είχαν και το ιδιαίτερο ναοκομείο τους.

Ο μαχαρογιάς του "Αλνάρ, ένας τυ-
πος μισοτρελλός, απαγόρευε να στρώ-
νουνται δρόμοι και σιδηροδρομικές γραμ-
μές στη χώρα του γιά... να μην ενο-
χλούνται τ' άγρια πούληγοι! Σ' το κυνήγι των τίγρεων, χρησιμοποι-
ούσε γιά δόλωμα ζωντανά παιδιά —
φροντίζε όμως να μην παθαίνουν τίπο-
τε απ' τα θηρία. Κι' όταν δεν τον ι-
κανοποιούσε ένα απ' τα άλογα που κα-
βαλλίκευε γιά το σπορ του έπώλου, το
περίχυνε με πετρέλαιο και το δούσε φω-
τιά!

Δεν είναι λιγότερο ενδιαφέροντα τα
κεφάλαια του βιβλίου του Στράντι-
περκ, που αφορούν την Κίνα και το
Σιάμ.

Στο Μακάο, γνώρισε προσωπικά τη
«βασιλίσσα των πειρατών» των θαλασ-
σών της Νοτιοίνας Κίνας, που είχε κάποι-
ες στις διαταγές της ένα στολίσκο από
22 εξοπλισμένες «κόνκες» και τέσσερες
γρήγορες βενζινακάτσιες.

Η γυναίκα αυτή ήταν στην αρχή
βαρκαρίσσα στη Σαγκάι. Άρχισε το
σταδιο της αλμαλώτικότητας μερικά μι-
κρά πλοίαρχα λαθρεμπόρων. Ύστερα
προχώρησε σε μεγαλύτερα σκάφη, που
τα κυριεύε με το εξής εκόλπο: Δύο
μικρές «κόνκες» με τους ανθρώπους της
τέντωναν ανάμεσα τους ένα χοντρό
σκοινί, σ' ένα στενό της θαλάσσης απ'
όπου επρόκειτο να περάσει το πλοίο.
Καθώς λοιπόν η πρώτη του χτυπούσε
στο σκοινί, τα δύο πειρατικά κολού-
σαν στα πλευρά του. Και τα υπόλοιπα
ήσαν πιά εύκολα...

Τώρα η «βασιλίσσα των πειρατών»
είναι γρηά πιά και ζή με τις άσχη-
μες των κατορθωμάτων της...

Στο Μπανγκόκ του Σιάμ — γράφει
ο Στράντιπερκ — οι έμποροι είναι
κάτι το συνθησιμένο! Οι Κινέζοι που
μένουν σ' αυτή την πόλη, υποχρεώνον-
ται απ' το έθιμο να πληρώσουν όλα τα
χρέη τους πριν απ' την Πρωτοχρονιά.
Όταν λοιπόν δεν έχουν τα λεφτά που
χρειάζονται, ασφαλίζουν το κατάστη-
μά τους κι' ύστερα του βάζουν φωτιά!

Οι οδοντογιατροί του Μπανγκόκ δια-
τηρούν... μύρ, όπου προσφέρουν στους
πελάτες τους οδοντία και κονιάκ από ρύ-
ζι, γιά να πάρουν θάρρος και ν' άφη-
θούν τον πόνο! "Υστερα απ' αυτό,
δεν είναι απάνιο το θέαμα να «δου-
λεύει» ο ίδιος ο πελάτης το πεντάλ του
τριπαστού, με το οποίο του καθαρίζει
το άρρωστο δόντι ο γιατρός!

Σ' άλλα όμως μέρη του Σιάμ, η
δουλειά αυτή γίνεται από πιθήκους,
που τρέχουν συνεχώς μέσα σ' ένα κού-
φιο ειδικό τροχό και τον γυρίζουν με
το βάρος τους.

Οι θάλασσες του Μπανγκόκ τρελλαι-
νούνται... γιά τις άκτινογραφίες! Δεν
είναι σπάνιο να δει κανείς μια ολόκληρη
οικογένεια φωτογραφημένη μ' αυτό το
τρόπο, σαν ομάδα σκελετών!

Στην ίδια πόλη, οι κλέφτες έχουν το
[ιδιαίτερο «παζαρί» τους, όπου δέχονται
τους πελάτες τους κι' αναλαμβάνουν...
κλοπές επί παραγγελία! "Αν π.χ. ζηλή-
ψετε την καινούργια μεταξωτή φορεσιά
κάποιου πλούσιου εμπόρου, δεν έχετε
παρά να δώσετε τη διεύθυνσή του... Οι
κλέφτες θα πάρουν τη φορεσιά απ' τη
γούλαπα του και θα σας την παρα-
δώσουν, φρεσκοπλεγμένη, σιδερωμένη...
και σ' τιμή εξευτελιστική!

Κατά τον ίδιο τρόπο μπορείτε ν' ά-
ποκτήσετε μια καλή φωτογραφική μη-
χανή, κοσμήματα γιά τη γυναίκα σας ή
μερικές μπουλιές ούσκου... Οι κλέφτες
τά κανονίζουν όλα μια χαρά, χωρίς πο-
τέ τον κίνδυνο να σας εκθέσουν!



— Φέραμε το χιόνι μέσα, μαμά!... "Εξω κάνει
πολύ κρύο!...

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ

Κύτταξε αυτά τα περιστέρια
δυο-δυο μαζί πάντα ενωμένα
που όπως πετούν ζευγαρωμένα
κι' άχωριστα σ' αλήθεια ταίρια,
φαίνονται τόσο ξεχωριστά!...
Κύτταξε αυτά τα περιστέρια
κι' έλα να δώσουμε τα χέρια
να νοιώσουμε κι' εμείς χαρά
με της καρδιάς μας τα φτερά!

*

"Ελα, λοιπόν... "Όπως πετούν
αχώριστα και ταίριασμένα
κι' απ' την αγάπη μεθυσμένα
την ευτυχία τους κρατούν
με τα φτερά τους τ' άπλωμένα...
Κι' εμείς με τις αναποδιές μας
δεν νοιώσαμε ποτέ χαρά,
"Ελα και ίσως οι καρδιές μας
να βγάλουν κι' αυτές φτερά!

*

Τα περιστέρια!... "Ο έρωτάς τους
είναι θερμός και ζωντανός
κι' όλη τη φλόγα της φωτιάς τους
την καμαρώνει ο ούρανος!...
"Ελα, λοιπόν, αγαπημένη
στην άγκαλιά μου με στοργή,
γιά να πετάμε άγκαλιασμένοι
χωρίς ν' άγγίζουμε τη γη!

*

Κύτταξε αυτά τα περιστέρια
κύτταξ' τα κι' ίσως να θελήσης
πάλι στο πλάι μου να ζήσης...
Θάν' οι χειμώνες καλοκαιρία
κοντά μου σαν ξαναγνώριση
κι' έλα να δώσουμε τα χέρια
γιά τελευταία μία φορά
να σμιζόμαστε σαν περιστέρια
είναι, όπως λέν' αληθινός
ζευγαρωμένα τρωερά!

ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Κατεψυγμένο ΨΩΜΙ

Η επινέσι ενός προεδρευτικού
φούρνου

Μιά νύχτα, πριν από λίγα χρόνια,
ο "Αμερικανός φούρναρης Ντίντ "Αρ-
νολντ διέβασε το βιβλίο "Ανακάλυ-
ψη", του περιφημού εξερευνητού του
"Ανταρκτικού ναυάρχου Μπέρντ. "Ωρι-
σμένες λοιπόν περιπέτειες του έδωσαν
σε κινήση τη φαντασία και την εφευ-
ρετικότητα του. Και δημιουργήθηκε έτσι
ένα καινούργιο προϊόν, που αποτέλεσε
αληθινή επαναστάση στην τέχνη της άρ-
τοποιίας: το κατεψυγμένο ψωμί!

Το ψωμί αυτό υποβάλλεται σε γρή-
γορη και ισχυρή ψύξη, μόλις βγεί απ'
το φούρνο, κι' έτσι κλείνεται μέσα του
και συγκρατείται όλο το χαρακτηριστι-
κό άρωμά του. "Εκτός όμως από τη
φρεσκάδα και τη νοστιμιά του, το κα-
τεψυγμένο ψωμί διατηρεί καλύτερα ό-
λη τη θρεπτική αξία του. Τέλος, αντι-
προσωπεύει μία σημαντική οικονομία,
γιάτι όση ποσότης του θα περισσέψει
απ' το καθημερινό φαγητό, δεν θα ξε-
ραίνεται και δεν θα πετιέται την άλλη
μέρα στις κόττες, αλλά θα μείνει ολό-
φρεσκή και θα καταναλωθείται έπειτα
από, άσεσδήποτε μέρες.

Ο Ντίντ "Αρνολντ άρχισε απ' τον πε-
ρασμένο χειμώνα να παράγει κατεψυ-
γμένες φρατζόλες. Τις διαθέτει δε τώ-
ρα από 1.000 πρατήρια, σκορπισμένα
σ' όλη την "Αμερική, και τις στέλνει έ-
πίσης κατά χιλιάδες στο εξωτερικό,
στην "Ιταλία, την "Αγγλία, τη Γερμα-
νία, τη Ζώνη της Διώρυγας του Πανα-
μά, κλπ.

Κι' άλλοι όμως συνάδελφοί του άκο-
λούθησαν το παράδειγμά του, κι' έτσι
ή καταναλώσει το κατεψυγμένο ψω-
μί αούξανται όλοένα.

Πρέπει να σημειωθεί ότι ο "Αρνολντ
δεν είναι κανείς κοινός φούρναρης. "Α-
π'όσο έκαμε ειδικές μελέτες γύρω απ' την
τέχνη του, το 1940 νοίκισε ένα εγκα-
ταλελειμένο αρτοποιείο, με φούρνο πα-
λαιού τύπου, από τοούδα — γιάτι αύ-
τος μόνο δίνει την άγνη θερμότητα που
θεωρεί ο "Αρνολντ απαραίτητη γιά την
παραγωγή ψωμιού έκλεκτης ποιότητος.
"Εγκαταστάθηκε λοιπόν εκεί κι' άρχισε
τα πειράματά του με άπλο ψωμί καθώς
και με διάφορα «σκευάσματα» αρτοποι-
ίας, που περιείχαν γάλα, βούτυρο, μέ-
λι κι' αυγά, γιά να βρή τις καταλλη-
λότερες συνταγές.

Η γυναίκα του τον βοηθούσε στη
δουλειά του, ταλινώντας τις ζεστές
φρατζόλες μέσα σε κερωμένο χαρτί, που
το σφράγιζε ύστερα μ' ένα ηλεκτρικό
σίδερο.

"Υστερα ο "Αρνολντ έπαυσε να προ-
ϊόντα του και πήγαινε να τα διαθέσει
στα καταστήματα.

Σίγα-σίγα, απέκτησε τόση πελα-
τεία, ώστε άποφάσισε να μεταφέρει τη
δουλειά του σ' ένα εγκαταλελειμένο έρ-
γοστάσιο αρτοποιίας, που είχε τρεις
φούρνους. Χρειάζονταν όμως 3.500 δολ-
λάρια, γιά να το επισκευάσει και να
το βάλει σε λειτουργία. "Ενα ποσό, λοι-
πόν, πήγε σε μία Τράπεζα του Στάν-
φορντ, όπου δεν τον ήξερε κανείς, κι'
άφισε μία φρατζόλα φρέσκο ψωμί πάνω
σε κάθε γραμείο!

Την άλλη μέρα έλασπήμε και μίλησε
με το διευθυντή. Με το «κόλπο» του,
αυτό εξασφάλισε το δάνειο των 3.500
δολλαρίων.

Χάρη στην οικονομική αυτή ένι-
σχυση, μπόρεσε να εφάρμοση διάφορους
πρωτοποριακούς νεωτερισμούς στη
δουλειά του. "Ενας απ' αυτούς ήταν
και το κατεψυγμένο ψωμί.

Στο βιβλίο του, ο ναύαρχος Μπέρντ
διηγείται πως είχε ξαναγνώριση σε μία
βίση στον "Ανταρκτικό, που την είχε
εγκαταλείψει ο ίδιος πριν από 4 χρό-
νια. Είχε βρή τότε μέσα στον παγο-
θαυσμάσια διατηρημένα, διάφορα τροφι-
μα, μεταξύ αυτών δε κι' ένα καρδέλι
ψωμί, που έμεινε νοστιμώτατο και «όλο-
φρεσκο».

Αυτή η περιγραφή έκαμε τον "Αρ-
νολντ να επινοήσει το κατεψυγμένο ψωμί.
Μετά την επιτυχία που σημείωσε η έ-
δεα του, θεώρησε ύποχρεωεί του να έ-
πισκεφθί το ναύαρχο Μπέρντ και να
τον ευχαριστήσει. Το αποτέλεσμα ήταν
να συνταξιοδοτηθούν οι δυο τους και να
γίνει ο Μπέρντ αντιπρόεδρος της νέας
εταιρείας.

Τόσο αυτός όσο κι' ο "Αρνολντ είναι
πρόθυμοι να μεταδώσουν και σ' άλλους
την τεχνική πείρα και τις γνώσεις τους.

Η ΘΕΙΑ Η ΛΑΜΠΡΙΝΗ

ΛΑΜΒΑΝΩ την τιμή να σας πα-
ρουσιάσω τη θεία μου τη Λαμπρι-
νή. Είναι μία πολύ συμπαθητική
παχουλή κυρία, περασμένα τα πε-
νήντα, με μαύρα γλυκά ματάκια,
γεμάτα καλωσύνη, χήρα του μακαρίτη
του πατέρα μου Αύγουστου, τηματοάρχου σ' μία
φορά κι' έναν καιρό. Η θεία μου η Λαμ-
πρινή, λαμπρή γυναίκα κατά τα λοιπά,
έχει ένα κουσούρι: "Έχει πολύ γρήγορη
γλώσσα. "Όταν άρχισα να μιλάω και κλει-
σες τα μάτια σου, νομίζεις πως ακούς ρα-
πτομηχανή να δουλεύει το λεγόμενο φιλό
γαζί. Άρχίζει και δεν σταματάει. Πού
βρίσκει όλη αυτή την λαχόλητα η γλώσ-
σα της, είναι ένα μυστήριο που δεν μπο-
ρεσα ποτέ να το λύσω.

Και δεν είναι μόνο η γρηγοράδα της ό-
μιλίας της. Η θεία μου η Λαμπρινή έχει
κι' ένα άλλο χαρακτηριστικό: "Ότι άρ-
χίζει από το ένα θέμα, περνάει γρήγορα
στο άλλο, από εκεί στο άλλο και καταλή-
γει ένας Θεός ξέρει πού. Μπορεί π. χ. ν'
άρχισει από τον καιρό και να φτάσει στην
έν "Σαλαμίνι ναυμαχία. Και δεν φτάνει
απότομα. Γιά να το πω στην έν "Σαλα-
μίνι ναυμαχία, περνάει από διάφορους
σταθμούς. Θέλω να πω ότι την κάθε πτή-
σι της από το ένα θέμα στο άλλο, τη
συνθέτει με μία φράση, με μία κουβέντα,
με μία λεζούλα, έτσι ώστε το πρώτα νάρθη
φυσικά. Κι' έτσι είναι πολύ δύσκολο να
συνεννοηθώ με τη θεία τη Λαμπρινή, γιάτι
πας να τη συναντήσω γιά ένα ώριμοένο
ζήτημα και δεν ξέρεις ποτέ θα το πω,
πως θα φύγει και με τι κεφάλι θα φύγει.

Βέβαια, θα μπορούσα να μην πηγαίνα
καθόλου. "Υπάρχουν τόσες θειάδες που
δεν πάω να τις δω. Άλλά η θεία η Λαμ-
πρινή έχει ένα σπiti με κήπο γεμάτο πορ-
τοκαλλίες, έχει κάτι χρυσάφια και δια-
μαντικά αρκετής αξίας, κληρονομία από
τη μητέρα της. Έχει και κάτι άλλα πε-
ριουσιασκά στοιχεία κι' εγώ είμαι ο άνη-
ψιος που συμμαθεί περισσότερο από τους
άλλους. Δεν υπάρχει λόγος να την άγνοή-
σω. Κάπου κάπου πρέπει να την άγνοή-
ω της λέω μία καλημέρα και να την άφη-
νω να λη, να λη, να λη κι' εγώ ν' ά-
κούω, ν' άκούω, ν' άκούω. "Εξ άλλου,
πάντα υπάρχει και κάποιος ζήτημα οικο-
γενειακής φύσεως, που χρειάζεται η γνώ-
μη ή και η βοήθεια της θείας της Λαμ-
πρινής.

*

Λοιπόν, έχω να της άναγγείλω μία χα-
ροποιά είδηση. Θα παντρευτή η Πέπη. Η
Πέπη είναι άδελφή μου και τέλος πάντων
να που ήρθε και η ώρα να έκτελέσει τον
προορισμό της στη ζωή και να φύγει ένα
βαρος από πάνω μου και να το αναλάβει
άλλος. Παίρνει ένα καλό παιδί, τον
Κλέαρχο Στριμένο, που έχει αυτό το έ-
πιθετο, αλλά δεν είναι καθόλου πέποιος. Η
θεία μου η Λαμπρινή, πολύ θα χαρή που
θα τ' άκουση.

Καλημέρα θεία!
"Ω! "Ω! Καλώς το Μανωλάκη...
Τι κάνεις Μανωλάκη μου; Πώς είσαι, που-
λάκι μου; Τι κάνουν στο σπίτι;
Πολύ καλά θεία μου και σε χαιρε-
τούν.

— Με χαιρετούν. "Όλο από μακριά με
χαιρετούν. "Εκτός από σένα που έρχεσαι
πότε — πότε, καλό μου παιδί, να ιδής τη
θεία σου τη Λαμπρινή, που μένει έρημη
και μοναχή, κανένας άλλος δεν λείπει ναρ-
θη, να μου κρατήσει λίγη συμπλοκή στη
μοναξιά μου... Η μοναξιά... Δεν ύ-
παρχει χειρότερο πράγμα από τη μοναξιά,
Μανωλάκη μου... Το λέει και το τραγού-
δι: «Μοναξιά εί» η πιο σκληρή παρέα.
Το θυμάσαι αυτό το τραγούδι, Μανωλά-
κη μου; "Ωραίο ταγκό. Το χόρευα τότε
που πρωτοβγήκε, ήμουνα βλέπεις νέα και
το ταγκό ήταν ο αγαπημένος μου χορός.
— Μά είναι ωραίος χορός το ταγκό.

— "Ωραίος, λέει. "Εξος. Αυτός είναι
χορός κι' όχι αυτοί που βγήκαν τώρα,
σουλίκ, λέει και σάμπες και άβιδες,
βλέπω καμιά φορά που τους χορεύει η
νεολαία και με πνέει περιμυσία γιά την
κατάστασή της. Άλλά τι περιμένεις από τέ-
τοια νεολαία; Νεολαία είναι αυτή; Χάθη-
κε ο σεβασμός, παιδί μου. Φαντάσου ότι
προχτές στο τραμ, στεκόμουνά όρθη στο
διάδρομο και τέσσερις νεαροί είχαν
στρογγυλοκαθήσει και με βλέπανε και
κανένας δεν φιλοτιμήθηκε να σηκωθεί και
να μου πει: «Καθίστε μοντάκι». Και είχε
ένα συνοδάκι, Μανωλάκη μου, ο ένας
άπάνω στον άλλον. Μά πως επιτρέπουν
να στρωάγεται έτσι ο κόσμος; Χάθηκε
να βάλουν μερικά τραμ παραπάνω, να έ-
χουμε τηρήσει το κοινό; "Εδώ ο πληθυσμός
έχει διπλασιασθή και τα τραμ είναι τα έ-
δια.

— Ξέρετε, θεία μου...

— Ξέρω. Θα μου πής ότι υπάρχουν και

τα λεωφορεία. Δεν είναι το ίδιο, Μανωλά-
κη μου, άλλο το τραμ, άλλο το λεωφο-
ρείο. "Εγώ στο λεωφορείο δεν έχω έμπι-
στοσύνη. Γίνονται τόσα δυστυχήματα. Νά
τις πρόσφατες έγινε μία σύγκρουσις και
χτύπησε πολύ άσχημα ο κύρ - Γιάννης, ο
μπακάλης της γειτονιάς μας. Τον ξέρεις
τον κύρ - Γιάννη;

— "Όχι.
Καλός άνθρωπος κι' έχει πάντα την
καλύτερη φέτα. Ξέρεις ότι έμένα με φέ-
τα. Τρελλάινομαι, γιά φέτα. Άλλά πού να την πετύχης την καλή; Φέ-
τες είναι αυτές που πουλάνε; Πού η προ-
πολεμική φέτα, που ήταν γεμάτη βούτυ-
ρο και χαιρόσσανα να τρώς. Τώρα χτυπάνε
νε όλοι στην αλαχοκέρδερα. Τη χτυπάνε
τη φέτα, της βγάζουν το βούτυρο κι' αντί
γιά τυρί σου δίνουν άσβεστη... Ά! ο
άσβεστης! Την περασμένη βδομάδα άσβε-
στωσα το σπίτι μου. Το είδες άπ' όδώ,
Μανωλάκη μου; Φέγγει ολόκληρο. "Εφτά
χρόνια είχα να το άσβεστώσω. "Εφτά χρό-
νια... Από τότε που πέθανε ο μακαρί-
της ο θεός σου ο Αύγουστος.

Κι' εδώ την πήραν τα κλάματα:
"Εφτά χρόνια πέρασαν κι' όλας.

— "Εφτά χρόνια, παιδί μου. Θυμάσαι
πόσο σ' άγαπούσε ο μακαρίτης; "Ήσουν η
άδυναμία του. Και τι δώρα σου έφερε την
πρωτοχρονιά... Και ήτανε παλληκαρι στα
νέιατά του, ο θεός σου ο Αύγουστος.
Στον πόλεμο του δώδεκα άνδραγθήσε
και πήρε και παράσημο άνδρείας. Προ-
χτές που άνοιξα το μπαούλο το βρήκα. Με-
σα σ' ένα κουτί. Θα στο χάρισω, Μανω-
λάκη μου, να τόχης, να τον θυμάσαι και
να καμαρώνεις γιά το θείο που είχες.
Δεν είναι ανάγκη να σας το στερή-
σω, θεία.

— "Όχι, όχι. Θα σου το δώσω. "Εγώ πιά
τι να το κάνω; Τα παράσημα είναι γιά να
τα βλέπετε σεις οι νέοι και να παίρ-
νετε παράδειγμα.

Πριν προφτάσω να φέρω άλλη αντίρ-
ρηση, η θεία Λαμπρινή άνοιξε ένα συρ-
τάρι και μουδωσε το παράσημο. Κι' έκα-
λε ξανά τα κλάματα, καθώς θυμάτο
το μακαρίτη το θείο Αύγουστο κι' έκα-
λε κι' εγώ, γιάτι που είναι άδύνατον να
βλέπω άνθρωπο να κλαίει χωρίς να κάνω
το ίδιο.

Το χαρούμενο νέο δεν της το είπα. Δεν
μου φαινόταν πως θα πήγαινε γούρι ν' ά-
ναγγείλω συνόκεισο μέσα σε μία λυπηρή
ατμόσφαιρα. "Ίσως να ήταν γρουσουζιά.
"Εφυγα, λοιπόν, με το παράσημο της άν-
δρείας και το κεφάλι καζάνι.

Θα της κάνω άλλη επίσκεψη σε τρεις-
τέσσερις μέρες. Και θ' άρχισω από κεί.

*

— Καλώς το Μανωλάκη μου, καλώς το
παιδί μου. Το ήξερα πως άρρώθης σήμερα.
Μανωλάκη μου.

— Πώς το ξέρατε, θεία;
Το είδα τη νύχτα στον ύπνο μου. Εί-
δα πως ήμουνα παχα κλεισμένη σ' ένα
μπαούλο κι' ήρθες και μου άνοιξες. Πί-
στεύεις στα όνειρα, Μανωλάκη;

— Νά σας πω, θεία...

Ξέρω τι θα μου πής. "Ότι δεν πι-
στεύεις. "Αχ! τίποτα δεν πιστεύετε σεις οι
νέοι. Τα κοροϊδεύετε μάλλον, γιάτι είσαστε
όλιστοι. Και όμως Μανωλάκη μου, τα ό-
νειρα βγαίνουν. Νά, τις πρόσφατες είδα
στον ύπνο μου πως μου ρίχνανε βεντούζες
και το πρωί-πρωί μου φέρανε χαρτί γιά
να πληρώσω το φόρο οικοδομών. Τι θα γίνη
μ' αυτούς τους φόρους, Μανωλάκη μου; "Ε-
γώ κάθουμι μόνη στο σπίτι, δεν παίρνω
νοίκι. Εισπράττεις, δεν εισπράττεις, σου
λέει η "Εφορία, το φόρο θα τον πλη-
ρώσης. Άν το νοίκιασες, λέει, δεν θα
εισπράττεις. Άν το νοίκιασες! Άμ δεν
το γκρεμίζω καλύτερα; Ξέρω γιά τι έ-
νοικιαστής θα μου τύχη; Καλά, αν εί-
νε έν τάξι. Άν δεν είναι και μου
σκάει το νοίκι; Και υπάρχουν καλοί ένοι-
κιστάι, σήμερα; "Εχουν όη τα μάτια
μου, χάλασε η κοινωνία, Μανωλάκη μου,
ο καθένας κυττάει να φάει το δικό του
άλλουνο. Θα μου πής ότι υπάρχουν και
δικαστήρια. Τώρα μάλλον. Κανείς μιά
άγωγή σήμερα και βρίσκεις το δικό σου
σε τρία χρόνια, αν το βρής. Κι' έχεις και
τους μάρτυρες που σου τα χάλανε.

Τα κάνουν θαλάσσι, παρατήρησα.
Θάλασσα! Σ' άρρεσι η θάλασσα.
Μανωλάκη; Προχτές είχα πάει στο φάλη-
ρο, να ξεβιβάσω λιγάκι η ψυχή μου. Κά-
θησα, λοιπόν, σ' ένα κέντρο και κυττάω
κάτι παλαβούς που κάνουν μπάνιο χειμώ-
να καιρό. "Άκου τραλλά. "Άφουκο πρσ-
να καιρό. Μανωλάκη μου. Κι' αν άρπάξουν και
μιά διπλή περιπνευμονία; Θα μου πής,
βέβαια υπάρχει η πενικιλίνη. Δεν είναι
πάντα σίγουρη, Μανωλάκη μου. "Εγώ πα-
ραδεχόμουν τα παλιά φάρμακα, που τα
ξέρω. Τα πρακτικά που λένε κι' άς τα



κοροϊδεύουνε. "Έχω εγώ μία άλκι-
φή για τὸ στραμπούλημα πὺ εἶ-
νε θαυματουργή. "Έχεις πάθει πο-
τὲ στραμπούλημα, Μανωλάκη;
— "Όχι, θεία. Προσέχω.

—Καὶ πρέπει νὰ προσέχης, παι-
δί μου. Ἡ προσοχὴ χρειάζεται
στὸν ἄνθρωπο. Ἄμα προσέχης, δὲν
πασχάνεις τιποτα. Φτάνει νὰ βλέ-
πῃ μπροστά σου. Βλέπεις κα-
λὰ. Μανωλάκη μου;

— Δόξα σοι ο Θεός.
— Έγώ, δυστυχώς, άρχισα νά μὴ καθοδεύω. Πρέπει νά βάλω γυαλιά. Παίρνω νά διαβάσω μιά έφημερίδα καί χαζαρίζομαι. Άλλά καί ποιά έφημερίδα νά διαβάσω; 'Η μιά τά λέει έτσι, 'ή άλλη ἀλ-
λώς κι' άντε νά βγάλω συμπέ-
ρασμα. Καλύτερα νά μὴ διαβά-
ζω. Άλτσηθα, πρέπει νά φωνάξω
καί τόν πατέρα νά διαβάσω μιά εὐ-
χή στό σπίτι αὐτές τίς μέρες. Μό-
νο νά πιτεύϊ λίγ'ο καιρός, νά
συγυρίσω κιόλας. Μά καιρός εἶν'
αὐτός πού κανί σήμερα; Όλο ὕ-
γρασία. Μά φυλάγεσαι, Μανωλάκη
μου, ἀπό τήν ὕγρασία. Πρὸ παν-
τός νά τυλίγης τὸ λαμπό σου.
— Μά πόσος κακός!

— Μα φοράς κασκόλ.
— Ναι, αυτό το κίτρινο. Πο-
λύ χτυπάτο, παιδί μου. Δεν πάει
μέχρι να γκρίσει παύτο που φορείς.
Νά βάλεις ένα μπλε ή ένα γκρι-
νά, είναι ταυτόσημο συμβολισμού. Και
πάντα να φοράς τις μπότες που όμωρρέλια
όταν ο καιρός πάν για βροχή.
Μακάρι να βρέξη, να βρέξη κα-
λά, να γεμίσει παύ αυτή η λήμνη
του Μαραθώνος. Θυμάσαι; —
“Έβρεξε γέρα και πήρε νερό η
λήμνη”. Έτσι το βγάλανε το κα-
λοκαίρι. “Αλλά αν δεν βρέξη έ-
φοτος;”

— Θά ῥῥῃξῃ, θεία.
— Ναι, ἔτσι λέει το 'Αστερο-
σκοπείο. 'Αλλά ἔρρει κι' αὐτό τί
τοῦ γίνεται; Σοῦ λέει καὶρός
βροχόρος καὶ κάνει μιά λιακάβα
τοῦ καλοῦ καιροῦ, Πόσο μ' ἀρέ-
σῃ ἡ λιακάβα, Μανολάκη μου.
Πηγαίνω ὡς το Ζάπτεμο καὶ κά-
θομαι καὶ παραγγέλνω ἑνα βύσιον.
'Αλλά βύσιον εἶνε αὐτὸ ποὺ
σερβίρουν στὰ καφενεῖα; Νά σοῦ
φτιάξω ἐγὼ βύσιον, νὰ γλύφῃς
καὶ τὰ δάχτυλά σου. Τοῦ βαζῶς
καὶ γαρφαλλο μέσα. 'Αληθεῖς
τίς εἶδες τίς γαρφαλλίεές σου;
Εἰκόσι γλαστρες ἔχω. Νά σοῦ
κόψω μερικά γαρφαλλὰ να πᾶς
ἐπὶ το σπιτί...

Δὲν θυμᾶμαι τί εἶπε παρακά-
τω. Τὸ μόνο ποὺ θυμᾶμαι ἐνε-
πῶς, σιγά - σιγά, μέσα στὸ κε-
φαλί μου ἀρχίσα νὰ νιώθω ἕνα
παράξενο βουήθη, σάν νὰ βουί-
ζαν κουκουβάγιες. Ἐπειτα μ' ἔπι-
σε ἐλαφροὺς νύστα καὶ σηκώθηκα
νὰ φύγω πρὶν μὲ πιάρῃ ὁ ὕπνος.
Καὶ δὲν θυμᾶμαι νὰ πῶ τὴ χα-
ρόμενην εὐχὴν ποὺ ἐν αὐτῇ ἐ-
βγα ἀπεί τοῖς θεῖα Λατρίαι, «Ἠ-
μουν ἀνίκανος νὰ σκεφτοῦ τὴν
πόλιν. Μονάχα σάν μὲ χτύπησε
ὁ βορηαδικὸν στὸ δρόμον συνήλα-
κάτως καὶ τότε θυμᾶμαι αὐτὸ
ποὺ εἶχα ξεχάσει. Ἀλλὰ δὲν γυ-
ρίζω στὸ σπῆτι τῆς θεᾶς, μακάρι
καὶ νὰ μωλεῖται πᾶς θὰ μωλεῖ-
ν ἕνα σκυροκούκι λίρες. Μιὰν
ἄλλην μέρα...

— Καλῶς τὸ Μανωλάκη μου.
Καλῶς τὸ χρυσό μου παιδί. Τί
κάνουν σπῖτι;
Αὐτὴ τῇ φορᾷ ἤμουν ἀποφα-
σιζόμενος νὰ πῶ τὴν εἰδησι πρώ-
τη · πρώτῃ.

— Καλὰ εἶνε, θεία. Ξέρετε, ἡ Πέπη...

— Ἡ Πέπη, τὸ καλὸ μου κορίτσι. Ποῦ δὲν ἔρχεται ποτὲ νὰ με ἰδῇ. Τόσο πολὺ μ' ἀντιπαθεῖ, λοιπόν;

— Τί λέτε θεία μου. Ἡ Πέπη
σὰς ἀγαπάει πολύ.
— Μ' ἀγαπάει! Σὲ πιστεύω
πολύ μου τὸ λές Μανωλάκη, ἀλ-
λά θέλω νὰ μοῦ τὸ δείχνῃ. Νάρ-
χεται νὰ μὲ βλέπῃ ποτε - ποτε.
Ἐστὺ πὼς ἔρχεσαι! Μέσα σὲ δέκα
μέρες ἦρθες τρεῖς φορές. Γιατί
ἦρθες, Μανωλάκη μου;
— Ὁ Θεὸς ἀγάπη εἶναι.

—Για να νά δειξης πώς ἀγαπᾷς τὴν καυμένη τὴν θεία σου. Ἐγὼ τὸν καταλαβαίνω τὸν ἀνθρώπου παιδί μου. Τὸν ψυχολογῶ μὲ τὴν πρώτη ματιά τοῦ θά τοῦ ὀρίξω. Μπορῶ νὰ σοῦ πῶ πώς εἶμαι μέντιουμ. Πολλὴ διάδοσι ἔχουν τελευταία τὰ μέντιουμ. Μα-

ὡλᾶκη. Καὶ πάει κόσμος, πάει.
 Κι' ὅλα τὰ βρισκουν. Νά, τις
 προκάλες, ἡ κυρία Δήμητρα, πού
 καθεστὰ ἀπάνται, εἶχε χάσει ἐν-
 ἑαυτάχυλιδι. Πού νὰ τὸ βρῇ ἡ ἀ-
 στυνομία! «Δὲν πᾶς στὸ μέν-
 τισιμου;» τῆς λέει. Καὶ πάει. Καὶ
 τὸ μέντισιμου βρισκεῖ ἀμέσως τὴν εἰ-
 χε γινεῖ τὸ θαχυλιδι. Τῆς τῶς
 κλέβει ὁ γιός της, ἡνα παιδί δέ-
 κα ἑπτὰ χρονῶν καὶ τὴν γε χαρί-
 σει σὲ μία φιλενάδα του. «Ἄκου
 πράματα. Δέκα ἑπτὰ χρονῶν,
 μέμπτης, να κλέβει. Καὶ ποῖνε;
 Τῇ μάννα πού τὸν γέννησε. Ἐ-
 φαγε ἕνα ἔζλο. ... Λένε πῶς τὰ
 παιδιά δὲν πρέπει νὰ τὰ δέρνῃ.
 Κολοκυθία. Τὸ παιδί θέλει ἔζλο,
 γιὰ νὰ μάθῃ διαγωγῇ. Ἀλλοῦς
 καὶ θαχυλιδία θὰ κλέβῃ καὶ
 βραχιολοῖα καὶ ρολόγια. Εἴπα ρο-
 λόγια. Σέρεις κανέναν καλὸ ρο-
 λόγα; Μανωλάκη; Τὸ ρολοὶ μου
 πάει ἕνα τέταρτο πίσω καὶ θέλω
 νὰ τὸ φτιάξω. Θά μοῦ τῆς, τὴ ἔ-
 να τέταρτο πίσω, τὴ ἔνα τέταρτο
 μπρός. Ἄ! Ὀχι. Μανωλάκη
 μου. Θέλω νὰ ἔξωρ τὴ ἀκριβή
 ὥρα, γιὰ νὰ εἶμαι συνετὴ πρὸς
 τὴς υποχρεώσεις μου. Θέλω νὰ
 πάω στὸ σινεμά π. χ. Τὸ σινεμά
 ἀρχίζει στὴς ἑξή. Ἄ, δὲν πάη
 καλὰ τὸ ρολοὶ μου, θὰ φτάσω
 καὶ τὸ ἔργο θάῃ ἀρჩιστεῖ. Καὶ
 δὲν μπορῶ νὰ ἰδῶ ἀρχισινεμά
 ἔργο. Μὲ πιάνει στενοχωρία. Κι'
 ἡ στενοχωρία μὲ χτυπάει στὸ
 στομάχι. Κάθε φορὰ πού θὰ στε-
 νοχωρηθῶ, θὰ μὲ πιάσῃ πόνος.
 Μοῦξὲ δώσει ὁ γιατρός κάτι χά-
 πια, ἀλλὰ δὲν εἶδα καὶ μεγάλη
 ὠφέλεια...

— Έδω σταμάτησε λίγο για να πάρη άναπνοή. Βρήκα την εύκαιρία, για νάρθω στο θέμα μου:

— Ξέρετε θεία, ή Πέπη.

— Ή Πέπη είνε καιρός να παντρευτῇ.

— Ακριδῶς γι' αὐτό, ...
— Γι' αὐτό θές νά μού μιλή-
σης, παιδί μου. Τό καταλαβαίνα-
'Αδερφός είσαι, πρέπει νά ἐνδια-
φερθῇς γιά τήν ἀποκατάστασί
της. Τό ζήτημα εἶνε τί ἄνθρωπο
θά πάρῃ.

—Ο άνθρωπος...
—Ο άνθρωπος πρέπει να'νε τι-
μιος, εργατικός, λεπτός και όχι
στρηνέμιος. Πρό παντός όμως να
έχει καλή δουλειά. Μη μού πής
για δημόσιο υπάλληλο και τέ-
τοια. Δημόσιο υπάλληλος ήταν
κι' ο θεός σου ο Αγγουστής και
τί προκοπές είχε; Έρενε στην ύ-
πηρεσία κι' εύτυχως που είχα ε-
γώ μια προκοπή και βουλευτή
έγινα. Άχαριστο κράτος! Μία
συνταξούλα κι' αυτό είνε όλο.
Και καλά που είχα αυτό το σπι-
τί. Μού εΐπανε πρό καιρού να το
πουλήσω, γιά να χτιστούν, λέει,
πολυκατοικία στο οικοπέδο. Και
μιά μού δώσουν, λέει, ένα δια-
μέρισμα. Άλλά εγώ δέν το δί-
νω. Ίδια θα βάλλω τη μονοκα-
τοικία με τίς πορτοκαλλίες μου
και ίδια πέντε κουτιά πού θα
μού παραχωρούσανε γιά να κά-
θωμαι; Στίπια είνε ο πολυκα-
τοικίες; Να κάνη πασαρία ο έ-
ας, να τρέχουν τα παιδιά του
ελληνικού, να γλεντοκοπά ο άλ-

...ος; Μονοκατοικία, παιδί μου.
Μοναχός σου χόρευε κι' όσο θέ-
λει πηδά. Κάτι ξέρανε οι πα-
λαιοί πού τὸ εἶπανε. Νά τοὺς πα-
ραδέχῃσαι τοὺς παλαιούς, Μανα-
άκη μου. Ὁ θεῖός σου ὁ Αὐ-
τοσύνης...

Ἄπο κε καὶ πέρα δὲν ἤμουν
 δὲ θεοὶ ναὶ παρακολουθοῦν. Ἐ-
 σὶ ἀμύδρᾳ θυμῷ τὴν θεοὶ τῇ
 ἀμυρῇ πού μιλαγε, γιὰ φλυ-
 ζάνια, γιὰ ἀεροπλάνια, γιὰ κα-
 σίκες, γιὰ γρίπη, γιὰ ἀδέλ-
 φερουν, γιὰ τὴν κοινὴ φύσιτα,
 εἰ φαντάσματα καὶ τὸ μόνο πού
 μιμάσι ἀκριβὸς εἶνε εἰς τὴ βρῆθ-
 αὶα στὸ δρόμο μὲ μιὰ πετρελαιο-
 χατὴν τοῦ μαγευμάτος. Τώρα
 κατ' ἑμὲ τὴν εἶχε δώσει, δὲν
 ἔρω. Ἰωσὺς γιὰ νὰ τὴν ἐπι-
 κεύσω.

*
 Τῇ χαρούμενῃ εἰδῶσι δὲν τῆς τὴν
 πα ἀκόμα. Καὶ οὐ ἀκινεστὴ
 Πέπῃ καὶ θά τὸ κἀν παιδί ἡ Πέ-
 η καὶ θά τὸ βασιτιστὴ ἡ θεία
 Λαμπρινὴ καὶ λή. Τέλος πάν-
 ὦν, ὅς μεγαλώσῃ τὸ παιδί τῆς
 ἑπὶς κι' ἄς παρ τὸ ἴδιον καὶ αὐ-
 τῇ θεία πὼς παντρεύτῃ ἡ μα-
 τὸν. Ἄν μπορῇ.
 ΠΑΝ. ΠΑΠΑΛΟΥΚΑ Σ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 469

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Αυτοκράτωρ τῆς Ρώμης. — Ἰμπεριοσινιστὴς Γάλλος ζωγράφος (ἐπών.).
- 2 Ἡ κοίτης τοῦ Μινωϊκοῦ πολιτισμοῦ. — Κάτοικοι περιοχῆς τῆς Μ. Ἀσίας.—Μαυροί.
- 3 Ἀνοίγει τὴν ὁρεῖ (καθ.). — Ὅπλα τῶν ἀρχαίων.
- 4 Χρονικὸ ἐπίγραμμα (δημ.). — Ἀποκοτὴν ἀξία μόλις τοποθετηθεὺν κοντὰ σὲ ἀριθμοί.

4 Ὀργανα αἰσθήσεως.—Προ-
τρέπει.— θάλασσα (ἀρχ.).
— Δίφθογγος.— Λέξις τῶν
μυρῶν.
5 Ποταμός τῆς Εὐρώπης.— Ἀ-
νοίγει πύρτες. — Ἐπιπλέει
σὺν νερῷ.
6 Ἀριθμός ὀπτικῶς. — Πολλοὶ
δρόμοι ξεκινοῦν ἀπ' αὐτὴν.
—240.
7 Ἄναφορ. ἀντανυσμία (πλη-
θυντικῶς). — Ὁροπέδιον τῆς

A 17x17 grid with a complex black and white pattern, possibly a magic square or a puzzle. The grid is numbered 1 to 17 on both the top and left sides. The pattern consists of black squares forming a symmetrical, fractal-like design.

-Ναυτικό παράγγελμα.-100
τετραγωνικά μέτρα. - (Μή-
νις) χωρίς αρχή και τέλος.
Δυστοχής. - Αύθαδη. - Έξαι-
ρητικές (μεταφ.).
Νηπιόν. - Έκπρόσωπος
κράτους. - 805.
Νησι των Κυκλάδων. - Έπι-
σημον καπέλλο. - Θεός των
αρχαίων Αιγυπτίων. - Πρό-
δοσις και άρθρο.
Συνεχόμενοι. - Άσφαρδτοι.
-Παιδί του δρόμου. - Προε-
στος της Λεωδαιΐας κατά
τον Άγωνα. - Κατάφασσις
(ξεν.).
-Άρως του Σαίξπηρ. - Όρ-
γана αιοσθενής.
Άρχη υποθέσεως. - Πόλις
της Ίταλίας στην Τροκάνη.
-Δυσάρεστο στη γεύση. -Βυ-
ζαντινή νότα.

Ἀσίας. — Χωρίς δόντια (πλη-
 θυν.). — Ἀρχὴ συμπερά-
 8 γνωστος συγγραφεύς. — Μέ-
 ρος ὅπου συχνά εἰς κανεῖς
 (δημ.). — Νηματοειρικό ὄρ-
 γανον. — Ἀρχαία πρόθεσις.
 9 Νύμφη τῶν ποταμῶν. — Ἀ-
 παραιτήτος στό τάβλι.
 10 Νότα. — Τό βῆμα τοῦ ἱερο-
 κληρικοῦ. — Ἐργαλεῖο τοῦ
 μαραγκοῦ. — Ἀβρο.
 1 Ἀρχικά στρατιωτικὸν ὄμα-
 τος. — Εὐχάριστο ἀεράκι. —
 Ἰσσία. — Γυῖος τοῦ Νῆε.
 21 Στενά δρομακία. — Τά
 βελόνες πάντα τῆς ἡμέρας.
 2 Ἐχουν κοῦρα. — Μέ-
 θη (δημ.). — Κορίν...· σὲν
 τοῦ κινηματογράφου.
 4 Ἀρχικὸ ὑπουργεῖον. — Νη-
 σὶ τοῦ Αἰγαίου. — Πόλεσις

Εἰς διπλοὺν γίνεται ἐπικύ-
δισον μυῖα. — Δόρος κοντά
στὴν Ἱερουσαλὴμ. — Λαφύ-
ρα. — Μεταβολὴ εἰδησίας.
Πρόθεσις. — Δὲν ἔχουν χρή-
ματα. — Ἐρωτηματικόν.
Χρησιμοποίησις γιὰ τὴν ἐ-
πιτεύξιν ἀποταγματος. — Οἱ
Ἕλληνας τὴν μεταβάλλουν
πάντοτε σὲ ἐπίθεον. — Ἀλ-
λαζε τὴν ὀψι φίλης χώρας.
Πῶ γνωστὸ ὡς Πασιλαμάνι.
— Χοῖρος. — Κόρη τοῦ Διὸς
καὶ τῆς Ἥρας. — Προϊόντα
κατακλιθῶν ζώων. — Τρα-
γοῦδι.
Ἐκπροσώπει τὸ ἰδεῶδες
μας. — Δὲν σφίγγει.
Λογικὰς ἀπαράδεκτον. — Καμ
μιά φορά λαομονοῦν νὰ
μᾶς τὰ δώσουν. — Μουσικὸ
ἔργαον.
Τὸν ἔοριζαν σ' ἓνα καμνί.

καί ἄρθρο. — Συμπληκτικός
σύνδεσμος. — ... ὄρανς: ἀ-
ρρητορική ἔταιρεία.
5 Γυμναστικά ὄργανα. — Τὸν
τρέμει ὁ ἔνοχος.
6 Ραντίζω. — Σκαπτικό ἔργα-
λο. — Ἀκακα.
7 Μικρὲς ἐκκλησίες. — Σκοτει-
νὰ βράδια. ΝΙΚ. ΦΛΩΡΟΣ

Ἡ λύσις τοῦ 468
στὴ σελ. 82

❧❧

Περὶ τοῦ εὐσεβεσίου

Λίγες ὥρες πρὶν πεθάνῃ ὁ δι-
σσημος Γάλλος συγγραφεὺς Μα-
ρὲλ Προυστ, ζήτησε ἀπὸ τὸν ὀ-
ρετή του νὰ τοῦ φέρῃ στὸ κρε-
βετὶ κάποια σελίδα ἀπὸ τὰ χει-
ρόγραφα του, ὅπου περιέγραφε
τὴν ἀγωνία τοῦ θανάτου ἑνὸς ἀ-

ἀλλὰ δὲν κᾶνκε. — Μεγα-
λούπολις τοῦ Βελγίου.

ΚΑΘΕΤΩΣ

Δημόσια. — Ἀκριβὴ μετὰ ἑ-
τά ὑφάσματα (δημ.).

Ὀπτασία. — Ἀγγλὸς ἀρχαι-
ολόγος, ποὺ ἀνεκάλυψε τὴν
ἀνάκτορα τῆς Κνωσῆς. — Ἀ-
ρρηματίζει τὸ στόμα.

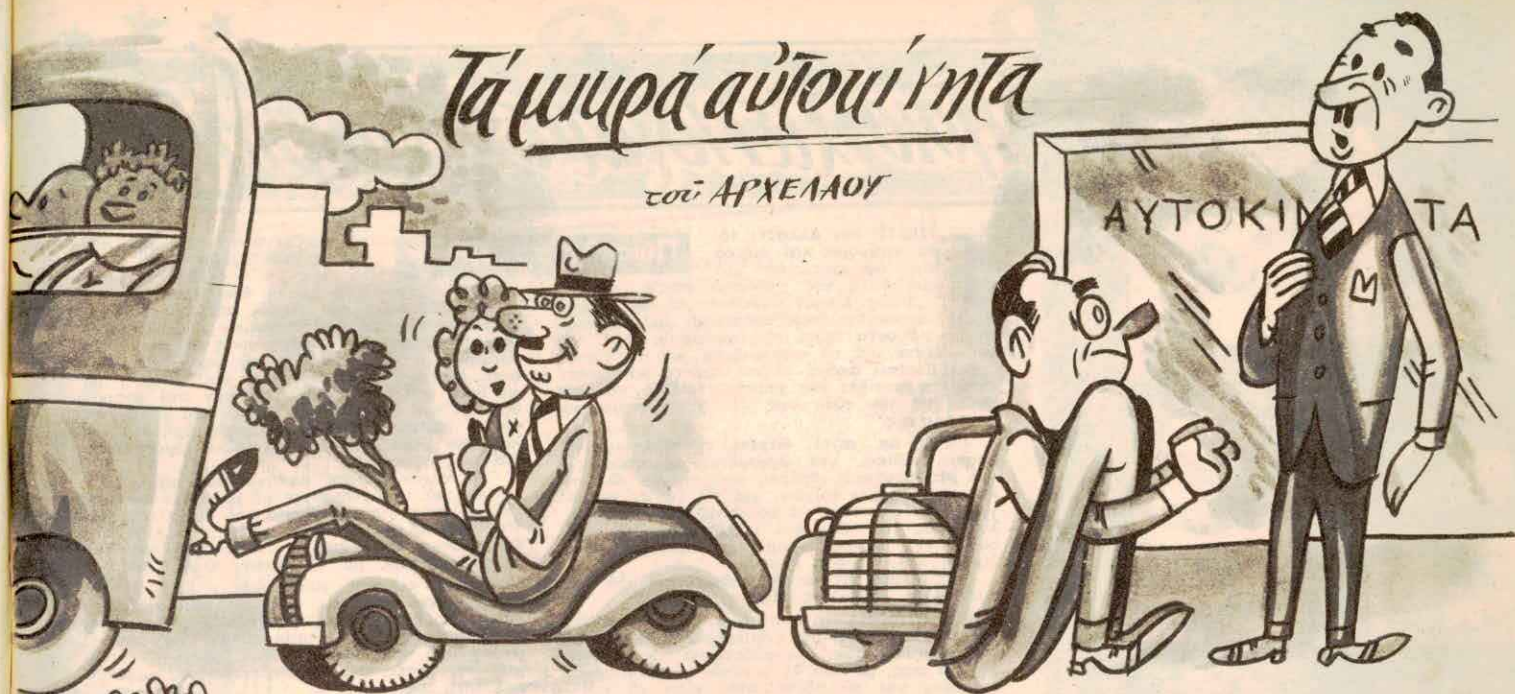
Ἦουχα. — Ἐκτασις.

— 'Εδώ πρέπει να διορθώσω το χρονογράφο, παρατήρησε στον ήρωή του, γιατί τώρα κι' ἐγώ λίσκομαι στην ίδια κατάσταση κι' ξέρω πώς ακριβώς πρέπει να ρυθμίζω αυτές τις στιγμές. Και σαν μανιακός άρχισε να ορθώνει το χειρόγραφο, αφινο- νώντας την πένα μαζί με την τελευ- αία του πνοή.

Τὰ μυστὰ αὐτοῦ ἵστα

τοῦ ΑΡΧΕΛΑΟΥ

AYTOKIM TA



— Μπα!... Ἔχει καὶ ποδόφρενο!...

— Σ' αὐτὴ ἀκριβῶς τῇ στάσι, κύριε, θὰ τὸ ὁδηγῇτε!



— Γειά σου, Μήτσο! Έγώ πάω στο... γκαράζ!...

— Μὰ δὲ σοῦ εἶπα, βρὲ παιδί μου, νὰ μὴ μοῦ παρα-
φουσκώνης τὰ λάστιχα;...

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙ
ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ



— Καταλάβετε τώρα γιατί έχει τη μηχανή πίσω;...

— Νά σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲν περίμενά νά χω-
ρέση μέσα ὅλος ὁ Τζίμ!...

Κατάσκοποι διτνή Ελλάδα

ΣΑΜΠΟΤΕΡ ΤΟΥ ΛΙΜΑΝΙΟΥ

ΣΤΙΣ 2 Σεπτεμβρίου 1943, ο θερμαστής Κώστας Καπουταλίδης πιάστηκε επ' αυτοφώρω σχεδόν τη στιγμή που προσπαθούσε να αποθηκεύσει μια ωρολογιακή βόμβα στην καρβουνιέρα του γερμανικού φορτηγού «Σάντα Φέ». Το καράβι αυτό φέρωνε πυρομαχικά και στρατό για τη Λιβύη κι' ήταν έτοιμο ν' αποπλεύσει την ίδια μέρα από το λιμάνι του Πειραιώς. Το τεράστιο αυτό σκάφος το είχαν ονομάσει «καράβι του διαβόλου». Γιατί δυο δολοφόνα χρόνια τώρα το κυνηγούσαν στο Αιγαίο τα συμμαχικά υποβρύχια και τ' αεροπλάνα χωρίς αποτέλεσμα. Το πλήρωμά του αποτελούντο από λογής-λογής ανθρώπους: Σπανιόλους, Γάλλους, Ιταλούς, Βούλγαρους και μερικούς Λευκορρώσους. Μόνο οι αξιωματικοί της γέφυρας και της μηχανής ήταν Γερμανοί, με κυδερνήτη τον υποπλοίαρχο Άντολφ Κέσλερ. Άναμεσα όμως στο καλύτερο πλήρωμα, ήταν γι' αυτό το ταξίδι δυο καινούργιοι άντρες: 'Ο Βασίλης Θεοφίλου κι' ο Κώστας Καπουταλίδης.

Τα δυο αυτά παλληκάρια ανήκαν στην οργάνωση «Απόλλων» και συγκεκρίμενα στο δίκτυο δολιοφθοράς, που το διευθύναν δυο άλλοι τολμηροί Έλληνες: 'Ο Νικόλας Αδάμ κι' ο Δημήτρης Παγκάκης, που είχαν το επιτελικό τους γραφείο στην οδό Κολοκοτρώνη 43. Ήταν ένα πολύ χτίριο στην καρδιά της Αθήνας. Στο δεύτερο του όροφο ήταν το εμπορικό γραφείο του Παγκάκη. Πώς να πάει στο μυαλό των Γερμανών ότι στον κεντρικό αυτό δρόμο ήταν εγκατεστημένο το επιτελείο της ομάδας των σαμποτέρ, που διέυθυνε τις καταστροφές των πλοίων τους στο λιμάνι του Πειραιώς;

Πολύ πριν από το 1943, οι δυο αώτοι νέοι είχαν συνδεθεί στενά και άγνωστοι έναντι των κατακτητών. Κατάγονταν από τους Τσακαίους της Εύβοιας, είχαν μαζί μεγαλώσει κι' είχαν σχεδόν τα ίδια ιδανικά και τις ίδιες ελπίδες για ένα καλύτερο μέλλον. Τον Οκτώβριο του 1943 ο Αδάμ κατώρθωσε μ' ένα μικροκάκι να μεταφέρει έννεα αξιωματικούς από τον Πειραιά στη Μ. Ανατολή και να επιστρέψει ύστερα δολοφονημένος. Δέκα αποστολές Τσεσμέ-Εύβοια-Αθήνα, συμπλήρωσε το τολμηρό αυτό παλληκάρι μέσα σ' ελάχιστο χρονικό διάστημα. Τότε δεν είχαν συστηματοποιηθεί ακόμη οι «αποστολές» και τα ταξίδια αυτά αποτελούσαν αληθινούς θάλαμους. 'Ο Αδάμ κι' ο Παγκάκης, μαζί με τους Παναγιώτη Καραγιάννη, Πέτρο Καραγιάννη, Κ. Παγκάκη και Νικ. Τσαπέτα, δούλευαν στις «διαφυγές» ως το Μάρτιο του 1943.

Κάθε μία από τις αποστολές αυτές, ήταν γεμάτη από κινδύνους. Μα οι νεαροί Έλληνες εφίσταναν το γραφείο της οδού Κολοκοτρώνη, Ζήτησαν τότε από τους Αγγλους της Σμύρνης περισσότερη δράση. Εκείνοι τους απάντησαν να κάνουν υπομονή. Ώσπου μία νύχτα, αποδιδάσθηκε στο λιμάνι των Τσακαίων, ένας μυστηριώδης άνθρωπος, με δυο βολιτσές στο χέρι και πέτρε δέματα. Βρήκε τον Αδάμ και τους άλλους και τους συστήθηκε με το όνομα «Αλέξης».

Ήρθα από την Αίγυπτο μόνο για σάς, τους είπε. Μ' έστειλαν οι Αγγλοι, επειδή βαρεθήκατε λέει τις διαφυγές. Ετοιμαστήτε λοιπόν να πάμε στην Αθήνα. Εκεί θ' αναλάβετε τη δουλειά που θέλετε... Έκρουσαν άμεσα τα πράγματα σε σακιά με κρεμμύδια και πέρασαν όλα τα μπλόκα χωρίς έρευνα, δίνοντας φρέσκα ψάρια στους Ιταλούς φρουρούς. Μόλις έφτασαν στην Αθήνα, ο «Αλέξης» τους φανέρωσε πως οι βολιτσές περιείχαν πομπούς και τα δέματα υλικά για σαμποτάζ. Τους τα έμπιστευσε, τους άφησε έναν αριθμό τηλεφώνων να ρωτάν κάθε πρωί αν τους θέλει και εξαφανίστηκε. Κάποιες μέρες δεν έδωσε σημεία ζωής. Τέλος ξαναπαρουσιάστηκε μπροστά τους, λιγδολογός και μυστηριώδης όπως πάντα. Πήρε τους αούματους για να τους δώση σε άλλους και ανέθεσε στον Αδάμ και στο Παγκάκη να σχηματίσουν ομάδα σαμποτάζ για να χρησιμοποιήσουν τα υπόλοιπα υλικά: βόμβες, δυναμίτη, εμπρηστικές και ωρολογιακές μηχανήματα.

Τα δυο παλληκάρια μόνο που δεν πέταξαν από τη χαρά τους. Αυτό ακριβώς ζητούσαν. Νοίκιασαν αμέσως το γραφείο της οδού Κολοκοτρώνη, αγόρασαν λίγο στάρι, λάδι και σαπούνι—για να καμουφλάρουν τον πραγματικό τους σκοπό—συγκέντρωσαν γύρω τους μερικούς έμπιστους ναυτικούς και μ' αυτούς άρχισαν το παράτολμο παιχνίδι του θανάτου. Πρώτο τους θύμα υπήρξε το «Κόντε ντί Σαβόια», 7000 τόννων, που φόρτωνε στη Ζέα στρατό και μολάρινα για τη Λιβύη. Στην ομάδα Αδάμ ανήκαν ο υπαξιωματικός του Πολεμ. Ναυτικού Βασίλης Θεοφίλου και ο μηχανικός της υδροφόρου του λιμανιού Πέτρος Καραγιάννης. Αυτοί πήραν μια «χελώνα» και την έκρυψαν στην υδροφόρο που την επομένη έπρόκειτο να δώση νερό στο «Κόντε ντί Σαβόια». Καθώς διπλώρωσε η υδροφόρος το Ιταλικό πλοίο, μονοεβάρησαν με τρόπο ώστε να υπερβούν οι αγκυρές τους. Κάποιος έπρεπε λοιπόν να πέσει στη θάλασσα για να τις ξεμπελξει.

—Εσύ θα πέσεις στο νερό! πρόσταξε δήθεν ο Θεοφίλου τον Καραγιάννη. Εμπρός! Μη χαζεύεις!...

Ο μηχανικός, βλαστημώντας, πέταξε το παντελόνι του σε μία γυναίκα και βούτηξε στο θάλασσα. Με δυο τρεις άπλωτες, έφτασε στην πλώρη, πιάστηκε από τις χοντρές καδένες της άγκυρας και προσάγγεισε να τις ξεμπελξει. 'Ο Θεοφίλου τέν παρακολουθούσε από την υδροφόρο. Κι' τότε, μια ούς Ιταλούς που μπαίνονταν στο καράβι και μια το συνεργάτη του. Κι' όταν κατάλαβε πως είχε φτάσει η μεγάλη στιγμή, του έδωσε το σύνθημα. Τώρα μπορούσε να κολλήσει τους μηχανήτες της ωρολογιακής βόμβας στα δακτύλα του μεγάλου Ιταλικού φορτηγού. 'Ο Καραγιάννης ξαναγύρισε κοντά στο σύνθημά του. 'Ο υδροφόρος μπορούσε τώρα να ξεκινήσει. 'Απ' το «Σαβόια» ανέπνευσε οι ναυτές, παρακολουθούσαν το μακρόστενο πλοίο—ντεπότιο που απομακρυνόταν και δεν έβδαν καθόλου στο να τους πιάσει οι δυο αυτοί άνθρωποι, είχαν εκτελέσει μία πολύ σφοδρή κι' επιβίβηνη αποστολή.

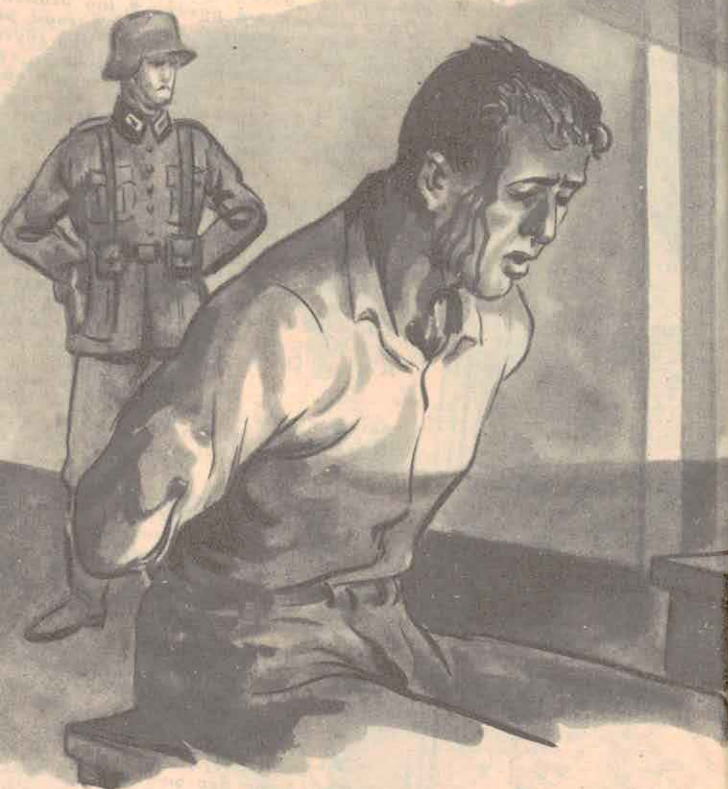
Ο Θεοφίλου και ο Καραγιάννης ήξεραν ότι το φορτηγό θαφαινε τη νύχτα. Γι' αυτό είχαν κανονίσει ώστε η ωρολογιακή πυροδότηση να γίνει μετά δεκαπέντε ώρες. Άλλα ή φορτίων των μολαριών, που είνε πάντα μεταλλοβική δουλειά, καθυστερήσει αρκετά την αναχώρηση. 'Ετσι η έκρηξη έγινε μέσα στο λιμάνι. Άνοιξε στην πλώρη του «Σαβόια» μία πελώρια τρύπα και το βούλιαξε στο ρηχά. 'Η θάλασσα τό σκέπασε ως τη γέφυρα. 'Όσοι στρατιώτες και ζωά ήταν στ' άμπωτια πνίγηκαν. Άλλα και πολλοί που κοιμόντουσαν στο κατάρωμα, έπεσαν πανικόβλητοι στο νερό κι' οι περισσότεροι απ' αυτούς πνίγηκαν. Το λιμάνι αναστατάθηκε. Εύτυχως όμως τα πράγματα ήρθαν βολικά. 'Επειδή ένα

Ιταλικό τάγμα είχε δυστροπήσει από νωρίς να επιβιβάσει σ' αυτό, οι Γερμανοί απέδωσαν το σαμποτάζ στους στρατιώτες, που βούλιαξαν το πλοίο από δειλία για να μην πάνε στην Αφρική.

Αυτό το στραβοπάτημα της ανακρίσεως έδωσε την ευκαιρία στο Θεοφίλου και τον Καραγιάννη να μεταχειριστούν το ίδιο κόλπο της υπερδεμένης άγκυρας για δεύτερο σαμποτάζ. Έκασαν στο Πέραμα ένα γερμανικό πετρελαιοφόρο 1500 τόννων, μα από τις έκρηκτικές «χελώνες», που είχε φέρει ο «Αλέξης» από την Αίγυπτο, είχαν άπομεινει μονάχα δυο. Νέα επίχειρησι δεν μπορούσαν πιά να κάνουν με την υδροφόρο. Γι' αυτό ο Θεοφίλου σκέφτηκε να τις μεταχειριστή διαφορετικά. Βρήκε ένα λιμενεργάτη, τον Αποστόλο Δούκα και χωρίς περιστροφές, σχεδόν, μπήκε άμέσως στο θέμα του.

—Δέχεσαι να δουλέψης για την Ελλάδα; τον ρώτησε. 'Ο κίνδυνος βέβαια είναι μεγάλος. Μα εσύ δεν φαίνεσαι για κανέναν δειλός. Γι' αυτό άλλωστε σου μίλησα μ' ανοιχτά χαρτιά.

—'Ο Αποστόλος Δούκας, δεν σκέφτηκε καν την απάντησι. Δέχτηκε χωρίς συζήτησι να βάλει τη μία «χελώνα» στο «Μανίλας», 7000 τόννων, που ξεφορτώνει κάρβουνο στο Κερατσίνι. Πλοίο και κάρβουνο βυθίστηκαν στα γρήγορα και η πρωτεύουσα υπέφερε χωρίς φως αρκετές μέρες. 'Ο ίδιος ο Δούκας έκανε άλλο ένα σαμποτάζ μ' ευκολία, κολυμπώντας δη-



θεν. Γιατί, όπως είπαμε, μετά τη δουλειά επιτρεπόταν στους λιμενεργάτες να πλένουνται στη θάλασσα. Αυτή τη φορά διάλεξε ένα Ισπανικό 500 τόννων, που φέρωνε πυρομαχικά στο Πέραμα για το Ρόμμελ. Το Ισπανικό διαλύθηκε σε χίλια κομμάτια από την έκρηξη. Οι Γερμανοί έβλεπαν μπρος στα μάτια τους να γίνονται τέτοιες συμφορές κι' όμως σάπαιναν. Τι σκοπό είχαν άραγε; Γρήγορα το κατάλαβαν οι σαμποτέρ. 'Η Γκεστάπο του λιμανιού παρακολουθούσε όλους τους εργάτες που χρησιμοποιήθηκαν σε σαμποταρισμένο πλοίο.

Αυτό το μέτρο υποχρέωνε τον Αδάμ και τον Παγκάκη ν' αναζητούν κάθε φορά άλλο συνεργάτη, πράγμα εξαιρετικά επικίνδυνο. Στο μεταξύ οι χελώνες τελείωσαν. Μα ο «Αλέξης» δεν τους άφησε έτσι. Τους έμαθε να φτιάχνουν βόμβες με τους δυναμίτες που φέρει μαζί του από την Αίγυπτο. Χάρηκαν οι σαμποτέρ που θα μπορούσαν να συνεχίσουν πάλι τη δουλειά τους κι' έφτιαξαν μερικές με σιδερένιο περίβλημα που τις προσόριζαν για το εσωτερικό κανενός μεγάλου πλοίου. 'Ο κόπος τους όμως πήγε χαμένος. Τις μέρες εκείνες ήρθε μήνυμα από το στρατηγείο της Μ. Ανατολής, να πάνε στη θεία Γκουρέλι της Εύβοιας να παραλάβουν δέκα σακιά που έστειλε η Σμύρνη. Τα βέρσαν άπ' στα χέρια κάποιου Σύρμα και με τη βοήθεια του τα πέρασαν από τον Εύβοϊκό στόν δρομ της Αγιάς-Μαρίνας, όχι πολύ μακριά από τα γερμανικά φυλάκια. Τρεις χιλιάδες λίρες τις έκρυψαν σε κάτι δοχεία και τις παρέδωσαν στον «Αλέξη».

Τα έκρηκτικά τα σκέπασαν με ξυλοκάρβουνα και τα κατέδωσαν στους Αμπελοκήπους. Τα μισά τα έκρυψαν σε μία αποθήκη καυσίμων—στην οδό Κορινθίας 27—και τ' άλλα μισά στο σπίτι του Θ. Βαφειοδάκη, στην οδό Κεραμεικού 29. Το υλικό ήταν άφθονο. Άσυρματο, χελώνες, έκρηκτικές βόμβες, μαύρες δυναμίτιδες σε σχήμα βόλων καρβουνίου—για να μην τις κάψουν—και κάτι φασόλια καφετιά, που έπρεπε να τα ρίξουν στα λάδια λιπάνσεως των αεροπλάνων. Χαρά Θεού! Οι σαμποτέρ αισθάνονταν σαν τα μικρά παιδιά, που βλέπουν ξαφνικά μπροστά τους δώρα και παιχνίδια.

—Θα καλοπεράσουν οι Γερμανοί! είπε ο Αδάμ στο συνάδελφό του. Άν ήξεραν τί τους περιμένει, θ' αναποδογύριζαν την Αθήνα για να μάς ανακαλύψουν...

Το έρχόμενο σαμποτάζ το ανάλαβε ο Θεοφίλου. Στην Τρούμπα δούλεψε ένα μεγάλο Ιταλικό ναυτογασωτικό 1000 τόννων, ο «Εκώκωφ». Ήταν ένα καράβι πολύτιμο για τους Γερμανούς. Είχε αντλίες ισχυρές κι' έτρεχε κάθε τόσο να βοηθήσει τα χτυπημένα πλοία. Πολλά είχε διασώσει ως τότε. Μα το ίδιο δεν έπρόκειτο να τη γλυτώσει από τις βόμβες των Έλλήνων σαμποτέρ. 'Ο Θεοφίλου το βούλιαξε μπροστά στην καρβουνόσκαλα, με τη βοήθεια του ίδιου του Έλληνα πλοιάρχου του ναυτογασωτικού. Τα σαμποτάζ άρχισαν να διαδίδονται το ένα τ' άλλο. Το γερμανικό ναυσρχείο του Αιγαίου είχε κυριολεκτικά ζαλιστεί από τα πληγήματα που δεχόταν κάθε τόσο. 'Ο φόν Στράτς, διοικητής της μονάδας «3000», άδικα κοπίεζε να μη στα ίχνη τους. Οι πράκτορές του είχαν τεθή σε κίνησι, μα όσο κι' αν προσπαθούσαν να βάλουν κάποιον απ' όλους στο χέρι, δεν κατάρθαν τίποτα.

Ο Δημήτρης Παγκάκης κι' ο Νικόλας Αδάμ, από το γραφείο της οδού Κολοκοτρώνη, έκαναν καλά τη δουλειά τους. Εμφύωναν τους ανθρώπους τους, κατέβαιναν οι ίδιοι στο λιμάνι, έμπαιναν σε πλοία, έπαιναν γνωριμίες με θαλασσοδούλους κι' έδιναν θανάσιμα χτυπήματα στον εχθρό. 'Όσοι απ' τους σαμποτέρ γίνονταν από παρασκώτο υποπτοι, φυγαδεύονταν άμέσως για τη Μ. Ανατολή. Κάποιες άμυδρες ύπνοιες δημιουργήθηκαν εις βάρος του Πέτρου Καραγιάννη. Χωρίς άργοπορία, τον πήρε ένα κορσάριο της οργάνωσης και τον μετέφερε στα τουρκικά παράλια. Από την άλλη μεριά ο Βασίλης Θεοφίλου έγινε

Από εκεί και πέρα ο δυστυχισμένος σαμποτέρ δεν σταμάτησε, παρά αφού ώσολόγισε τα πάντα!...



Έκρηκτες σε κάποιο κατοδότη του λιμανιού. Του είπαν να φύγει για την Αίγυπτο, μα αρνήθηκε. Δεν πάω πουθενά...

—Θα μείνω εδώ, αποκρίθηκε. Δεν πάω πουθενά... 'Ο Θεοφίλου βρήκε για συνεργάτη ένα ναύτη της «Αρβένιας»—έκλεινο του γρήγορου καραβιού της άκτοπλοίας μας με τα δυο γουάρδα—που φέρωνε Γερμανούς για τη Μήλο. Μια άρολογιακή βόμβα τοποθετήθηκε στο σκαρί του, μα η έκρηξη αντί να γίνει στο πέλαγος, έγινε στο Σαράκι. 'Ετσι κατώρθωσε να ξαναγυρίσει στον Πειραιά, σε κακή χάρη όμως. Νέο θύμα ήταν το «Γρίων», 4000 τόννων. Μόλις είχε βυθιστεί από έπισκευή της δεξαμενής Βασιλειδής κι' ήταν άφρονεμένο εκεί κοντά. 'Ο Θεοφίλου κατέβηκε στο λιμάνι και παρέδωσε στο μαραγκό Αρβανίτη, που έφτιαχνε κάτι μερμερία στο σκάφος, μια χελώνα. Μετά τη δουλειά του εκείνος έπεσε στη θάλασσα για να κολυμπήσει δήθεν, όπως γινόταν κάθε μεσημέρι. Καθώς έκανε μια βαθιά βουτιά, βρήκε τον τρόπο και κολλήσε τη μηχανική βόμβα, που είχε δεμένη κάτω από την πέσινη ζώνη του, στο θάρρακα του καραβιού.

Άλλα η βόμβα δεν έσκασε. Γιατί; 'Ο Αρβανίτης είχε ξεχάσει τις οδηγίες που του έδωσε ο Θεοφίλου: Να σφίξει δηλαδή τις βίδες του έπικρουστήρα, για να χυθεί το νιτρικό οξύ στο καυούλι. Αναγκάστηκε λοιπόν, το άλλο απόγευμα, να ξαναβουτήξει στη θάλασσα. Κολυμπώντας σαν το ψάρι, κανόνισε κάτω από το νερό τις βίδες, με κίνδυνο να έκρηξη το μηχανισμό και να τον κόψει κομμάτια. Μα τα κατάφερε περιρμήσιμα κι' ύστερα από μερικές ώρες το πλοίο ανατινάχτηκε στον αέρα. Ήταν μια δουλειά που τράμαζε τους Γερμανούς, όσο ποτέ άλλοτε. 'Η Γκεστάπο και η μονάδα «3000» της οδού Παμισού, σκόρπισαν στο λιμάνι ένα σωρό πράκτορές τους. Οι περισσότεροι ήταν Έλληνες που

παρίσταναν τους πατριώτες για να ρίξουν τους σαμποτέρ στην παγίδα τους. Μα όσο προσπαθούσαν να τους ανακαλύψουν, τόσο και οι ζημιές τους πληθύναν. Λίγες μέρες αργότερα, κατάρτησαν το φορτηγό Κ273 και το σλεπ Κ800 και με τις μαύρες δυναμίτιδες—αυτές που έμοιαζαν σαν βολύ Κάρφι—πέτυχαν άλλα δυο σαμποτάζ.

Ο Αδάμ μαζί με το Θεοφίλου, ανακάλυψαν στο μεταξύ ένα καινούργιο συνεργάτη: Τον Έλευσινιώτη ναύτη Μ. Σκικιά, που πέρασε ένα σάκκο γεμάτο έκρηκτικά σ' ένα πετρελαιοφόρο 3000 τόννων. Ανακάτεψαν τη δυναμίτη με το κάρβουνο της μηχανής και μόλις έκανε το καράβι να ξεκινήσει, πινάχτηκαν στον αέρα τα καζάνια του κι' άσχημ-στεύθηκε έτσι ολόκληρο. Ύστερα κατάρτησαν το ρυμουλκό «Ταξιάρχης», κοντά στη Σέλλα, με δυο χελώνες που τοποθετήθηκαν με ιστορία στ' άμπωτια του. Κι' η καταπληκτική αυτή δουλειά συνεχίστηκε με τον ίδιο ρυθμό, ώσπου τον Αύγουστο του 1943, φάνηκε στον Πειραιά το μοιραίο πλοίο: Το γερμανικό φορτηγό «Σάντα Φέ». Η ομάδα των σαμποτέρ του «Απόλλων» έλαβε έντολη να το ανατινάξει άπωδότη. 'Ο Δημήτρης Παγκάκης κι' ο Νικόλας Αδάμ, έστειλαν τότε εκεί δυο ανθρώπους τους: Το Βασίλη Θεοφίλου και τον Κώστα Καπουταλίδη, που δούλευε με το ψευδώνυμο Δημήτρης Καρδάρας. Τα δυο αυτά παλληκάρια άντικατέστησαν δυο άλλους συναδέλφους τους που κάρρωσαν ξαφνικά, ενώ στην πραγματικότητα ταξίδευαν τώρα με κάποιο κορσάριο της οργάνωσης, βέλοντας και μη για τη Μ. Ανατολή.

Στην κατάλληλη στιγμή παρουσιάστηκαν στο λιμάνι ο Θεοφίλου και ο Καπουταλίδης, ζητώντας να πιάσουν δουλειά. Οι Γερμανοί τους ναυτολόγησαν άμεσα, χωρίς να τους ρωτήσουν πολλά πράγματα. Οι δυο σαμποτέρ βρέθηκαν γρήγορα άναμεσα στο πλήρωμα του «Σάντα Φέ», ναυτές ο ένας στην κουβέρτα, θερμαστής στο σκάλο ο άλλος. Αυτό ήταν το πρώτο βήμα. Τώρα μπορούσαν να έχουν ήσυχη καρδιά. Δεν υπήρχε αμφιβολία πως θα έφεραν πέρα την έντολη που είχαν πάρει από το γραφείο της οδού Κολοκοτρώνη. 'Ο κόσμος να χαλάρωσε δεν θα γλύτωνε αυτή τη φορά το μεγάλο φορτηγό. Ήταν όλα μελετημένα στην παραμυθή τους λεπτομέρεια. Τρεις έκρηκτικές δεν ήταν μικρό πράγμα. Το «Σάντα Φέ» ήταν καταδικασμένο κι' οι σαμποτέρ έτριβαν ικανοποιημένοι τα χέρια τους.

—Μέχρι σήμερα δεν είχαμε ούτε μία άποτυχία σχεδόν, είπε ο Αδάμ στο Παγκάκη. Εα τα κατάφεραμε κι' αυτή τη φορά...

Ο Κώστας Καπουταλίδης όμως έπεσε στα χέρια των Γερμανών, τη στιγμή ακριβώς που τοποθετούσε το μηχανισμό του θανάτου μέσα στην καρβουνιέρα του καραβιού. Ήταν έννεα ή ώρα το πρωί, όταν τον έπιασαν. Λίγο πριν από το μεσημέρι λήγισε απ' τα μαρτύρια. Τον έστρεψαν τα δακτύλα, του ξερίζωσαν τα νύχια και του έβγαλαν τα δόντια με την ταλόνια. Άνθεξε όσο μπορούσε, μα ο αδέσπατος πόνος του δόλωσε το μυαλό και χωρίς να θέλει άρχισε το κατρακύλισμα. Το πρώτο δισμα που ανέφερε ο Καπουταλίδης ήταν το όνομα του Παναγιώτη Μεγαλοοικονόμου. 'Ο ανακριτής έπεσε σαν το κοράκι πάνω του.

—Γού είσαι το σπίτι του;

—Στη Δραπετσώνα...

Από εκεί και πέρα η γλώσσα του δυστυχισμένου σαμποτέρ δεν σταμάτησε, παρά αφού όμολόγησε τα πάντα. Ήταν ένα αξιολύπητο ράκος. Εύτυχώς τον Αδάμ και τον Παγκάκη δεν τους γνώριζε. Ήξερε όμως καλά το Βασίλη Θεοφίλου και τον Μεγαλοοικονόμου. 'Ο τελευταίος ήταν ένας τολμηρός ναυτικός, ένας φλογερός πατριώτης, που είχε γίνει η ψυχή των σαμποτέρ του λιμανιού. Βρισκόταν συνέχεια μέσα στα γερμανικά καράβια, πότε ως λωστήριος, πότε ως θερμαστής και πότε ως απλός ναύτης. Ήναυτολογείτο στα επίταχτα μόνο μ' ένα σκοπό: Να κόνη όσο μπορούσε περισσότερο κακό στα πλημυρίζον με τη μισητή τους παρουσία τα ελληνικά λιμάνια. Άλλα ο Καπουταλίδης θέλησε να βάλει ένα τέλος στην ηρωική δράση του παλληκαριού και πρόδωσε το σπίτι του. Έμενε μαζί με την οικογένειά του στη Δραπετσώνα, οδός Ανώνυμος αριθμ. 296.

Σημεριώματα, πήγε η Γκεστάπο και μπλοκάρισε το σπίτι. Έκανε φονερί ζεστή και όλοι τους κοιμόντουσαν στην αλή. Κανείς άσπασε δεν πήρε είδησι τους Γερμανούς, που άσφαλάσαν στη μάντρα και πήδησαν μέσα. Φορούσαν μπότες με λαστιχένες σόλες, ακριβώς γι' αυτή τη δουλειά. Αυτοί που μπήκαν στην αλή έρριξαν το φακό τους στην τυχ πάνα από τους κοιμώμενους ανθρώπους. Τα φως έπεσε στο πρόσωπο της αδελφής του Μεγαλοοικονόμου. Τράμαξε κι' άνοιξε τα μάτια της εκείνη. Ήταν μια κοπέλλα δεκαοχτώ χρόνων η Έλενη Μεγαλοοικονόμου. Καθώς είδε πάνω της τα σκοτεινά πρόσωπα των Γερμανών, τινάχτηκε όρθια. Κάτι πήγε να πη, να ξεφωνήσει, μα κόπηκε η φωνή στο λαιμό της. 'Η κνήμη ενός περιττώρου άγγιξε το στήθος της.

—Μη βγάλης λέει, αν άναπας τη ζωή σου!... Την ίδια στιγμή ένας Γερμανός της έφραξε το στόμα με τη χοντρή του παλάμη. Ύστερα αδρόφα περτά την Έλενα από το σπίτι. Σε μια γωνιά του δρόμου ο έπι κεφαλή αξιωματικός με τη βοήθεια του απαραίτητου διερμηνέα, της έκανε μια πρόχειρη ανάκρισι. Το πρώτο πράγμα που τη ρώτησαν ήταν για τον αδελφό της. Που βρισκόταν εκείνη την ώρα; 'Η κοπέλλα άνασχηκώς τους άμεινε της.

—Πού μπορώ να έρω που είνε ο Παναγιώτης; απάντησε. Έχω χρόνια να τον δω, από τότε που ήμουνα μικρή. Μακάρι να ήξερα, για να πάμε μαζί να τον βρούμε...

Η άνάποδη ενός χεριού έπεσε βαρεία στο πρόσωπό της. —Λέει ψέματα! φώναξε ο διερμηνέας στον αξιωματικό. Φυσικά δεν έκανε λάθος ο προδότης. 'Η Έλενη Μεγαλοοικονόμου ή έκαναν, δεν έπρόκειτο να μιλήσει. 'Η κοπέλλα γνώριζε καλά τον εαυτό της και την ψυχική της δύναμη! Γι' αυτό γύρισε στον διερμηνέα και με φανερή άδεια του είπε:

—Εγώ είμαι ψεύτρα, άλλα εσύ είσαι προδότης! Δεν θα μάθης ποτέ που βρίσκεται ο αδελφός μου!...

Το χέρι που διερμηνεία σηκώθηκε πάλι για να τη χτυπήσει, μα πρόλαβε ο Γερμανός και τον σταμάτησε ριχνώντας του ένα θυμωμένο βλέμμα. Πήραν κατόπιν την κοπέλλα και ξαναγύρισαν στο σπίτι. Στην αλήλη έξεκλούσαν να κοιμούνται όλοι χωρίς να πάρουν είδησι το δράμα που παίζονταν γύρω τους. Ώσπου άνοιξαν τα μάτια τους και βρεθηκαν μπρος στις κόνες των γερμανικών πιστολιών. 'Η μητέρα του Παναγιώτη, η Ελπίδη Μεγαλοοικονόμου, που ήξερε πως το παιδί της άνακατευ-όταν με τις διαβές των σαμποτέρ, άρχισε να κρέμει. Δεν έπρεπε όμως γιατί έσβησαν για τη ζωή του νεώτου της. Μέσα στο σπίτι υπάρχουν ένα σωρό επικίνδυνα σύνεργα της δουλειάς του: 'Ορολογιακές βόμβες, έκρηκτικά κάρβουνα, εμπρηστικοί κύλινδροι κι' άλλα είδη χρήσιμα για τα σαμποτάζ...

Μα ο Θεός σκέπασε τους Γερμανούς και δεν βρήκαν τίποτα απ' όλα αυτά. Πήραν όμως μαζί τους ένα στενό συνεργάτη του Παναγιώτη Μεγαλοοικονόμου, το Διονύση Γραμνίτη. Αυτός ο μεσόκοπος θαλασσινός άγχις στο δίκτυο σαμποτέρ του «Απόλλωνος» και από κακή σύμπτωση κοιμόταν εκείνο το βράδυ στο σπίτι της Δραπετσώνας. Τη συνέχεια όμως, θα την αφήνουμε στο έρχομενο τεύχος μας.

ΓΙΑΝΝΙΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Μισέλ Μοργκάν & Ανρύ Βιντάλ

Το πιο ευτυχισμένο ζευγάρι του γαλλικού κινηματογράφου

ΠΑΡΑ το γεγονός ότι οι αστέρες του γαλλικού κινηματογράφου αποφεύγουν να κάνουν γάμους μεταξύ τους, ανάμεσα σ' αυτούς ξεχωρίζει το ζευγάρι της Μισέλ Μοργκάν και του Ανρύ Βιντάλ. Οι δύο αυτοί δημοφιλείς στάρ, με την αγάπη τους, αποτελούν παράδειγμα για άλλους. Τους συναντούμε σ' ένα σπουδαίο της Ρώμης. Η Μισέλ πρέπει να πρωταγωνιστήσει σ' ένα γαλλοϊταλικό φιλμ και πρέπει να κανονιστεί τις λεπτομέρειες. Όσον αφορά τον Ανρύ, αυτός απλά την συνοδεύει, μιά και η Ιταλία είναι η δεύτερη πατρίδα του, όπως λέει ο ίδιος.

Μήπως πρόκειται να γυρίσετε στα αστεία μας κανένα δεύτερο φιλμ μαζί; ρωτάει το ζευγάρι.

— Όχι, για το Θεό!... απαντούν και οι δύο μαζί. Μια φορά κάναμε το μεγάλο λάθος να πρωταγωνιστήσουμε μαζί στις ταινίες «Φαμπιόλα», «Η τελευταία της θυσία» και «Η μυστηριώδης κυρία». Από τότε ωρκοποιήσαμε να μη ξαναπαίζουμε μαζί. Μας αρκεί το γεγονός ότι είμαστε συντρόφοι στο δρόμο της ζωής.

— Μή λές τρεις ταινίες, αγάπη μου, δικαίωμα της Μισέλ. Ξεκινάς, λοιπόν, ότι η πρώτη, η «Φαμπιόλα» έγινε η αιτία της γνωριμίας και του γάμου μας;

— Δεν το ξέρνω διόλου κι ούτε θα το ξεχάσω ποτέ, την διαβεβαιώνει ο Ανρύ. Οι πρώτες ημέρες που γυρισματος της ταινίας αυτές είναι πάντοτε οι πιο αξέχαστες της ζωής μου!...

Η Μισέλ φαίνεται πολύ ευτυχισμένη με τα λόγια αυτά του Ανρύ.

— Πού θα πάτε μετά τη Ρώμη;

— Η Μισέλ θα πάει στο αεροπλάνο για τη Ν. Υόρκη, απαντά ο Ανρύ, κι' εγώ θα ξαναγυρίσω στο Παρίσι. Εκεί θα κρατήσω τον κύριο ρόλο στο έργο «Η κυρία με τις καμέλιες», που θα ερμηνεύσει στη τηλεόραση, μοντερονισμένο και με ευχάριστο τέλος. Εκτός αυτού θα έχω τον μικρό γάμο, που τώρα είναι και δικός μου νυφός. Στο διάστημα αυτό εγώ θα εξοφλώσω στο Παρίσι μερικές υποχρεώσεις μου και άμεσα μετά θα φύγω για να τους συναντήσω στο Χόλλυγουντ. Πιναίνω για πρώτη φορά στην πόλη του κινηματογράφου και θα έχω έτσι την ευκαιρία να γνωρίσω τους Αμερικανούς συνάδελφους μου. Θα μου τους συστήσει η Μισέλ, γιατί τους γνωρίζει όλους πολύ καλά και συνδέεται μαζί τους με φίλη.

— Έπειτα από ένα μήνα θα γυρίσουμε πάλι στο Παρίσι, όπου μας περιμένουν δύο ταινίες με ανεξάρτητους ρόλους. Η Μισέλ θα παίξει με άλλον παρτεναιό και εγώ με άλλην συμπρωταγωνίστρια.

— Στο διάστημα αυτό του συντόμου χωρισμού σας πώς θα κάνετε ο ένας χωρίς τον άλλον;

— Δυστυχώς δεν είναι η πρώτη φορά που χωρίζουμε προσωρινά, απάντησε η Μισέλ. Έχουμε συμφωνήσει όμως με τον Ανρύ ότι κάθε πρωί θα γράφει ο ένας στον άλλον και κάθε βράδυ θα έχουμε μια τηλεφωνική συνδιάλεξη. Εκείνο που με ανησυχεί, συνέχισε, είναι η αδιαφορία του Ανρύ για την υγεία του. Σχεδόν όλο τον χειμώνα είναι κρυολογημένος!

— Το γεγονός ότι θα μεί-

νουν... μόνος του στο Παρίσι δεν σας ανησυχεί;

— Διόλου, απαντά γελώντας η διάσημη στάρ! Ο Ανρύ κι' εγώ έχουμε τυφλή εμπιστοσύνη ο ένας στον άλλον. Τέσσερα χρόνια μετά το γάμο μας κι' όμως είμαστε έρωτεςμένοι ακόμη!...

— Δεν μάς λέτε κάτι για την γνωριμία και τον γάμο σας;

— Όλα αυτά είναι γνωστά πράγματα... Αφού θέλετε, όμως θα σας πω κάτι, λέει ο Ανρύ. Πριν ν' άρξω το γύρισμα της «Φαμπιόλα» ήξερα, φυσικά, την Μισέλ και την θαύμαζα μάλιστα ως μεγάλη ηθοποιό. Ποτέ δεν είχα φανταστεί, ότι κάποια μέρα θα μπορούσα να την σφίξω στην αγκαλιά μου ως νόμιμη γυναίκα μου... Είκοσιπέντε ημέρες ακριβώς μετά την έναρξη του γυρισματος της «Φαμπιόλα» ήμουν τρελά έρωτεςμένοι μαζί της. Και δεν διάσπαγε να της εξομολογηθώ τα αισθήματά μου. Τη παραμονή των Χριστουγέννων του 1949 η Μισέλ δέχθηκε να γίνει γυναίκα μου και άρραδωνιστήκαμε. Παντρευθήκαμε τρεις μήνες αργότερα πάλι στη Ρώμη. Αυτό είναι όλο!...

— Πότε και με ποιες συνθήκες, κυρία Μοργκάν, είχατε ξαναπαντρευτεί;

— Η περίοδος του συντόμου και άτυχου πρώτου γάμου μου, λέει πρόθυμα η Μισέλ, είναι η πιο δυσάρεστη της ζωής μου. Από το 1940 μέχρι το 1945 αναγκάστηκα να εγκαταλείψω την πατρίδα μου λόγω του πολέμου και της κατοχής. Πήγα στο Χόλλυγουντ και ζήτησα εκεί τύχη. Στο διάστημα αυτό πήρα μέρες σε 5-6 ταινίες, αλλά δεν κατάφερα να συναντήσω ούτε την καλλιτεχνική επιτυχία ούτε την προσωπική ευτυχία. Εκείνο που με είχε εξουθενώσει πραγματικά ήταν η απελπιστική μοναξιά που με τριγύριζε. Γι' αυτό και το 1942 είπα το «ναί» στον πρώτο Αμερικανό που με ζήτησε γυναίκα του. Ήταν ο Μπίλ Μάρσαλ, ηθοποιός και τραγουδιστής, από τον οποίον απέκτησα τον μικρό μου Μισέλ, 10 ετών τώρα. Χωρίσαμε το 1943 κι' ένα χρόνο αργότερα ξαναγύρισα στην αγαπημένη μου Γαλλία. Ήμουν τόσο απογοητευμένη από την διπλή αποτυχία μου, ώστε νόμιζα πως ποτέ δεν θα ξανασημανούσα την ευτυχία. Εύτυχως στο πρόσωπο του Ανρύ βρήκα τον πιο ιδεώδη, συζυγο που θα μπορούσα να όνειρευτώ. Είνε ευγενικός και λεπτός στους τρόπους και κάνει το πόν για να μου χαρίσει πάντα τη χαρά.

— Άλλά η ώρα είχε περάσει και το αγαπημένο ζευγάρι διαζόταν να φύγει. Από το παράθυρο σε λίγο τους βλέπω πιασμένους τρυφερά απ' το χέρι να μπαίνουν στην κούρσα τους, μία Ιταλική «Λάντσια», και να απομακρύνονται ευτυχισμένοι.

N. ΠΕΡΛΑ

Κινηματογραφικές περλιές

— Ο Ταύρος Πάουερ και η Λίντα Κριστιαν εδήλωσαν ότι την άνοιξη θα βριστούν και πάλι στην Ιταλία. Σ' ένα δημοσίωμα που την ρώτησε ποιά είνε κατά την γνώμη της η ωραιότερη πόλις του κόσμου, η Λίντα απάντησε: — Μα η Ρώμη, φυσικά.

— Και ποιά έρχεται δεύτερη;

— Πάλι η Ρώμη, όταν βρέχη!

— Η Ανν Μπάζτερ ξαναγυρίζει πάλι στο θέατρο εγκαταλείποντας τον κινηματογράφο.



Ο Φράνκ Σινάτρα

Τα νεώτερα ιων άοιέρων

Σύντομες ειδήσεις

— Νέον κύμα διαγυγιών ένσκηψε στο Χόλλυγουντ. Μετά την Ζά-Ζά Γκάρντνερ, που χωρίσε από τον Τζέιμς Στάντερς και την Άθνα Γκάρντνερ που χωρίσε από τον Φράνκ Σινάτρα, χωρίζουν δυο άλλες διάσημες στάρ παντρεμένες με γιουούς διασήμων Αμερικανών συγγραφέων: Η Κορίν Κάλντεν ανήγγειλε ότι θα χωρίση τον Τζων Μπρόμφιλντ, επειδή οι χαρακτηριστικές τους ταιριάζουν τόσο πολύ, ώστε δεν ζουν πια σαν συζύγιοι αλλά σαν αδελφάκια! Αφ' ετέρου, η Λέσλυ Κάρνν ανήγγειλε ότι θα ζητήσει κι' αυτή διαζύγιο μόλις επιστρέψω στο Χόλλυγουντ. Αίτησι διαζυγίου υπέβληθη και από την Σόνια Χέννυ, η δε Μαίριλυν Μονρόε διέψευσε ότι παντρεύτηκε τον Τζόνι Μάτζιο, «δεν είμαι τόσο τρελή να έρωταίμην, έδήλωσε, ώστε ν' άποφασίσω να παντρευτώ».

— Η επιτυχία της Άντρεύ Χέμπμπαρν και η άποφασίς των παραγωγών του Αμερικανικού κινηματογράφου να αποκηρύξουν τα μεγάλα γυναικεία στήθη έχει αναστατώσει τις γόπες του Χόλλυγουντ, που φημίζονται για το στήθος τους.

— Η Τζέην Ράσσελ, η όποια ρωτήθηκε σχετικά από τους δημοσιογράφους, απάντησε: «ΟΙ Αμερικανοί, δήλωσε, δεν αγαπούν τίς... σανίδες και τα γούστα τους θα κάνουν ασφαλώς τους παραγωγούς ν' αλλάξουν γνώμη».

— Παρόμοιες δηλώσεις έκαναν και η Έστερ Ουίλλιαμς, η Μαίριλυν Μονρόε, η Βιρτζίνια Μάγιο, η Άνν Μπλάουθ καθώς και η Άθνα Γκάρντνερ, η όποια ως γνωστόν στην Αμερική αποκαλείται: «Το στήθος». Η τελευταία δήλωσε μάλιστα ότι δεν είναι ποτέ δυνατόν οι άνδρες να πάψουν να ενδιαφέρονται για τα άρτια σώματα.

— Ο Στήθ Μπάρκλεϋ, που ήταν για πολύ καιρό ο μνηστήρας της Υβόν Σανόν, άρραδωνίστηκε επίσημα με μία συνοδο αεροπλάνου, τη Σιλβάνια Μικόσι. Ο Στήθ Μπάρκλεϋ θα πρωταγωνιστήσει μαζί με την Όλβια ντε Χάδιλαντ, στο φιλμ «Σόδομα και Γόμορρα», που θα γυριστή στη Ρώμη από τον ακηνοθέτη Ρόμπερτ Σιόντμακ.

— Ο Γκρέγκορ Πέκ και η Μαίριλυν Μονρόε είνε οι ήθοιοι, που κέρδισαν τα περισσότερα χρήματα κατά το 1953. Αυτό βέβαια σημαίνει ότι θα πληρώσουν και τους περισσότερους φόρους.

— Η Υβόν ντε Κάρλο και ο βαθύφωνος της Μετροπόλιταν όπερα Τσέζαρε Σιέπτι έχουν γίνει άχωριστοι. Βλέποντας τους μαζί, πολλοί πιστεύουν ότι πρόκειται για είδωλο, ή αλήθεια όμως είναι ότι πρόκειται να γυρίσουν μαζί ένα μουσικό φιλμ.

— Η Βίβιαν Λή και ο Λάρενς Ολίβιέ θα κάνουν μία μεγάλη θεατρική «τουρνέ» στις μεγαλύτερες πόλεις της Ευρώπης, παίζοντας την κωμωδία «Το μαρμαρωμένο βασιλόπουλο», που τους εξασφάλισε στην Αγγλία πραγματικό θρίαμβο!

— Η Άνν Σόθβερν άσπαστηκε την καθολική θρησκεία.

— Οι τρεις άνδρες που έχουν σήμερα τις μεγαλύτερες επιτυχίες ανάμεσα στον ώραιόκοσμο του Χόλλυγουντ είνε: ο Τζων Κάρλ, άλλοτε σύζυγος της Λοβίλ Λι Μπρέμερ, ο Νικ Χίλτον, άλλοτε σύζυγος της Ελίζαμπετ Τάιλόρ και ο Τέντ Μπρίσκιν, άλλοτε σύζυγος της Μπέττυ Χάτον.

— Κατά το 1954 θα γυριστούν 75 φιλμ με το σύστημα «Σινεμασκόπ». Είκοσι από την «Φόξ», 15 από την «Μέτρο» 16 από την Γουόρνερ, 5 από την «Κολούμπια», 4 από την «Ουίνδερσαλ» και τα υπόλοιπα από διάφορες άλλες εταιρείες. Πέντε φιλμ με το νέο αυτό σύστημα θα γυριστούν επίσης κατά το 1954 στην Ευρώπη.

— Στο νέο φιλμ που ακηνοθετεί η Άντα Λουπίνο, πρωταγωνιστεί ο σημερινός σύζυγος της Χόουαρντ Ντάφ, το έργο δε θα χρηματοδοτεί ο πρώην σύζυγός της Κόλλιερ Γιάγκκ.

— Η Τζέην Τέρνεϋ έχει σχεδόν εγκαταλείψει από τον Άλν Χαν και ετοιμάζεται να ξαναγυρίσει στο Χόλλυγουντ. «Ο Άλν φερτάρει τώρα με την πριγκίπισσα Ίρέν Γκίκα, μία από τις παλαιές «άρραδωνιστικές» του «Ερρόλ Φλύν».

— Διαδίδεται ότι κάτω από τις πυραμίδες της Αιγύπτου και συγχρόνως με το γύρισμα του φιλμ «Η κοιλιά των βασιλέων» ένα είδωλο πλέκεται μεταξύ των δύο πρωταγωνιστών του έργου, της Έλινορ Πάρκερ και του Ρόμπερτ Τάιλόρ.

— Η Ρίτα Χαίηγουορθ είναι κατενθουσιασμένη. Η «Σαλαμάρ» έχει πραγματοποιήσει μέχρι σήμερα εισπράξεις, που υπερβαίνουν τα 10 εκατομμύρια δολάρια. Απ' αυτά τα 4 εκατομμύρια είναι καθαρά κέρδη, σύμφωνα δε με το συμβόλαιό της τα 25% των καθαρών κερδών περιέρχονται στην ίδια. Και τα έσοδα συνεχίζονται.

— Αφού δεν κατάρρωσε να πείσει την Άθνα Γκάρντνερ να συμφιλιωθούν, ο Φράνκ Σινάτρα άποφασίσε να ξαναγυρίσει κοντά στην πρώην σύζυγό του. Τα παιδιά του είναι κατενθουσιασμένα και περιμένουν με αγωνία την επιστροφή του.

— Η Αμερικανική λογοκρισία δήλωσε ότι το 1954 θα είναι πολύ πιο αυστηρή από το 1953. Και οι δυστυχισμένοι Αμερικανοί ακηνοθέτες πιστεύουν ότι με την πολιτική τους θα την έκαναν πιο ελαστική.

— Η Πιερράντζελι, που εξακολουθεί ν' αγαπά τον Κίρκ Ντάγκλας, έχασε κάθε ελπίδα να γίνει γυναίκα του. Η μητέρα της δήλωσε ότι αν αυτός ο «άχρειος» γυναικακατακτητής πείση στα χέρια της, θα τον στραγγαλίσει!...

— Η Έλίζαμπετ Τάιλόρ είναι τόσο έρωταίμην με τον σύζυγό της Μάικλ Γουάιλντινγκ, ώστε έπαψε να ενδιαφέρεται για την καριέρα της.

— Η Μαίριλυν Μονρόε και η Τζέην Ράσσελ είναι δυο πολύ καλές φίλες. Το μόνο που δεν μπορεί να χωρήσει η πρώτη είναι ότι, ενώ στο φιλμ «ΟΙ άνδρες προτιμούν τις σανίδες» έπαιζαν ρόλους ίσης σημασίας, αυτή πήρε 15.000 δολάρια, ενώ η Τζέην, η μάλλον για την ακρίβεια ο διευθυντής της, ο Χόουαρντ Χιούς, εισέπραξε 250.000 δολάρια!...

ΠΑΤ ΚΕΝΕΤΥ



ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ της άμυδαλις

(«Εκείνος κι' Εκείνη πλανιόνται μέσα στο χειμωνιάτικο κάμπο. Ο ούρανός είνε γκριζός, το κρύο τσουχτερό, Εκείνος κι' Εκείνη όμως προχωρούν αγκαλιασμένοι, ζεσταμένοι τρυφερά από τον έρωτά τους, που μεταβάλλει για χάρι τους τη βαρεία γενναίτικη παγωνιά σε χλιαρή άπριλιάτικη μαγεία».)

ΕΚΕΙΝΗ (γεμμένη στον όμο του): Πές μου πώς μ' αγαπάς...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγά, ζεστά, πειστικά): Σε λατρεύω!... Δεν το ξέρεις; Εκτός από τα λόγια μου, δε σου το λένε και τα καρδιοχτύπια μου!...

ΕΚΕΙΝΗ (πατάει ξαφνικά σε μία λάσκα γεμάτη λασπόνερα): Πά, πά! Νά, είδες; Μπήκα ως τους αστραγάλους μέσα στο νερό!... Ξεπάγιασε! Τρέμα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Απρόσεχτη! Πώς δεν είδες τη λακκούβα!...

ΕΚΕΙΝΗ: Έσύ έπρεπε να την δής!... Έσύ που με οδηγείς...

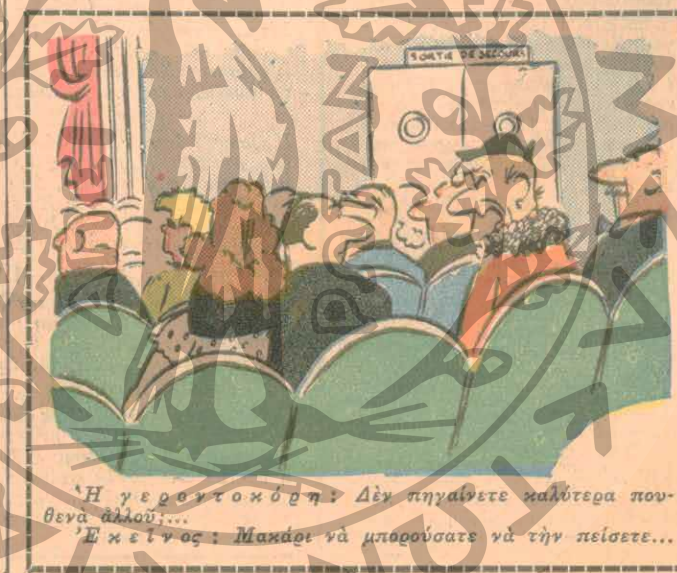
ΕΚΕΙΝΟΣ: «Νατε... αν σ' έρριχναν σε κανένα γκρεμό»!

ΕΚΕΙΝΗ: Ούτε πώς με κλειστά ματιά!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αγαπούλα μου, πόσο τιμητική είναι για μένα η εμπιστοσύνη σου!...

ΕΚΕΙΝΗ: Και για μένα πόσο επίσημα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έλα, κάτσε έδω, στη ρίζα αυτής της γερικής έλπας! (Βάζει το παλτό του κάτω για να κάθεται Εκείνη, κι' ύστερα της βγάζει προσεχτικά το παπούτσι). Πά, πά! Μά έσύ μουσκεψ...



Θα με προτιμούσε δέντρο;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα σε προτιμούσα ήρωίδα του χειμώνα... Δε λέω, όμορφο είναι και το τριαντάφυλλο, όμορφο και το γαρύφαλλο, όμορφος κι' ο κρίνος. 'Η άμυγδαλιά όμως δεν είναι μόνο όμορφη, είναι η γοητευτική λουλουδιένια παλληκαριά!... Δεν είναι καν λουλουδί, είναι δέντρο ανθισμένο... Δουλειά της δεν είναι να προσφέρει όμορφιά, αλλά καρπούς. Πολύ πιο ύστερα από αυτήν, θα λουλουδιάσουν η κερασιά, η βερυκοκιά, η ροδακινιά, η αχλαδιά... «Εκ του άσφαλου», όμως! Μέσα στις ανιοιδιατικές πνοές του ξεφύρου, μέσα στις πρώτες χλιαρές ριπές του καλοκαιριού... Τι να το κάνω αυτό το λουλουδιόσπαστο, που γίνεται κάτω από τις δλόχρυσες ήλιαχτίδες και μέσα στα γαλανά θαύματα του ούρανού; 'Ενώ το λουλουδιόσπαστο της άμυγδαλιάς έχει αξία, γιατί γίνεται μέσα στο χειμώνα, μέσα στο βορριά, μέσα στο γενικό τουρτουρισμό... 'Η άμυγδαλιά είναι ο λουλουδιόσπαστος πρωτοπόρος της μεγάλης ανιοιδιατικής ιδέας! Αυτή προπαγανδίζει με κρινόλευκη πιστικότητα την ιδέα της αιοιοδοξίας μέσα στη γκρίζα απόγνωσης... Αυτή ξεπερνάει την δλοζώνταν όμορφιά της καινούργιας Βλαστήσεως μέσα στη γενική ξεραία του Γενάρη... Αυτή προσθέτει το άσπρο της έλπίδας στη σκοτεινή παλέττα της γκρίζας απελπισίας!...

ΕΚΕΙΝΗ (άρκετά ταπεινωμένη): 'Οραία μάς τα λές...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Η άμυγδαλιά δεν περιμένει να ξενοίξη λίγο ο καιρός για ν' ανθίση. Πεταίει περιφρονητικά το άσπρο γάντι της στο χιονισμένο και πανικόβλητο σύμπαν!

ΕΚΕΙΝΗ (σιγά): 'Εχεις δικιο...

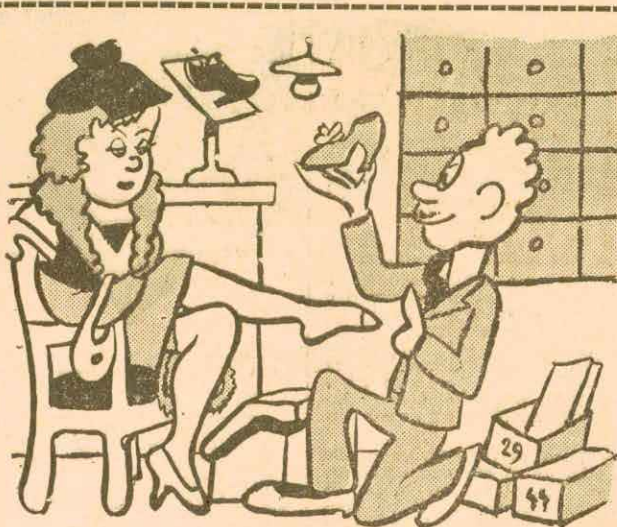
ΕΚΕΙΝΟΣ (μ' ένθουσιασμό): Το παράδειγμα της άμυγδαλιάς ως σε παρηγορήση για το βαυτηγά σου στα λασπόνερα!... 'Η παλληκαριά της ως έμπνευση σε όλους μας την έλπίδα για την καινούργια ζωή που δεν θ' άργησει να λουλουδιάσει πίσω της!... ('Ενώ προχωρούν άγκαλιασμένοι, άφηρημένοι, έξαυλωμένοι, πέφτουμε μαζί σ' ένα μεγαλότροπο λάκκο με νερά). Πάω, πάω, τί είν' αυτό που πάθαμε! Τώρα γίναμε και οι δυο μούσκεμα!... (Φτερνίζεται, βήχει, τουρτουρίζει).

ΕΚΕΙΝΗ (έπιτιμητικά): Σιγά! Σε βλέπει η άμυγδαλιά!... Θά ρεζιλευτής στα μάτια της... ('Εκείνος συνέρχεται, την άγκαλιάζει πιο σφιχτά και προχωρεί μαζί της. Προχωρούν και οι δυο τους προς το χωριό, παγωμένοι αλλά περήφανοι και εύτυχοι...).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Τό «Τροκαντερό»

Σε ένα προηγούμενο διάλογο έγραψα ότι, από τα παλιά κοσμικά κέντρα, το «τροκαντερό» έγινε γεμνικό πυροβολείο, το «Καμπία» Γερουσία, το «Μτελλί» θέατρο. 'Αξίζει να προστεθ, ότι ενώ τα δύο τελευταία επέθαναν διά παντός, το πρώτο ανέζησε. Και, μετά την περιπέτεια που υπέστη από τους Γερμανούς, αναδιοργανώθηκε από ένα φιλοπόδο έπιχειρηματία και συνέχισε μεταπολεμικά τη λειτουργία του σαν κοσμικό κέντρο. 'Ηδη δέ, το καινούργιο «Τροκαντερό» λειτουργεί εδδόκιμα και έλπίζεται ότι θα φτάσει την αίγλη του προτολεμικού...



— Κι' αυτά εδώ πηγαίνουν θαυμάσια με τη ρόζ κομπιναίζόν σας!...

Επίκαιροι στίχοι

ΦΙΛΟΤΕΛΙΣΤΑΙ

Καινούργια σπείρα πιάστηκε, αυτές τις μέρες πάλι, που έβαζε τα γράμματα πάνω στο τσουνάκι και με τα γραμματόσημα τα ξαναζεσταμένα, περνούσε χρόνια πλούσια και τρισευχαριμένα!

'Αλλ' η αστυνομία μας, με την πολλή της πείρα, στο χέρι της την έβαλε κι' αυτή τη νέα σπείρα και, δίχως γραμματόσημα και βούλες ή καμμένη για του 'Αδερφ τα κελιά θα φύγη... «ουστημένη»!

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ

'Εντός μηνών, ως λέγεται, η κι' ήμερών και μόνον, μεγάλη άναμνηση παραλαβή δρομώνων, που θάνα... καθαρόαιμοι, με χέρι θά καλπάσουν κι' ώραία και περίφημα τους παίχτες... θ' άφαιμάσουν!

'Εκ της Περείας έρχονται και νέοι, πάντως, ίπποι, για τους οποίους, φυσικά, δεν ξέρει τί προγνωστικά κανένας να προείπη...

Κι' είναι το μόνο βέβαιον, πως με τους νέους δρόμους θα γίνουν περισσότεροι και οι...ποδαροδρόμους!

ΑΝΟΡΘΟΓΡΑΦΙΑ

Φεύγει κι' ο Γέρος του Μωρηά απ' της Βουλής τον χώρον, ή μάλλον εκτοπίζεται υπό των τροχοφόρων κι' ή παλαιά πλατεία του κι' ή πιάσα του εν γένει, γκαράζ κουρσών πολυτελών θα γίνη, όπως πηγαίνει!

Πάρνει, λοιπόν, τον ίππον του κι' ο θρυλικός ο γέρος και το φτωχό λημέρι του τον στήνει σ' άλλο μέρος, γιατί είναι κάπως σόλοικο, για να μην πω παράλογο, να βλέπης μέσα σε... γκαράζ και το δικό του άλογο!

ΛΕΦΤΑ ΜΕ ΟΥΡΑ

Μερικοί παραχαράχτες, όλοι κάτοικοι του Βόλου κι' όλοι κάλτσες του... διαβόλου, έγεμίσανε τον κόσμο με λεφτά κολληιστά, τα οποία, έννοείται, απέδειχθησαν... πλαστά!

Προσοχή, λοιπόν, μεγάλη, φίλτατοι μου άναγνώστα, στα πενήντοχίλιαρά σας από δω και πέρα δώστε και προσέξτε κυρίως, εάν έχουν στη γωνίτσα της Τραπεζής και του Κράτους την επίσημη... κλωστήσα γιατί τάφερε ή τύχη, λόγω των απατεωνών, να κρεμιέται ή ζωή μας από μια κλωστήσα μόνον!

ΑΛΛΗ ΒΟΜΒΑ

Δεν έπρόλαβε ο κόσμος να ξεχάσει την Τασούλα και ξεφύτρωσε στη μέση και της Κρήτης ή Γιωργούλα. 'Ακολούθησε κι' εκείνη της καρδιάς της τον νεόν και τον άφησε και πάλι, επεμβάσει των γονέων!

'Εν τώ μεταξύ, κανένας δεν μπορεί να καθορίση τί θα κάνει ή γήσά μας και τί στάσι θα τηρήση! 'Αν θα κάνει, μ' άλλους λόγους, ότι την προσταξή ο γέρος ή με τον απαγωγέα, σχέσεις πάλι θα συνάψη και... φλογερός της έρωσ πυρκαϊές καινούργιες πλέον στο 'Ηράκλειο θ' ανάψη!

Πώς γίνεται Η ΑΝΑΠΤΥΞΙ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ

Τ'α στάδια κι' οι κανόνες
που την διέπουν

Θά έχετε άναρωτηθ, άσφαλώς πολλές φορές πως τό μικροσκοπικό νεογνό, που έρχεται στον κόσμο αναπτύσσεται βαθμιαία κι' εξελίσσεται σε τέλειον άνθρωπο.

Τό φαινόμενο λοιπόν της ανάπτυξεως διακρίνεται σε τρία στάδια:

α) Στην αύξηση των κυττάρων, που συνίσταται στην παρεμβολή αφομοιωμένων υλικών μεταξύ των κυττάρων του πρωτοπλασματος.

β) Στον πολλαπλασιασμό των κυττάρων, που γίνεται με διαδοχικές διχοτομήσεις.

γ) Στην καθ' αυτό ανάπτυξη, που συνίσταται στη βαθμιαία δι' αμορφώσι και την ολοκλήρωσι του όντος, που παρήχθη από κομμάτι ενός ή περισσοτέρων όντων του αυτού είδους.

'Η ανάπτυξη ακολουθεί τέσσερις θεμελιώδεις νόμους:

1) Τό νόμο της μορφολογικής ανάπτυξεως.

'Η ανάπτυξη γίνεται αρχικά σε μήκος. Τα όστα, οι μύες και γενικότερα όλα τα μέρη του σώματος αυξάνονται βαθμιαία σε μήκος. Τό παιδάκι κερδίζει διαρκώς ανώστημα. 'Η ανάπτυξη μ' αυτή τη μορφή συνεχίζεται ως τά 25 περίπου χρόνια. Μετά τη συμπλήρωσι της ή κάποτε λίγο προάτηρα (στις γυναίκες ιδίως) αρχίζει ή ανάπτυξη σε πλάτος. Τό στήθος και ή λεκάνη άποκτούν μεγαλύτερη εύρυτητα. Οι μύες επίσης αντί να μακραίνουν, όπως γινόνταν πριν, κοντύνονται.

2) Τό νόμο της αναλογίας.

α) Τα όστα μακραίνουν και κοντύνονται. Όταν ένα όστον μακραίνει, παύει να κοντύνει και αντίστροφα.

β) 'Αν ένα τμήμα μέλους μακραίνει, τό υπόλοιπο κοντύνει και αντίστροφα.

3) Τό νόμο των αναλογιών ή αντιδιαμετρικό.

'Αν ένα τμήμα του σώματος αναπτύσσεται υπερβολικά σχετικά με τό άναστήμα του άτόμου σε μια ώριμην ηλικία, τά τμήματα, που βρίσκονται πάνω και κάτω άπ' αυτό αναπτύσσονται λιγώτερο. 'Ετσι επέρχεται ή απαραίτητη αντιδιαμετρία.

4) Τό νόμο της συμμετρίας. Τα δυοδικά όργανα αναπτύσσονται τό καθένα ανάλογα με τον ιδιαίτερο προορισμό τους. Στο δεξιόχειρα π. χ., τό δεξί χέρι θά είναι μακρύτερο ή κορμότερο από τό αριστερό.

'Η ανάπτυξη δεν εκδηλώνεται πάντοτε με αύξηση των διαστάσεων, είτε σε μήκος είτε σε πλάτος. Κάθε όργανο αναπτύσσεται με ιδιαίτερο τρόπο.

'Ο θύμος άδην, παραδείγματος χάριν, που ο προορισμός του φαίνεται ότι είναι ή παραγωγή λευκών αίμοσφαιρίων άφου φάση στο μέγιστον της αναπτύξεώς του, εξασθενεί τελείως οχεδόν κατά τό 12ον έτος. 'Αλλα όργανα, όπως τά όργανα του φύλου διαμορφώνονται τελείως μόνον έπειτα άπό ώριμην ηλικία και γίνονται τότε ικανά να εκπληρώσουν τον προορισμό τους.

'Η ανάπτυξη των όστων συμπληρώνεται βαθμιαία και τερματίζεται, όταν τό σώμα πάρη την όριστική διαμόρφωσί του, δηλαδή γύρω στά 25 χρόνια. Τα όστα των παιδιών και ιδίως των κάτω των 10 χρόνων είναι εύαιρετικά εύθραυστα και γι' αυτό πρέπει να τά προσέχουμε πολύ, γιατί ή παραμικρή άπροσεξία μπορεί να έχη μοιραίες συνέπειες.

Τά χείλη, τά μάτια κλπ. παίρνουν την όριστική διαμόρφωσί τους, όταν διαπλάσθουν τελείως οι σχετιζόμενοι μ' αυτά μύς. 'Η μύτη, τ' αυτιά κτλ. εξαρτώνται επίσης και από τά διαπλάσσι διαφόρων όστων.



Η Σελήνη κατοικείται από έντομα;

ΕΞ ΑΙΤΙΑΣ του τρόπου της περιστροφής της Σελήνης γύρω άπ' τη Γη, είναι όρατά για μäs μόνο τά τρία πέμπτα περίπου της έπιφανείας της. Τα υπόλοιπα δύο πέμπτα δεν πρόκειται να τά δούμε ποτέ — έκτός αν ταξειδέψουμε στη Σελήνη και εξερευνήσουμε τότε όλόκληρο τό δορυφόρο μας.

Τί υπάρχει στο άόρατο αυτό τμήμα της Σελήνης; Γαλάζιες θάλασσες ίσως, γόνιμα έδάφη, πυκνά δάση, άνεπτυγμένος πολιτισμός; Δεν μπορούμε να τ' άποκλείσμε τελείως. Πολύ πιθανώτερο όμως είναι ότι χει την ίδια περίπου έδαφική διαμόρφωσι με τό όρατό, έφ'όσον και στα δυο έπικρατούν οι ίδιες φυσικές συνθήκες.

Ποιά είναι τώρα τά κυριώτερα χαρακτηριστικά του όρατου τμήματος της Σελήνης; Οι «θάλασσες» και οι «κρατήρες».

Οι θάλασσες έχουν ποικιλικά όνόματα (Θάλασσα του Νέκταρος, της Γαλήνης, κ.λπ.), αλλά δεν έχουν... νερό! Πρόκειται μάλλον για πεδιάδες γκριζου χρώματος, που ο Γαλιλαίος κι' οι άλλοι παλαιοί άστρονόμοι, με τά πρωτόγονα τηλεσκόπια τους, τίς νόμισαν για ώκεανούς!

Όσο για τους κρατήρες — που ο αριθμός τους υπερβαίνει τίς 30.000 — δεν είναι καθόλου βέβαιο πως όφείλονται σε ήφαιστειογενή δράσι. Σύμφωνα με μία θεωρία, σχηματίσθηκαν άπό μεγάλα μετέωρα, που έπεσαν με όρμη πάνω στο έδαφος της Σελήνης και του άνοιξαν τεράστιους λάκκους. 'Η διάμετρος των μεγαλύτερων άπ' αυτούς φτάνει τά 224 χιλιόμετρα!

Δεν υπάρχουν έκτάσεις νερού στη Σελήνη. Γιατί αν υπήρχαν έστω και μεγάλο βάλτο, θά διακρίναμε με τά τηλεσκόπια μας την άντανάκλασι του ήλιακού φωτός στην έπιφανεία τους.

Τό έδαφος της άποτελείται πιθανώτατα από στάχτη ήφαιστειακή ή από σκόνη μετεωρολίθων.

'Ο ήχος είναι σχεδόν άνύπαρκτος, γιατί δεν υπάρχει άρκετός άέρας για να μεταδίδη τά συνηθισμένα ήχητικά κύματα. Τί ιδέωδες περιόδλλον για τους όπαδούς της γαλήνης και της σιωπής!

'Ο ούρανός της Σελήνης φαίνεται πάντα μαύρος σαν νυκτερινή έρημο, έφ'όσον δεν γίνεται διάθλασις του φωτός στην ατμόσφαιρα, όπως συμβαίνει στη Γη. Στο όλο διάφανο φόντο του λάμπουν μυριάδες άστρα, άσυγκρίτως περισσότερα και φωτεινότερα άπ' αυτά που βλέπουμε άπ' τον πλανήτη μας.

'Αλλά κι' ο 'Ηλιος έχει μία άλλιώτικη, μεγαλοπρεπέστερη όψη, γιατί διακρίνονται όλοκάμαρα γύρω του οι πύρινες προεξόχες του, τό «στέμμα» του και πέρα άπ' αυτό τό λεγόμενο «ζωδιακό φώς». Στην ανατολή του, ξεπροβάλλει άπ' τον όρίζοντα πρώτα τό ζωδιακό φώς, ύστερα τό στέμμα, κατόπιν οι προεξόχες και τελευταία ο ήλιακός δίσκος. Τό αντίθετο γίνεται στη δύσι.

'Η Γη είναι τό «φεγγάρι» της Σελήνης, αλλά 80 φορές φωτεινότερη άπ' αυτήν. Πάνω στην έπιφανεία της διακρίνονται άρκετά καθαρά οι ήπειροι και οι ώκεανοί (όταν δεν σκεπάζονται άπό συννεφιά), ή έρημος Σαχάρα, τά δάση των τροπικών, τά 'Ιμαλάια, οι 'Ανδεις...

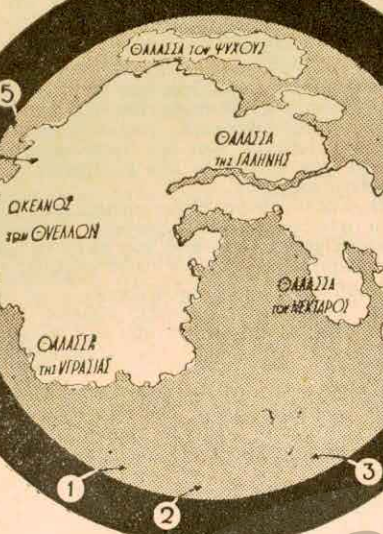
'Αν υπήρχαν στη Σελήνη άστρονόμοι, έφωδισμένοι με τηλεσκόπια και φωτογραφικές μηχανές σαν τίς δικές μας, θά μπορούσαν να δούν και να φωτογραφίσουν τίς πυραμίδες της Αιγύπτου, τό Μεγάλο Τείχος της Κίνας, τους ψηλούς

'Η εικόνα ενός τμήματος της Σελήνης, όπως φαίνεται στο τηλεσκόπιο. Διακρίνονται καθαρά οι πολυάριθμοι κρατήρες, προερχόμενοι ίσως άπό «βομβαρδισμό» μετεωριτών.

ΠΛΑΝΗΤΕΣ

ΣΕ ΑΛΛΟΥΣ ΠΛΑΝΗΤΕΣ

Οι πλανήτες του ηλιακού συστήματος.



Τοπογραφικός χάρτης της Σελήνης. 1) Κρατήρ του Μπέιλι, ο πλατύτερος της Σελήνης (2928 χλμ.). 2) Κρατήρ του Νεϋτωνος, ο βαθύτερος της Σελήνης (8.700 μέτρα). 3) Όρη του Λάιμνιτς, τά υψηλότερα της Σελήνης (10.500 μέτρα). 4) 'Ο κρατήρ 'Αρίσταρχος άποτελεί τό φωτεινότερο σημείο της Σελήνης. 5) Στο σημείο αυτό διακρίνεται με τά τηλεσκόπια μία μυστηριώδης κόκκινη λαμψή.

Έχουν παρατηρηθ, επίσης, κάτι παροδικά θαλάματα πάνω άπό ώρισμένα σημεία της Σελήνης. 'Ο Σρότερ λοιπόν τά αποδίδει σε καρπούς εργοστασίων ή φούρνων, γιατί, αν προέρχονταν άπό ήφαιστεια, θάπρεπε να έχουν μεγαλύτερη έκτασι και διάρκεια.

Πριν άπό ένα αιώνα περίπου, ο Μαϊντλερ άνεκάλυψε πάνω στο δορυφόρο μας, και ειδικά στις ίσημερινες περιοχές του, διάφορα σκαύρες κηλίδες — περισσότερες δέ στο ανατολικό ήμισφαιριο, όπου είναι πιο άφρατο τό έδαφος. Τίς απέδωσε σ' ένα είδος βλαστήσεως. Ός τώρα δέ, δεν έχει βρεθ, άλλη πιθανώτερη έξήγησι άπ' αυτήν που έδωσε ο Μαϊντλερ.

Μέσα σ' ένα μεγάλο κρατήρα, ο Πίκερινγκ παρατήρησε ότι τό χρώμα του εδάφους ήταν στην αρχή γκριζό, κι' ύστερα, όσο προχωρούσε ή μέρα, γίνονταν διαδοχικά πρασινάτο και κατόπιν γκριζό πάλι.

'Αλλοι άστρονόμοι σημείωσαν διαφορετικούς μεταχρωματισμούς, σ' άλλους κρατήρες. Καί τους έξήγησαν όλοι σαν ένα σημείο ότι υπάρχει βλάστησι στη Σελήνη.

Τέλος, παρατηρήθηκαν μικρές σκούρες κηλίδες, που μετακινούνταν άπό τόπο σε τόπο. 'Ο Πίκερινγκ τίς απέδωσε σε σμήνη έντόμων, κι' άπ' την ταχύτητα τους υπολόγισε πως πρέπει να είναι μεγαλύτερα σαν τίς άκρίδες μας ή σαν τά κόκκινα μυρμήγκια των τροπικών.

Αυτά είναι τά στοιχεία που έχει συγκεντρώσει ως τώρα ή 'Επιστήμη, για τί ζωή πάνω στη Σελήνη.

ούρανοξύστες της Ν. 'Υόρκης...

'Εξ άλλου, φυσικά φαινόμενα μεγάλης έκτάσεως — όπως π. χ. ή αλλαγή του χρώματος των βορείων πεδιάδων του Καναδά, όταν λιώνουν τά χιόνια και φυτρώνη μία βλάστησι πράσινη ή χρυσόχρωμη — είναι όρατά με γυμνό μάτι άπ' τη Σελήνη.

'Εμείς όμως δεν βλέπουμε παρόμοιες μεταβολές στην έπιφανεία της Σελήνης. 'Οστόσο, στη μικρή σχετικώς άπόστασι που βρίσκεται ο δορυφόρος μας, θάπρεπε να είναι όρατά άπ' τη Γη ακόμα κι' ή καταστροφή μιας μεγάλης πόλεως, όπως π. χ. ή καταστροφή του Βερολίνου κατά τον τελευταίο παγκόσμιο πόλεμο.

Κι' όμως, μολονότι οι άστρονόμοι έχουν μελετήσει λεπτομερώς τη Σελήνη και έξερουν την τοπογραφία της καλύτερα κι' άπ' την έδαφική διαμόρφωσι ώρισμένων περιοχών της Γης, δεν έχουν παρατηρήσει τέτοια σημεία ζωής. Γι' αυτό έχει επικρατήσει ή γενική αντίληψις ότι ή Σελήνη είναι ένας νεκρός κόσμος άμετάβλητος πάντα, χωρίς ζωή, νερό και άέρα. 'Οστόσο, ο Σρότερ, ο Μαϊντλερ, ο Σμίτ, ο Νάϊσον, ο 'Ελγκερ, ο Πίκερινγκ κι' άλλοι άστρονόμοι, που έχουν έγκυψει ειδικά στη «σεληνογραφία», υποστηρίζουν ότι συμβαίνουν ακόμη φυσικές μεταβολές πάνω στη Σελήνη.

'Ο καθηγητής Πίκερινγκ κι' άλλοι συνάδελφοί του παρατήρησαν πολυάριθμες άσπρες κηλίδες, σκουπισμένες στην όρατή έπιφανεία της Σελήνης. Κατά τον Πίκερινγκ, άποτελούνται άπό πάγο ή άπό χιόνι, γιατί μικραίνουν σιγά - σιγά κι' εξαφανίζονται, όσο πέφτει πάνω τους τό ήλιακό φώς. 'Άλλες παρατηρήσεις του καθηγητού Πίκερινγκ τον έπεισαν ότι σχηματίζονται επίσης σύννεφα άπό μικροσκοπικούς παγοκρυστάλλους, σε κάποιο ύψος άπ' τό έδαφος του δορυφόρου μας. Τέλος, ο Πίκερινγκ βεβαιώνει ότι φαίνεται καθαρά τό χιόνι που σκεπάζει τίς ψηλές κορυφές των βουνών και τίς πολικές περιοχές της Σελήνης, γιατί άνταναν κλά έντονα τίς ήλιακές ακτίνες. Παρατήρησε δέ ακόμη και χιονοθύελλες.

'Ολ' αυτά λοιπόν δείχνουν ότι υπάρχει μία ποσότης νερού και κάποια ατμόσφαιρα στη Σελήνη. Άλλωστε, ή ύπαρξι ατμοσφαιρας άποδεικνύεται κι' άπ' τίς αυγές και τά ήλιοβασιλέματα που είχαν την τύχη να παρακολουθήσουν άρκετοί άστρονόμοι.

'Εξ άλλου, τό έτος 1911, ο άστρονόμος Ουώλτερ Χάας, μελετώντας επί 170 ώρες τη Σελήνη, παρατήρησε σ' αυτό τό διάστημα 12 φωτεινές γραμμές, που έλαμπαν κι' έσθυσαν άμέσως. 'Η πιθανώτερη λοιπόν έξήγησι είναι ότι έπρόκειτο για μικρά μετέωρα, που άναψαν και καήκαν μέσα στην άσπρη ατμόσφαιρα της Σελήνης — όπως γίνονται στη Γη με τους διαττοντες.

Έχουν παρατηρηθ, επίσης, κάτι παροδικά θαλάματα πάνω άπό ώρισμένα σημεία της Σελήνης. 'Ο Σρότερ λοιπόν τά αποδίδει σε καρπούς εργοστασίων ή φούρνων, γιατί, αν προέρχονταν άπό ήφαιστεια, θάπρεπε να έχουν μεγαλύτερη έκτασι και διάρκεια.

Πριν άπό ένα αιώνα περίπου, ο Μαϊντλερ άνεκάλυψε πάνω στο δορυφόρο μας, και ειδικά στις ίσημερινες περιοχές του, διάφορα σκαύρες κηλίδες — περισσότερες δέ στο ανατολικό ήμισφαιριο, όπου είναι πιο άφρατο τό έδαφος. Τίς απέδωσε σ' ένα είδος βλαστήσεως. Ός τώρα δέ, δεν έχει βρεθ, άλλη πιθανώτερη έξήγησι άπ' αυτήν που έδωσε ο Μαϊντλερ.

Μέσα σ' ένα μεγάλο κρατήρα, ο Πίκερινγκ παρατήρησε ότι τό χρώμα του εδάφους ήταν στην αρχή γκριζό, κι' ύστερα, όσο προχωρούσε ή μέρα, γίνονταν διαδοχικά πρασινάτο και κατόπιν γκριζό πάλι.

'Αλλοι άστρονόμοι σημείωσαν διαφορετικούς μεταχρωματισμούς, σ' άλλους κρατήρες. Καί τους έξήγησαν όλοι σαν ένα σημείο ότι υπάρχει βλάστησι στη Σελήνη.

Τέλος, παρατηρήθηκαν μικρές σκούρες κηλίδες, που μετακινούνταν άπό τόπο σε τόπο. 'Ο Πίκερινγκ τίς απέδωσε σε σμήνη έντόμων, κι' άπ' την ταχύτητα τους υπολόγισε πως πρέπει να είναι μεγαλύτερα σαν τίς άκρίδες μας ή σαν τά κόκκινα μυρμήγκια των τροπικών.

Αυτά είναι τά στοιχεία που έχει συγκεντρώσει ως τώρα ή 'Επιστήμη, για τί ζωή πάνω στη Σελήνη.

ΟΙ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

ΤΗΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Βέμπο συμβουλεύει τόν δάσκαρι ότι ο μόνος τρόπος για να συγκρατηθούν τήν κατάσταση είναι να εφαρμόσουν τρομοκρατικές μεθόδους. Τήν ίδια μέρα ξεκινάει από τό σπίτι του για να επισκεφθῇ τήν ἱμερία. Ἀλλά στο δρόμο συναντᾷ ἕναν ἄνθρωπο, πού πιστεύει ότι εἶναι ὁ Ρολάνδος. Τόν παρακολουθεῖ, φωνάζει τέσσερες αστυνομικούς καί τούς διατάσσει νά ὀρμησουν στό σπίτι όπου τόν εἶδε νά μπαίνει καί νά τόν πιάσουν ἤ νά τόν σκοτώσουν. Ὁ Ρολάνδος — γιατί αὐτός ἦταν — ἐτοιμάζεται γιά νά πωλήσῃ ἀκριβὰ τή ζωή του. Ἀλλά, ξαφνικά, ἐμφανίζεται ὁ Σκαλαμπρίνο. Ὁ γίγας πιάει μέ τὰ ἀσπλάνια χέρια του τούς τέσσερες αστυνομικούς τόν ἕνα ἐπειτα ἀπό τόν ἄλλον καί τούς πετάει ἀπό τὸ παράθυρο. Ἀλλά, στό μεταξύ, φτάνουν κι' ἄλλοι αστυνομικοί, πού πολιορκῶν τὸ σπίτι. Ὁ Ρολάνδος σκοτώνει δύο ἀπ' αὐτούς. Στό μεταξύ ὁ Σκαλαμπρίνο παραμερίζει μερικές πλάκες, πού κρύβουν ἕνα μυστικό πέρασμα.

5ον Ὁ Σκαλαμπρίνο ξαναφώναξε: — Ἐμπρός, ἀφέντη, περάστε! — Ὅχι, ἀπάντησε ὁ Ρολάνδος. Πέρασε ἐνῶ πρώτος!...

Ὁ Σκαλαμπρίνο ἤξερε πὸς ὁ Ρολάνδος δὲν θὰ ὑποχωροῦσε. Κι' ὅπως δὲν ἔπρεπε νά χάνουν οὔτε δευτερόλεπτο, χώθηκε πρώτος στήν τρύπα.

Ὁ Ρολάνδος τὸν ἀκολούθησε. Τήν ἴδια στιγμή, ἡ πόρτα ὑποχώρησε καί τὸ δωμάτιο γέμισε ἀπὸ ἀστυνομικούς, πού χειρονομοῦσαν καί ξεφωνίζαν δυνατά.

Εἶδαν ἀμέσως τήν τρύπα καί κατάλαβαν πὸς ἀπὸ ἐκεῖ εἶχαν φύγει ἐκεῖνοι πού ζητοῦσαν.

Ἀλλὰ τὸ πέρασμα ἦταν στενὸ καί μόνον ἕνας ἄνθρωπος χωροῦσε μέσα σ' αὐτό.

Ἐνας ἀπὸ τούς ἀστυνομικούς, πού ἦταν πὸς θαρραλέος, χώθηκε τότε μέσα στήν τρύπα.

Οἱ ἄλλοι περίμεναν ἀπ' ἐξῶ χωρὶς νὰ τολμάνε νὰ τὸν ἀκολουθήσουν.

Ἀλλ' ἐπειτα ἀπὸ μερικά δευτερόλεπτα, ἀκούσαν ἕνα ὑπόκοφο ἀγκομαχῆτο. Κατάλαβαν τότε ὅτι ὁ σύντροφός τους εἶχε πληρώσει μέ τὴ ζωὴ του τὴν τὸλημ του καί κανεὶς δὲν τόλμησε νὰ μιμηθῇ τὸ παράδειγμα του.

Ὁ Ρολάνδος, ἀκολουθώντας τὸν Σκαλαμπρίνο, εἶχε χυθῇ ὅπως εἶδαμε μέσα στήν στενὴ τρύπα. Ἀλλ' ἀφοῦ προχώρησε δύο — τρία μέτρα, γύρισε ἀπὸτομα ἀκούγοντας θοῦρο πίσω του.

Κι' ὁ Σκαλαμπρίνο σταμάτησε ἐπίσης. Ἡ ἀναμονὴ τους δὲν κράτησε πολύ.

Ὁ Ρολάνδος εἶδε πὸς λίγο τὸν ἀστυνομικὸ πού σερνόταν πρὸς τὸ μέρος του. Χωρὶς νὰ διστάσῃ, σήκωσε τότε τὸ νέρι του καί τὸ κατέβασε μέ ὀρμή... Γύρισε κατόπιν πρὸς τὸ μέρος τοῦ Σκαλαμπρίνο καί τοῦ εἶπε μέ ἡρεμὴ φωνή:

— Ἡ τρύπα φράχτηκε τώρα.

— Ἐμπρός! ἀπάντησε ὁ Σκαλαμπρίνο.

Ξαγάρχισαν τότε νὰ σέρνονται μέσῃ στο στενὸ πέρασμα. Πίσω τους ἀκούγονταν τὰ ἄγρια ξεφωνητὰ τῶν ἀστυνομικῶν, πού ἔσπεσαν γύρω στήν τρύπα μὴν ξέροντας τί ἔπρεπε νὰ κάνουν.

Σὲ λίγο, ὁ Σκαλαμπρίνο σηκώθηκε ὀρθός. Ἡ σήραγγα ὅπου βρίσκονταν ὑψωνόταν ὁλοῖσιν ἅν καπνοδόχος ἢ ἅν πηγὰδι.

Ὁ Σκαλαμπρίνο ἄρχισε ἀμέσως ν' ἀνέβαινε. Ἐδῶ κι' ἐκεῖ, στὸν τοῖχο, ὑπῆρχαν μεγάλοι μεταλλικοὶ κρίκοι, ἀπ' ὅπου γαντζωνόταν μέ τὰ χέρια του.

Ὁ Ρολάνδος τὸν μιμήθηκε.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο, βρίσκονταν κι' οἱ δύο στὴ στέγη τοῦ γειτονικοῦ σπιτιοῦ.

Ὅλοι οἱ δρόμοι ὥς τὸ λιμάνι εἶχαν πλημμυρίσει, σὲ μεταξύ, ἀπὸ κόσμο. Κι' ἀπὸ τὸ πλήθος αὐτὸ ἀνέβαιναν κάθε τόσο αὐγές:



ἴκος, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ρολάνδος. — Μπα, ἀφέντη, ἀπάντησε ὁ παλῆος ληστής. Τὸ μόνο πού ἔκαμα εἶναι ὅτι μιμηθῆκα τίς ἀλεπούδες. Ὅταν φτιάνουν μιά φωλιά, δὲν ξεχνᾶνε ποτὲ ν' ἀνοίξουν καί δεύτερη πόρτα, γιὰ νὰ μποροῦνε νὰ φύγουν σὲ περίπτωση κινδύνου. — Ἀς φύγωμε, εἶπε ὁ Ρολάνδος. Στὸ δρόμο, θὰ μοῦ ἀφηγηθῆς κάθε τι πού ξέρεις καί θὰ μοῦ πῇς πὸς εὐτυχε νὰ βρεθῆς ἐδῶ, τὴ στιγμή πού εἶχα τὴ μεγαλύτερη ἀνάγκη ἀπὸ σένα.

Ἡ σωτηρία

Οἱ ἀναγνώστες μας θυμούνται ὅτι ἀφήσαμε τὸν Σκαλαμπρίνο σὲ πολὺ τραγικὴ κατάσταση.

Ἐνῶ ὁ ιδιοκτῆτης τῆς «Χρυσῆς Ἀγκυρας» κι' ὁ Σαντρίγκο ἔσκυβαν πάνω στο σκέπασμα τῆς καταπαχτῆς, γιὰ ν' ἀκούσουν τὸ στερεὸ ἀγκομαχῆτο τοῦ ἀνθρώπου πού εἶχαν καταδικάσει σ' ἕνα φριχτὸ θάνατο, ὁ σύντροφός τοῦ Ρολάνδου βουτούσε μέσα στο νερὸ μέ τὴν ἀπόφασιν νὰ τερματίσῃ τὸ συντομώτερο τὴ ζωὴ του.

Ἀλλὰ τὴν τελευταία στιγμή τὸ ἐνστικτο τῆς αὐτοσυντηρήσεως ὑπερίσχυσε μέσα του. Ἀνέθηκε τότε στήν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ κι' ἄρχισε νὰ φέρνῃ γύρους μέσα στο ὑπόγειο.

Ἀλλὰ τὸ νερὸ ἀνέβαινε ὁλοένα. Κι' ὁ Σκαλαμπρίνο ἔφτασε στο ὕψος τοῦ στομίου ἀπὸ ὅπου τὸ νερὸ χυνόταν μέσα στο ὑπόγειο.

Αὐτὸ τὸ στόμιο προστατευόταν ἀπὸ μιά σιδερένια σχάρα.

Μὲ τὸ πρῶτο τράνταγμα πού ὁ Σκαλαμπρίνο ἔδωσε σ' αὐτὴ τὴ σχάρα κατάλαβε πὸς τὰ κάγκελλα κουνιόνταν. Ἡ πολυκαίρια κι' ἡ σκουρία τὰ εἶχαν φθεῖρει. Συγκέντρωσε τότε ὅλες τίς δυνάμεις του κι' ἄρχισε νὰ τὰ τραβᾷ μέ ὀρμή.

Ἦταν μιά ἀπεγνωσμένη πάλη μέ τὸ θάνατο. Πίσω ἀπ' αὐτὰ τὰ κάγκελλα βρίσκονταν ἴσως ἡ σωτηρία.

Ἐπειτα ἀπὸ κάμποσα λεπτά, τὸ ἔνα ἀπὸ τὰ κάγκελλα ὑποχώρησε. Σὲ λίγο, ὑποχώρησε καί δεύτερο καί τρίτο.

Τὸ ἀνοιγμα ἦταν πιά ἀρκετὰ μεγάλο κι' ὁ Σκαλαμπρίνο χωρὶς νὰ διστάσῃ οὔτε στιγμή, ρίχτηκε μέσα σ' αὐτό.

Ἀλλ' εἶχε νὰ κάμῃ τώρα μέ τὸ ὀρμητικὸ ρεῦμα τοῦ καναλιῦ.

Τὸ νερὸ στροβιλιζόταν καί τὸν ἔσπρωχνε πρὸς τὰ πίσω. Εἶχε τὴν ἐντύπωσιν πὸς δυὸ ἀσπλάνια μπράτσα τὸν τραβοῦσαν ἀπὸ τὰ πόδια γιὰ νὰ τὸν ξαναρίξουν μέσα στο ὑπόγειο.

Πόσον καιρὸ κράτησε αὐτὴ ἡ ὑπεράνθρωπη πάλη του; Οὔτε ὁ ἴδιος δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸ πῇ. Προχωροῦσε σπιθαμὴ πρὸς σπιθαμή. Ἀλλὰ, τέλος, βρέθηκε μέσα στο κανάλι.

Ἀνέπνευσε τότε.

Ἐπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα βρίσκονταν στο σπιτάκι τοῦ λιμανιοῦ, ὅπου ἀλλάξε τὰ ρούχα του.

Ἡ προσπάθειά του νὰ σώσῃ τὴν Μιτιάνα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Σαντρίγκο εἶχε ἀποτύχει. Ἡ περιπέτειά του, ὅμως, τὸν εἶχε κάμει νὰ καταλάβῃ πὸς ὁ ἀντίπαλός του εἶχε στὴ Βενετία συνενόχους, πού δὲν ἦταν εὐκαταφρόνητοι.

— Ἀλλὰ τί διόβολο πῆγες νὰ κάμῃς στὴ «Χρυσὴ Ἀγκυρά»; ρώτησε ὁ Ρολάνδος τὸν Σκαλαμπρίνο, ὅταν ὁ τελευταῖος τερμάτισε τὴν ἀφήγησί του.

— Ἀπομένει νὰ σὰς πῶ τὸ σημαντικώτερο, ἀφέντη, ἀπάντησε ὁ παλῆος ληστής. Καί πρέπει νὰ ξέρετε πὸς μοῦ κάνει μεγάλο κόπο...

Ὁ Σκαλαμπρίνο ἔγινε σκυθρωπός. Δυὸ χοντρά δάκρυα κύλησαν ἀπὸ τὰ μάτια του. Περπατώντας εἶχαν φτάσει στὴ νῆσο τοῦ Ὀλιβόλο.

Ὁ Ρολάνδος διεψύχθηκε πρὸς τὸ πα-

λὸ σπῆτι τῶν Δάνδολο, πού ἦταν τώρα δικό του.

— Ἀφέντη, τοῦ εἶπε ὁ Σκαλαμπρίνο, προτοῦ φύγετε δὲν μοῦ εἶχατε πῇ πὸς αὐτὸ τὸ σπῆτι εἶνε ἐπικίνδυνον;

— Τότε ἦταν, χωρὶς ἀμφιβολία. Ἀλλ' εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ἔπαψαν νὰ τὸ ἐπιτηρῶν. Κι' ἄλλωστε, θὰ ἰδοῦμε...

Ἀντὶ νὰ διεψύχῃ στὴν ἐξωτερικὴ πόρτα, σκαρφάλασε τὸν τοῖχο καί πήδησε μέσα στὸν κήπο, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Σκαλαμπρίνο.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικά λεπτά χτυποῦσαν τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ.

— Ποῖός εἶνε; ρώτησε μιά φωνὴ ἀπὸ μέσα.

— Ἀνοίξε.

Ὁ γέρο Φίλιππος πρόβαλε σ' ἕνα μικρὸ φεγγίτη πού βρίσκονταν πλάι στ' ἑνὶν πόρτα.

— Ποῖός εἶνε; ξαναρώτησε ρίχνοντας τὸ φῶς ἐνὸς φαρινοῦ πού κρατοῦσε στὰ χέρια του πάνω στοὺς δύο ἀγνώστους.

— Δὲν ἀναγνωρίζεις τὸν Ἰωάννη ντὲ Λορέντζο, τὸν καινοῦργιο σου κύριο; τοῦ εἶπε ὁ Ρολάνδος.

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἀφέντη, ἀπάντησε ὁ γέρο Φίλιππος τρέχοντας ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα.

Ὁ Ρολάνδος κι' ὁ Σκαλαμπρίνο πέρασαν μέσα στο σπίτι.

Ὁ γέρο Φίλιππος προσπαθοῦσε ν' ἀνοίξῃ τὰ κεριά πού βρίσκονταν στὰ κηροπήγια γιὰ νὰ φωτίσῃ τὴ μεγάλη τραπέζα-ρία.

Ὁ Ρολάνδος πρέσζε πὸς τὰ χέρια του ἔτρεμαν ἐλαφρά καί πὸς κάθε τόσο ὁ γέρο ὑπρέτης τὸν κύτταζε μέ τρόπο πολὺ παράξενο.

— Δὲν μ' ἀναγνωρίζεις; τὸν ρώτησε.

— Ἀφέντη, ἀπάντησε ὁ ὑπρέτης, σὰς ἀναγνώρισα ἀπὸ τὴ φωνή σας... κι' ἀπὸ τίς κινήσεις σας, γιὰτί, μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν ἔχετε τὸ ἴδιο πρόσωπο, ὅπως τὴν πρώτη φορά πού ἤρθατε ἐδῶ...

— Ναί, εἶπε ὁ Ρολάνδος, μοῦ ἀρέσει ν' ἐλλάξω κάπου — κάπου τὸ πρόσωπό μου. Ἀλλ' εἶμαι πάντοτε ὁ Ἰωάννης ντὲ Λορέντζο.

Ὁ ὑπρέτης κούνησε μέ δυσπιστία τὸ κεφάλι του.

— Δὲν ἐννοοῦσα αὐτό, εἶπε.

Ὁ Ρολάνδος τὸν κύτταζε μέ περιέργεια.

— Τί θέλεις νὰ πῇς; τὸν ρώτησε.

Ὁ γέρο Φίλιππος κύτταζε μέ δυσπιστία πρὸς τὸ μέρος τοῦ Σκαλαμπρίνο.

Μπορεῖς νὰ μιλήσῃς μπροστὰ του, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ρολάνδος.

Ὁ ὑπρέτης δίστασε γιὰ μιά στιγμή. Ἐπειτα εἶπε:

— Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, θὰ σὰς πῶ ὅτι τὸ πρόσωπο πού ἔχετε αὐτὴ τὴ στιγμή δὲν μοιάζει οὔτε μέ τοῦ Ἰωάννη ντὲ Λορέντζο... οὔτε μέ τὸ δικό σας.

Ὁ Σκαλαμπρίνο ἀγριοκύτταζε τὸν ὑπρέτη. Λίγο ἀκόμη καί θὰ χυμοῦσε πάνω του.

— Ἡσυχάσε, Σκαλαμπρίνο, τοῦ φώναξε ὁ Ρολάνδος. Ξέρω ἀπὸ πολλὸν καιρὸ τὸ γέρο Φίλιππο... Εἶνε ἀνίκανος ν' ἀντιπαραδῇ... Γιὰ νὰ μιλήσῃ ἔτσι θάχῃ κάποιο σοβαρὸ λόγο... Κι' αὐτὸ τὸ λόγο θὰ μὰς τὸν πῇ.

— Ναί, αὐθέντα Ρολάνδε, ἀπάντησε ὁ ὑπρέτης.

Ὁ Ρολάνδος κατάλαβε ἀμέσως πὸς ὁ ὑπρέτης ἤξερε τὸ μυστικὸ του.

— Μίλησε, τοῦ εἶπε.

Ὁ γέρο Φίλιππος εἶχε λυγίσει τὸ κορμὶ του στὰ δύο.

— Εἶδα χθὲς τὴν κυρία Λεωνώρα, ἀπάντησε.

Δὲν εἶπε τὴν «κυρία Ἀλτιέρι».

Ὁ Ρολάνδος χλωμάσε.

— Ξαναῖρε ἐδῶ; ρώτησε μέ πνιγμένη φωνή.

— Ὅχι, ἀφέντη. Μὲ φώναξε κοντὰ της, σὲ μέγαρο Ἀλτιέρι. Κι' ἐκεῖ μοῦ εἶπε τὰ πάντα. Ξέρω τὸ πραγματικὸ ὄνομα τοῦ Ἰωάννη ντὲ Λορέντζο, ξέρω ὅσα ὑποφέρατε ὡς σήμερα... Ἀναρωτιέμαι τώρα πὸς δὲν σὰς ἀναγνώρισα ὅταν πρωτοῦθατε ἐδῶ...

Ὁ Ρολάνδος σιωποῦσε. Ἐνα σωρὸ σκέψεις στριφογυρίζαν μέσα στο μυαλό του.

— Ἡ κυρία, συνέχισε ὁ Φίλιππος, μ' ἔ-

θεβαίωσε πὸς θὰ ξαναγυρίζατε ἐδῶ...

— Ἀ! Σοῦ τὸ εἶπε αὐτό:

— Ναί, ἀφέντη καί μέ πρόσταξε ν' ἀγρυπνῶ πάνω σας... Νὰ τί εἶχα νὰ σὰς πῶ. Θὰ προσθέσω τώρα καί κάτι ἄλλο. Κανένας κινδύνος δὲν σὰς ἀπειλεῖ ἐδῶ. Εἰσάστε ἀπόλυτα ἀσφαλισμένοι... Τὴν ἐποχὴ πού οἱ ἐπαναστάσεις διαδέχονταν ἡ μιά τὴν ἄλλη στὴ Βενετία — ἦσαστε παιδιὰ ἀκόμη ἐκείνη τὴν ἐποχὴ — σκέφτηκε πὸς ἦταν ἀπαραίτητο νὰ φτιάξω ἕνα σίγουρο καταφύγιο γιὰ τοὺς παλῆους κυρίους μου. Τὸ καταφύγιο αὐτὸ ὑπάρχει πάντοτε. Μέσα σ' αὐτὸ δὲν διατρέχετε τὸν παραμικρὸ κίνδυνο, γιὰτί ἔχω προβλέψῃ τὰ πάντα... Μὴν ἀνησυχεῖτε, λοιπόν! Οἱ ἐχθροὶ σας μποροῦν νὰ ψάξουν σ' ὅλο τὸ σπῆτι. Δὲν θὰ σὰς ἀνακαλύψουν πουθενά. Ὁ γέρο Φίλιππος ἀγρυπνεῖ!

Δάκρυα κυλοῦσαν ἀπὸ τὰ μάτια του.

Ὁ Ρολάνδος εἶχε συγκινηθῇ. Σηκώθηκε ἀμέσως ἀπὸ τὴ θέσι του κι' ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του τὸν παλῆο ὑπρέτη.

— Ἥξερα πάντα πὸς μποροῦσα νὰ βασιζομαι σὲ σένα, τοῦ εἶπε. Κι' ἐγὼ μετανοῶ τώρα γιὰτί δὲν σοῦ φανέρωσα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ποῖός ἦμουν...

Ὁ ὑπρέτης τοὺς ἐτοίμασε κατόπιν ἕνα πρῆχειρο φαγητὸ κι' ἀφοῦ τοὺς σερβίρισε, ἀποσύρθηκε διακριτικά.

Γιὰ πρώτη φορά, ἀπὸ καιρὸ τώρα, ὁ Ρολάνδος ἔφαγε μέ ὀρεξί. Καί, σὰν μιά ἀόριστη ἐλπίδα, ἔλαμψε μέσα στὴν καρδιά του...

Μπορεῖς νὰ συνεχίσῃς τὴν ἀφήγησί σου, εἶπε στὸν Σκαλαμπρίνο ὅταν τελίωσαν τὸ φαγητὸ τους.

Ὁ Σκαλαμπρίνο, μέ δάκρυα στὰ μάτια, τοῦ ἀφηγήθηκε τότε τὴν ἀπαγωγή τῆς Μιτιάνας καί τοῦ ἐξήγησε ποῖός ἦταν ὁ ρόλος τῆς Ζουάνας σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία.

Δὲν πρέπει νὰ τὴν καταδικάσῃς, ἀφέντη, τοῦ εἶπε. Ἡ Ζουάνα ἔχει ὑποφέρει ἴσως περισσότερο ἀπὸ ὅλους μας... Πὸς μποροῦσε νὰ μὴν ἀνοίξῃ στὸν Σαντρίγκο, ὅταν τὸν ἀκούσε νὰ τῆς λῆθι ὅτι τὸν κυνηγοῦσαν κι' ὅτι κινδύνευε ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή νὰ τὸν πιάσουν; Αὐτὸ εἶνε τὸ μοναδικὸ της λάθος, ἕνα λάθος σὲ ὅποιο τὴν παρέσυρε ἡ ἀγάπη της γιὰ τὸν Σαντρίγκο. Δὲν ἔπαιζε σὲ τίποτε ἄλλο...

Νά, ἀφέντη, κατέληξε, γιὰτί πῆγα στὴ «Χρυσὴ Ἀγκυρά», ὅπου ἤξερα πὸς θὰ βρῆκα τὸν Σαντρίγκο. Ἐλπίσα πὸς θὰ τὸν δελείαζα προσφέροντάς του ἀφθονὰ χρήμα-

τα... Ἀφέντη, ἂν ἦταν ἀνάγκη, θὰ ξαναγινόμουν ληστής, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ ἐκπληρώσω τὴν ὑπόσχεσί μου... Τὸ μόνο πού τοῦ ζητοῦσα, ἦταν νὰ μοῦ ξαναδώσῃ τὴν κόρη μου... Τὰ ὑπόλοιπα τὰ ξέρετε... Ἀ, ὅχι, πρέπει νὰ σὰς πῶ καί κάτι ἄλλο... Ἀφοῦ σὰς ζήτησα παντῆ, ξαναγύρισα στο σπῆτι τῆς Ζουάνας, στο Μέστρο. Τὴν βρῆκα ἐκεῖ μαζί μέ τὸν πατέρα σας. Ἐπειτα πῆγα στὴ Μαύρη Σπηλιά. Ὁ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους μας κοιτόνταν σκοτωμένοι ὁλόγυρα... Ὁ Βέμπο δὲν βρίσκόταν πιά ἐκεῖ...

— Τὸ ξέρω, τὸν διέκοψε ὁ Ρολάνδος. Ἀφέντη, ξαναγύρισα κατόπιν στὴ Βενετία κι' ἔτρεξα στο σπιτάκι τοῦ λιμανιοῦ. Ὅταν ἔφτασα κοντὰ, εἶδα ἕναν ἄνθρωπο, πού μοῦ φάνηκε σὰν μυστικὸς ἀστυνομικός. Πέρασα δίπλα του σχεδὸν κι' ἀνέβηκα τὴ σκάλα... Τὰ ὑπόλοιπα τὰ ξέρετε...

Γιὰ κόμπωση ὥρα δὲν μίλησε οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος.

Ὁ Σκαλαμπρίνο σκεφτόταν τὴν κόρη του. Θὰ κατάφερε τάχα νὰ τὴν ἀπελευθερώσῃ ἀπὸ τὸν Σαντρίγκο καί νὰ τὴν ξαναπάρῃ κοντὰ του;

Ὁ Ρολάνδος, σὰν νὰ μάντευε τίς σκέψεις του, τοῦ εἶπε ξαφνικά:

— Ἡσυχάσε. Θὰ τὸ σκεθῶ μου...

— Θὰ σὰς συνοδεύσω ὅπου μοῦ πῆτε, ἀπάντησε ὁ Σκαλαμπρίνο.

Ὁ Ρολάνδος σηκώθηκε.

— Εἶναι ὥρα νὰ φύγουμε, εἶπε.

Ἡ μεταμέμφωσι τῆς Ζουάνας

Ὁ Ρολάνδος εἶχε ἀπὸ καιρὸ ὀργανώσει στὴ Βενετία μιά μυστικὴ ὑπηρεσία, πού τὸν διευκόλυνε στὶς ἐνέργειές του.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴ μεγάλη ταρτάνα, τρία ἄλλα πλοία περίμεναν τίς διαταγὰς του στο Λίντο. Τὰ πλοία αὐτὰ θὰ μποροῦσαν νὰ μεταφέρουν ὀπουδήποτε τριακόσιους τοῦλάχιστον πολεμιστῆς.

Διάφορες γονδολες, πού ἀνήκαν στὴν ὑπηρεσία του, περίμεναν ἐπίσης σὲ διάφορα ἐπικαίρα σημεῖα τῆς Βενετίας.

Ἀλλὰ καί στὴν ἑνὴ τέσσερα ἢ πέντε πανδοχεῖα πού βρίσκονταν πάνω στοὺς μεγάλους δρόμους πού ὠδηγοῦσαν στὴ Βενετία, ἀνήκαν στὴν ὑπηρεσία του. Οἱ ἰδιοκτῆτες τους ἦταν ἀφωσιωμένοι στο Ρολάνδο καί ἐκτελοῦσαν τυφλά κάθε διαταγὴ του.

Ἔτσι ὁ Ρολάνδος κι' οἱ ἄνθρωποί του



— Ποῖός εἶνε; ρώτησε ὁ γέρο Φίλιππος, ρίχνοντας τὸ φῶς τοῦ φαρινοῦ στοὺς δύο ἀγνώστους.

μπορούσαν να μετακινούνται όπου κι' όπως ήθελαν χωρίς να προκαλούν καμιά υπόνοια.

Εκείνο το βράδυ, ο Ρολάνδος κι' ο Σκαλαμπρίνο, φεύγοντας από τη νήσο του Όλιβόλο, διευθύνθηκαν σε μία γόνδολα, που λικνιζόταν πάνω στα νερά του Μεγάλου Καναλιού, σε μικρή απόσταση από το μέγαρο Άλτιέρι.

Η γόνδολα ξεκίνησε αμέσως. Ο Ρολάνδος είχε καθήσει κάτω από την τέτα.

Ο Σκαλαμπρίνο, όπως ήταν η συνήθειά του, αποτραβήχτηκε στην πρύμνη. Η γόνδολα πέρασε κάτω από το μέγαρο Άλτιέρι.

Ο Ρολάνδος δεν ανασήκωσε τα παραπετάσματα της τέτας, όπως είχε κάμει πολλές φορές άλλοτε, όταν περνούσε από εκεί. Έκλεισε, τουναντίον, τα μάτια του και προσπάθησε ν' απομακρύνει από το μυαλό του την ανάμνησι της Λεωνώρας.

Κι' όμως, αν δεν έκλεινε τα μάτια του κι' αν έκανε τον κόπο να παραμερίσει λίγο τα παραπετάσματα της τέτας, θάβλεπε πάνω στην επιβλητική πρόσοψι του μεγάρου ένα φωτισμένο παράθυρο.

Αυτό το παράθυρο ήταν του δωματίου της Λεωνώρας.

Η Λεωνώρα δεν είχε κοιμηθεί ακόμη. Η σκέψι της έτρεχε στην περασμένη της ζωή... Παντού έβλεπε έρεπια.

Ποιά παράξενα συναισθήματα την έκαμε άρα γε ν' ανατριχιάσει ξαφνικά;

Ο θόρυβος που έκαναν τα κουτιά της γόνδολας, σκίζοντας τα κύματα, είχε φτάσει σ' αυτή της.

Ο θόρυβος αυτός, όμως, δεν είχε τίποτε το ξεχωριστό. Κι' ήταν αναρίθμητες οι γόνδολες που περνούσαν ήμερα και νύχτα μπροστά από το μέγαρο Άλτιέρι. Άλλα τί ήταν, λοιπόν, εκείνο που είχε ταραξεί τις θλιβερές όνειροπολήσεις της;

Ο Δάνδολο, που δεν την άφηνε ούτε στιγμή από τα μάτια του, σηκώθηκε από τη θέσι του, πήγε κοντά στο παράθυρο και παραμέρισε το βαρύ παραπέτασμα.

Δεν είναι τίποτα, κόρη μου, της είπε. Ησύχασε...

— Άλλά, πατέρα, ψιθύρισε η νέα, νόμισα πως άκουσα...

Δεν βλέπω τίποτ' άλλο εκτός από μία μεγάλη γόνδολα, που φεύγει γρήγορα μέσα στη νύχτα...

— Α!...

Το κεφάλι της Λεωνώρας ξανάπεσε στα μαξιλάρια κι' ο Δάνδολο ξαναπήγε στην πολυθρόνα του.

Κάνεις άσχημα να ξαφνιάζεσαι στον παραμικρό θόρυβο, είπε στην κόρη του. Κι' άλλωστε, είμαι εδώ κοντά σου... Δεν πρέπει, λοιπόν, να φοβάσαι τίποτα...

Η νεαρή γυναίκα κούνησε έλαφρά το κεφάλι της, σαν γιά να δείξη πως είχε έμπιστοσύνη στον πατέρα της κι' έπειτα ξανάκλεισε τα μάτια.

Η γόνδολα είχε περάσει γρήγορα κι' ανώλαφρα σαν πουλί. Είχε απομακρυνθεί τώρα αρκετά από το μέγαρο Άλτιέρι και διευθύνονταν προς το μέρος των λιμνών. Ήταν νύχτα ακόμη, όταν πλησίασε σε κάποιο σημείο της ακτής.

Ο Ρολάνδος κι' ο Σκαλαμπρίνο πήδησαν αμέσως σε δυο άλογα και, κατά τα ξημερώματα, έφτασαν στο μικρό σπιτάκι του Μάστρε.

Ο πατέρας μου, ρώτησε ο Ρολάνδος τη Ζουάνα, που έτρεξε να τους ανοίξη.

Είναι καλά, αφέντη, ψιθύρισε η Ζουάνα, άλλ' η Μπιάνκα...

Ο Ρολάνδος προχώρησε μέσα στο σπίτι. Μ' ένα νεύμα, ο Σκαλαμπρίνο, που τον ακολουθούσε, έδωσε στη Ζουάνα να καταλάβη πως ο Κανδιάνο ήξερε την εξάφηνισι της Ζουάνας.

Ο γέρο-Κανδιάνο καθόταν στην τραπεζαρία κοντά στο άναμμένο τζάκι.

Ο Ρολάνδος πήγε κοντά του και τον έσφιξε με συγκίνησι στην αγκαλιά του.

Ποιός είναι, ρώτησε ο γέρος ξαφνιασμένος απ' αυτό το άγκάλιασμα.

Εγώ, απάντησε ο Ρολάνδος με πνιγμένη φωνή, εγώ... ο γιός σας...

Ο γιός μου;

— Άλλοιμονο!... Δεν αναγνωρίζετε, λοιπόν, τη φωνή μου;

Ο τρελλός δεν απάντησε. Έπειτα από μερικές στιγμές, είχε βυθισθεί και πάλι στη θλιβερή όνειροπόλησί του.

Ο Σκαλαμπρίνο κι' η Ζουάνα κύτταζαν με συγκίνησι αυτή τη σκηνή.

Ο τρελλός είχε απλώσει τώρα τα χέρια του που έτρεμαν και προσπαθούσε να τραβήξη κοντά του τον άνθρωπο που του μιλούσε.

Ο Ρολάνδος γονάτισε. Το πρόσωπό του είχε μία έκφρασι ανείπωτης αγωνίας.

Πατέρα! ψιθύρισε. Πατέρα!

Αυτός που ήρθε, μπορεί να ξανάρθη, απάντησε η νέα, κατεβάζοντας το κεφάλι.

Ο Ρολάνδος κατάλαβε, ότι έννοούσε τον Σαντρίγκο.

Και τότε, ρώτησε.

Και τότε ίσως θελήση να πάρη το δόγη, όπως πήρε την πρώτη φορά τη Μπιάνκα.

— Άλλά θα είσαι εδώ γιά να τον προστατεύσεις...

— Αφέντη...

Είμαι βέβαιος, ότι θα τον σκότωνες αυτόν τον άνθρωπο, αν είχε το θάρρος να ξαναρθη εδώ...

— Αφέντη...

— Απάντησέ μου, λοιπόν:

Θα τον σκότωνες, γιάτί άρκισθηκα να προστατεύσω με κάθε θυσία τον πατέρα σας. Άλλά θα σκοτωνόμουν κι' εγώ κατοπιν...

— Ρωτήστε τον Σκαλαμπρίνο γιάτί μιλάω έτσι...

Λέγοντας αυτά, σκέπασε το πρόσωπο με τα χέρια της. Δεν έλκασε. Άλλά βιαίοι σπασμοί τάρασσαν το στήθος της.

— Δυστυχισμένη Ζουάνα! ψιθύρισε ο Ρολάνδος.

Πήγε πιο πολύ κοντά της και της έπιασε τα χέρια.

— Τον αγαπάς, λοιπόν, τόσο πολύ; τη ρώτησε. Ξέρεις ότι θέλησε να σκοτώση τον Σκαλαμπρίνο;

Η Ζουάνα δεν απάντησε.

«Αυτό είναι πολύ άσχημο», σκέφτηκε ο Ρολάνδος.

Και πρόσθεσε δυνατά:

— Θα οδηγήσω τον πατέρα μου σε μέρος που να είναι πιο ασφαλισμένος. Θα πάς και σύ μαζί του... Καταλαβαίνω τον πόνο σου, Ζουάνα... Άλλά μην ξεχνάς πως σε θεωρώ σαν αδελφή μου... Πρέπει, λοιπόν, να σε προστατεύσω...

Η Ζουάνα σήκωσε το κεφάλι της και τον κύτταξε στα μάτια. Το πρόσωπό της έδειχνε πως είχε πάρει την απόφασί της και πως τίποτε δεν θα την έκανε να την αλλάξη.

— Αφέντη, είπε, συχωρέστε με... Περιμένα να ξαναγυρίσετε γιά να σας πώ...

Σταμάτησε σαν να δίσταζε να συνεχίση.

— Μίλησε, αδελφή μου, της είπε ο Ρολάνδος. «Ό,τι κι' αν μου πής, δεν ξεχνάω πως είμαι χρεώστης απέναντί σου... Η εύγνωμοσύνη μου θα σβύσει μόνον με τη ζωή μου...

αγαπητοί σ' αυτό τον κόσμο... Όχι, δεν έχω γιό...

— Άφεντη, συνέχισε η νέα, δεν μπορώ να μείνω περισσότερο κοντά στον πατέρα σας. Πρέπει να πάω στη Βενετία.

— Νά τί φοβόμουν! ψιθύρισε ο Ρολάνδος. Θέλεις να πάς στη Βενετία;... Έ, λοιπόν, θα γίνη κι' αυτό! Θα έρθης μαζί μου και μαζί με τον Σκαλαμπρίνο. Έμεις οι δυο σε αγαπάμε και θα σε προστατεύσουμε από κάθε κίνδυνο.

Η Ζουάνα κούνησε προς τα πίσω το κεφάλι της.

— Πρέπει να πάω μόνη μου στη Βενετία, είπε.

— Γιά να τον ξαναδής, δεν είν' έτσι; ρώτησε ο Ρολάνδος.

— Γιά να τον προστατεύσω, αφέντη.

— Έναντίον μου;... Έναντίον του Σκαλαμπρίνο;

Το πρόσωπο της Ζουάνας φάνερωνε μία ανείπωτη αγωνία. Αγωνιζόταν γιά να συγκρατήση τους λυγμούς που φούσκωναν το στήθος της. Στο τέλος είπε με σδυμένη φωνή:

— Καλύτερα να πεθάνω χίλιες φορές παρά να σηκώσω το χέρι πάνω σας... Έσείς οι δυο είσατε ό,τι αγαπώ περισσότερο και σέβωμαι στον κόσμο... Καλύτερα να πέσω κεραυνόπληκτη, παρά να σκεφθώ κάτι το κακό γιά σας...

— Άλλά αυτόν τον αγαπώ μ' αγάπη διαφορετική... Χοροπηδαίη ή καρδιά μου μέσα στο στήθος μου και λυοναί τα γόνατά μου και μόνο που τον συλλογίζομαι. Δεν έχω θέλησι μπροστά του... Κι' αλλοίμονο, βλέπω καλά τί πρόκειται να γίνη... Είσατε δυνατός και μεγαλόψυχος, αφέντη. Είμαι βέβαιη πως έχετε συχωρέσει κιόλας μέσα στην ψυχή σας τον Σαντρίγκο. Και δεν θα του κάμετε κακό γιά να μη με λυπησείτε... Το βλέπω καθαρά μέσα στα μάτια σας... Ο Σαντρίγκο δεν έχει να φοβηθή τίποτε από σας, όμως...

— Τελείωσε, Ζουάνα, της είπε ο Ρολάνδος, βλέποντας πως δίσταζε.

Η νέα έκαμε μία καινούργια προσπάθεια, σκούπισε τα δάκρυα που έτρεχαν από τα μάτια της και συνέχισε:

— Ναι, πρέπει να σας πώ όλη τη σκέψη μου... Ω, σκέφτηκα πολύ αυτές τις δέκα ημέρες που πέρασαν από εκείνο το τραγικό βράδυ... Βλέπω καλά τί πρόκειται να γίνη σαν να ήταν κιόλας γινωμένο... Γιά το χατίρι μου δεν θα κάμετε κακό στον Σαντρίγκο. Αυτός, όμως, δεν θα δείξη την ίδια μεγαλόψυχη απέναντί σας. Κι' έτσι θάρθη αναποφευκτα η στιγμή που θα συγκρουσθήτε... Νά τί θέλω να προλάβω... Θάδινά και τη ζωή μου ακόμη γιά να το καταφέρω... Νοιώθω το αίμα να παγώνει μέσα στις φλέβες μου και μόνο που σκέφτομαι, ότι μπορείτε να βρεθήτε αντιμέτωποι με τον Σαντρίγκο...

— Θέλεις, λοιπόν, να πάς στη Βενετία; τη ρώτησε ο Ρολάνδος.

— Ναι.

— Τίποτα δεν μπορεί να σε κάμη ν' αλλάξης γνώμη;

— Όχι, αφέντη. Πρέπει να πάω.

Τα μεγάλα μαύρα μάτια της έλαμπαν με μία παράξενη λάμφι.

— Δυστυχισμένο θύμα! ψιθύρισε ο Ρολάνδος.

Έπειτα από μικρή σκέψι πρόσθεσε:

— Αφού το θέλεις, είσαι έλευθερη Ζουάνα! Άλλά πρέπει να θυμάσαι πως ο Σκαλαμπρίνο κι' εγώ θέλουμε το καλό σου κι' ότι δεν θα σε αφήσωμε ποτέ. Άν κάποτε αισθανθής την ανάγκη να ζητήσης κάποια βοήθεια, δεν πρέπει να διστάσης ούτε στιγμή. Ο Σκαλαμπρίνο κι' εγώ θα σε δεχτούμε πάντα με αγάπη και συγκίνησι στην αγκαλιά μας και θα κάμωμε τα πάντα γιά να μαλακώσωμε τον πόνο σου.

Η Ζουάνα, σφίγγοντας τα δόντια της γιά να μην ξεσπάση με λυγμούς, έκαμε μία έλαφρη κίνησι με το κεφάλι της.

— Ξέρεις το στίτι των Δάνδολο στη νήσο του Όλιβόλο; τη ρώτησε σε λίγο ο Ρολάνδος.

— Ναι...

— Εκεί μπορείς να μάς ζητήσης, όποιοιδήποτε ώρα της ημέρας ή της νύχτας. Κατάλαδες τώρα;

— Ναι, αφέντη.

— Πιτε θέλεις να φύγης;

— Άμέσως. Άφεντη, συνέχισε η νέα, δεν μπορώ να μείνω περισσότερο κοντά στον πατέρα σας. Πρέπει να πάω στη Βενετία.

— Νά τί φοβόμουν! ψιθύρισε ο Ρολάνδος. Θέλεις να πάς στη Βενετία;... Έ, λοιπόν, θα γίνη κι' αυτό! Θα έρθης μαζί μου και μαζί με τον Σκαλαμπρίνο. Έμεις οι δυο σε αγαπάμε και θα σε προστατεύσουμε από κάθε κίνδυνο.

Η Ζουάνα κούνησε προς τα πίσω το κεφάλι της.

— Πρέπει να πάω μόνη μου στη Βενετία, είπε.

— Γιά να τον ξαναδής, δεν είν' έτσι; ρώτησε ο Ρολάνδος.

— Γιά να τον προστατεύσω, αφέντη.

— Έναντίον μου;... Έναντίον του Σκαλαμπρίνο;

Το πρόσωπο της Ζουάνας φάνερωνε μία ανείπωτη αγωνία. Αγωνιζόταν γιά να συγκρατήση τους λυγμούς που φούσκωναν το στήθος της. Στο τέλος είπε με σδυμένη φωνή:

— Καλύτερα να πεθάνω χίλιες φορές παρά να σηκώσω το χέρι πάνω σας... Έσείς οι δυο είσατε ό,τι αγαπώ περισσότερο και σέβωμαι στον κόσμο... Καλύτερα να πέσω κεραυνόπληκτη, παρά να σκεφθώ κάτι το κακό γιά σας...

— Άλλά αυτόν τον αγαπώ μ' αγάπη διαφορετική... Χοροπηδαίη ή καρδιά μου μέσα στο στήθος μου και λυοναί τα γόνατά μου και μόνο που τον συλλογίζομαι. Δεν έχω θέλησι μπροστά του... Κι' αλλοίμονο, βλέπω καλά τί πρόκειται να γίνη... Είσατε δυνατός και μεγαλόψυχος, αφέντη. Είμαι βέβαιη πως έχετε συχωρέσει κιόλας μέσα στην ψυχή σας τον Σαντρίγκο. Και δεν θα του κάμετε κακό γιά να μη με λυπησείτε... Το βλέπω καθαρά μέσα στα μάτια σας... Ο Σαντρίγκο δεν έχει να φοβηθή τίποτε από σας, όμως...

— Τελείωσε, Ζουάνα, της είπε ο Ρολάνδος, βλέποντας πως δίσταζε.

Η νέα έκαμε μία καινούργια προσπάθεια, σκούπισε τα δάκρυα που έτρεχαν από τα μάτια της και συνέχισε:

— Ναι, πρέπει να σας πώ όλη τη σκέψη μου... Ω, σκέφτηκα πολύ αυτές τις δέκα ημέρες που πέρασαν από εκείνο το τραγικό βράδυ... Βλέπω καλά τί πρόκειται να γίνη σαν να ήταν κιόλας γινωμένο... Γιά το χατίρι μου δεν θα κάμετε κακό στον Σαντρίγκο. Αυτός, όμως, δεν θα δείξη την ίδια μεγαλόψυχη απέναντί σας. Κι' έτσι θάρθη αναποφευκτα η στιγμή που θα συγκρουσθήτε... Νά τί θέλω να προλάβω... Θάδινά και τη ζωή μου ακόμη γιά να το καταφέρω... Νοιώθω το αίμα να παγώνει μέσα στις φλέβες μου και μόνο που σκέφτομαι, ότι μπορείτε να βρεθήτε αντιμέτωποι με τον Σαντρίγκο...

— Θέλεις, λοιπόν, να πάς στη Βενετία; τη ρώτησε ο Ρολάνδος.

— Ναι.

— Τίποτα δεν μπορεί να σε κάμη ν' αλλάξης γνώμη;

— Όχι, αφέντη. Πρέπει να πάω.

Τα μεγάλα μαύρα μάτια της έλαμπαν με μία παράξενη λάμφι.

— Δυστυχισμένο θύμα! ψιθύρισε ο Ρολάνδος.

Έπειτα από μικρή σκέψι πρόσθεσε:

— Αφού το θέλεις, είσαι έλευθερη Ζουάνα! Άλλά πρέπει να θυμάσαι πως ο Σκαλαμπρίνο κι' εγώ θέλουμε το καλό σου κι' ότι δεν θα σε αφήσωμε ποτέ. Άν κάποτε αισθανθής την ανάγκη να ζητήσης κάποια βοήθεια, δεν πρέπει να διστάσης ούτε στιγμή. Ο Σκαλαμπρίνο κι' εγώ θα σε δεχτούμε πάντα με αγάπη και συγκίνησι στην αγκαλιά μας και θα κάμωμε τα πάντα γιά να μαλακώσωμε τον πόνο σου.

Η Ζουάνα, σφίγγοντας τα δόντια της γιά να μην ξεσπάση με λυγμούς, έκαμε μία έλαφρη κίνησι με το κεφάλι της.

— Ξέρεις το στίτι των Δάνδολο στη νήσο του Όλιβόλο; τη ρώτησε σε λίγο ο Ρολάνδος.

— Ναι...

— Εκεί μπορείς να μάς ζητήσης, όποιοιδήποτε ώρα της ημέρας ή της νύχτας. Κατάλαδες τώρα;

— Ναι, αφέντη.

— Πιτε θέλεις να φύγης;

— Άμέσως. Άφεντη, συνέχισε η νέα, δεν μπορώ να μείνω περισσότερο κοντά στον πατέρα σας. Πρέπει να πάω στη Βενετία.

— Νά τί φοβόμουν! ψιθύρισε ο Ρολάνδος. Θέλεις να πάς στη Βενετία;... Έ, λοιπόν, θα γίνη κι' αυτό! Θα έρθης μαζί μου και μαζί με τον Σκαλαμπρίνο. Έμεις οι δυο σε αγαπάμε και θα σε προστατεύσουμε από κάθε κίνδυνο.

Η Ζουάνα κούνησε προς τα πίσω το κεφάλι της.

— Πρέπει να πάω μόνη μου στη Βενετία, είπε.

— Γιά να τον ξαναδής, δεν είν' έτσι; ρώτησε ο Ρολάνδος.

— Γιά να τον προστατεύσω, αφέντη.

— Έναντίον μου;... Έναντίον του Σκαλαμπρίνο;

Το πρόσωπο της Ζουάνας φάνερωνε μία ανείπωτη αγωνία. Αγωνιζόταν γιά να συγκρατήση τους λυγμούς που φούσκωναν το στήθος της. Στο τέλος είπε με σδυμένη φωνή:

— Καλύτερα να πεθάνω χίλιες φορές παρά να σηκώσω το χέρι πάνω σας... Έσείς οι δυο είσατε ό,τι αγαπώ περισσότερο και σέβωμαι στον κόσμο... Καλύτερα να πέσω κεραυνόπληκτη, παρά να σκεφθώ κάτι το κακό γιά σας...

— Άλλά αυτόν τον αγαπώ μ' αγάπη διαφορετική... Χοροπηδαίη ή καρδιά μου μέσα στο στήθος μου και λυοναί τα γόνατά μου και μόνο που τον συλλογίζομαι. Δεν έχω θέλησι μπροστά του... Κι' αλλοίμονο, βλέπω καλά τί πρόκειται να γίνη... Είσατε δυνατός και μεγαλόψυχος, αφέντη. Είμαι βέβαιη πως έχετε συχωρέσει κιόλας μέσα στην ψυχή σας τον Σαντρίγκο. Και δεν θα του κάμετε κακό γιά να μη με λυπησείτε... Το βλέπω καθαρά μέσα στα μάτια σας... Ο Σαντρίγκο δεν έχει να φοβηθή τίποτε από σας, όμως...

— Τελείωσε, Ζουάνα, της είπε ο Ρολάνδος, βλέποντας πως δίσταζε.

Η νέα έκαμε μία καινούργια προσπάθεια, σκούπισε τα δάκρυα που έτρεχαν από τα μάτια της και συνέχισε:

— Ναι, πρέπει να σας πώ όλη τη σκέψη μου... Ω, σκέφτηκα πολύ αυτές τις δέκα ημέρες που πέρασαν από εκείνο το τραγικό βράδυ... Βλέπω καλά τί πρόκειται να γίνη σαν να ήταν κιόλας γινωμένο... Γιά το χατίρι μου δεν θα κάμετε κακό στον Σαντρίγκο. Αυτός, όμως, δεν θα δείξη την ίδια μεγαλόψυχη απέναντί σας. Κι' έτσι θάρθη αναποφευκτα η στιγμή που θα συγκρουσθήτε... Νά τί θέλω να προλάβω... Θάδινά και τη ζωή μου ακόμη γιά να το καταφέρω... Νοιώθω το αίμα να παγώνει μέσα στις φλέβες μου και μόνο που σκέφτομαι, ότι μπορείτε να βρεθήτε αντιμέτωποι με τον Σαντρίγκο...

— Θέλεις, λοιπόν, να πάς στη Βενετία; τη ρώτησε ο Ρολάνδος.

— Ναι.

— Τίποτα δεν μπορεί να σε κάμη ν' αλλάξης γνώμη;

— Όχι, αφέντη. Πρέπει να πάω.

Τα μεγάλα μαύρα μάτια της έλαμπαν με μία παράξενη λάμφι.

— Δυστυχισμένο θύμα! ψιθύρισε ο Ρολάνδος.

Έπειτα από μικρή σκέψι πρόσθεσε:

— Αφού το θέλεις, είσαι έλευθερη Ζουάνα! Άλλά πρέπει να θυμάσαι πως ο Σκαλαμπρίνο κι' εγώ θέλουμε το καλό σου κι' ότι δεν θα σε αφήσωμε ποτέ. Άν κάποτε αισθανθής την ανάγκη να ζητήσης κάποια βοήθεια, δεν πρέπει να διστάσης ούτε στιγμή. Ο Σκαλαμπρίνο κι' εγώ θα σε δεχτούμε πάντα με αγάπη και συγκίνησι στην αγκαλιά μας και θα κάμωμε τα πάντα γιά να μαλακώσωμε τον πόνο σου.

Η Ζουάνα, σφίγγοντας τα δόντια της γιά να μην ξεσπάση με λυγμούς, έκαμε μία έλαφρη κίνησι με το κεφάλι της.

— Ξέρεις το στίτι των Δάνδολο στη νήσο του Όλιβόλο; τη ρώτησε σε λίγο ο Ρολάνδος.

— Ναι...

— Εκεί μπορείς να μάς ζητήσης, όποιοιδήποτε ώρα της ημέρας ή της νύχτας. Κατάλαδες τώρα;

— Ναι, αφέντη.

— Πιτε θέλεις να φύγης;

— Άμέσως. Άφεντη, συνέχισε η νέα, δεν μπορώ να μείνω περισσότερο κοντά στον πατέρα σας. Πρέπει να πάω στη Βενετία.

— Νά τί φοβόμουν! ψιθύρισε ο Ρολάνδος. Θέλεις να πάς στη Βενετία;... Έ, λοιπόν, θα γίνη κι' αυτό! Θα έρθης μαζί μου και μαζί με τον Σκαλαμπρίνο. Έμεις οι δυο σε αγαπάμε και θα σε προστατεύσουμε από κάθε κίνδυνο.

Η Ζουάνα κούνησε προς τα πίσω το κεφάλι της.

— Πρέπει να πάω μόνη μου στη Βενετία, είπε.

— Γιά να τον ξαναδής, δεν είν' έτσι; ρώτησε ο Ρολάνδος.

— Γιά να τον προστατεύσω, αφέντη.

— Έναντίον μου;... Έναντίον του Σκαλαμπρίνο;

Το πρόσωπο της Ζουάνας φάνερωνε μία ανείπωτη αγωνία. Αγωνιζόταν γιά να συγκρατήση τους λυγμούς που φούσκωναν το στήθος της. Στο τέλος είπε με σδυμένη φωνή:

— Καλύτερα να πεθάνω χίλιες φορές παρά να σηκώσω το χέρι πάνω σας... Έσείς οι δυο είσατε ό,τι αγαπώ περισσότερο και σέβωμαι στον κόσμο... Καλύτερα να πέσω κεραυνόπληκτη, παρά να σκεφθώ κάτι το κακό γιά σας...

— Άλλά αυτόν τον αγαπώ μ' αγάπη διαφορετική... Χοροπηδαίη ή καρδιά μου μέσα στο στήθος μου και λυοναί τα γόνατά μου και μόνο που τον συλλογίζομαι. Δεν έχω θέλησι μπροστά του... Κι' αλλοίμονο, βλέπω καλά τί πρόκειται να γίνη... Είσατε δυνατός και μεγαλόψυχος, αφέντη. Είμαι βέβαιη πως έχετε συχωρέσει κιόλας μέσα στην ψυχή σας τον Σαντρίγκο. Και δεν θα του κάμετε κακό γιά να μη με λυπησείτε... Το βλέπω καθαρά μέσα στα μάτια σας... Ο Σαντρίγκο δεν έχει να φοβηθή τίποτε από σας, όμως...

— Τελείωσε, Ζουάνα, της είπε ο Ρολάνδος, βλέποντας πως δίσταζε.

Η νέα έκαμε μία καινούργια προσπάθεια, σκούπισε τα δάκρυα που έτρεχαν από τα μάτια της και συνέχισε:

— Ναι, πρέπει να σας πώ όλη τη σκέψη μου... Ω, σκέφτηκα πολύ αυτές τις δέκα ημέρες που πέρασαν από εκείνο το τραγικό βράδυ... Βλέπω καλά τί πρόκειται να γίνη σαν να ήταν κιόλας γινωμένο... Γιά το χατίρι μου δεν θα κάμετε κακό στον Σαντρίγκο. Αυτός, όμως, δεν θα δείξη την ίδια μεγαλόψυχη απέναντί σας. Κι' έτσι θάρθη αναποφευκτα η στιγμή που θα συγκρουσθήτε... Νά τί θέλω να προλάβω... Θάδινά και τη ζωή μου ακόμη γιά να το καταφέρω... Νοιώθω το αίμα να παγώνει μέσα στις φλέβες μου και μόνο που σκέφτομαι, ότι μπορείτε να βρεθήτε αντιμέτωποι με τον Σαντρίγκο...

— Θέλεις, λοιπόν, να πάς στη Βενετία; τη ρώτησε ο Ρολάνδος.

— Ναι.

— Τίποτα δεν μπορεί να σε κάμη ν' αλλάξης γνώμη;

— Όχι, αφέντη. Πρέπει να πάω.

Τα μεγάλα μαύρα μάτια της έλαμπαν με μία παράξενη λάμφι.

— Δυστυχισμένο θύμα! ψιθύρισε ο Ρολάνδος.

Έπειτα από μικρή σκέψι πρόσθεσε:

— Αφού το θέλεις, είσαι έλευθερη Ζουάνα! Άλλά πρέπει να θυμάσαι πως ο Σκαλαμπρίνο κι' εγώ θέλουμε το καλό σου κι' ότι δεν θα σε αφήσωμε ποτέ. Άν κάποτε αισθανθής την ανάγκη να ζητήσης κάποια βοήθεια, δεν πρέπει να διστάσης ούτε στιγμή. Ο Σκαλαμπρίνο κι' εγώ θα σε δεχτούμε πάντα με αγάπη και συγκίνησι στην αγκαλιά μας και θα κάμωμε τα πάντα γιά να μαλακώσωμε τον πόνο σου.

Η Ζουάνα, σφίγγοντας τα δόντια της γιά να μην ξεσπάση με λυγμούς, έκαμε μία έλαφρη κίνησι με το κεφάλι της.

— Ξέρεις το στίτι των Δάνδολο στη νήσο του Όλιβόλο; τη ρώτησε σε λίγο ο Ρολάνδος.

— Ναι...

— Εκεί μπορείς να μάς ζητήσης, όποιοιδήποτε ώρα της ημέρας ή της νύχτας. Κατάλαδες τώρα;

— Ναι, αφέντη.



Με τη μεσολάθησι ενός εξαιρετικού μνήμενι ή κ. Ουίντσεστερ μάθαινε «νέα» από τη ζωή του υπερπέραν.

Το «Σπίτι των Πνευμάτων»

Οι εξωφρενισμοί μιας θαυμάσιας Αμερικανίδας

Κάποια Τουρκουόφτισσα είχε πη παλιά στη Δούκισσα της Πλακεντίας, ό- τι θά πεθάνει, όταν θά τελειώνει το σπίτι που έχτιζε.

Και η ιδιότροπη και προληπτική συγχρόνως δούκισσα πίστευε τόσο πολ- λή την προφητεία αυτή, ώστε κάθε τόσο άρχιζε να χτίζει κι' από ένα σπι- τι κι' όταν μισοτελείωνε, το εγκατέ- λειπε κι' έθεζε τα θεμέλια ενός νέου. 'Ετσι, είχε άφησει ένα πλήθος μαρμα- ρόχτιστα, ωραιότατα, αλλά μισοτελειω- μένα μεγάρα, σκορπισμένα σ' όλη την έκτασι της 'Αττικής, στην 'Αθήνα, στην Πεντέλη κλπ.

Μά η δούκισσα της Πλακεντίας εί- χε ένα ταίρι της στην 'Αμερική. 'Η Αμερικανίδα αυτή ονομαζόταν Σάρα Ουίντσεστερ και είχε κι' αυτή την ί- δια πρόληψη: Δεν αποφάσιζε να τε- λειώσει ποτέ την πολυκατοικία που έ- χτιζε, γιατί είχε την ιδέα πως, όταν θά την τελείωνε, θά πεθάνει!...

'Η Σάρα Ουίντσεστερ ήταν μία α- πό τις πιο πλούσιες 'Αμερικανίδες. Είχε παντρευτή τον πολυεκατομμυριού- χο Ουίλλιαμ Ουίντσεστερ και είχε α- ποκτήσει μία κόρη, που πέθανε πολύ νέα από φυματίωση. Πριν όμως η δυ- συτυχισμένη μητέρα συνέλθη από το τρομερό αυτό πλήγμα, πέθανε κι' ο άντρας της από την ίδια αρρώστεια.

Αυτοί οι δύο θάνατοι την τσάκισαν κυριολεκτικά. Προσπάθησε να έρθι πα- ρηγορία κάνοντας μακρινά ταξί- δια ή ασχολούμενη με φιλανθρωπικά έργα, αλλά τίποτα δεν την ωφέλησε.

Στο τέλος, ενδιαφέρθηκε για τον πνευματισμό, που στην 'Αμερική έχει πολλούς οπαδούς. Με τον τρόπο αυ- τόν μπόρεσε να έρθη σ' επικοινωνία με τους άγαπημένους της νεκρούς και με τη μεσολάθησι ενός εξαιρετικού Ι- σχυρού, αλλά και επιτήδειου μνέμι- ου, τους καλούσε καθημερινώς και μάθαινε «νέα» από τη ζωή τους στο υπερπέραν.

Από τότε η κυρία Ουίντσεστερ α- φωσιώθηκε στον πνευματισμό και υπά- κουε τυφλά σ' ό,τιδήποτε της έλεγαν τα «πνεύματα».

Σε μία λοιπόν πνευματιστική συν- εδρίασι, ένα πνεύμα της είπε με το μνέμιον, ότι δεν θά πέθαινε ποτέ, έφ' όσον το σπίτι που θά κατοικούσε βρισκόταν ακόμα μισοχτισμένο, άσυμ- πλήρωτο.

'Η κ. Ουίντσεστερ πίστεψε στα λό- για του πνεύματος. 'Η πολυκατοικία της είχε τότε πάθει οσοδήποτε ζημίες από ένα κυκλώνα και σκεπτόταν να χτίσει μία καινούργια. Αποφάσισε ό- μως τώρα να χτίσει ένα σπίτι όχι μόν- ο για τον εαυτό της αλλά και για τα προσφιλή της πνεύματα, το «Σπί- τι των Πνευμάτων», όπως θά το ωνό- μαζε. Τα έθεσε για το χτίσιμο ενός τέτοιου σπιτιού δεν την ενδιέφεραν. Τό μόνο που την ενδιέφερε ήταν να βρή την κατάλληλη τοποθεσία. Γύρι- σε λοιπόν σ' όλες τις Πολιτείες της 'Αμερικής, και κατέληξε στο Σαιν- Ζοζέ της Καλιφορνίας. 'Εκεί ανακά- λυψε ένα μέρος, που της φάνηκε ιδεώδες! Τυχαιά, κοντά στο μέρος

αυτό, κάποιος δόκτωρ Κάλντουελ έ- χτιζε μία έπαυλη με δεκαεφτά δωμά- τια. 'Η κ. Ουίντσεστερ αγόρασε α- μέσως την ατελείωτη αυτή έπαυλη. 'Ο αρχιτέκτονας, που είχε κάνει το σχέ- διο της οικοδομής και ο εγγολάσιος παραβιβάστηκαν, βλέποντας ότι η κ. Ουίντσεστερ κάθε λίγο και λιγάκι τους έπρότεινε διάφορες εξωφρενικές μεταρρυθμίσεις και αλλαγές. Κάθε τό- σο τους έλεγε να γκρεμίσουν ώριμέ- να τελειωμένα τμήματα της έπαυλε- ως, κι' έτσι στο τέλος από το αρχι- κό σχέδιο δεν είχε απομείνει τίποτα!

'Αφίσταμένοι από τις εξωφρενικές απαιτήσεις της 'Αμερικανίδας οι μη- χανικοί έφυγαν, αφού πήραν άρκετη αποζημίωσι. Και τότε η κ. Ουίντσε- στερ ανέλαβε μόνη της την οικοδομή. Κάλεσε τους καλύτερους εργάτες και τεχνίτες και μάζεψε τα ακριβώτε- ρα υλικά. 'Ετσι έχτιζε, γκρέμιζε, ξανάχτιζε, ξαναγκρέμιζε, ώπου περά- σαν άρκετά χρόνια, χωρίς ναχη τε- λειώσει ούτε ένα τμήμα του εξωφρε- νικού αυτού σπιτιού. Πίστευε πάντα ό- τι έφ' όσον το σπίτι βρισκόταν ακό- μα μισοχτιστό, δεν έπρεπε να φοβέ- ται το θάνατο.

'Η άγαπη της για τη ζωή, φαίνε- ται πως ήταν δυνατότερη από την έ- πιθυμία της να πάη να συναντήσει τους άγαπημένους της νεκρούς!...

Σ' όλο αυτό το διάστημα κανένας φίλος ή γνωστός της δεν μπόρεσε να πάη να ιδεί, το πασάξενό σπίτι, που έχτιζε η 'Αμερικανίδα.

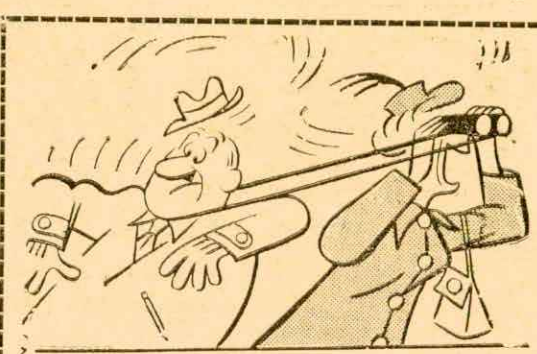
Το περίεργο είναι ότι ο θάνατος δεν τολμούσε να άγγιξη την κ. Ουίντσε- στερ. Στο τέλος βέβαια πέθανε, για- τί άθανατη δεν μπορούσε να μένη. Έ- φτασε όμως, σέ ηλικία ενενήντα χρό- νων!...

Στο μεταξύ με τα χτισίματα και τα γκρεμίσματα, η κολοσσιαία της πε- ριοουσία είχε σκορπιστή στους τέσσερις ανέμους. Τέσσερα μόνο εκατομμύρια δολάρια της είχαν περισσέψει. Κι' αυτά τα άφησε σ' ένα σανατόριο για φυματικούς. Το «Σπίτι των Πνευμά- των» το κληροδότησε σέ μία άνεψιά της, που δεν πήρε από το σπίτι αυτό παρά λίγα πράγματα. Την οικοδομή, με όλη τη γύρω περιοχή, την πούλησε για ένα κομμάτι ψωμί σ' έναν ιδιώ- τη. 'Αλλά κι' αυτός δεν τό τελείωσε, γιατί εισπράττει είσοδο από κάθε φι- λοπερίεργο, που πηγαίνει να δει. Φαί- νεται ότι ο επιχειρηματίας αυτός κά- νει χρυσές δουλειές, γιατί οι επισκε- πτες είναι πολλοί. Και, μά την αλή- θεια, αξίζει τον κόπο.

'Η οικοδομή όλη αποτελείται από είκοσιπέντε μικρά κτίρια κολλημένα τό ένα κοντά στο άλλο, χωρίς σύστη- μα, χωρίς σχέδιο. 'Εχει έκταση έ- ξηντα δωμάτια, χίλια παράθυρα και δυό χιλιάδες πόρτες και διαδρόμους. Μέσα στα διάφορα κτίρια βρίσκονται είκοσιπέντε λουτρά και σανατορεία τζάκια, καθώς και πέντε εγκαταστά- σεις θερμάνσεως. Μία κάμαρα έχει πέντε τζάκια και τρία καλοριφέρ! 'Αλ- λη κάμαρα δεν έχει παρά ένα τζάκι χωρίς καπνοδόχο! Οι σκάλες είναι εξωφρενικές. Μία απ' αυτές δεν φτάνει παρά σέ ύψος μονάχα τριών μέτρων και έχει σσαντασενίνα σκαλοπάτια!

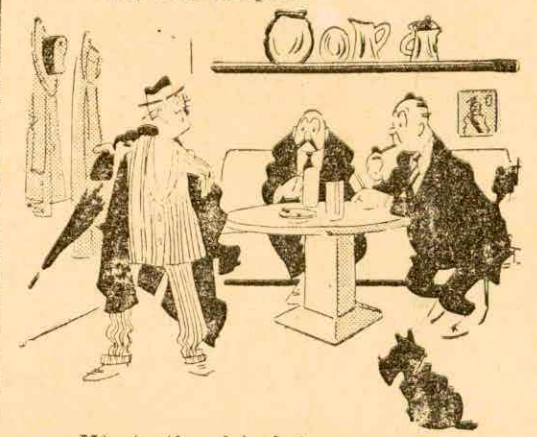
Τά πιο πολλά παράθυρα είναι καλ- λιτεχνικώτατα, χτισμένα και στολι- σμένα με άσημι και μπρούτζο. Τα τζάκια είναι από τα πιο πολύτιμα ξύ- λα και μόρμαρα και στολισμένα με τά πολυτιμότερα μέταλλα.

Σ' ένα από τα χτίρια υπάρχουν έ- ξη κουζίνες, θαυμάσιες... επιπλωμένες! Στις κουζίνες αυτές, όσο ζούσε η κ. Ουίντσεστερ μαγειρεύαν κάθε μέρα για δεκατρια πρόσωπα δηλαδή για την οί- κοδόσποινα και για τους καλεσμένους της. Οι καλεσμένοι της ήταν δώδεκα πνεύματα, που «γυμνάζαν» μεσημέρι θράδυ μαζί της. Οι υπηρέτες έθαζαν στο τραπέζι δεκατρια σερβίτσια και σερβίριζαν κανονικώτατα σάν σέ πρ- αγματικούς ανθρώπους! Τα γεύματα αυτά δίνονταν σέ μία μεγαλοπρε- πστατη τραπέζια. Δίπλα σ' αυτήν βρισκόταν μία «Κουνή Αίθουσα». Σ' αυτήν η κ. Ουίντσεστερ δεχόταν τα πνεύματα κι' έκανε τις πνευματιστικές της συνεδριάσεις. Κανείς άλλος έκτός από την οικοδόσποινα και το άχωρι- στό της μνέμιον δεν είχε πατήσει τό πόδι του εκεί μέσα. Τα παράθυρα της ήταν καγκελλόφρακτα, όπως στις φυλακές. Στην αίθουσα αυτή υπάρχε κι' ένα ντουλάκι με δεκατρείς κρεμα- στρες. Από τις κρεμαστρες αυτές κρέ- μονταν ισάριθμοι μεταξωτοί μανδύες διαφόρων χρωμάτων, τους οποίους φο- ρούσαν τά πνεύματα στις συνεδριά- σεις!...

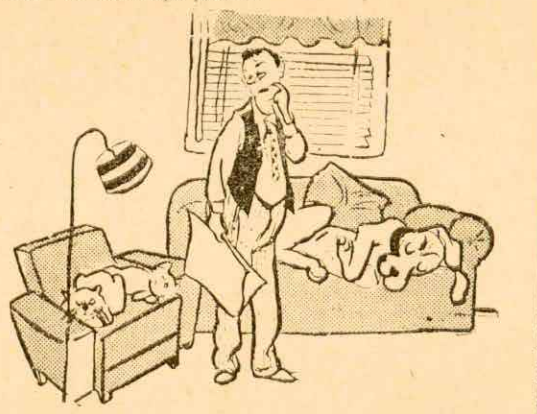


ΣΤΟΝ ΙΠΠΟΔΡΟΜΟ

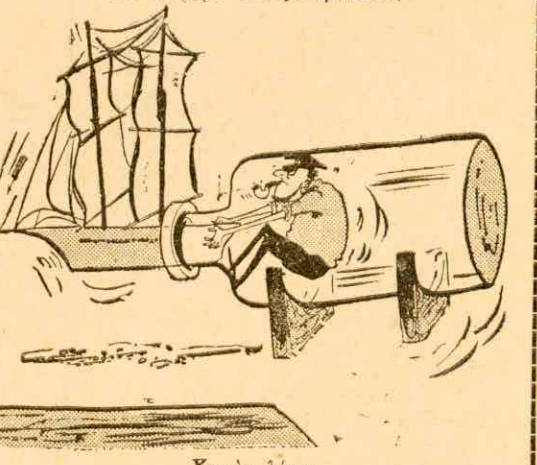
— 'Ελα, Μουντιάσερ!...



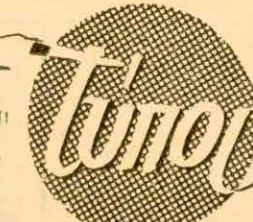
— Μά τί χάλια είν' αυτά;
— 'Ε, νά, ή γυναίκα μου δεν υ' άφηνε να φο- ρέσω τό κοστούμι μου!...



Τό δίλημμα του ζωφίλου!...



Χωρίς λόγια.



«Χ» θές τη νύχτα εύρεθή νε- κρός εις τό περιβόλι της Κυψέλης ο γνωστός άλλοτε ποιητής Γιάννης 'Α- γιάννης».

Με τά λίγα αυτά λόγια, μία από τις μικρότερες έφη- μεριδες των 'Αθηνών, δημοσί- ευε την άγγελία του θανάτου αυτού στις 24 Δεκεμβρίου 1898.

Ένα απόβραδο, άργά, με άναμμένα τά φανάρια, ύστερα από μία μέρα άτυχης ζητιανιάς, ο Γιάννης, με τά κουρελιασμένα του ρούχα, τη λιγδωμένη βελάδα του, τό ποικιλόχρωμο απ' τά μπαλ- λώματα πανταλόνι του και με τό ήμίψηλο, που του τό είχαν κατα- λασπώσει οι μάγκες της 'Αθήνας, πήρε την απόφασι να γυρίση πιά στό σπίτι του. «Σπίτι του» ωνόμαζε ένα σπιτάκι σκύλου, που βρισκόταν στη γωνία ενός περιβολιού της Κυψέλης...

Μά μήπως μπορούσε να ήσυχάση μία μέρα, μία ώρα, μία στι- γμή, ο δυστυχισμένος! Μόλις κατηφόριζε κατά την 'Ομόνοια, του ριχνόντουσαν τά λουστράκια.

— 'Ε, έ, ο Τρελλογιάννης. Νά ο Τρελλογιάννης! Νά μία πεν- τάρη! Κάνε μας ένα ποίημα!...

Γι' αυτό φρόντιζε, αφού μάζευε μερικές πεν- ταροδέκαρες, να γυρίση πίσω στό «σπίτι του». Καί δεν περνούσε άσχημα στό «σκυλοσπιτό του» τις νύχτες. 'Ηταν τουλάχιστον ήσυχος εκεί πως δεν θά τον πείραζαν οι μάγκες, για- τί οι άστυφύλακες τον συμπονούσαν.

Και όμως, πριν από τό 1891, ο Γιάννης 'Αγιάννης (έτσι υπογράφονταν) ήταν ένας από τους πιο τρυφερούς ποιητές. 'Εδειχνε με τους γεμάτους από περιπάθεια και μελαγχολία στι- χους του πως θά γινόταν μία μέρα καλός ποιητής.

'Αλλά ένα ραβασάκι, γραμμένο από μία 'Α- θηναία πλούσια κοπέλλα, του πήρε τό μυαλό!

'Η ωραία κόρη των όνείρων του γιόρταζε τά γενέθλια της και ο Γιάννης 'Αγιάννης, μη έχοντας τί να της χαρίση, κάθισε και της έ- γραψε ένα ποίημα περιπαθέστατο, που φανέ- ρωνε όλο τον πόνο της καρδιάς του.

Οι γονείς της νέας τό διαβάσαν περίεργοι. 'Ηταν πραγματικό άριστούργημα! 'Απαγόρευ- σαν όμως στην κόρη τους να του άπαντήσει...

'Ο Γιάννης 'Αγιάννης περίμενε πολλές μέρες την άπάντησι. Ούτε δυό λέξεις όμως δεν καταδέχτηκε έκείνη να του γράψη. Τί να συνέ- βαине άσα γε;

'Αρκέσθηκε στο μοσχομυρισμένο ραβασάκι της, που του είχε στείλει, πριν της χάριση τό ποίημά του. 'Αλλά καλύτερα να μη του τό έ- στελνε. 'Όταν τό άνοιγε και διάβαζε τό όνο- μά της, τό αίμα του ανέβαινε στό κεφάλι, τά μάτια του άστραφταν και τά χέρια του έρε- μαν από τό συγκίνησι. Τότε, χωρίς να τό θέ- λη, έφερνε στό χέιλη του τό ραβασάκι έκείνο, τό φιλούσε, λόγια αγάπης ξέφευγαν από τό στόμα του και, στό τέλος, άρχιζε τά κλάμματα.

'Ο άτυχος είχε χάσει τά λογικά του!

'Ετσι, χωρίς να ξέρη τί κάνει, φόρεσε, μέσ- στο ντάλα μεσημέρι, ένα μακρύ παλτό, έβαλε στό κεφάλι του ένα ταξιδιωτικό κούκο και τρά- δηξε για τό μέγαρο της άγαπημένης του. 'Εκεί άρχισε να κάνη βόλτες, χωρίς να βλέπη γύρω του τον κόσμο, τους φίλους του, τους γνω- στούς του, που τον κύτταζαν με άπορία και να ρίχνη ματιές στό παράθυρα της.

Σε λίγες μέρες, ή κόρη έφυγε σέ μακρινά μέρη. 'Ο Γιάννης 'Αγιάννης δεν την είδε ποτέ πιά.

Τότε άρχισε να διαβάξη όλες τις έφημερί- δες για να δει κανένα νέο για την κόρη των όνείρων του.

Οι φίλοι είχαν να τον δούν μήνες.

— Τί νάγινε ο Γιάννης; ρωτούσαν.

Μά ο Γιάννης πουθενά δεν φαινόταν. Στο τέλος ήρθε ένα σκληρό μήνυμα από τά ξένα.

'Η λατρευτή του, που την άγαπούσαν όλοι, πέ- θανε από τό μαράζι της, που της άπαγόρευ- σαν οι γονείς της να βλέπη τον Γιάννη.

'Η 'Αθήνα όλη έκλαψε πικρά την άμοιρη κό-

ρη, που πάνω στην άνοιξη της ζωής της, τη θέρισε ο Χάρος!

Την ίδια μέρα που μαθεύτηκε ή θλίβερη είδησι, φάνηκε κι' ο Γιάννης κάτω από τό μέγαρό της. Φορούσε τώρα τη λιγδωμένη βελάδα του, ήταν χωρίς καπέλλο μέσα στον μεσημεριάτικο ήλιο και, κρατώντας ένα μάτσο έφημεριδες, έρριχνε ματιές στό παρά- θυρά της.

Τά παράθυρα όμως του μεγάρου, ήσαν όλα κατάκλειστα!

Κάθισε εκεί ως τά μεσάνυχτα, νηστικός, και κατόπιν τράβηξε για την Κυψέλη. 'Εκεί βρήκε ένα περιβόλι άνοιχτό. Σε μία γωνιά είδε ένα άδειο σπιτάκι ενός μεγάλου σκυλιού. Μπήκε μέσα στό περιβόλι, έχωσε τό κεφάλι του στό «σκυλοσπιτό», ενώ τό άλλο σώμα του βρισκόταν απ' έξω κι' άποκοι- μήθηκε.

'Όταν ξύπνησε, ο περιβολάρης τον είδε, τον πλησίασε και τον ρώ- τησε τί γύρευε εκεί.

'Ο Γιάννης όμως δεν έλεγε τίπο- τα, παρά μόνον πρόφερε με τέτοιο πάθος και τέτοια λύπη ένα όνομα, που ο άγαθός κηπουρός κατάλαβε ότι ήταν τρελλός.

— 'Αν σ' άρέση εδώ, κάθισε, του είπε. 'Αν δεν σ' άρέση, έλα στό φτωχικό μου!...

Τόν άφησε εκεί μαζεμένον να κρατά σφιχτά τις έφημεριδες του, που έγραφαν για τό θάνατο της άγαπημένης του.

Σε λίγο, ο κηπουρός τον είδε να παίρνη τό τσαπί και να σκάβη σέ μία γωνιά του κήπου. 'Αφού έκανε ένα λάκκο βαθύ, έρριξε μέσα τις έφημεριδες και τις σκέπασε καλά. 'Υστερα μάζεψε άγριολού- λουδα και τάρριξε σ' αυτό τό περίεργο μνημα!

Κάθισε λίγο εκεί, κατόπιν γονάτισε, άπάγγειλε τό ποίημα που είχε γράψει στό γενέθλια της άγαπημένης του κι' άρχισε να κλαίη πικρά.

'Αφού πέρασε κομμάτι ώρα ο Γιάννης 'Αγιάννης, κατηφόρισε για την 'Αθήνα, άπαγγέλοντας διάφορα ποιήματα του.

Τά χαμίνια της 'Ομόνοιας τον πήραν πάλι από κοντά κι' άρχι- σαν να τον κοροιδεύουν και να του φανάζουν:

— 'Ε, ο Τρελλογιάννης! Πάρε μία πεντάρα και πές μας τό ποίημα!

Κι' ο δυστυχής Γιάννης 'Αγιάννης, ρίχνον- τας τους περιφρονητικές ματιές, καθότανε σέ μίαν άκρη του δρόμου κι' άρχιζε να λήη τά ποιήματά του.

Τό βράδυ γύριζε στό περιβόλι του, γονά- τιζε στό μνημα με τις έφημεριδες, έλεγε τό ποίημά του κλαίγοντας άπαρηγόρητα κι' ύ- στερα, καταλυτημένος, έμπαινε στό «σκυλο- σπιτό του» και κοιμόταν.

Τόν φανταστικό τάφο της κόρης των όνείρων του, στο βάθος του περιβολιού, τον είχε στα- λίσει με τέτοια λουλούδια και πρασινάδα, που όσοι περνούσαν από εκεί, στέκονταν και τον εθαύμαζαν.

'Η ζωή αυτή του Γιάννη 'Αγιάννη εξακολου- θησε άρκετό καιρό, ώπου μια παραμονή Χριστουγέννων, ο άτυχος ποιητής βρέθηκε νε- κρός.

'Η λύπη, ή πείνα και τό κρύο, τον εί- χαν αποτελειώσει πάνω στό μνημα της άγα- πημένης του.

Ο ΠΑΛΗΟΣ

Ο έρωσ στη Βιρμανία

Οι έρωτευμένοι κομμουνιστά της Βιρμανίας δεν θά μπορούν πιά να λένε στην έκλεκτή τους την αιώνια φράσι «Σ' αγαπώ»! Απαγορεύεται επίσης να της λένε: «Είσαι όμορφη». Πρά- γματι, αυτοί είναι δυό απ' τους νέους κανό- νες του έρωτος και του γάμου, που θεσπίθη- καν από την παρανομή κομμουνιστική οργά- νωσι της Βιρμανίας. 'Όλα τά μέλη της ορ- γανώσεως, οφείλουν να ζητήσουν την έγκρισι της κεντρικής έκτελεστικής επιτροπής, προτού παντρευτούν. 'Αφού την πάρουν δέ, πρέπει να πουν στη μέλλουσα σύζυγό τους, όχι αίσθη- ματικά γλυκόλογα, αλλά τά έξης περίπου: «Μού έχει κάνει βαθειά εντύπασι ή πίστι κι' ή δραστηριότης σου στον άγώνα του κόμματος και βάθελα να σ' έχω δίπλα μου σ' αυτή την πάλη».

'Αν τυχόν αποτύχη την πρώτη φορά, ο ύπο- ψήφιος μπορεί να ξαναδοκιμάση την τύχη του, άλλες δυό φορές, μέσα σέ δυό βδομάδες τό πολύ. 'Η γυναίκα μπορεί έλευθερά ν' άρνηθή τις δυό πρώτες φορές, αν όμως κάμη τό ίδιο και την τρίτη, οφείλει να έξηγήση τό λόγο!

Πάντως, στό διάστημα αυτό, δεν επιτρέπε- ται σ' άλλον ύποψήφιο να επέμβη και να προσπαθήση να κερίσει την εύνοια της «ώ- ραιας». 'Ο παραβάτης τιμωρείται με θάνατο.

Με τη λιγδωμένη βελάδα και κρα- τώντας ένα μάτσο έφημεριδες έρριχνε ματιές στό παράθυρα...



Οι άρρωστοι ξεκίνησαν να πάνε στο "Άστρος να γιατρευτούν....

Συνηθισμένες φράσεις και παροιμίες

Ποια είναι η ιστορία τους

Στά 1830, σ' ένα χωριουδάκι της Κυνουρίας, στο "Άστρος, παρουσιάστηκε ένας περίεργος άνθρωπος, που άρχισε να διαβίδη επίμονα, ότι ήταν ο... άγιος Παντελεήμονας, που ήρθε να σώσει τον κόσμο από τις διάφορες αρρώστιες, που τον μάστιζαν. Όπως ξέρουμε όλοι μας σχεδόν, ο πραγματικός άγιος Παντελεήμονας είχε προστάτης των άναρχων και οι Χριστιανοί πιστεύουν ότι γιατρεύει, εκτός από τις άλλες παθήσεις και τις παραμορφώσεις του σώματος, καθώς και τους τυφλούς. Ο άγνωστος αυτός του "Άστρους δεν έκανε το παραμικρό θαύμα. Έπειδή όμως δεν ένωχλούσε κανένα με την παρουσία του, τον άφησαν να λησά, τι θέλει. Παν' όλα αυτά η φήμη πως στο όμορφο αυτό χωριό της Κυνουρίας παρουσιάστηκε ο άγιος Παντελεήμονας, απλώθηκε γρήγορα σε όλη την τότε "Ελλάδα. Όπως ήταν επόμενο, όσοι έψαχναν από τα μάτια τους, τ' αυτιά τους, τα πόδια τους κι από ένα σωρό άλλες ασθένειες, παράτησαν τα σπιτία τους και τις δουλειές τους και ξεκίνησαν να πάνε στο "Άστρος, με την ελπίδα ότι θα γίνουν καλά. Κι' ήταν τόσοι πολλοί αυτοί οι ανάπηροι, ώστε από τα διάφορα χωριά που περνούσαν, έλεγαν οι άλλοι που τους έβλεπαν: "Κουτοί, στραβοί, στόν άγιο Παντελεήμονα". Απο τότε η φράση έμεινε ως τα χρόνια μας και τη λέμε συνήθως για τον κόσμο, που τρέχει να δει κάποιον περίεργο θέαμα.

Στά αρχαία χρόνια, είχε παρουσιάσει μία αρρώστια —συχνη μάλιστα— κατά την οποία οι άνθρωποι νομίζουν ότι γίνονται... λυκοί. Αφ' ην λοιπόν τα σπιτία τους, έβγαζαν στο βουνό κι' έπνιγαν όποιον περνούσε μπροστά τους. Πρώτος που την έπαθε ήταν ένας πυγμαίος, ο Δάμαρχος από την Αρκαδία. Την ώρα, που έφαγε ένα δαμάλι για να το θυσιάσουν στο Δία, μόλις είδε αίμα, άγριψε, σκότωσε ένα παιδάκι κι' από κείνη τη στιγμή νόμιζε πως έγινε λυκος. Η λυκανθρώπια ήταν τόσο διαδεδομένη, ώστε ένας γιατρός από τη Σίδη, ο Μάρκελλος, τη μελέτησε κι' έγραψε βλάντο βλάντο. Όμοια επιδημία άφηνε στην Εύρωπη το μεσαίωνα κι' έκανε μεγάλη θραύση. Ο Σιγισμόνδος κάλεσε τότε επίτηδες συνέδριο θεολόγων για να εξετάσει αν αληθινά οι άνθρωποι γίνονται λυκοί. Οι σοφοί αυτοί, αφού έρευναν το ζήτημα, του άπαντησαν πως... γίνονται λυκοί... όποιος δεν το πιστεύει άμαρτάνει. Χαρακτήρισαν μάλιστα τους λυκανθρώπους ως έπιδημικούς μάγους και του συνέστησαν να τους καιη, πράγμα που δεν παρέλειψε να το κάνει ο θεοφοβούμενος Σιγισμόνδος. Φαίνεται μάλιστα ότι τότε η φράση έμεινε ως τα χρόνια μας και τη λέμε συνήθως για τον κόσμο, που τρέχει να δει κάποιον περίεργο θέαμα.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

- ★ Με το κρασί δεν τις πνίγουμε τις λύπες μας, αλλά τις εξαγριώνουμε.
- ★ Το εύρι πνεύμα βλέπει την αλήθεια στις διάφορες θρησκείες. Ο στενοκέφαλος βλέπει μόνον τις διαφορές τους.
- ★ Νά συγκεντρώσεις το μυαλό σου στη δουλειά σου και όχι τη δουλειά σου στο μυαλό σου.
- ★ Μπορείς να κάνεις τα πάντα στα παιδιά άρκει να παίζεις μαζί τους.
- ★ Έπιτυγχάνεις ευκολότερα όταν περιβάλλεσαι από καλύτερους σου.
- ★ Οι κακοί τρόποι παρατηρούνται ευκολότερα στα καλά περιβάλλοντα. Το ίδιο όπως και η κακή προφορά ενός καλού κειμένου.
- ★ Ο άνθρωπος που διαβέει όλη τη ζωή του για να χιτζί τοίχους και όχι γέφυρες δεν έχει το δικαίωμα να παραπονηθεί για την μοναξιά του.
- ★ Η πείρα είναι εκείνο που νομίζετε ότι έχετε ώσπου... αποκτάτε ακόμη περισσότερη.
- ★ Τις ιδιοτροπίες που παρουσιάζει η τύχη στους ανθρώπους, τις παρατηρούμε και στα ζώα: "Ετσι άλλοι έχουν την τύχη του σκύλου και άλλοι την τύχη του γαιδάρου.
- ★ Η χειρότερη μορφή της υποκρισίας είναι η υποκρισία της ειλικρινούς.
- ★ Πρακτικός νόμος της ζωής είναι να κλείνεται μπροστά μας μία πόρτα και ν' ανοίγει μία άλλη. Η δυσκολία βρίσκεται στο ότι κιντούμε με τόση λύπη κι' επιθυμία την κλειστή πόρτα, ώστε δεν βλέπουμε πην άλλη που ανοίξει.

πομινε. Ίσως, όταν καμιά φορά βλέπουμε κανέναν άγριο τύπο, λέμε συνήθως ότι "είναι σωστός λυκανθρώπος". Κι' η φράση αυτή έμεινε από τη σκοτεινή εκείνη εποχή της δεισιδαιμονίας.

★ Τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, οι "Άγγλοι έστειλαν στους συμμάχους τους Γάλλους, διάφορα πολεμικά έξαρτήματα, τοποθετημένα μέσα σε ειδικά ξύλινα κιβώτια, που έγραφαν απ' έξω τη λέξη "ατάνκ" —άγγλικά σημαίνει "δεξαμενή" — για να παραπλανήσουν την εχθρική κατασκοπεία. Τα έξαρτήματα αυτά μεταφέρονταν από το στενό της Μάγχης με μικροκάραβα, που ξεκινούσαν από το Ντόβερ και πήγαιναν να ξεφορτώσουν στο Καλαί. Οι κατασκοποί λοιπόν των Γερμανών, που δεν ένδιαφέρονταν για τέτοιου είδους μικροπράγματα, δεν είδικοιούσαν τα υποβρύχια τους για να τα τορπιλλίσουν. Γιατί πίστευαν πραγματικά ότι έπρόκειτο για δεξαμενές. "Ετσι οι σύμμαχοι έκαναν άνερόλητα σχεδόν τη δουλειά τους. Από τότε όμως η λέξη "ατάνκ" —πληθυντικά "ατάνκς" — έγινε διεθνής και με τον όρο αυτό μιλούν όριστικά πιά πολλά μηχανοκίνητα, στο πολεμικό λεξιλόγιο.

★ "Όταν οι Βενετοί κατέλαβαν κατά το μεσαίωνα την Άθινα, έφρόντισαν επερί της διοικητικής αυτής οργάνωσης κατά το σύστημα το οποίο έφρόνιζαν εις όλας γενικώς τάς κτήσεις τους. Κράτος τέλεια οργανωμένο για την εποχή εκείνη, η Βενετία, το πρώτο που φρόντισε ήταν να πάρη με το μέρος της τους "Ελληνες. Σε κάτι όμως που έπρεπε έξω ήταν ότι προσπάθησε να επιβάλει στους Αθηναίους να μιλούν μόνο Ιταλικά. Φυσικά οι "Ελληνες, εκτός που δεν μπορούσαν να τα μάθουν τόσο εύκολα, δεν ήθελαν και να ξεχάσουν τη γλώσσα τους. Γι' αυτό προτίμησαν να μη μιλούν καθόλου. Ακόμη και το εμπόριό τους γινόταν με νοήματα, όταν βρίσκονταν σε μέρος που μπορούσε να τους άκουση κανένας ξένος. Οι Βενετοί που δεν περιμεναν κάτι τέτοιο, για να τους άναγκάσουν να βρουν τη.. φωνή τους, τους επέβαλαν "φόρο σιωπής". Δηλαδή, εκείνοι που δεν μιλούσαν όταν οι Βενετοί τους άπευθναν δι' άφορες ερωτήσεις, πληρώναν πρόστιμο ένα ύπερπυρο (νόμισμα της εποχής). Αλλά και κείνοι που άποφασίζαν να μιλήσουν, αν άπαντούσαν έλληνικά, πληρώναν πάλι πρόστιμο. Βέβαια, ο περιεργός όσο και άπάνθρωπος αυτός φόρος, καταργήθηκε γρήγορα. Από τότε όμως έμεινε η φράση "ας μιλάω όσο θέλει, δεν πληρώνει φόρο", που τη λέμε συνήθως για τους... πολυλογάδες.

★ Πολλά παιδιά, αλλά και μεγάλοι, που πηγαίνουν στόν κινηματογράφο και βλέπουν ταινίες με Έρωθοδέρμους, άναρωτιούνται συχνά γιατί τους τελευταίους τους λένε "Ινδιάνους, αφού αυτοί είναι οι πρώτοι κάτοικοι της Αμερικής; Η ιστορία του όνόματός τους λοιπόν όφείλεται σ' ένα λάθος. "Όταν οι "Ισπανοί άποδιδάστηκαν στην Αμερική, εξαφάνιστηκαν από την παρουσία ανθρώπων με έγχρωμη έπιδερμίδα. Πίστεψαν τότε ότι είχαν φτάσει στις "Ινδίες από έναν άλλο άγνωστο δρόμο και, όπως ήταν επόμενο, τους όνόμασαν "Ινδούς. Έπειδή όμως άργότερα άρχισαν να γίνονται πολλά υπερέματα — στα σχολεία προαντός — με τους "Ινδούς των "Ινδιών και με τους "Ινδούς της Αμερικής, για να ξεχωρίζουν τους τελευταίους, τους έκαναν "Ινδιάνους".



ΑΚΡΟΒΑΤΙΚΟΙ ΑΘΛΟΙ

Τό άκροβατικό ζεύγος Ντίλντον, που έχει κατενοηθεί με τις έμφανισεις του τους θεατές της άγγλικής τηλεόρασης, έχει ένα έντελώς δικό του τρόπο να πνή το τσί του. Οι δύο σύζυγοι άδειάζουν τα φλυτζάνια τους, χοροπηδώντας πάνω σ' ένα κρεβάτι και χωρίς να χύσουν ούτε μία σταγόνα στο φόρεμά τους.



ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΜΟΔΑ

Σύμφωνα με μία νέα μόδα παριζιάνικης προελεύσεως, κάθε κυρία πρέπει να βάφει τα νύχια των ποδιών της, κατά τρόπο, που να ταιριάζουν με το φόρεμά της.

★ Πίπος. Λευκός: έπιτυχία, εύημερία. Μαύρος: μικρή λύπη που θα ακολουθηθεί από άνέλπιστη χαρά. Φαίος: άνησυχίες στην έπαγγελματική ή οικογενειακή ζωή σας. Που τρέχει: σύντομη έπιτυχία. Που σκοντάφτει και πέφτει: δυσάρεστη είδηση. Ζευγμένος: οι υποθέσεις σας θα εύδοθούν. Μία γυναίκα που βλέπει, ότι καθάλλικυει ένα άλογο: έρωτική περιπέτεια.

★ Ισχνός. "Αν βλέπετε ότι γιγνέκε κάτισχνος: χρηματική ζημία.

★ Ιτέα: λύπη, πόνος.

★ Κ.

Καθαλλάρης. Που καλπάζει: έπιτυχία. Που πέφτει: άποτυχία στις υποθέσεις σας. "Αν δώτε ότι καλπάζετε πάνω σ' ένα ώραίο άλογο: θριαμβευτική έπιτυχία.

★ Καθρέφτης. Θεωρείται ότι συμβολίζει την αλήθεια, την ειλικρίνεια, την έντιμότητα.

Σύμφωνα με τους όπαδούς της ψυχανάλυτικής θεωρίας, εκείνος που όνειρεύεται ότι κυττάζεται μέσα σ' έναν καθρέφτη, φανερώνει μία ένδιάθετη έπιθυμία του να γνώριση καλύτερα τον εαυτό του και να εξιχνιάση τις μυχίες σκέψεις και τα άισθημά του. Οι άτολμοι, οι άνθρωποι που δεν έχουν άυτοπεποίθηση, εκείνοι που είναι θύματα συμπλεγμάτων κατωτερότητας, όταν βλέπουν ότι κυττάζονται στόν καθρέφτη, εκδηλώνουν μία έπιθυμία ν' άπαλλάγουν από τη δειλία των, πράγμα που δείχνει, ότι βρίσκονται στο δρόμο της θεραπείας. Το όνειρο αυτό είναι συνήθισμένο στους ψυχοπαθείς, από τη στιγμή που άρχίζουν να παρουσιάζουν καταφανή σημεία καλύτερεύσεως.

Αλλά το όνειρο αυτό μπορεί επίσης να είναι εκδήλωση νερκισισμού, όταν το κύτταγμα στόν καθρέφτη μάς προκαλεί μία εύχρηστη έντύμηση.

★ Καλόγερος. Ντυμένος λευκά: μία ύποθεσι που σας άπασχολεί, θα έχη αίσια έκβαση. Με μαύρο ράσο: κίνδυνος, μηχανορραφίες που στρέφονται εναντίον σας, άσθένεια.

★ Καλόγρηα: παρηγοριά, προστασία.

★ Κάλτσες. "Όταν βλέπετε ένα γυναίκείο πόδι τυλιγμένο σε ώριες κάλτσες: έρωτική έπιθυμία. Μία γυναίκα που βλέπει πως περπατάει χωρίς κάλτσες: η όμορφιά σας άρχίζει να μαραινεται, η γοητεία σας γέρνει προς τη δύση της. Ο άνδρας που βλέπει πως περπατάει χωρίς κάλτσες: καταστροφή. "Όταν βλέπετε, ότι περπατάτε με σχισμένες κάλτσες: σκοτούρες άισθηματικές ή οικογενειακές. "Όταν βλέπετε, ότι βγάξετε τις κάλτσες σας: κατέχασθε από τη σφοδρή έπιθυμία ν' αλλάξετε τη θέση σας ή να ξεκαθαρίσετε μία ύποθεσί σας, που σας κρατάει σε μειονεκτική θέση άπέναντι των φίλων σας, της οικογενείας σας, της κοινωνίας κλπ. Μεταξωτές κάλτσες: θα κερδίσετε χρήματα. "Όταν βλέπετε πως φορείτε πανταριμένες κάλτσες: οικογενειακή χαρά.

★ Καλύβα: Που βγάξει καπνό: οικογενειακή χαρά. Χωρίς καπνό: λύπη, μοναξιά.

★ Καμπάνα. Που χτυπάει χαρούσινα: εύχρηστο νέο. Που χτυπάει λυπητερά: θα μάθετε το θάνατο συγγενούς ή φίλου.

★ Καμπαναριό: Οι φιλοδοξίες σας θα ίκανοποιηθούν.

★ Καμπάρε: παρεκτροπές που θα σας κάνουν να μετανιώσετε.

★ Κάμπια: προδοσία. Η κάμπια είναι ένα παράσιτο που καταστρέφει άθόρυβα. Γι' αυτό συμβολίζει τον ύπουλο έχθρο που προσπαθεί να βλάψη με δόλια μέσα. "Αν βλέπετε πως είσαστε κάμπια: η συνέδησις σας σας τύπει για τη δόλια συμπεριφορά σας άπέναντι τρίτου προσώπου.

★ Καμπούρη: έπιτυχία, ή προσπάθειές σας θα εύδοθούν. Μία γυναίκα που βλέπει έναν καμπούρη: έρωτικός πόθος. "Όταν βλέπετε μία ή περισσότερες γυναί-



Συμβολικά και προφητικά όνειρα

Κες με καμπούρα: έμπόδια στο δρόμο σας, άναποδιές.

★ Καναπές: Κατά τον Φρόυντ: "έρωτικό σύμβολο που αναφέρεται στη γυναίκα και στην προσδοκία της έρωτικής περιπέτειας". "Όταν βλέπετε μία γυναίκα ξαπλωμένη σε καναπέ: έρωτικός πόθος. Μία γυναίκα που βλέπει πως είναι ξαπλωμένη σε καναπέ: Θα θέσετε σε κίνδυνο την ύποληψή σας.

★ Κάνιστρο. Γεμάτο: κέρδος, εύημερία. "Αδειο: οικονομικές στενοχώριες.

★ Κανόνι: οι έλπίδες σας θα διαψευσθούν. Κανόνι που έκτυσκοκροτεί: κάποιο μυστικό σας θάρρη στη δημοσιότητα.

★ Καπέλλο: άπογοήτευσι. "Αν δώτε ότι χάνετε το καπέλλο σας: θα χάσετε έναν προστάτη σας. "Όταν πετάτε μόνος το καπέλλο σας: θα άπαλλαγίτε από ένοχλητικές σκοτούρες. Μία γυναίκα που βλέπει, ότι ο άέρας της παίρνει το καπέλλο: παρεκτροπή που θα έκθεση την ύποληψή της.

★ Καπνίζω. "Αν δώτε ότι καπνίζετε: έφήμερη χαρά, που θα την διαδεχθεί άπογοήτευσι. "Αν δώτε άλλον να καπνίζει: το πρόσωπο αυτό βρίσκεται σε στενοχώρια, που η άφορμή της είσαστε σεις.

★ Καπνός: άποτυχία, κίνδυνος, μπερδέματα. Καπνός που άνεβαίνει ίσια: θα ύπερνικήσετε τις δυσχέρειες. Λευκός καπνός: μικρές δυσκολίες. Γκρίζος καπνός: σοβαρές δυσκολίες που θα σας φέρουν σε πολύ δύσκολη θέση. Μαύρος καπνός: μεγάλη λύπη.

★ Καραβίδα. "Αν δώτε ότι τρώτε καραβίδες: έρωτική λύπη, χωρισμός.

★ Κάρβουνα. Αναμμένα: εύτυχία, έπιτυχία. Σδυσμένα: λύπη, στενοχώριες.



Χωρίς λόγια.

★ Κάρο: φτώχεια, στενοχώριες.

★ Καρύδι. "Αν δώτε ότι τρώτε καρύδια: έμπόδια που θα ά ύπερνικήσετε.

★ Καρχαρία: σας άπειλεί κάποιος πολύ σοβαρός κίνδυνος. Μία νέα που βλέπει στόν ύπνο της ότι της έπιτίθεται ένας καρχαρία: θα βρεθήτε άνυπεράσπιστη μπροστά σε μία βίαιη έρωτική έπιθεση. "Αν δώτε ότι πιάσατε έναν καρχαρία: μεγάλη νίκη άπέναντι των έχθρών σας.

★ Καταπακτή: προδοσία. Καρφιά: άναπάντεχο νέο. Καρφιά λυγισμένα: μεγάλες δυσκολίες.

★ Καρφίτσα. "Αν δώτε, ότι κεντηθήκατε από καρφίτσα: ήθικό πλήγμα που θα σας λυπήσει. "Αν δώτε ότι βγάλατε μία καρφίτσα: θα παραμερίσετε ένα σοβαρό έμπόδιο.

★ Κάστανια. "Ότι ψήντε κάστανια: άφήστε τους διαταγμούς και τις άναβολές, είναι καιρός να πραγματοποιήσετε εκείνο που σχεδιάζετε. "Ότι τρώτε κάστανια: δυσκολίες, υπερέματα. "Ότι βγάξετε τα κάστανια από τη φωτιά: άνακατεύσατε σε ύποθέσεις που δεν σας άφορούν και είναι καλό να προσέξετε.

★ Καταφύγιο. "Όταν βλέπετε ένα καταφύγιο: πιστός φίλος, ασφάλεια. "Όταν βλέπετε, ότι ζητάτε ένα καταφύγιο, που δεν μπορείτε να το βρήτε: κάποιος σοβαρός κίνδυνος σας άπειλεί, οι φίλοι σας θα σας εγκαταλείψουν. "Όταν βλέπετε, ότι βρίσκατε μέσα σε καταφύγιο: οι προσπάθειες των έχθρών σας θα άποτύχουν.

★ Καταίγις: κίνδυνος που σας άπειλει.

★ Κατεβαίνω. "Αν δώτε ότι κατεβαίνετε από μία σκάλα, από ένα ύψωμα κλπ.: άποτυχία, καταστροφή, θα χάσετε τη θέση που είχατε. Για έναν έρωτευμένο: τερματισμός του έρωτικού ειδυλλίου.

★ Κατεδάφισις. "Αν δώτε ότι κατεδάφίζουν το σπίτι σας: καταστροφή. "Αν δώτε ότι κατεδαφίζουν έναν τοίχο, ένα μνημείο κλπ. που σας έμπόδιζε τη θέα: θ' άπαλλαγίτε από δυσάρεστες φροντίδες.

★ Κατηγορούμενος. "Ότι είσαστε κατηγορούμενος. Για έναν άντρα: εύχρηστη είδηση. Για μία γυναίκα: δυσάρεστη.

★ Κατσικά. Λευκή: έφήμερη έρωτική περιπέτεια. Μαύρη: δυστύχημα σύντομο.

★ Καφές. "Αν βλέπετε ότι πίνετε καφέ: φροντίδες, έμπόδια, δυσκολίες. "Αν βλέπετε, ότι χυνεται ο καφές από το φλυτζάνι σας: μία ύποθεσι που σας άπασχολεί, θα πάρη έμφανη άσχημη τροπή. Καφές σε στερία: ασθένεια, λύπη.

★ Κάψιμο. "Αν δώτε ότι καίκατε: θα εύδοθούν οι προσπάθειές σας.

★ Κελλί. "Αν δώτε, ότι βρίσκατε μέσα σε κελλί φυλακή: μία άπερίσκεψία σας θα έχη δυσάρεστες συνέπειες.

★ Κένταυρος. "Αν δώτε ότι κεντάτε: οικογενειακή ήρεμία και γαλήνη.

★ Κεράσια. "Αν δώτε ότι τρώτε κεράσια: ζύνα: θα στενοχωρηθήτε. Γλυκά: έρωτική χαρά.

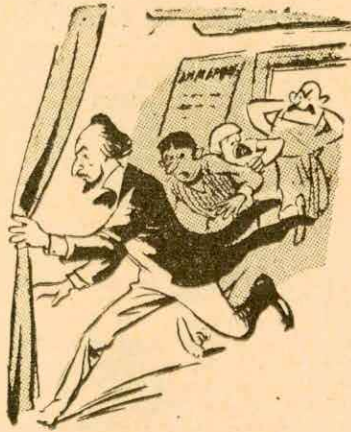
★ Κεραυνός. "Αν δώτε στόν ύπνο σας έναν κεραυνό που πέφτει: λύπη, ασθένεια. "Αν δώτε ότι ο κεραυνός πέφτει πάνω σας ή πάνω στο σπίτι σας: καταστροφή.

Σύμφωνα με τον Φρόυντ και τους όπαδούς του, το όνειρο του κεραυνού μπορεί να έκφραση μία ψυχική άνησυχία, έναν μυστηριώδη τρόπο ή να όφείλεται σε τύψεις, που μας κάνουν να φοβώμαστε την όργη του ούρανού.

★ Κερτί. Αναμμένο: γέννησι. Σδυσμένο: θάνατος.

★ Κεφάλι. Ζωντανό: καλός οίανός. Νεκρό: κίνδυνος, πένθος. Χοντρό: κοινωνική άνοδος. Με φουσκωμένα μάγουλα: πλούτος. Ίσχνό: στενοχώρια. Κομμένο: θ' άπαλλαγίτε από μία δυσάρεστη έγνοια. Ευρισμένο: προσέξετε! "Υπάρχει κίνδυνος να χάσετε την έλευθερία σας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.



Ο Σουρής πρώτος, καθώς και οι ήθοιοι άρχισαν να φεύγουν, για να σωθούν από τον εξαγριωμένο καφετζή...

Ο Γ. Σουρής ήθοιοι

Μερικά από τα θεατρικά ανέκδοτα του

Όταν ήρθε η βασιλίσσα Όλγα, αποφασίστηκε να δοθεί, σύμφωνα με τα αρχαία έθιμα, στο Ωδείο Ηρώδου του Αττικού, η «Αντιγόνη» προς τιμή της. Όλη η Αθήνα θα πήγαινε στο θέατρο καθώς κι αυτοί ακόμη ο πρωθυπουργός Βούλγαρης με την άρρεάντικη φορεσιά του.

Στην παράσταση αυτή, εκτός από την Πιπίνα Βονασέρα, που ήταν τότε στην ακμή της ομορφιάς της και της τέχνης της, παρουσιάστηκε, παιδί ακόμα τότε, και ο Γ. Σουρής.

Η εμφάνισή του όμως αυτή του Σουρή δεν ήταν η πρώτη. Είχε λάβει μέρος και στο έργο του Ραγκαβή «Η παραμονή της Έλληνικής Έπανάστασης». Η παράσταση είχε προετοιμασθεί πανηγυρική. Δινόταν την παραμονή του Αγίου Γεωργίου και οι στρατηγοί της εποχής, ο γέρο-Γρίβας, ο γέρο-Πισσάς και άλλοι είχαν παραχωρήσει τις στολές τους για να γίνει πιο μεγαλοπρεπής η παράσταση. Η αυλαία υψώθηκε στις 10 η ώρα μέσα σε άπειρο θαύμα και ενθουσιασμό. Οι χιλιάδες όμως στίχοι του έργου κράτησαν όλη τη νύχτα και όταν πια τελείωσε, οι καμπάνες των εκκλησιών καλούσαν τους πιστούς στην λειτουργία!

Σ' ένα άλλο έργο, την «Παραμονή», ο Σουρής έπαιζε τον ρόλο ενός γερο-ακαρτωλού. Όταν βγήκε στη σκηνή, τα μάτια του θάλωσαν και το κεφάλι του γυρίσε! Τελείωσε όμως το μέρος του και έτρεξε γρήγορα στο καμρινό απελπισμένος. Ήταν βέβαιος ότι είχε αποτύχει οικτρά.

Αυτά νομίζει ο ήθοιος Σουρής. Δεν είχε όμως την ίδια γνώμη και το ακροατήριο, που έπιμονα ζητούσε να μάθει ποιος ήταν ο νεός εκείνος που άπαγγελλε με τόσο φυσικότητα και με τόσο ωραία φωνή. Κι' ενώ ο Σουρής καθόταν απογοητευμένος για την αποτυχία του, το κοινό τον καλούσε επανειλημμένως στη σκηνή.

Ύστερα λοιπόν από την επιτυχία του αυτή, ο Σουρής άναψαν το θέατρο περισσότερο γεμάτος έλπίδες. Ο Βαρβέρης μάζευε τότε τους νεους και τους προετοιμάζε για μια νέα πανηγυρική αρχαϊκή παράσταση στο «Αντρον των Νυμφών, με την ευκαιρία της Πρωτομαγιάς.

Την παραμονή μάλιστα συνέθεσε κι' ένα αρκετά χαρακτηριστικό επεισόδιο. Έκτος από τις κωμωδίες που θα παιζόντουσαν, ήταν και ο «Κυκλώψ», το φόρτε του Βαρβέρη. Ο πρωταγωνιστής εντελώς γυμνός, είχε βάλει άπάνω του διάφορα δερμάτια, που συγκρατιόνταν με λωρίδες γύρω στο σώμα του. Σαφικά, ενώ ο Κυκλώψ κυλιόταν κατά γης, μια λωρίδα ξεσχίστηκε και τα δερμάτια έπεσαν, αφήνοντας να φανεί «σκανδαλωδώς» η γυμνια του.

Ο Σουρής ήταν ο πρώτος που έμπηξε τα γέλια και που μεταδόθηκαν αστραπιαία και στο ακροατήριο, ενώ ο Κυκλώψ σύρθηκε ως στο καμρινό του.

Τις δα' αυτά δεν έπρεπε να χαθεί η πρώην παράσταση. Το πρόγραμμα έλεγε ότι το δράμα άρχιζε «άμα τω ήλιω άνισχόντι» και όλα είχαν κανονισθεί, ώστε όταν θ' άπαγγελλόταν ο στίχος «Ακτίς ήλίου κάλλιστον φώς» θα έπρόβαλλε κι' ο ήλιος πίσω από τον Άρηττό.

Οι ήθοιοι άρχισαν να ντύνονται στις δύο τα μεσάνυχτα και στις πέντε ήταν όλα έτοιμα.

Κι' ο καφετζής ακόμα του θεάτρου, που οι ήθοιοι τον είχαν διαδεσβαώσει ότι θα πήγαινε πολλά κόσμος, είχε προμηθευθεί αρκετό γάλα για τους θεατές.

Στις έξη, όταν η παράσταση έπρεπε ν' άρχισεν δεν είχε φανή ακόμη κανείς κι' ο καφετζής απελπισμένος παραφύλαγε στην πόρτα να δει κανένα άνθρωπο. Τα πράγματα είχαν ζορίσει. Έτσι ο Σουρής πρώτος, καθώς και οι άλλοι ήθοιοι, άρχισαν να φεύγουν, για να σωθούν από τον εξαγριωμένο καφετζή!

Ο Σουρής άπάγγελλε θαυμάσια. Μόλις ανέβαινε στη σκηνή ξεποδούσε σε γέλια, που μεταδιδόνταν άμέσως και στο ακροατήριο.

Μια παρόμοια σκηνή είχε συμβεί όταν παιζόταν από τον θίασο «Αρνιωτάκη ένα πατριωτικό δράμα. Την τελευταία στιγμή είχαν ανακαλύψει ότι δεν υπήρχε ήθοιος να παίξει τον ρόλο του πασά, κι' ο «Αρνιωτάκης στενωφωμένος σκεπτόταν ν' αναβάλει την παράσταση. Όταν ξαφνικά παρουσιάστηκε αδόκητα ο δημοσιογράφος Στρατηγόπουλος, που άγαπούσε κι' αυτός σαν τον Σουρή το θέατρο και ανέλαβε να παίξει τον ρόλο του πασά. Δεν έπρόφθανε όμως να μάθει το ρόλο του και για να εξοικονομηθεί η περίπτωση, αναγκάστηκε να καθίσει ακριβώς δίπλα στο υποβόλαιο. Έτσι κανιζόντας το ταμπουκι του θα άκουγε καθαρά τα λόγια του υποβόλαια και θα τα ξανάλεγε.

Στην τραγικότερη όμως σκηνή του έργου μεταξύ Στρατηγόπουλου και Σουρή, που ύποκρινόταν κάποιον αγά, ο πρώτος δεν άκουσε καλά τον υποβόλαιο και μπερδεψε τα λόγια του. Ο Σουρής τότε ξεσπώντας σ' ένα πλατύ γέλιο, μπήκε άμέσως στα παρασκήνια.

Ο Στρατηγόπουλος ταραγμένος σηκώθηκε να φύγει κι' αυτός. Δεν πρόφτασε όμως να κάνει ένα βήμα και ακρακώθηκε στο υποβόλαιο! Η σκηνή αυτή της εξαφανίσεως του μεγαλοπρεπούς πασά — ο Στρατηγόπουλος τότε ήταν μεσόκοπος — έκανε το κοινό να γελάσει τόσο, που η παράσταση έδεχθηκε να επαναληφθεί ύστερ' από μισή ώρα.

Στα 1883 έγιναν στη Ζάκυνθο καταστρεπτικοί σεισμοί. Μερικοί νεαροί έρασιτέχνες ώργάνωσαν μια παράσταση για να βοηθήσουν τους δύστυχους Ζακυνθινούς. Ανάμεσα σ' αυτούς ήταν και ο Σουρής. Η παράσταση όμως δεν είχε καμμία επιτυχία. Οι ήθοιοι έπαιζαν πολύ άτσαμίδικα. Μά πίστευαν ότι, επειδή ο σκοπός της παραστάσεως ήταν ιερός, το κοινό δεν θα τους αποδοκίμαζε. Οι θεαταί όμως είχαν διαφορετική γνώμη. Και ξαφνικά έπεσαν πάνω στη σκηνή μερικές πενταροδεκάρες! Οι έρασιτέχνες ήθοιοι έκαναν πως δεν κατάλαβαν τίποτα. Σε λίγο έπεσαν κι' άλλες κι' άλλες... Στο τέλος γέμισε η σκηνή από λεφτά... Ψύχραιμος τότε ο Σουρής άφησε το ρόλο του κι' άρχισε να μαζεύει τις πενταροδεκάρες, ενώ συγχρόνως γυρίζοντας προς το ακροατήριο είπε:

— Καλές είναι κι' αυτές για τους σεισμοπαθείς!

Μά και πριν από το 1883 οι εμφάνισεις του Σουρή στο θέατρο ήταν αλλεπάλληλες και θριαμβευτικές. Κι' ο ίδιος μάλιστα δεν πίστευε στις επιτυχίες του.

Ένα μεσημέρι, που ο Σουρής καθόταν και έτρωγε στο εστιατόριο «Μελίσσια», είδε να τον πλησιάζει ο διηγηματογράφος Α. Παπαδιαμάντης.

— Σου φέρνω καλές ειδήσεις, του είπε.

— Να τις άκούσω...

— Το Ωδείο αποφάσισε να σε στείλει στην Εύρωπη να σπουδάσεις ήθοιος.

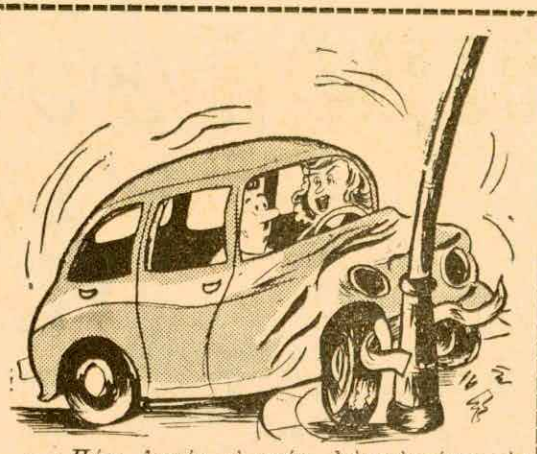
Ο Σουρής σήκωσε το κεφάλι του, κουνήθηκε δεξιά, άριστερα και σε λίγο του άπάντησε:

— Εύχαριστώ! Πές τους πως δεν δέχομαι...

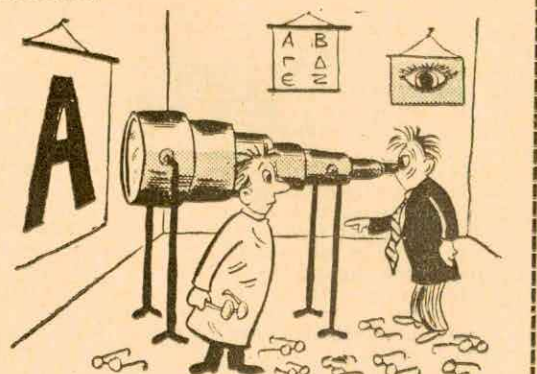
Και από τη στιγμή εκείνη άσπαρνήθηκε το έπαγγελμα του ήθοιου.

Η ζημία όμως δεν ήταν μεγάλη. Γιατί, αν η σκηνή έχασε έναν καλό ίσως ήθοιο, η Έλλάς έκέρδιζε τον σατυρικό της ποιητή με τον αξέχαστο «Ρωμό» του.

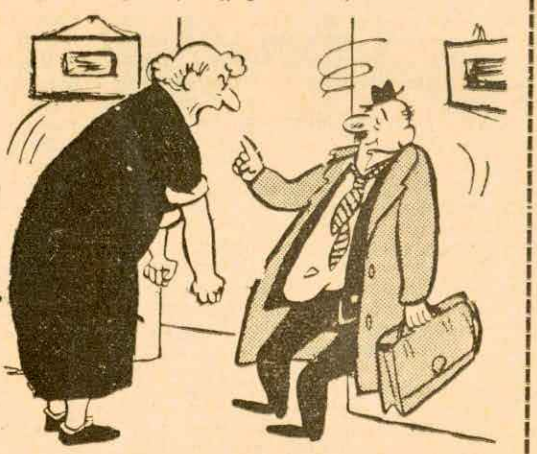
ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ



— Πάρε, λοιπόν, το τιμόνι, εσύ που κάνεις τον έξυπνο!...



— Έπι τέλους, νά τ'α γυαλιά που θέλω! Τώρα, γιατρέ, διακρίνω μια χαρά το Έψιλον!



— Μυρίζεις κονιάκ!...

— Έτσι καταπολεμώ εγώ τη γρίπη!...



— Καλά που ήρθες. Είμαστε 13 στο τραπέζι.

Η Αθήνα

ΤΟΥ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΥ ΑΙΩΝΑ

Οι πρώτες γιορτές στην Πρωτεύουσα

Η ευκαιρία της πρώτης μεγάλης γιορτής στην ελληνική πρωτεύουσα. Η χαρά ήταν διπλή. Και γιατί γινόταν έλληικός ο Βασιλιάς κι' ακόμα γιατί όλοι περίμεναν ν' απαλλαγούν από την Αντίβασιλεία.

Η στέψη του Όθωνος έπρόκειτο να γίνει με μεγάλη πομπή. Θα εφαρμόζονταν το τυπικό που τηρούσαν οι Βυζαντινοί αυτοκράτορες. Κάτι ανάλογο με τις θρησκευτικές τελετές που γίνονται και σήμερα στη στέψη των βασιλέων της Αγγλίας, που είναι έπηρασμένες από τη βυζαντινή παράδοση. Άλλα το πλοίο που έφερνε από τη Γαλλία το στέμμα και το σκήπτρο, που είχαν παραγγείλει εκεί, καθυστέρησε και έφθασε στον Πειραιά μόνο το βράδυ της στέψης.

Διαδόθηκε τότε πως η καθυστέρηση του πλοίου ήταν σκόπιμη, γιατί ο Όθων δεν ήθελε να πάρη το χρίσμα του βασιλιά στην εκκλησία, όπως στα βυζαντινά χρόνια, επειδή η Ρωσσία δσους έπαιρναν το χρίσμα, τους θεωρούσε ορθόδοξους. Και ο πατέρας του Όθωνος, ο βασιλιάς της Βαυαρίας Λουδοβίκος, τον συμβούλευσε ν' αποφύγει τη στέψη «διά χρίσματος» αφού ήταν καθολικός.

Όπως σόηποτε, είτε από τυχαία καθυστέρηση του πλοίου που έφερνε το στέμμα, είτε από τους λόγους σκοπιμότητας που αναφέραμε, η στέψη του πρώτου βασιλιά της Έλλάδος — αλλά και των κατοπινών βασιληάδων — δεν πήρε την πανηγυρική θρησκευτική μορφή που ήθελαν να της δώσουν, συνεχίζοντας τη βυζαντινή παράδοση. Αυτό όμως, δεν εμπόδισε το λαό να γιορτάσει το «εύτυχες γεγονός».

Στην εκκλησία της Αγίας Ειρήνης, που ήταν τότε ο μητροπολιτικός ναός της Αθήνας, έγινε η επίσημη δοξολογία, με παράταξη του στρατού και με την παρουσία των ξένων πρεσβευτών και των επισήμων. Μέσα στην εκκλησία, σε ιδιαίτερη τιμητική θέση, ήταν πολλοί από τους αρχηγούς της Έπαναστάσεως, που ζούσαν ακόμα. Έκει βρισκόταν ο Κολοκοτρώνης, ο Κανάκης, ο Μακρυγιάννης, ο Κουντουριώτης, ο Κριεζής και άλλοι.

Το βράδυ η Αθήνα φωταγωγήθηκε. Ο Όθων γύρισε την πόλη και ο λαός τον έπευφημούσε ζωρότατα. Τις άλλες ημέρες, έγιναν άγώνες δρόμου, πηδήματος και ιππασίας και η Κοινότης έδωσε ένα μεγάλο χορό που πήγε ο Όθων. Τον προσφώνησε μια χαριτωμένη μικρή Αθηναία, η Άγγελική Λιανουσταφίδα.

Ένα μήνα πριν από την έλληκίωσή του Όθωνα (22 Απριλίου 1835), είχε γίνει, με όλη τη μεγαλοπρέπεια, η μεταφορά των λειψάνων του Καραϊσκάκη και των συναγωνιστών του από τη Σαλαμίνα που είχαν ταφεί στο Νέο Φάληρο, όπου και σήμερα βρίσκεται το μνημείο του ένδοξου στρατάρχη.

Στον τάφο του Καραϊσκάκη, ο Όθων κατάθεσε το μεγαλόσταυρο του Σωτήρος και με διάταγμα έδωσε για προίκα στο μικρότερο κορίτσι του Καραϊσκάκη 6 χιλιάδες δραχμές και 500 στρέμματα γης, για να παντρευτεί το γιού του Νοταρά. Την είχε αρραβωνιάσει όταν ζούσε ακόμα ο πατέρας της.

Λίγο άργότερα, ήλθε στην Έλλάδα ο Βασιλιάς της Βαυαρίας Λουδοβίκος. Η άφιξή του αποτέλεσε το σπουδαιότερο γεγονός της εποχής εκείνης. Γιατί δεν ήταν μόνο ο πρώτος ξένος ηγεμόνας που έφθανε στην έλευθερη Αθήνα, αλλά και ο μεγάλος φιλέλληνας, ο ύμνητης του Αγώνα της Έλευθερίας, ο δωρητής και ο ευεργέτης. Μόνο από το ιδιαίτερο ταμείο του είχε δώσει στην Έλλάδα στο διάστημα της Έπαναστάσεως, επάνω από δέκα χιλιάδες λίρες χρυσές.

Η άφιξη του ποιητή και καλλιτέχνη Βασιληά στην ελληνική πρωτεύουσα (25 Νοεμβρίου 1835) έδωσε την ευκαιρία σε υποδοχές και γιορτές. Ο λαός τον υποδέχθηκε με ένθουσιασμό. Όταν έβγαίνει στην πόλη, τον άκολουθούσε πλήθος πολύ και τον έπαιφνιμούσε διαρκώς. Φωταΐφια, χοροί και γεύματα έπληρουν επί ημέρας τας Αθήνας, γράφει ο άρχαιολόγος Ρώσς στις αναμνήσεις του, και ο Βασιλεύς Λουδοβίκος έγένετο καθ' όλην την διαμονήν του εν Έλλάδι το κέντρον πάσης πολιτικής και κοινωνικής κινήσεως.

Στις 25 Ιανουαρίου του 1836, που ήταν η επέτειος της άφίξεως του Όθωνος στην Έλλάδα, ο Λουδοβίκος έβαλε το θεμέλιο

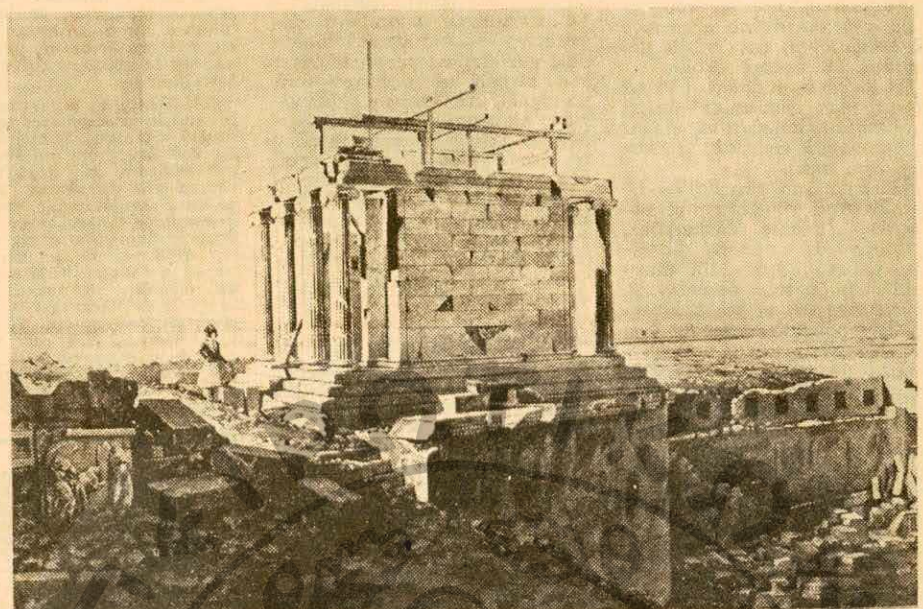
λίθου των άνακτόρων και δάνεισε από το άτομικό του ταμείο τα λεπτά για το χτίσιμο του παλατιού, που άποτελεί και σήμερα ένα από τα ωραιότερα κτίρια της Αθήνας, και το μεγαλύτερο σε όγκο. Στα Παλάτια Ανάκτορα — όπως λέγεται σήμερα το κτίριο — έμεινε όλο το διάστημα της βασιλείας του ο Όθων και ο Γεώργιος Α' και στεγάζεται τώρα σ' αυτά η Βουλή.

Στην επίσκεψη του Λουδοβίκου όφείλεται και το σημερινό δημοτικό νοσοκομείο της οδού Ακαδημίας. Ο φιλέλληνας βασιλιάς, μαζί με τις άλλες δωρεές που έκανε τότε, με την ευκαιρία της άφίξεώς του στην Έλλάδα, έδωσε και 65 χιλιάδες φούντες (επάνω από δύο χιλιάδες χρυσές λίρες) για να γίνει νοσοκομείο στην πρωτεύουσα.

Ο Λουδοβίκος έμεινε στην Έλλάδα τέσσερες μέρες. Ταξίδεψε στα έλληνικά νησιά και σε μερικές επαρχίες και όταν έφυγε, τον συνόδευσε δόκλος λαός ως τον Πειραιά, τον άποχαιρέτησε με ειλίκρινη συγκίνηση. Όταν το άγγλικό πλοίο «Μήδεια», με το όποιο ταξίδευε ο Λουδοβίκος, σαλπάρει από τον Πειραιά, ο φιλέλληνας βασιλιάς, όρθος στην πρύμνη του πλοίου, έκλαιγε σά μικρά παιδιά...

*

Στο διάστημα της παραμονής του Λουδοβίκου στην Έλλάδα, φαίνεται πως συζητήθηκε μεταξύ πατέρα και γιου ο γάμος του Όθωνα με την Άμαλία. Κανένας άλλος όμως δεν είχε λάβει γνώση για το σχεδιαζόμενο βασιλικό συνοικέσιο. Πατήρ και υίός, γράφει ο Κυριακίδης στην Ιστορία του, ως αν ήσαν άπλοοι γαιοκτήμονες της Έλλάδος, συνδιεσκέψαντο, άπεφάσισαν και έτέλεσαν γάμον, ούδεμίαν ποιησάμενοι ανακοίνωσιν προς οινούδηποτε των Έλλήνων πολιτικών περί των προθέσεων αυτών.



Η άνασφάλσις του Ναού της Άπτέρου Νίκης λίγο καιρό μετά την άφιξη του Όθωνος.

Τόση δε ήταν η άγνοια στους έπίσημους και στους ανεπίσημους κύκλους για το σκοπό που είχε ταξιδέψει στη Βαυαρία ο νεαρός Βασιλιάς, λίγους μήνες μετά την άναχώρησή του πατέρα του, ώστε όταν έγινε ο γάμος του στο Όλτενμπουργκ, την 10 Νοεμβρίου του 1836, τα αθηναϊκά φύλλα τον πληροφορήθηκαν και γράψαν την είδηση μόνο στις 18 Δεκεμβρίου. Δηλαδή, μετά ένα μήνα και όκτώ ημέρες άκριβώς. Από τις έφημερίδες τον έμαθε επίσης και η «Κυβέρνησις».

Η παράλειψη όμως αυτή δεν έμπόδισε τον αθηναϊκό λαό ν' αποβέση τους νεονύμφους, όταν φθασαν στην πρωτεύουσα στις 2 Φεβρουαρίου του 1837 και να γιορτάσει επί ημέρας το χαρμόσυνο γεγονός.

*

Στις γιορτές που είδε η ελληνική πρωτεύουσα στα πρώτα χρόνια της έλευθερίας της, εξαιρετική θέση πήρε η 25 Μαρτίου, όταν καθιερώθηκε για έθνική γιορτή το 1838. Γιορταστηκε με εξαίρετική λαμπρότητα και με ένθουσιασμό από τον αθηναϊκό λαό, που τον έκανε μεγαλύτερο ή παρουσία των αρχηγών της Έπαναστάσεως που ζούσαν ακόμα.

Από τότε πέρασε ένας αιώνας και πλέον. Η Αθήνα — το χωριό με τις 10 χιλιάδες κατοίκους — έγινε η σημερινή μεγαλόπολις, αλλά η 25 Μαρτίου εξακολουθεί να γιορτάζεται και σήμερα με τον ίδιο ένθουσιασμό και συγκίνηση όπως και την πρώτη φορά που καθιερώθηκε πριν από 116 χρόνια.

ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Συμπτώματα και θεραπεία της αλλεργίας της εποχής

Η Ιλαρά είναι αλλεργία μεταδοτική. Ανήκει στις εξανθηματικές νόσους και παρουσιάζεται συνήθως κατά επιδημίες. Οφείλεται και αυτή σε άγνωστο διηθητικό. Μεταδίδεται δε από τον πάσχοντα άνθρωπο, με την ομιλία, το βήχα και το φτέρνισμα, γιατί εκσπενδίζονται έτσι από το στόμα του σταγονίδια, τα οποία περιέχουν το μολυσματικό αίτιο της Ιλαράς. Επομένως, κάθε άλλος άνθρωπος που θα έρθει σ' επαφή με τον άρρωστο, θα μολυνθεί, αν δεν έχει αρρωστήσει άλλη φορά από Ιλαρά.

Από τη μέρα της μόλυνσής τους μέχρι τη μέρα που παρουσιάζεται η αλλεργία, περνάνε συνήθως από 9—14 μέρες. Ο άρρωστος μολύνει τους υγιείς από την πρώτη μέρα που θα εκδηλωθεί η αλλεργία μέχρι και 20 ημέρες ακόμη.

Η Ιλαρά προσβάλλει όλα τα άτομα, κάθε ηλικίας και φύλου, συνήθως ισόβια άνοσια, δηλαδή μια φορά αρρωσταίνει κανείς από αυτή.

Υστερα από πάροδο 9—14 ημερών από τη μέρα της μόλυνσής (στάδιο επώασης), η αλλεργία εισβάλλει με ρίγος, πυρετό 38,5 - 40, πονοκεφάλους, ζάλες, οφθαλμικές, αρθραλγίες και γενική εξάνθηση. Συγχρόνως ο άρρωστος έχει έρεθισμένα τα μάτια του, ένοχλείται με το πολύ φως, έχει άφθονα δάκρυα. Επίσης, παρουσιάζει καταρροϊκά φαινόμενα από το ρινοφάρυγγα, με μορφή ρινιτίδας (συναχί), άμυγδαλίτιδας ή φαρυγγίτιδας. Επίσης παρουσιάζει έρεθισμό του λάρυγγος, ώστε η φωνή του γίνεται κάπως βραχνή, έχει βήχα ξηρό και πολλές φορές έχει επίσης την εντύπωση ξένου σώματος στο λαιμό και το λάρυγγα. Μπορεί δε να έχει στένωσι της γλωττίδας με αποτέλεσμα την εμφάνιση δύσπνοιας.

Την 4η ημέρα από την αρχή της αλλεργίας, συνήθως, παρουσιάζεται το εξάνθημα της Ιλαράς, δηλαδή κηλίδες ροδόχρους (ρόζ), οι οποίες αρχίζουν πίσω από το αυτί, απλώνονται στο πρόσωπο και στο μέτωπο και κατόπιν και σ' όλο το σώμα.

Οι κηλίδες της Ιλαράς είναι μικρές, ενώ το δέρμα στη θέση τους είναι λίγο προσημένο. Μαζεύονται πολλές μαζί, χωρίζονται όμως μεταξύ τους από υγιές δέρμα και κατά την ψηλάφηση το δέρμα δίνει την εντύπωση βελουδίνου υφάσματος. Μόλις παρουσιασθεί το εξάνθημα, ο πυρετός και τα γενικά φαινόμενα υποχωρούν. Το εξάνθημα διαρκεί 4—5 ημέρες και αρχίζει να υποχωρεί στην αρχή από τις θέσεις του δέρματος που πρωτοεμφανίστηκε. Η υποχώρησι γίνεται ως εξής: το πρήξιμο της κηλίδας χάνε-

ται και το χρώμα της από ροζ γίνεται ώχρο, στο τέλος δε εξαφανίζεται τελείως και η κερατίνη στιβάς του δέρματος πέφτει (απολέπισης).

Ο άρρωστος τότε μπαίνει στην ανάρρωσι. Η Ιλαρά εξαντλεί πάρα πολύ τον οργανισμό και γι' αυτό εύκολα μπορεί να προσβληθεί από βρογχοπνευμονία, όξεια τραχειοβρογχίτιδα και τριχοειδή βρογχίτιδα, που είναι η περισσότερο επικίνδυνη επιπλοκή. Επίσης ως επιπλοκή της Ιλαράς, μπορεί να είναι η πλευρίτις, η μέση ωτίτις, ακόμη και η έγκεφαλίτις.

Θεραπεία: Κατάκλισις, διαίτα γαλακτώδης, άφθονα λευκά ποτά, πορτοκαλάδες, ξημογάδες. Φάρμακα: Αντιπυρετικά, ασπιρίνη, πυραμιδόνη, αντιπυρίνη, αντισηπτικά διαλύσεις για γαργαρισμούς, πλύσεις των ματιών με αφέψημα από χαμομήλι. Σε Ιλαρική λαρυγγίτιδα, εισπνοαί βάμματος ευκαλύπτου και βάμματος βενζόνης σε ζεστό νερό. Εντριβές του δέρματος με νερό Κολώνιας.

Σε εμφάνισι επιπλοκών στο θώρακα, δηλαδή σε βρογχοπνευμονία ή τριχοειδή βρογχίτιδα, ανάλογη θεραπευτική αγωγή, όπως γράψαμε στο άρθρο μας για τις μορφές της γρίπης.

Ως ειδική θεραπεία της Ιλαράς, συνιστάται η ένεσις ορού από τομου ανάρωντος από Ιλαρά, θεωρείται δε ότι η οροθεραπεία αυτή, όταν γίνη πριν εκδηλωθεί η αλλεργία, έχει προφυλακτικές ιδιότητες.

Προφύλαξι: Για να αποτραπή η μετάδοσι σε μεγάλη έκτασι της Ιλαράς, πρέπει να απομονώνεται ο άρρωστος. Όσοι δε την περιποιούνται, να έχουν αρωστήσει, ώστε να είναι άνοσοι. Η απομόνωσι του άρρωστου πρέπει να είναι επί 20 ημέρες από την εμφάνισι του εξανθήματος. Σε βρέφη ή σε έξησθενημένα άτομα, που θέλουμε να αποφυγούμε την εμφάνισι της αλλεργίας, κάνουμε προφυλακτικά ορό ανάρωντος ή, στην ανάγκη, και αίμα των γονέων του παιδιού. Φτάνει να είναι υγιές.

Ιατρός ΛΕΚ.

Ο φωτοχαστρογράφος

Οι Ρώσοι επιστήμονες κατασκεύασαν μια λιλιπούτεια συσκευή, που φωτογραφίζει το εσωτερικό του στομάχου.

Ο φωτοχαστρογράφος, όπως αποκαλείται η νέα συσκευή, μοιάζει σαν μικρό βελανιδι. Στα τοιχώματά του έχει έξη ζευγη φακών, που διευθύνονται προς όλες τις διευθύνσεις. Καθένας από αυτούς τους φακούς δεν είναι μεγαλύτερος από το κεφάλι μιας καρφίτσας. Ο φωτογραφικός θάλαμος είναι φτιαγμένος από καθαρό ασημί.

Η συσκευή αυτή, που τυλίγε-

ται μέσα σ' ένα λεπτότατο και διαφανέστατο στρώμα καουτσούκ, για να μην επηρεάζεται από τα γαστρικά υγρά και τις τροφές, εισάγεται με ειδικό σωλήνα μέσα στο στομάχι. Οι φωτογραφίες παίρνονται μέσα σ' ένα εκατοστόν του δευτερολέπτου. Μ' αυτό τον τρόπο επιτυγχάνονται εξη στερεοσκοπικές εικόνες των τοιχωμάτων του στομάχου.

Δυο ειδών αίμα

Οι επιστήμονες του κέντρου μεταγίσεως αίματος του Σέφελντ (Αγγλία) εξέπλησαν όχι λίγο ανακαλύπτοντας ότι μια υποφωφία αιμοδότης είχε αίμα που ανήκε σε δυο ομάδες: τα 61% των ερυθρών αιμοσφαιρίων της ανήκαν στην ομάδα Ο και τα υπόλοιπα 39% στην ομάδα Α.

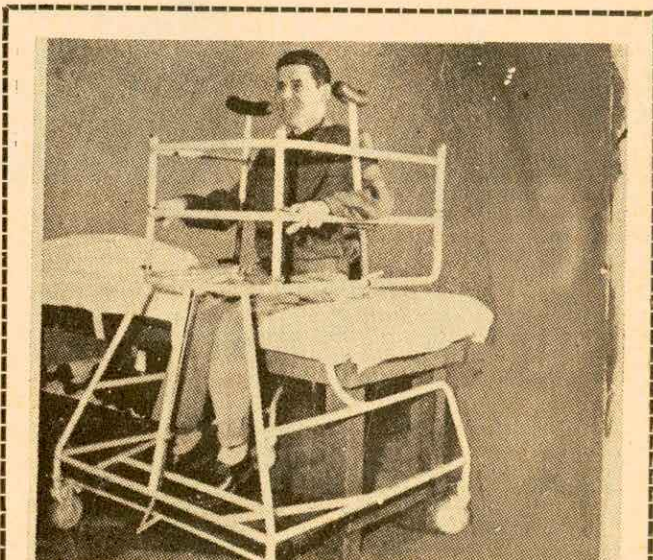
Η αιμοδότρια αυτή είχε ένα δίδυμο αδελφό, που είχε πεθάνει σε ηλικία τριών μηνών. Φαίνεται, λοιπόν, ότι τα δύο δίδυμα, που από την απομι του αίματος ανήκαν σε διαφορετική ομάδα το καθένα, ανήλλαξαν κατά την ενδομήτριο ζωή μερικά από τα ερυθρά αιμοσφαίρια των και έτσι το καθένα απ' αυτά απέκτησε αίμα που ανήκε σε δυο τύπους.

Παρόμοια ανταλλαγή είχε παρατηρηθεί και σε διάφορα ζώα. Άλλα το φαινόμενο αυτό για πρώτη φορά παρατηρείται σε άνθρωπο 5ν.

Νοσοκομείο για τις αλλεργικές παθήσεις

Το πρώτο νοσοκομείο για αλλεργικά νοσήματα ιδρύθηκε στο Έλσινκι της Φινλανδίας. Η ίδρυσι του οφείλεται σε μια γυναίκα, την δόκτορεσσα Ζαίνα Έρικσον - Λίρ.

Η αλλεργία, ως γνωστόν, είναι μια υπερευαισθησία του οργανισμού απέναντι ώρισμένων ουσιών που δεν έχουν συνήθως καμία επίδρασι στη μεγάλη πλειονότητα των ανθρώπων. Η προσπάθεια, λοιπόν, της Φινλανδής επιστήμονος αποβλέπει στο να δημιουργήση γύρω στους ασθενείς μια ατμόσφαιρα, από την οποίαν να λείπη ολόκληρη κάθε αιτία, που θα μπορούσε να προκαλέση αλλεργικές εκδηλώσεις ή να επιδεινώση τις υπάρχουσες. Το νοσοκομείο περιβάλλεται από ένα δάσος, όπου υπάρχουν μόνον πεύκα και σμηρούδες. Τα άνθη απαγορεύονται απολύτως. Οι νοσοκόμες δεν επιτρέπεται να βάζουν ούτε ρούζ,



ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΡΡΩΣΤΟΥΣ

Σ' ένα νοσοκομείο του Λόνγκ - Μπίτς της Καλιφορνίας, δοκιμάστηκε για πρώτη φορά η παρ' εμένη αυτή συσκευή, που θα διευκολύνει πολλούς άρρωστους ν' ανακτήσουν και πάλι σιγά - σιγά την χρήση των ποδιών τους. Η συσκευή αυτή, που κατασκευάστηκε από τον Νάθαν Χάκ, προορίζεται ιδίως για όσους έχουν προσβληθεί από πολιομυελίτιδα ή εκείνους που τραυματίστηκαν στα πόδια και αναγκάστηκαν να μείνουν πολύν καιρό στο κρεβάτι. Η χρήση του όμως γίνεται πάντοτε με την επίδεξι γιατρού.

ούτε άρρωστα. Κι' αυτή ακόμη ή πούδρα απαγορεύεται. Ειδικά μηχανήματα καθαρίζουν διαρκώς τους διαδρόμους και τα δωμάτια από τη σκόνη.

Οι άρρωστοι στο αεροπλάνο

Τα αεροπορικά ταξείδια δεν είναι βλαβερά για τη μεγάλη πλειονότητα των άρρωστων. Δεν συνιστούν όμως σ' όσους πάσχουν από σοβαρή αναίμια, αναπνευστικές ασθένειες ή καρδιακές παθήσεις. Επίσης στους έλκωσθεις, γιατί τα αέρια που γαστροεντερικά σωλήνας διαστέλλονται από την ελαττωμένη εξωτερική πίεσι και μπορεί τότε να προκαλέσουν διάρρηξι του έλκους.

Οι ασθματικοί μπορούν να ταξιδεύουν με αεροπλάνο, αλλά μόνον εφόσον δεν παθαίνουν πολύ συχνές κρίσεις. Τα βρέφη ανήκουν ταί πολύ καλά τα αεροπορικά ταξείδια και φαίνεται πως παθαίνουν λιγώτερο ναυτία από τους ενήλικους. Τέλος, δεν υπάρχει κανείς λόγος που ν' απαγορευή τα αεροπορικά ταξείδια στις εγκύους, ακόμη και ως τον τελευταίο μήνα της κύησης.

Πενικιλίνη απ' το στόμα

Η πενικιλίνη που χορηγείται από το στόμα, είναι εξ' ίσου αποτελεσματική στα παιδιά, είτε δίδεται κάθε 12 ώρες είτε κάθε 4, αρκεί μόνο να είναι ίδια ή ημερησια ποσότης της. Στα παιδιά που έγιναν τελευταίως χορηγήθηκε απ' ενός δόσις 300.000 μονάδων δυο φορές την ημέρα, κι' απ' έτερου μία αρχική δόσις 200.000 μονάδων κι' ύστερα 100.000 κάθε 4 ώρες. Και στις δυο λοιπόν περιπτώσεις, τα αποτελέσματα ήσαν τα ίδια.

Για το βήχα

Ένα καινούργιο φάρμακο για το βήχα φαίνεται διπλάσια αποτελεσματικό από την συνήθως χρησιμοποιούμενη θειική κοδεΐνη. Λέγεται εδουδερμωύχον δεξτρομετορφάν, βρίσκεται δε ακόμη στο στάδιο των δοκιμών. Χορηγείται σε δόσεις μισές από της κοδεΐνης και μαλακώνει πολύ το βήχα. Είναι δε πολύ πιο μικρές οι δυοάρστες παρενέργειες του (ναυτία, ζάλη, δυσκοιλιότης).

Οι φυσικές τροφές ΕΙΝΑΙ ΒΛΑΒΕΡΕΣ

Η άναμφισβήτητη υπεροχή των τεχνητών

Οι φυσικές τροφές θεωρούνται σήμερα πιο κατάλληλες για τον οργανισμό μας. Δεν θα είναι ίσως πολύ μακρινή ή μέρα, που ή ανθρώπινη θ' αναγκασθί ν' αντικαταστήσθι τις φυσικές τροφές με συνθετικές. Αυτό τουλάχιστον υποστηρίζουν σ' ένα τελευταίο βιβλίο τους δυο "Αγγλοι επιστήμονες, οι δόκτορες Γάκωδς Ράζιν και Μάξ "Ήτμαν.

Κατά τους δυο "Αγγλους επιστήμονες, ή προκατάληψι μας έναντι των συνθετικών τροφών είναι άδικαιολόγητη. Μεταξύ αυτών και των φυσικών δεν υπάρχει σχεδόν διαφορά. Γιατί κι' οι φυσικές τροφές δεν είναι τίποτε άλλο από χημικά μίγματα, που μας παρουσιάζονται με τη μοιά ή την άλλη μορφή. Οι φυσικές τροφές εξ' άλλου, δεν προορίζονται για μας και δεν είναι καθόλου... φυσικό να τις τρώμε. Οι πατάτες π. χ. έχουν την αποστολή από τη φύσι να τρέφουν το ίδιο το φυτό, το γάλα της αγελάδας να τρέφθι τα μικρά μωσαράκια κτλ.

Άλλα δεν είναι μόνον αυτά. Οι πρωτεΐνες που προέρχονται από το ζωικό και φυτικό βασίλειο είναι τόσο ξένες προς το σώμα μας, ώστε πρέπει ο οργανισμός μας να τις επεξεργασθί χημικά, για να μπορέσθι να τις ανασυνθέσθι κατόπιν και να τις κάψι ούσιες με τις δικές μας. Ο οργανισμός μας, όμως, θα κορυαζόταν πολύ λιγώτερον αν του παρέίχαμε μιά ώριμμένη ποσότητα από αμυνοξέα, που θα τα επεξεργαζόταν κατόπιν και θα τα μετέβαλλε σε χρήσιμες ούσιες.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε, εξ' άλλου, ότι οι καλούμενες φυσικές τροφές περιέχουν μεγάλη αναλογία από δηλητηριώδεις ούσιες, που είναι εξαιρετικά βλαβερές στον οργανισμό μας. Δηλητηριώδεις ούσιες περιέχουν π. χ. πολλά χορταρικά, όπως τα κουνιά ή τα κορυμολάχανα κτλ. Το σπυρί του σιταριού περιέχει ένα οξύ, που παρεμποδίζει την αφομοίωσι του σιδήρου και του ασβεστίου. Το άσπραδι του αυγού περιέχει ένα δηλητήριο που εξουδετερώνει τις βιταμίνες της κατηγορίας Β. Η βιταμίνη Β1, εξ' άλλου, καταστρέφεται από τα ένζυμα που βρίσκονται μέσα στα σταρείδια και τα ωμά ψάρια. Ο άνθρωπος γλυτώνει απ' αυτά τα δηλητήρια, μόνο και μόνο γιατί δεν κάνει κατάχρησι από τις τροφές που τα περιέχουν. Αυτό, όμως, δεν σημαίνει ότι δεν εισάγει συνεχώς δηλητήρια μέσα στον οργανισμό του. Ενώ με τεχνητές τροφές, κατάλληλα επεξεργασμένες, μπορούμε ν' αποφυγούμε την εισαγωγή στον οργανισμό μας τέτοιων δηλητηρίων.

Οι καλούμενες φυσικές τροφές, παρατηρούν οι δυο "Αγγλοι επιστήμονες, είναι στην πραγματικότητα ένα μίγμα από ούσιες εν μέρει απαραίτητες στη διατροφή μας, εν μέρει δυσκολοχώνευτες και εν μέρει βλαβερές. Κι' επί πλέον, οι τροφές που τρώμε τροποποιούνται με το ψήσιμο και τα κορυκώματα και χάνουν έτσι την

«φυσικότητά» τους. Στην πραγματικότητα, οι καλούμενες τροφές δεν είναι τίποτε άλλο από μιά πρώτη ύλη, που ο οργανισμός μας πρέπει να επεξεργασθί για ν' αντλήσθι απ' αυτήν τα στοιχεία που του χρειάζονται. Άλλα το ίδιο γίνεται και στα χημικά εργαστήρια. Κι' αυτά επεξεργάζονται πρώτες ύλες για να βγάλουν απ' αυτές χημικά προϊόντα.

Ένα παγωτό από σοκολάτα ή ένα πιατό τηγανητές πατάτες δεν βρίσκονται πάνω στα δέντρα, αλλά παρασκευάζονται από μας όπως κι' ένα χάπι. Άλλα ή συνδρομή του χημικού εργαστηρίου είναι επίσης απαραίτητη για τη διατήρησι πολλών φυσικών τροφών. Χωρίς αυτή τη συνδρομή δεν μπορούμε να έχουμε το γάλα μέσα σε σφραγισμένα μπουκάλια, ούτε το γυμνό της τομάτας μέσα σε δοχεία. Ο ούρανισμός μας δεν εκδηλώνει την παραμικρή αντίδρασι έμπρός σ' αυτούς τους συνδυασμούς.

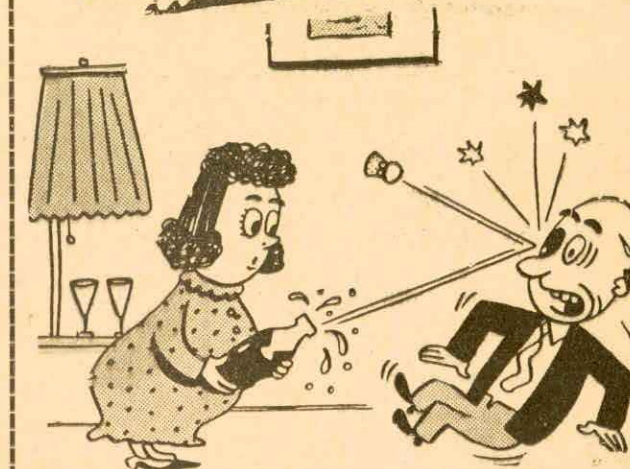
Εναντίον των συνθετικών τροφών διατυπώνεται, όμως, μιά άλλη παρατήρησις. Οι πολέμιοι των παρατηρούν ότι δεν ξέρουμε όλες τις ούσιες που είναι απαραίτητες στον οργανισμό μας. Άποκλείοντας, λοιπόν, τις φυσικές τροφές, στερούμεθα από στοιχεία που μας είναι άγνωστα και που για το λόγο αυτό δεν μας είναι δυνατόν ν' αναπαράγουμε στο χημικό εργαστήριο. Άλλα αυτός ο ισχυρισμός ισχύει τόσον για τις συνθετικές τροφές όσον και για τις φυσικές. Κι' άλλωστε, δεν πρόκειται να περάσουμε από τις φυσικές τροφές στις συνθετικές απότομα. Αυτό το πέραςμα θα γίνη βαθμιαία έπειτα από προσεκτική έπιλογή και μακρά πειράματα. Και έτσι θα κατορθωθί ή επάρκεια των τεχνητών τροφών σε στοιχεία απαραίτητα για τον οργανισμό μας.

Απομένει μιά τελευταία παρατήρησι: ή ειδική γεύσι που έχουν οι τροφές. Ο ούρανισμός μας είναι συννησιμένος σε ώρισμένες γευστικές εντυπώσεις. Και το ίδιο συμβαίνει με την όσφρησι μας. Άλλα ή χημική επιστήμη κατορθώσθι σήμερα ν' αναπαράγθι τεχνητά μεγάλο αριθμό από ούσιες που έχουν αυτή τη γεύσι ή εκείνο το άρωμα. Κι' άλλωστε αυτές τις ούσιες τις εισάγουμε ήδη στον οργανισμό μας με τα φρούτα και τα λαχανικά που τρώμε.

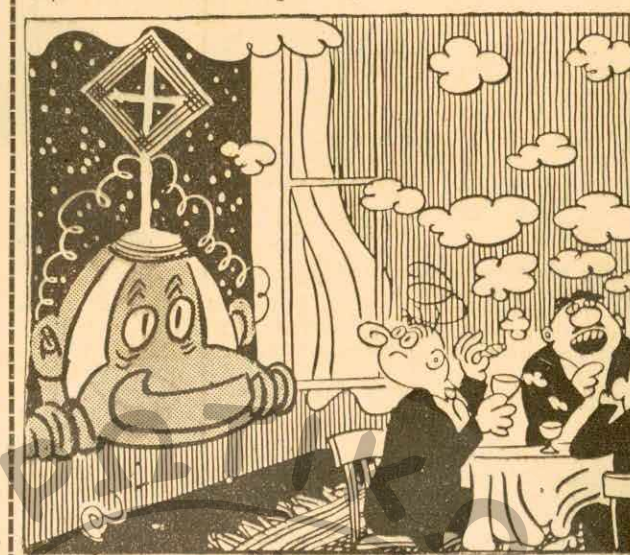
Πολλά απ' αυτά, όπως τα μήλα, τα πορτοκάλια κτλ, περιέχουν ούσιες που εισάγονται στο έδαφος μαζί με τα λιπάσματα και που ο σκόπός τους είναι να καλυτερεύσουν τη γεύσι και το άρωμα των καρπών που θα παραχθούν.

Άλλα πρέπει να ίκανοποιηθί και ή όρασις. Μας είναι ευχάριστο να βλέπουμε ένα ώροσι μπιφτέκι ή ένα παστίτσιο κτλ. Δεν υπάρχει, όμως, κανείς λόγος να τρεφώμεθα με χαπάκια. Η χημεία είναι σε θέση σήμερα να παρασκευάσθι τροφές που θα έχουν το ίδιο χρώμα και το ίδιο σχήμα με τις φυσικές. Οι τεχνητές αυτές τροφές θα έχουν ένα σπουδαίοςτα το πλεονέκτημα συγκοινωνούν με τις φυσικές: δεν θα περιέχουν βλαβερές ούσιες. Πράγμα που θα μας προστατεύη από πολλούς κινδύνους και ιδίως από πολλές χρόνιες δηλητηριάσεις που οφείλονται στις φυσικές τροφές.

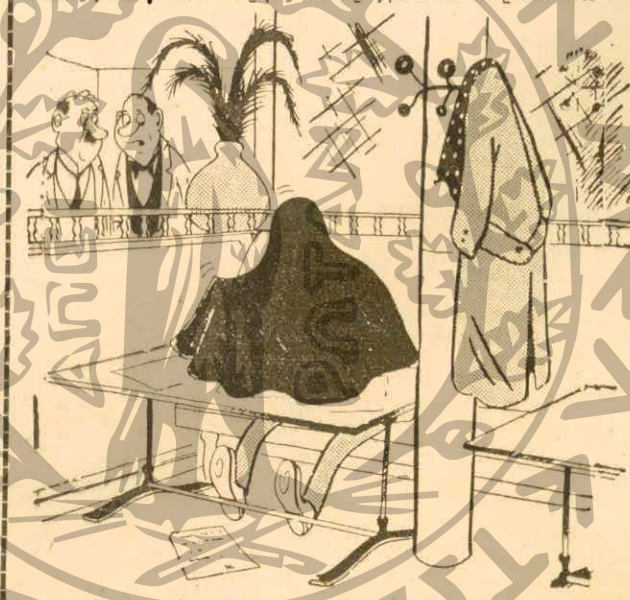
Τελωτοθεραπεία



— Πάρε πιά να παραπονιέσαι, Γιώργο. Σου πήρα τη σαμπάνια που τόσο σ' αρέσει!...



— Σας διαβεβαιώ πως ο καινούργιος χρόνος θα μās αποδείξι πως, στον "Αση ζουν πραγματικά άνθρωποι!...



— Γράφει ένα ανώνυμο γράμμα!...



«Αν υπήρχαν ψεύτικα!...»

— «Η γυναίκα μου ήθελε να της χαρίσω στα γενέθλιά της ένα αυτοκίνητο.
— Και της το πήρες;
— Όχι. Της αγόρασα ένα κολλίε από μαργαριτάρια.
— Μά γιατί, αφού προτιμούσε αυτοκίνητο;
— Γιατί... δεν υπάρχουν ακόμη αυτοκίνητα ψεύτικα! *

— «Η μητέρα στο γυιοκά της, που τον πιάνει να καπνίζει;
— Ξέρεις πού πάνε τα μικρά παιδιά, όταν καπνίζουν τσιγάρο;
— Ναι, μαμά. Στη σοφίτα! *

— «Ο γιατρός στον πελάτη του;
— Πού πονάς, φίλε μου;
— Παντού, γιατρέ μου. Φοβάμαι πως θα πεθάνω!
— «Αν είν' έτσι όπως το λές, κανόνισε σαν τίμιος άνθρωπος τους λογαριασμούς σου!... *

— Μπαμπά, τί θα πηθευρά;
— Δεν σου έχω πη να μη λές... κακά λόγια; *

— Γιατρέ μου, ο μακαρίτης ο άντρας μου παρουσιάζεται κάθε νύχτα στον ύπνο μου και με τρομάζει. Τί πρέπει να κάνω;
— Νά του πητέ πως μου χρωστάει ακόμα 500 χιλιάδες από επισκέψεις μου... *

— Το γάμο παίρνω, γιατρέ μου, τα φάρμακα που μου όρισατε. Δεν θα γιατρευτώ, μου φαίνεται...
— Θα γιατρευθείτε. Είχα κάποτε κι' εγώ την ίδια ασθένεια με σας, κι' έγινα καλά.
— Ναι, αλλά έσείς είχατε άλλο γιατρό! *

— Το γκαρσόνι: «Έχει τίποτε ο κύριος; Είναι αδιάθετος;
— Ο πελάτης: Όχι. Με κάνει να μελαγχολώ μιά σκέψη...
— Το γκαρσόνι: Ποιά σκέψη, κύριε;
— Ο πελάτης: Πώς δεν θα μπορέσω ίσως ποτέ να φτάσω τα χρόνια αυτής της κόττας που μου σεργιάνισε! *

— «Ο κλητήρας του γραφείου, στην κυρία που ζητάει να δει τον προϊστάμενό του:
— Λυπάμαι, αλλά ο κ. διευθυντής δεν δέχεται κανένα.
— Μά εγώ είμαι η γυναίκα του!...
— Μπα, το ίδιο λένε όλες!... Συνήθισα πια να τ' ακούω... *

— «Αν δεν κάνω λάθος, η γυναίκα σου είχε σπουδάσει χημεία.
— Ακριδώς.
— Τώρα δεν ασχολείται πια καθόλου με πειράματα;
— Καί βέβαια! Κάνει κάθε τόσο από ένα... Νά, χτές μετέβαλε ένα κομμάτι ψητό σέ... κάρβουνο! *

— Σ' ένα ατελιέ ζωγραφικής:
— Μά γιατί έσείς οι ζωγράφοι ζωγραφίζετε τις γυναίκες γυμνές;
— Γιατί δεν θα προφταίναμε να ζωγραφίσουμε ως το τέλος ένα φόρεμά τους, πριν περάσει η μόδα του! *

— «Εκείνη: Με μεγάλη μου χαρά θα συμμερισθώ τις θλίψεις σου.
— Εκείνος: Μά δεν έχω θλίψεις.
— Εκείνη: Θα έχω... όταν παντρευτούμε! *



— Διάβασε, Καίτη μου, πως θα έχουμε εφέτος πολύ δυνατό χειμώνα!...



«Ο άσωτος γιός.



— Μια χαρά δουλεύει η καινούργια ηλεκτρική σκούπα μας, Κώστα!

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Απαντήσεις επιστολών

Απόστολον Δελακοβίαν, Μελεούρινην, Αυστραλία: Ευχαριστώ. Θα ήθελα μόνο να μου στείλετε τη διεύθυνσί του ώστε να επικοινωνήσω απ' ευθείας μαζί του. Γεώργιον Δημητριάδην και Κυριάκον Ποταμιάνον, Καναδών: Το πρόσωπο αυτό δεν έπαιξε κανένα ρόλο στο διάστημα της κατοχής. Ούτε καλό, ούτε κακό. Ήταν απλώς παρατηρητής της καταστάσεως. Ίωάννην Βενιζέλον, Μαρία Σιγάλα, Ευαγγελίαν Δεμερτζή και Αντώνιον Νισάκην, Κάιρον: Γράμματα σαν τα δικά σας με συγκινούν πάντοτε. Παρακαλώ να μεταβιβάσετε τις ευχαριστίες του «Θησαυρού» στους Έλληνες της περιοχής σας. Κ. Αβραμίδην, Καστοριάν: Ίσως έχετε δίκιο. Πάντως θα εξακριβώσω και θα σας απαντήσω ταχυδρομικώς, αν μου στείλετε τη διεύθυνσί σας. Θ. Παπουτσάνην, Κύπρον: Από την Αθήνα πέρασε το Μάρτιο του 1942 κι' έμεινε ως τον Αύγουστο του ίδιου χρόνου. Κατόπιν έφυγε για την Αίγυπτο. Δεν γνωρίζω περισσότερα. Μ. Αποστολίδην, Πάτρας: Έγραψα δύο φορές και δεν πρόκειται να επανέλθω. Το θέμα εξαντλήθηκε πια. Ηλίας Αραβαντινόν, Πάτρας: Υπήρχαν πολλά είδη εκρηκτικών. Η «χελώννα» ήταν μαγνητική βόμβα, που τη μεταχειρίζονταν κυρίως για να συμπατάρουν τα καράβια του έχθρου. Π. Στυλιανάκον, Γούβιον: Δεν μπορώ να έχω παράπονο με τους συμπατριώτες σας. Μου γράφουν πάρα πολύ συχνά και τους ευχαριστώ. Ι. Μαργαρίτην, Ένταβθα: Δεν έχει πια σημασία. Η υπόθεσι έχει λήξει πρό πολλού. Λουκάν Μαυριδίου, Κων/πολιν: Ίσως. Προς το παρόν όμως άδυνατο. Αργότερα θα προσπαθήσω να σας ευχαριστήσω. Αθηνάια, Ένταβθα: Φαίει ασφαλώς το ψευδώνυμό σας. Θ. Καστρινώτην, Πάρον: Πολλές φορές έχω γράψει για τους κομάντος των νησιών του Αιγαίου. Η ιστορία τους είναι άτελειστη. Β. Κυριακούλου, Μεσολόγγι: Τέτοια λάθη συνέβησαν πολλά. Αλλά στον πόλεμο όλα συγχωρούνται. Θεοδόσιον, Νικκόλαον, Μαβρόν και Τάκη Σαραντάρη: Θα συνεχιστούν. Η διεύθυνσι του «Θησαυρού» σας ευχαριστεί για τα καλά σας λόγια. Το ίδιο κι' εγώ. Σ. Λεοντίδην, Ένταβθα: Όλοι τα ίδια λένε. Ποιος σας έδωσε όμως τις «περιέργες» αυτές πληροφορίες; Ο «Θησαυρός» δεν κάνει πολιτική. Μ. Περίδην, Λευκάδα: Το ρεπορτάζ που μου προτείνετε θ' άρχισα μόλις τελειώσουν οι «Κατάσκοποι». Αν θέλετε όμως, στείλτε μου το ημερολόγιό σας. Θα σας το επιστρέψω πολύ γρήγορα. Ι. Δεγγερην, Ένταβθα: Για το ζήτημα που μου γράφετε ν' απευθυνθήτε στη διεύθυνσι του «Θησαυρού». Δ. Θεοδωρόπουλον, Κόρινθον: Τα στοιχεία που μου στείλατε έντελώς άσημαντα. Άλλωστε για το θέμα αυτό έχω ξαναγράψει. Β. Μάρκου, Κάιρον: Σας έχω απαντήσει δύο φορές από τη στήλη αυτή, έφ' όσον δεν μου στείλατε τη διεύθυνσί σας, όπως και στο τελευταίο σας γράμμα. Δεν φταίω εγώ, λοιπόν. Εύθυμιον, Γεωργιάδην: Αμφισβητώ. Βεβαίως. Τα περιμένα ευχαριστώ. Στην περιφέρειά σας έθρωσε ο Βρετανός ταγματάρχης Τζέφρεϋ Γκόρντον Κρήντ. Στ. Ραφαήλ, Θεσ/νικην: Ποτέ δεν ξεχνώ. Ίσως ν' άργώ μόνο λίγο, αλλά σ' αυτό δεν φταίω εγώ. Είναι τόσα πολλά τα γράμματα που παίρνω κι' ο χώρος τόσο μικρός. Τουλία Βισθάρδη, Ένταβθα: Το γράμμα σας να το στείλετε απ' ευθείας στην αγγλική προεδρία. Η μεσολάθεσι μου δεν θα ώφελήσει τίποτε. Λυπούμαι. Μ. Τζαννήν, Χίον. Ο Ντόν Στοι ήταν άρχηγός λίγο διάστημα της Βοετανικής Αποστολής, στην περιφέρεια Αττικοβοιωτίας. Δεν ξέρω αν πέρασε ποτέ από το νησι σας. Άλλά μάλλον όχι. Μ. Πανταζούλου, Βιέννη: Κάτι τέτοιο συνέβη τον Αύγουστο του 1943, όχι όμως στη Θεσσαλονίκη αλλά στη Λάρισα. Μά γράφετε στο υπουργείο Εσωτερικών, ίσως να ξέρουν την υπόθεσι. Δ. Γιάκον και Ι. Σκαλιώρην, Αλεξανδρείαν: Όσα μου γράφετε μου είναι τελείως άγνωστα. Γράψτε μου τα ονόματα των Άγγλων και ίσως κάτι να γίνη. Περιμένω. Γ. Οικονομόπουλον, Κοροθίνην: Δυστυχώς οι περισσότεροι απ' αυτούς ζούν και βασίλευουν. Τι μπορούμε να πούμε εμείς; Γ. Σπάγγον, Ένταβθα: Σε κάθε έκτελεσι σχεδόν υπήρχε κι' ένας Ιερέας που κοινοδούσε προηγούμενως τους μελλοθάνατους. Για το ενδιαφέρον σας χιλιά ευχαριστώ. Σ. Αλεξανδρίδην, Μαρούσι: Όλ' αυτά που μου γράφετε τα γνωρίζω αρκετά. Πάντως ευχαριστώ θα δεχθώ τα στοιχεία σας για το αουταρχτικό ιστορικό της σειράς μου. Αλμύλιον, Εφ. αξίωμ. 207 Τ. Π.: Διάβασα με προσοχή τα δύο διηγήματά σας και βρήκα πως έχετε ταλέντο. Οι «Κατάσκοποι» όμως δεν είναι «φανταστικά» αφηγήματα. Λυπούμαι λοιπόν που δεν μπορώ να σας ευχαριστήσω με τη δημοσίευσί τους. Ι. Β. Ι.

Μαρτίν Καρόλ





Η «ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ»

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΕΚΕΙΝΟΣ — ΕΚΕΙΝΗ: "Ένα ρομαντικό ζευγάρι... πριν από πέντε χρόνια που ήταν ακόμη άρραβωνιασμένοι."

ΣΚΗΝΗ 1η

(Μεσημέρι. Στη φωλιτσα τους.)

ΕΚΕΙΝΗ (διαβάζει δακρυσμένη μία «μικρή άγγελια»): Ζητείται νέα δεσποινίς ή κυρία, μορφωμένη, εμφάνισιμος, ικανή ν' αναλάβει καθήκοντα ιδιαίτερα γραμματέως γνωστού δικηγόρου. Πληροφορίες: τηλεφώνουν 399.888. (Ξεσπάει). "Α! Τόν παλιάνθρωπο! Τόν μουντάρη!"

ΕΚΕΙΝΟΣ (μπαινοντας): Καλημέρα, άγαπη μου!

ΕΚΕΙΝΗ (ειρωνικά): Καλώς τόν «γνωστό δικηγόρο»!

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαστισμένος): Δεν σε καταλαβαίνω.

ΕΚΕΙΝΗ (πετώντας του την εφημερίδα): Όριστε για να με καταλάβεις!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά τι έπαθες πάλι;

ΕΚΕΙΝΗ: Τι έννοιες μ' αυτό το «πάλι»; Μήπως ότι σου δημιουργώ τακτικά σκηνές;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Για όνομα του Θεού! "Οχι τακτικά! Άλλα κάθε... δεκάξη ώρες!"

ΕΚΕΙΝΗ: "Αμ" δεν τάζε-ρα να σ' άφινω ν' αλωνίζεις και να μη μιλάω!"

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τι είδους αλώνισμα κάνω;

ΕΚΕΙΝΗ: "Οχι αλώνισμα! Άλωνίσματα!"

ΕΚΕΙΝΟΣ: Για πές μου ένα.

ΕΚΕΙΝΗ: Νά! Τό τελευταίο! Τι θέλεις, κύριε, την ιδιαίτερα γραμματέα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά... οι άνάγκες του γραφείου...

ΕΚΕΙΝΗ: Μπα! "Όστε το γραφείο έχει ανάγκη από νέα και εμφανίσιμη δεσποινίδα ή κυρία;"

ΕΚΕΙΝΟΣ: Φυσικά.

ΕΚΕΙΝΗ: Και γιατί δεν έχει ανάγκη από νέο κύριο;

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Όχι ουρνού!"

ΕΚΕΙΝΗ: Κάνεις λάθος!

"Εσύ έχεις όρεξη για τσαπατσουλές και τσιλιπουρδισματα!"

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δηλαδή τί θέλεις να γίνω; "Όταν λείπω από το γραφείο, να μην υπάρχει ένας άνθρωπος να δώσει μία πληροφορία, να δεχθεί μία παραγγελία..."

ΕΚΕΙΝΗ (τόν διακόπτει): Και γιατί αυτός ο τόσο χρήσιμος και απαραίτητος άνθρωπος να είναι γυναίκα κι' όχι άντρας;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί οι γυναίκες είναι καταλληλότερες γι' αυτές τις δουλειές! "Έχουν περισσότερη τάξη!"

ΕΚΕΙΝΗ: "Όστε σώνεις και καλά, χρειάζεσαι μία γυναίκα για ιδιαίτερη γραμ-

ματέα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μάλιστα.

ΕΚΕΙΝΗ: Τότε... θάρρω εγώ!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πώς;

ΕΚΕΙΝΗ: Είπα: θάρρω εγώ! Πρώτον, έχω τὰ προσόντα. Δεύτερον, έφ' όσον είμαι γυναίκα σου, θά μπο- ρήσ νά μούχης άπόλυτη έμ- πιστοσύνη. Καί, τρίτον, θά- χης οίκονομία, γιατί, φυσι- κά, δεν πρόκειται νά σου ζητήσω μισθό!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καί τὸ σπίτι;

ΕΚΕΙΝΗ: Δική μου δου- λειά και τὸ σπίτι. Άλλωστε είμαι αρκετά νέα ακόμη γιά νά βγάζω πέρα και τὸ σπι- τι και τὸ γραφείο!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πολύ καλά. Τὸ σκεπτόμαστε και άποφα- σίζουμε.

ΕΚΕΙΝΗ: Για τ' άποφα- σισμένα μιλάς; "Άπ' αύριο τὸ πρωί, έγκαθίσταμαι στὸ γραφείο σου!"

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στὸ δικηγορικὸ γρα- φείο.)

ΕΚΕΙΝΟΣ (μπαινοντας φουργιάζοντας): Μὲ ζήτησε κα- νείς;

ΕΚΕΙΝΗ (διστάζοντας): Τὸ πλῆξίμὸ της): Ναι, μία κυρία.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί κυρία;

ΕΚΕΙΝΗ: Τί κυρία; Κυ- ρία!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν σου εἶπε τ' όνομά της;

ΕΚΕΙΝΗ: Πώς! Μοῦ τὸ εἶπε, ἀλλά τὸ ξεχάσα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν τὸ ση- μείωνες, καὶ μὲν;

ΕΚΕΙΝΗ: Καλὰ ντέ! Δεν χάλασε ὁ κόσμος γιά τ' ό- νομα μίας κυρίας!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά τί κυρία ἦταν αὐτή;

ΕΚΕΙΝΗ: Νά σου πῶ... Φαινότανε τριάντα μέχρι τριάντα δύο ἐτῶν. Άσφαλῶς, ὅμως, θά τάχη περάσει τὰ σαράντα και κάτι μὲ κρέ- μες, κάτι μὲ πολὺ βάψιμο, κάτι μὲ ινστιτούτα καλλο- νίας, κατ'άφευε νά κρύβη με- ρικά χρόνια. Φορούσε ἕνα μπλέ παλτό, ὅπωςδήποτε προπέραινο μὲ πολὺ κλὰς και τεράστιους γιακάδες. Αἶσχος σχέδιο δηλαδή. Οἱ κάλτσες της δεν πρέπει νά κάνουν περισσότερο ἀπὸ τρι- άντα πέντε χιλιάδες. "Άπὸ τὴν ἀριστερὴ μάλιστα εἶχε φύγει ἕνας πόντος και τὸν εἶχε πιήσει μὲ πράσινο σα- ποῦνι. "Όσο γιά τὴν ιούαν- τα της, μὴν τὰ ρωτᾷς..."

ΕΚΕΙΝΟΣ: Φτάνει! Φτά- νει! Κατάλαβα!

ΕΚΕΙΝΗ: Τί κατάλαβες;

Ποιά ἦταν αὐτή ἡ κυρία;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καί αὐτὸ και πόλλο αὐτὸ και τὸν χαρ-

τοφύλακά του και φεύγει).

ΣΚΗΝΗ 3η

(Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἐπο- μένης. Στὸ ἴδιο «ντεκόρ»).

ΕΚΕΙΝΗ (τηλεφωνεῖ):

Πὼς εἶπατε; Ξαναπέστε μου παρακαλῶ τὸ ὄνομά σας, γιατί δεν άκουσα καλά.

Πὼς; "Ο κύριος Ξελιγωμε- νίδης;"

"Α! μήπως εἰσάστε σεις πού έχετε ἐκεῖνη τὴ χα- ριτωμένη κορούλα πού έκο- ψε τελευταίως τὰ μαλλιά της και τῆς πάνε τρέλλα;

Πὼς; Τὰ ἔδωψε κιόλας;

(Μπαίνει ΕΚΕΙΝΟΣ και παρακολουθεῖ ἐμβρόντητος τὸ τηλεφώνημα): "Α! δεν έ- κανε καθόλου καλά νά τὰ βάψω. Εἶχανε τόσο ὠραῖο καστανὸ χρώμα. Τὸ μόνο πού χρειαζότανε ἴσως, ἦταν ν' ἀλλάξη χτένισμα. Εἶναι στρογγυλοπρόσωπη και θά τῆς πηγαῖνη ἡ χωρίστρα στὴ μέση. Τὸ ἴδιο ἔκανε και μιά φίλη μου και σας βεβαιῶνω πὼς δεν μετανόησε καθό- λου. "Άλλωστε, δεν πρέπει νά ξεχνᾷμε ὅτι γιά μιά γυ- ναίκα, τὸ χτένισμα..." (μὲ ἡ- λίσια έκφρασι): "Εκλείσει τὸ τηλέφωνο!"

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σίγουρα, θά τρέξη γιά καλμό!

ΕΚΕΙΝΗ: Μμμμ! 'Εξυ- πνάδες!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Φάνηκε ἡ κυ- ρία Ταμπουρούλου;

ΕΚΕΙΝΗ: Ναι, ἦρθε.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἶχε κανένα νεώτερο;

ΕΚΕΙΝΗ: Ναι, πολλά. Πρώτα-πρώτα ἡ μοδίστρα τῆς χάλασε τὴν καινούργια της τουαλέττα, πού τὴν έ- τοίμαζε γιά τὰ γενέθλια τῆς κόρης της, ἡ ὁποία, σὲ πέν- τε μέρες, κλείνει — τὸ χρυ- σό μου! — τὰ δέκα ἐπτά. Κι' ἔτσι ἡ μαμὰ βγαίνει τριάντα τριῶν, γιατί βλέπεις μικροπαντρεύτηκε ἡ καὶ με- νοῦλα! Καλέ, δὲ γελάς;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γελάω, λέει; Ξεκαρδίζομαι στὰ γέλια!

Κι' ὅχι τόσο γιά τὰ εὐθὺμα πού μοῦ εἶπες, ἀλλά γιά τὴ σκέπτομαι τὰ λεπτά πού θά βγάζουμε μόλις σκαρώσω τὴ νέα δουλειά πού μοῦ ἐνέ- πνευσες.

ΕΚΕΙΝΗ: Δηλαδή; Τί δουλεῖ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νά, ἕνα συν- δασμὸ Γραφείου Πληροφο- ριῶν και Ληξιαρχείου! Εἶσαι γεννημένη γιά ν' ἀναλάβης τὴ διεύθυνσί!...

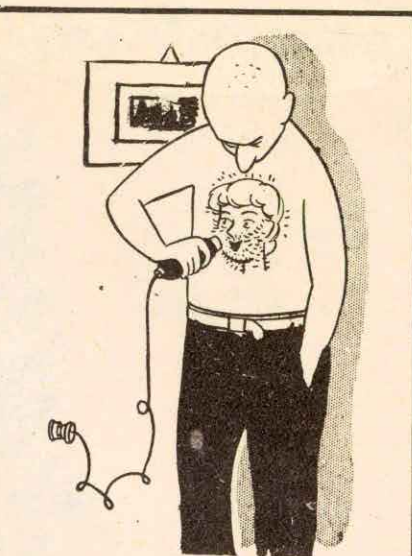
(Αὐτῶνα).

Γ. ΓΙΑΝ.—

Σοφὸς Δικαστῆς!...

Σὲ μιά αἴθουσα δικα- στηρίου, στὴν πόλι τοῦ ἱέ- ξας, ἐπικρατοῦσε μεγάλη φα- σαρία στὸ ἀκροατήριο. "Η συνεδρίαση εἶχε ἀρχίσει ἀπὸ τὸ πρωί. Εἶχαν ἐκδικαστῇ πολλές ὑποθέσεις, πλησίαζε μεσημέρι, ἀλλά τὸ κακὸ ἀ- νάμεσα στους ἀκροατὰς εἶ- χε παραγίνει. "Όλοι συζη- τοῦσαν και γελούσαν, πρά- γμα πού εἶχε ἐκνευρίσει πολ- ῶν τὸν πρόεδρο τοῦ δικαστη- ρίου. Τέλος δεν κρατήθηκε και μὲ θυμὸ φώναξε στους ταραξίες:

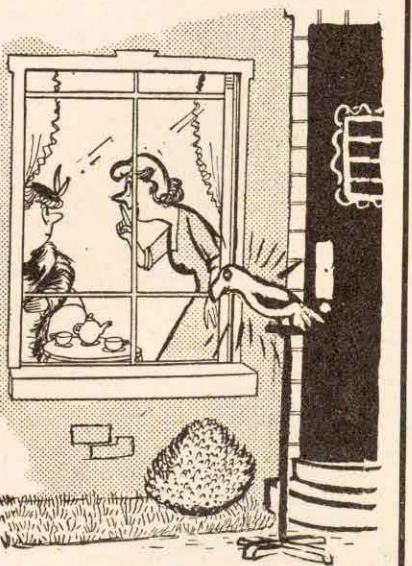
— Σιωπή! 'Εκδικάσαμε και βγάλαμε ἀπόφασι γιά δέκα δικές ἀπὸ τὸ πρωί, χωρίς νά μπορέσουμε ν' ἀ- κούσουμε οὔτε λέξι ἀπὸ τίς καταθέσεις τῶν διαδίκων!...



Χωρίς λόγια.



— Μπα!... Καινούργιο ταγιέρ ράβει ἡ κυρία Κοιλαρίδου!...



— Καί τώρα πού ἔβγαλα ἔξω τὸν παπαγάλο, θά σοῦ ἐμπιστευθῶ ἕνα μεγάλο μυστικό!...

Θ. ΔΡΑΚΟΥ



Τὰ θύματα

ΤΗΣ ΝΤΑΜΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΒΑΛΕ

Τὸ παιγνίδι τοῦ Διαβόλου

ΕΔΩ και λίγον καιρὸ πέθανε φυματικὸς στὴ «Σωτηρία» ἕνας ἀπὸ τους μεγαλύ- τερους και τους πιὸ διάσημους καρτο- παίκτες τῆς Ἀθῆνας. Πάμπτηχος, ἄρρω- στος, βασανισμένος, χωρὶς ἕνα φίλο, χω- ρὶς ἕνα ἄνθρωπο κοντά του στὶς τελευταίες του στιγμές, ἐκλείσει τὰ μάτια του σάν κο- λασμένος.

Κι' ἀλήθεια, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δεν ἦ- ταν δυνατό νά εἶχε καλύτερη τύχη, γι- ατί εἶχε «κάψει» κόσμο και κόμο, όταν ζού- σε. Εἶχε κλείσει πολλά σπιτία κι' εἶχε κα- καταστρέψει σκληρά και ἀσπλαχνα πολ- λούς νοικοκύρηδες!

"Επὶ πολλά χρόνια ζούσε σάν ἐφιόλτης μέσα στὴν νυχτερινὴ Ἀθήνα. Γύριζε σάν τὸν διάβολο ἀπὸ κέντρο σὲ κέντρο, ἀπὸ συντροφιά σὲ συντροφιά γιά νά καταφέρν νά παρασύρῃ ἄνθρώπους στὸ καρτοπαί- γνιο, νά βρῇ ὁλοένα καινούργια θύματα τῆς τράπουλας.

Στὴν Ἀστυνομία ἦταν πασίγνωστος, γι- ατί ἦταν φημισμένος «τρατάρης». "Ήθερε νά στήνῃ τὴν ρουλέττα σὲ διάφορα σπι- τία στὰ περὶχωρα τῆς Ἀθῆνας και νά ὀ- δηγῇ ὡς ἐκεῖ τους ἀφελείς γιά νά τους «παράσῃ» οἱ φίλοι του. Ποτέ δεν ἔκανε δεύτερο παιγνίδι στὸ ἴδιο σπιτί. "Ετοῖ ἡ Ἀστυνομία ἦταν διαρκῶς σὲ κίνησι, γιά νά τὸν παρακολουθεῖ, νά μὴ χάνῃ τὰ ἱ- χνη του.

"Ο ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ψηλός, λε- πτός, χλωμός σάν φάντασμα και κουτσαί- νε ἀπὸ τὸ δεξιὸ πόδι. Στρεφζόταν πάντα σ' ἕνα λεπτὸ μαῦρο μπαστούνι κι' εἶχε τὸ παρουσιαστικὸ ἕνός βασανισμένου ἀνθρώ- που. Μιλοῦσε ἄρεμα, μὲ πειστικότητα και κατώρθωνε νά γεγελάῃ και τὸν πιὸ ἐξυ- πνο συνομιλητὴ του.

"Εκεῖνο, ὥστόσο, πού ἔκανε ἐντύπωσι σ' όσους τὸν γνώριζαν γιά πρώτη φορὰ ἦταν ἕνα ἀνθρώπινο δόντι, πού ἦταν δε- μένο μὲ χρυσάφι και περασμένο στὴν κα- δένα τοῦ ρολογιοῦ του. Πάντα δέ, όταν καθόταν στὸ τραπέζι γιά νά παίξῃ καρτιά, θά ἐπιπανε γιά νά τὸ καιδέψῃ μὲ τὰ δά- χτυλά του αὐτὸ τὸ δόντι. "Ήταν τὸ γού- ρι του!

Και τί γούρι! Πρὶν πολλά χρόνια, μιά νύχτα Ἀναστάσεως, τὸ εἶχε κλέψει ἀ- πὸ τὸ νεκροταφεῖο. Ἡ μακάβρια αὐτὴ ἱ- στορία εἶναι τόσο ἐκπληκτικὴ, πού φαίνε- ται ἀπίστευτη. Κι' ὥστόσο εἶναι ἀληθινὴ μέχρι κεραίας. Ἀλλ' αὐτὴ τὴν ξέρουν καλά πολλοὶ ἀπὸ τους μανιώδεις καρτοπαίκτες τῆς Ἀθῆνας...

"Ο ἄνθρωπος αὐτὸς λοιπὸν πρὶν ἀπὸ δέ- κα περίπου χρόνια τὸ εἶχε στρώσει στὸ καρτί, σὲ μιά λέσχη πού ὑπῆρχε τότε στὴν πλατεία τῆς Ὁμονοίας. "Επαίξε δυὸ ἡ- μερὸνυχτα μὲ μιά γερὴ συντροφιά, ἐνῶ ἡ εἰσοδος τῆς Λέσχης ἦταν κλειστὴ και νόμιζε κανεὶς ὅτι δεν λειτουργοῦσε τὸ καρτοπαίγνιο. Τὸ καρτί εἶχε ἀρχίσει ἀπὸ τὴν Μεγάλῃ Πέμπτῃ τὸ βράδυ και τὸ Με- γάλῳ Σάββατο συνεχίζόταν πάντα ζωηρὰ και μὲ πείσμα! Οἱ καρτοπαίχτες ἔτρωγαν διάφορα φαγητά πού τους ἔφερναν οἱ ἄν- θρωποι τοῦ σπιτιοῦ, ἔπιναν συνεχῶς καφέ-

δες και κάπνιζαν τὸ ἕνα τοιγάρο ἔπειτα ἀπὸ τ' ἄλλο. Μὲ κόκκινα μάτια ἀπὸ τὸ ξε- νύχτι, κατάχλωμοι και κουρασμένοι ἐπαί- ζαν, ἐπαίζαν ἀδιάκοπα, βυθισμένοι στὸ φο- βερὸ πάθος τους.

"Ο ἄνθρωπός μας ὅσο εἶχε φοδερὴ γκίνια. Ἐκανε διαρκῶς ὅ,τι καρτί κι' ἂν ἐπιανε στὰ χέρια του.

Ξαφνικά ὅμως, μιά σκέφι τὸν ἔκανε ν' ἀλλάξῃ ὄψι.

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε στὴ συντροφιά του. "Εγὼ πρέπει νά λείψω λίγο... Εἶναι ἀνάγκη νά πάω κάπου...

—Θά πᾶς νά κάνῃς Ἀνάστασι στὸ σπι- τι σου; τὸν ρώτησαν εἰρηνικά οἱ ἄλλοι συμπαίχτες του.

— Ἀστεῖεῦστε! Πρὶν εἶναι ὅμως νά πάω κά- που, ὁπωδήποτε!

Και σάν ὑπνωτισμὸς βγῆκε ἀπὸ τὴ λέ- σχη, μῆκε σ' ἕνα ὑποκίνητο και εἶπε στὸν σωφὲρ:

— Γρήγορα, πῆγαι με στὸ Πρῶτο Νε- κροταφεῖο!

"Όταν ἔφτασε ἐκεῖ, ἦταν πιά μεσάνυχ- τα. "Όλη ἡ Ἀθήνα ἀντηκοῦσε ἀπὸ τίς χαρμόσυνες κωδωνοκρουσίες τῆς Ἀνα- στάσεως. Κι' ὁ κόσμος μὲ ἀναμμένα κε- ριά, γύριζε στὸ σπιτί του...

Στὸ νεκροταφεῖο δεν φαίνόταν κανένα φύλακα. "Ο καρτοπαίκτης πήδησε τὸν τοῖχο και τράβηξε κατ' εὐθείαν γιά τὸ ὀ- στεοφυλακίο. Ἐκεῖ, πρὶν ἀπὸ λίγους μῆ- νες, ἡ μητέρα του, πού εἶχε ξεθάψει τὸν πατέρα του, εἶχε φυλάξει μὲ σεβασμὸ σ' ἕνα κασσονάκι τὰ κόκκαλά του. "Ήταν κι' αὐτὸς μαζί τῆς ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα και εἶ- χε ὅθ πού τὸ εἶχαν φυλάξει. Ἀναψε με- ρικά σπύρια και τὸ βρῆκε, γιατί διάβασε εὐκόλα τ' όνομα. Τὸ ἀνοῖξε λοιπὸν, ἔκω- σε μέσα τὸ χέρι του, ἔθγαλε τὸ κρανί- οῦ τοῦ πατέρα του και μὲ ἀφάνταστη ψυχραι- μία τοῦ ἀπέσπασε μὲ δύναμι ἕνα δόντι. Ἐπειτα, ἔφυγε γρήγορα ἀπὸ τὸ νεκρο- ταφεῖο και σὲ λίγο ἦταν πάλι καθισμένος στὸ πράσινο τραπέζι. Φαίνόταν ἐνθουσια- σμένος!

—Συλῶθητε! φώναζε στους φίλους του. "Όλα γιά ὅλα!...

Κι' ἔκανε μάρκες ὅλα τὰ λεπτά του.

"Όπως ἔλεγε ὁ ἴδιος ἀργότερα, ὁ διά-βολος τὸν βοήθησε ἐκεῖνη τὴ νύχτα νά κερδίῃ. Κι' ἀπὸ τότε κέρδιζε διαρκῶς ὅπου κι' ἂν ἐπαίξε! "Ετσι κρέμασε τὸ δόντι τοῦ πατέρα του στὴν ἀλυσίδα τοῦ ρολογιοῦ του γιατί νόμιζε ὅτι τοῦ ἔφερ- νε γούρι... Μά ὅσα λεπτά κι' ἂν κέρδιζε δεν τὰ χαίροταν. Θά ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἦταν καταραμένα!

Χίλια βάσανα τὸν τσάκισαν. Τὸ κορμί του ἔλυωνε ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια. Καί πέ- θανε ὁλομόναχος κι' ἀπορός γιατί κι' αὐ- τὸς ὁ διάβολος τὸν εἶχε φοδερὴ και τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει!

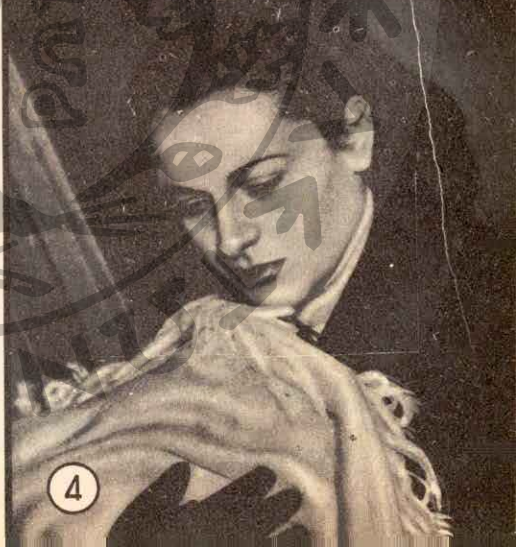
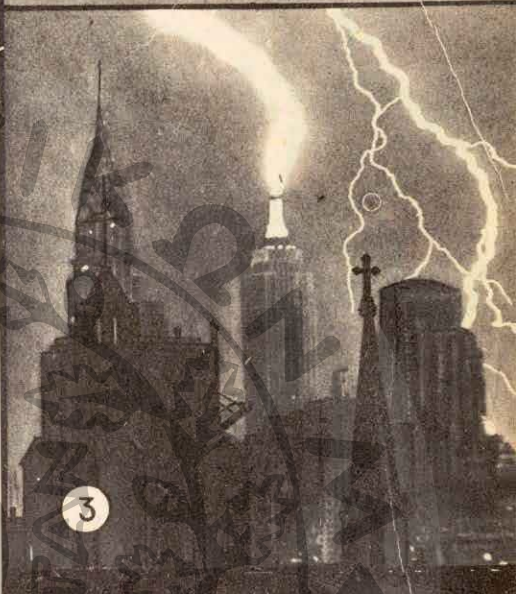
Θ. ΔΡΑΚΟΣ

1 Ἡ πρὶγκήπισσα Ἀσράφ τῆς Περσίας, δι- δυμῇ ἀδελφῇ τοῦ Σάχη, ἀφιέρωνε ὅλη τὴ δραστηριότητά της στὴν κοινωνικὴ πρό- νοια και τὴ μέριμνα ὑπὲρ τοῦ παιδιοῦ. Στὴν Τεχεράνη ἔχει ἰδρύσει πολλές σχολές μετα- ξὺ τῶν ὁποίων και μιά «Καλῶν Τεχνῶν» γιά παιδιὰ μὲ ταλέντο. Ἀνωτέρω ἡ πρὶγκήπισσα παρακολουθεῖ ἕνα μαθητὴ τῆς σχολῆς αὐτῆς, πού ζωγραφίζει τὸ πορτραῖτό της.

2 Ἡ κερὴ τοῦ Βρεταννοῦ πρωθυπουργοῦ, Σάρα Τσῶρτσιλ γυρίζει τώρα στὴν Ἀ- μερικὴ ἕνα φίλμ μὲ τὸν γνωστὸ ἡθοποιὸ τοῦ κινηματογράφου Φρέντ Ἀσταρ. Τὸ γεγονός αὐτὸ τῆς ἔδωσε πολλὴ δημοτικότητα και οἱ ἀμερικανικὲς ἐφημερίδες δημοσιεύουν συχνά φωτογραφίες της. Ἡ πιὸ χαρακτηριστικὴ φωτογραφία τῆς Σάρας εἶναι αὐτὴ πού δη- μοσιεύουμε. Κρατᾷ στὰ χέρια της τὸ ἀ- γαπημένο σκυλάκι της, στὸ ὁποῖο ἔδωσε τὸ παράξενο ὄνομα: «Ἀναπνήσκαμε μὲ τὴν πρώτη μαςιά!»

3 Κατὰ τὸ 1953 63 κερανοὶ ἔπεσαν στὸ ἐπιπλοτερο χτῖριο τοῦ κόσμου, τὸν οὐρα- νοξύστη «Εμπάιρ Στέιτ Μπιλντινγκ», πού ἔ- χει ὕψος 380 μέτρα. 15 ἔπεσαν κατὰ τὴ δι- ἄρκεια μίας και μόνῃς θύελλας. Τὴ φωτο- γραφία αὐτῇ, στὴν ὁποία φαίνεται νά πε- φτῇ ἕνας κερανοὸς στὴν κορυφὴ τοῦ οὐρανο- ξύστου, τὴν πήρε ὁ Ἀμερικανὸς Βίνφιλντ Νέϋ, ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ του, πού βρίσκεται στὸ 14ο ὄροφο μίας πολυκατοικίας τῆς 57ης ὁδοῦ.

4 Ἡ Ἰταλίδα Ἀλμπίνα Καμπλε, πού τὸν περασμένο Μάιο πυροβόλησε οὐδ' φορές τὸν μνηστήρα της, πού τὴν εἶχε ἐγκαταλεί- πει και πού ἀποπειρώθηκε κατόπιν ν' αὐτο- κτονήσῃ, συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν ἀμνη- στευθέντων φυλακισμένων ἐπ' εὐκαιρία τῶν ἐορτῶν. Ἡ Ἀλμπίνα κατὰ τὴν παραμονὴ τῆς στῆ φυλακῆ ἔφερε στὸν κόσμο τὸ παιδί, πού περιέμενε και πού ὑπῆρχε ἡ ἀφορμὴ τῆς ἀποπειρᾶς της νά σκοτώσῃ τὸ μνηστήρα της μὲ μιά νά σκοτώθῃ κι' αὐτὴ.





κυρία του πώς τόχε δαγκώσει κάποιος μεγάλος σκύλος...
Ο Άγγελος τὸ σκότωσε. Ἡ σκέψη τὴν πῶς τὸ τρομερὸ μικρόβιο βρισκόταν μέσα στοῦ σώμα του, ἔτοιμο νὰ ἐκδηλωθῇ, τὸν ἀναστάτῳ! Θάφευγε τ' ἄλλο πρωτὶ, ἀμέσως, γιὰ τὴν πόλιν, γιὰ ν' ἀρχίσῃ θεραπεία.

Μὰ, τὸ ἴδιο βράδυ, παρουσίασε τὰ πρῶτα ὑποπτα σημάδια τῆς ἀρρώστιας: μιά περιέργη ἀδιαθεσία, μελαγχολία, δυνατό πονοκέφαλο, φαγούρα στὴν πληγὴ τοῦ χεριοῦ του... Ἡ μητέρα του θέλησε νὰ τὸν περιποιηθῇ ἡ ἴδια.

Ἐξω, εἶχε ξεσπάσει μπόρα φοβερή, βροχή, ἀστραπόβροντα... Ὡστόσο, ἡ Λίτσα βγήκε ἀπ' τὸ σπίτι, γιὰ νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴν σημαία. Ἐλπίζε νὰ τὴ δῇ ὁ γιατρός, στὸ φῶς τῶν ἀστραπῶν, καὶ νάρθῃ... Γιὰ νὰ κάνῃ τί; Ἦξερε, καταλάβαινε ἡ Λίτσα πὼς τίποτε πιά δὲν μποροῦσε νὰ σώσῃ τὸν Ἄγγελο. Μὰ δὲν ἤθελε νὰ διώδῃ ἀπ' τὴν ψυχὴ τῆς τὴν ἐλπίδα...

Ἡ αὐγὴ τοὺς βρῆκε ὅλους ξυπνητοὺς, τσακισμένους ἀπ' τὸ ξενύχτι. Ἡ βροχὴ ἐπέφτε πάντα, ἀσταμάτητη. Τὰ μονοπάτια τοῦ βουνοῦ ἦσαν ἐντελῶς ἀδιάβατα.

Ο Ἄγγελος δέχτηκε νὰ πέσῃ στὸ κρεβάτι. Ὑπόφερε πολὺ, τὰ μάτια του γυάλιζαν παράξενα.

Ὅσο περνοῦσε ἡ μέρα, τὸ δηλητήριο τοῦ τρόμου στάλαζε μέσα τὶς ψυχές!

— Νοιώθω σὰν νὰ μοῦ σφίγγῃ τὸ λαιμὸ μιά τανάλια... εἶπε βραχνά ὁ Ἄγγελος. Καταλαβαίνω, εἶν' ἡ ἀρρώστια! Μοῦ ἐκδηλώθηκε γρήγορα... Μὰ γιατί δὲν εἶν' ἐδῶ οἱ ἀδελφές μου; Μὲ φοβούνται; Γιατί;...

Ἡ Λίτσα βγήκε, πατώντας στὰ νύχια, καὶ χτύπησε τὴν κλειδωμένη πόρτα τῶν δυὸ κοριτσιῶν. Μὰ ἡ Σοφία κι' ἡ Ἐλένη δὲν ἐννοοῦσαν νὰ βγοῦν...

Ὅταν τὴν εἶδε νὰ γυρίζῃ μόνη τῆς, ὁ Ἄγγελος ξεφώνισε:

— Φοβούνται... μὴ τίς δαγκάσω!... σὰν σκύλος!... Ὁχι, ὀχι, ἔχω μόνο μιά νευρική ἐξαψί... Πρέπει νὰ μὲ ἡσυχάσουν... Μὴ μ' ἀφίνετε μόνο...

Ἐτρεψε σύγκορμος.

— Πῶς νὰ φέρω τὰ κορίτσια, εἶπε ἡ μητέρα του, κατάχλωμη.

Ο Ἄγγελος τὴν κύτταξε μὲ μάτια βολὰ.

«Καὶ σύ φεύγεις, μαμά; φοβάσαι, λοιπόν, καὶ σύ;» θέλησε νὰ πῇ.

Μὰ σάπασε... Ἡ Λίτσα πῆγε κοντά του, εὐτυχισμένη γιὰ τὴν ἐπιτέλους μόνη μαζί του.

— Ὁ φόβος σὲ κάνει ἐτσι, ἀγάπη μου, τοῦ ψιθύρισε. Ἴσως νὰ μὴν ἦταν λυσσασμένο τὸ σκυλάκι. Ἴσως νὰ γελαστήκαμε στὰ συμπτώματα...

— Ἦταν... τὸ ξέρω!... καὶ νοιώθω πὼς εἶμαι κι' ἐγώ! φώναξε ὁ Ἄγγελος. Θάρρη ἡ στιγμή πού θὰ μ' ἀφήστε ὅλοι, θὰ μὲ κλειδώσετε στὴν κάμαρά μου... Δὲν θὰ μοῦ μένῃ τότε παρά νὰ σκοτωθῶ!

Κουταμάρες! εἶπε χαμογελώντας ἡ Λίτσα.

Ἐσκυψε πάνω του, τὸν χάιδεψε καὶ πρόσθεσε:

— Ἐτοίμασα τὸ ἀδιάδροχο καὶ τίς μπότες σου. Δὲν βρέχει πιά. Μποροῦμε νὰ ξεκινήσουμε γιὰ τὴν πόλιν...

— Ὅλα εἶν' ἀνώφελα πιά... τραύλισε ἐκεῖνος, νικημένος ἀπ' τὸν τρόμο.

Μὰ ὀχι, ὀχι! ἐπέμεινε ἡ Λίτσα.

Ἐπνίξε τὸ φόβο τῆς κι' ἀκούμπησε μὲ ἡρωισμό τὰ χεῖλη τῆς στὸ καυτὸ στόμα τοῦ Ἀγγέλου. Μὲ τὸ φιλὶ αὐτό, κινδύνευε σοβαρὰ νὰ κολλήσῃ τῇ φριχτῇ ἀρρώστια! Μὰ ἔπρεπε ν' ἀνακουφίσῃ τὸν Ἄγγελο, νὰ τὸν κάνῃ νὰ πιστέψῃ, ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερον καιρὸ, πὼς δὲν εἶχε τίποτα...

Ἐκεῖνος τὴν κύτταξε, σαστισμένος. Ὑστερα χαμογέλασε. Ἡρέμησε τὸ πρόσωπό του κι' ἡ καρδιά του. Εἶχε σχεδὸν πεισθῇ τὴν πῶς θὰ γλύτωνε, πὼς δὲν παρουσίαζε ἀκόμα τ' ἀληθινὰ συμπτώματα τῆς ἀρρώστιας.

— Τί καλὴ πού εἶσαι! τῆς ψιθύρισε μὲ συγκίνησι καὶ τὴν ἀγκάλιασε. Ἄν δὲν σ' εἶχα κοντά μου!...

Ντύθηκε καὶ ξεκίνησε, μαζί τῆς. Πῆραν τὸ μονοπάτι, βουτώντας στὴ λάσπη.

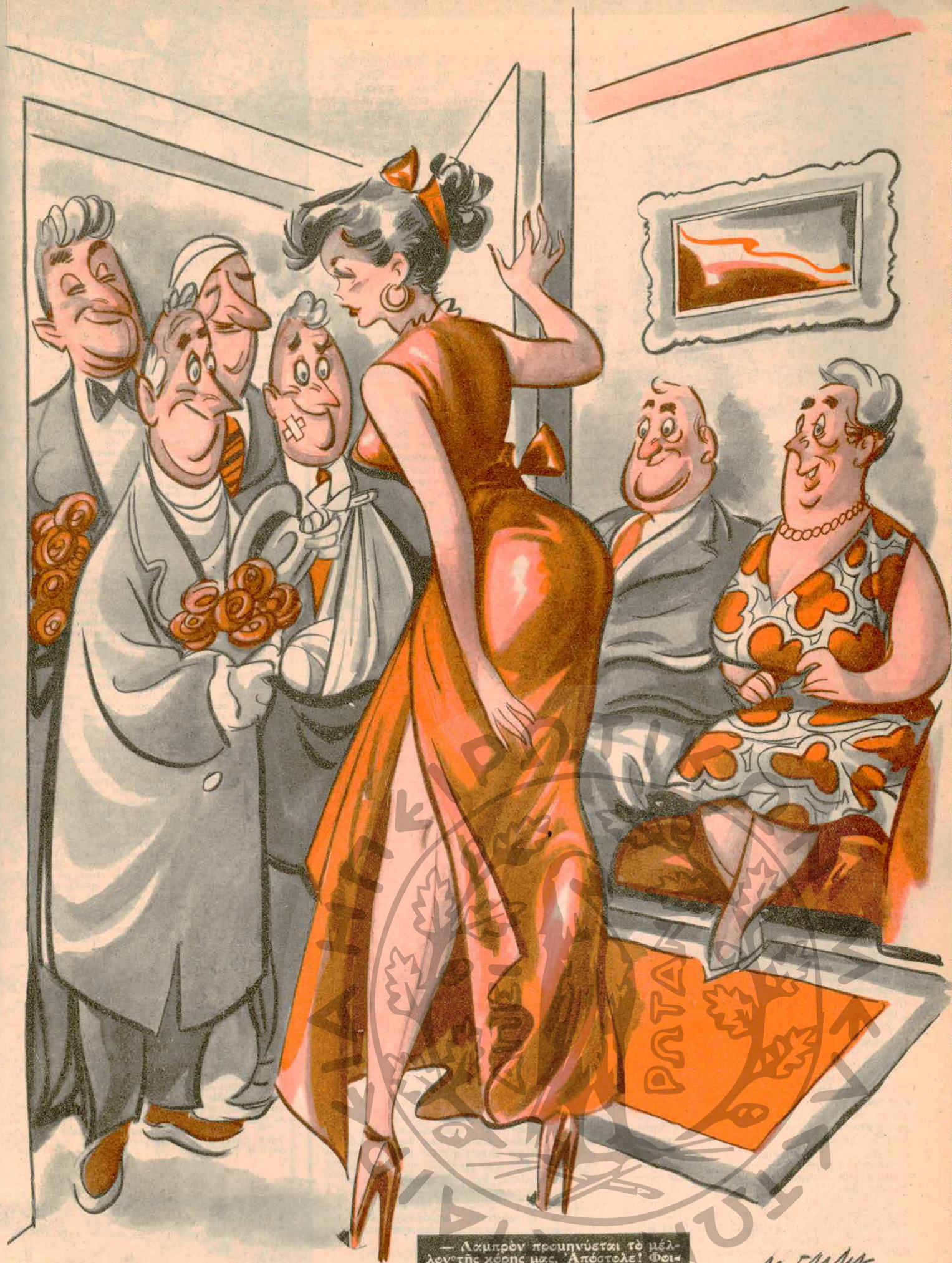
Δίνε μου τὸ χέρι σου, στὰ δύσκολα σημεῖα... τὸν παρακάλεσε ἡ Λίτσα, γιὰ νὰ δείξῃ πὼς εἶχε δῆθεν αὐτὴ ἀνάγκη γιὰ βοήθεια, περισσότερο ἀπὸ κείνον.

— Νοιώθω πολὺ καλύτερα τὸν ἑαυτὸ μου, τῆς εἶπε ὁ νέος. Τὸ φιλὶ σου μοῦκανε καλὸ... Ὅα φτάσω στὴν πόλιν ἐγκαίρως γιὰ τὴν θεραπεία... Ὅα μένουμε μαζί, δὲν θὰ χωρίσουμε ποτέ... Ἐκτὸς κι' ἂν πεθάνω... Μὰ δὲν τὸ πιστεύω αὐτό... Ὅπωςδήποτε θὰ παντρευτοῦμε, αὔριο κιόλας. Θέλω νὰ ἐξασφαλίσω τὸ μέλλον σου!...

Ἡ Λίτσα σάπαινε, γιὰ νὰ μὴν ξεσπάσῃ σ' ἀναφυλλιά. Ἐβλεπε πὼς τὰ μάτια του εἶχαν κοκκινίσει κιόλας καὶ δὲν μποροῦσαν πιά νὰ τὴν κυττάξουν γλυκά. Μὰ, κάθε φορὰ πού ἐκεῖνος κάρφωνε τὴν ματιὰ του ἀνίσχυα στὸ πρόσωπό τῆς, γιὰ νὰ διαβάσῃ τὴν ἀλήθεια, αὐτὴ ἐσκυβε πρὸς τὸ μέρος του καί, μὲ ταπεινὸ κι' ὑπέροχο ἡρωισμό, τοῦ πρόσφερε τὰ τρυφερώτερα φιλιὰ τῆς...

Ὅταν ἔφτασαν στὴν πόλιν, οἱ γιατροὶ δὲν μπόρεσαν νὰ σώσουν τὸν Ἄγγελο. Πέθανε μ' ἓνα μαρτυρικὸ θάνατο. Ὅσο γιὰ τὴν Λίτσα, ἡ ἐγκαίρην θεραπεία τὴν ἔσωσε. Μὰ ἔμεινε δυστυχισμένη σ' ὅλη τὴν ζωὴ, γιὰτὶ εἶχε χάσει τὴν ἀγάπὴ τῆς...

ΒΕΡΦΕΡΟΣ



— Λοιπόν προηνύεται τὸ μέλλον τῆς κόρης μας. Απάστε! Φοιτήτρια εἶναι ἀκόμα καὶ κύττα τί πελατεία μαζεύεται!...

Μ. ΓΑΛΛΙΑΣ

Βλ. 53

Τὸ ἄσπρο σπιτάκι ἦταν χωμένο ἀνάμεσα στὰ δέντρα, σὰν νάπαιζε κρυφτούλι μὲ τὰ σύννεφα τ' οὐρανοῦ. Ἐκεῖ εἶχε πάει ὁ Ἄγγελος τῇ Λίτσα, τῇ λεπτοκαμωμένη κοπελίτσα μὲ τὸ χλωμὸ προσωπάκι. Τ' ὄνειρο τῆς Λίτσας ἦταν νὰ ζῇσθ διαρκῶς δίπλα του. Μὰ οἱ δικοί του δὲν τοῦ ἐπέτρεπαν νὰ πάρῃ στὸ σπίτι του ἓνα φτωχὸ κορίτσι τοῦ λαοῦ. Κι' ὁ νέος δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς ἐπιβληθῇ.

Ἀντίθετα, ἡ Λίτσα δὲν ἐδίστασε στιγμή ν' ἀφίση πατέρα καὶ μάννα καὶ νὰ ἐγκατασταθῇ μὲ τὸν ἀγαπημένο τῆς στὸ σπιτάκι τοῦ βουνοῦ, ποῦχε διαλέξει ἐκεῖνος γιὰ ἐρωτικὴ φωλιὰ τους.

Βρισκόταν ἔξω ἀπ' τὸν κόσμον αὐτὸ τὸ σπίτι... τόσο ἀπομονωμένο καὶ μακρινό, ὥστε, δταν ἀρρώστανε κανεὶς στὸ γειτονικὸ χωριουδάκι, οἱ χωρικοὶ σήκωναν μιά σημαία στὸ ψηλότερο κτίριο. Ὁ γιατρός τὴν ἐβλεπε τότε ἀπ' τὸν κάμπο καὶ καταλάβαινε πὼς ἔπρεπε νὰ ξεκινήσῃ μὲ τὸ μουλάρι του γιὰ τὸ χωριό.

Ποῖος θὰ ξετρύπωνε ἐκεῖ πάνω τοὺς δυὸ ἐρωτευμένους;... Κι' ὁμως, μετὰ τρεῖς μῆνες, ἔφτασε ἡ μητέρα τοῦ Ἀγγέλου, μαζί μὲ τίς ἀδελφές του, τὴ Σοφία καὶ τὴν Ἐλένη, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ κατορθώσῃ νὰ τὸν πάρῃ μαζί τῆς.

Προσπάθησε νὰ τοῦ δώσῃ νὰ καταλάβῃ πὼς ἔπρεπε πιά νὰ γυρίσῃ σπίτι τους. Ἡ Λίτσα ἔμεινε παράμερα καὶ σάπαινε. Ὅα τῆς ξανάπαιρναν τὸν Ἄγγελο γιὰ πάντα ἴσως!

Ὅα μένῃς σ' ἓνα μικρὸ διαμέρισμα καὶ θάρχωμαι συχνὰ νὰ σὲ βρίσκω! τῆς ὑποσχέθηκε ἐκεῖνος, κάποια στιγμή πούμειναν μόνοι.

Μὰ σὲ λίγο, ἡ Λίτσα ἄκουσε τὴν μητέρα του νὰ τοῦ λέη: Ὅα δοῦμε πὼς θὰ καταφέρουμε ἀργότερα νὰ τὴ διώξουμε ὁλωςδιόλου.

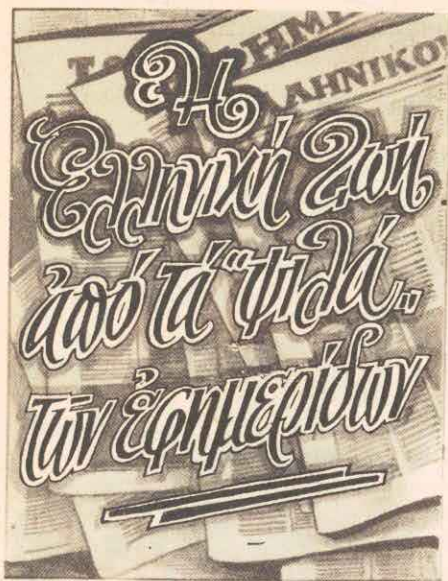
Εἶναι πολὺ νωρὶς νὰ μιλάμε γι' αὐτό, ἀπάντησε ἐκεῖνος μ' ἀχνωμὴ φωνή. Κι' ὕστερα, ἡ Λίτσα μ' ἀγαπάει... Αὐτὸ μόνο! Τίποτ' ἄλλο...

Ἡ νέα ἀνέθηκε τρεκλίζοντας στὴν κάμαρά τῆς, ἔπεσε στὸ κρεβάτι τῆς καὶ ξέσπασε σὲ σπαραχτικὸς λυγμούς...

Ἡ μητέρα κι' οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἀγγέλου θάφευγαν σὲ δυὸ βδομάδες, μιά μέρα μόνο πρὶν ἀπὸ κείνον. Ἦθελαν νὰ μέινουν μαζί του στὸ μεταξύ, ἀπὸ φόβο μὴ τὸν μεταπέισθ πάλιν ἡ Λίτσα.

Ἐνα πρωτὶ, τὸ σκυλάκι τῆς Σοφίας, δάγκασε τὸν Ἄγγελο στὸ χέρι. Ἐκεῖνος δὲν ἔδωσε σημασία. Μὰ, σὲ μερικές μέρες, τὸ σκυλὶ παρουσίασε φανερά συμπτώματα λυσσας! Τότε μόνο θυμήθηκε ἡ

— Ὅλα εἶναι ἀνώφελα πιά!... τραύλισε ὁ Ἄγγελος, νικημένος ἀπὸ τὸν τρόμο...



Μεγάλα και μικρά προβλήματα

Ησαν, λοιπόν, όπως είπαμε σε προηγούμενο σημείωμα, πολλά και διάφορα τα προβλήματα που απασχολούσαν τους 'Αθηναίους κατά τα δύο αγωνιστικά χρόνια 1824 και 1825. Μεγάλα και μικρά. Η εφημερίδα της εποχής μας δίνει μια άσπρη ιδέα. 'Ο κόσμος είχε, βέβαια, τη σκέψη του συγκεντρωμένη βασικά στον πόλεμο της 'Ανεξαρτησίας. Δεν ήταν δυνατόν όμως να αποξενωθεί από τις διάφορες άλλες εκδηλώσεις της ζωής. Δεν ήταν μικρά τα προβλήματα του έπιστιμισμού. 'Αλλά και των επιδημιών, που κάθε τόσο έκαναν την εμφάνισή τους. Κάπου-κάπου συνέβαινε κανένα δυστύχημα. 'Η εφημερίς το ανέγραφε μετά μερικές... εβδομάδες στα «φίλας».

Η 28η Μαΐου 1824, δεν είχε, φαίνεται, να παρουσιάσει τίποτε το αξιόλογο για τους 'Αθηναίους. 'Συγχία, τάσις και άσφαλεια. Γράφει η 'Εφημερίς των 'Αθηνών: «'Εδώ εξακολουθεί άκρα ήσυχία, ύστερα από εκείνην την άπερασμένην τρικυμίαν και πολλοί είναι τις ιδέας, ότι δεν θα πατήση έφετος τουρκικό αλόγου πέταλο τούτους γούς τόπους».

Όμως, κατά τις αρχές Δεκεμβρίου, φθάει μια ενδιαφέρουσα είδησις από την 'Υδρα. Κάνει το γύρο της πόλεως και καταλήγει στις στήλες της εφημερίδας, η οποία και τη δημοσιεύει λακωνικά στο φύλλο της 10ης Δεκεμβρίου:

«'Υδρα, 5 Δεκεμβρίου: Μανθάνομεν από γράμματα της 'Επιτροπής εις 'Αγγλίαν, ότι οι 'Αμερικάνοι μάς στέλνουν ένα καράβι άτμοκίνητον, με 24 κανόνια και ότι έχουν σκοπόν να μάς στείλουν και φρεγάδες...».

Φυσικά, η είδησις είναι καταπληκτική. Προκαλεί τον ένθουσιασμό των κατοίκων. 'Αλλο ζήτημα αν ο συντάκτης της εφημερίδας, χωρίς, βέβαια, να θέλει να μειώση τη σημασία της, την τοποθετεί δίπλα σε μια νεκρολογία:

«Είς τας έξ του μηνός έπλήρωσε το κοινόν χρόος ο αντιστράτηγος Γεώργιος Λέκας, 'Αθηναίος, από ασθένειας επιδημικήν. 'Ολη η πόλις έλυπηθή διά τόν θάνατόν του». Λίγες μέρες άργότερα, η 'Εφημερίς των 'Αθηνών άπασχολούσε τις στήλες της με ένα...εκπληκτικό κατόρθωμα. 'Αγγυλον ναυτικού, που είχε συμβή τόν 'Ιούλιο. Τό ότι χρειάσθηκε... έξ μηνες περίπου η είδησις όσο να φθάση στην 'Αθήνα, δεν είναι περιέργο. 'Ο συντάκτης, πάντως, θέλει να έκτελεση ευαγγελισμό τό καθόντων του καί... σπεύδει να πληροφορήση τό άναγωνιστικόν κοινόν, ότι...:

«... Ένας ναύτης 'Αγγλος, έπονομαζόμενος 'Οβριον Κομοδόρος, τας 5 'Ιουτίου, περί τας 6 μετά τό μεσημέριον, έμβηκε μόνος εις τόν λιμένα του Καλές, εις ένα μικρόν πλοίαριον, εις τό όποιον μετά βίας

ήμπορούν να χωρέσουν δύο άνθρωποι. Ούτος είχαν αναχωρήσει από τό Δουδρες την ίδιαν ήμέραν περί τας 11 ώρας τό πρωί...». Είχε και τό ιδιαίτερα προβλήματά της η 'Εφημερίς τών 'Αθηνών, τό όποία αίσθανόταν την ανάγκη να καταστήση γνωστό καί στους άναγνώστας της. Επί ένα διάστημα, είχε έγκατεστημένα τό τυπογραφεία της στή Σαλαμίνα. Κατόπιν τό μετέφερε στην 'Αθήνα, καί αυτό άνηγγέλθη με τη σχετική τυμπανοκρουσία, σαν ένα βαρυσήμαντο γεγονός:

«Ειδοποιούμεν τους συνδρομητάς μας, ότι η τυπογραφία καί η 'Εφημερίς μας, όντας έως τώρα τραχηλιέναι εις την Σαλαμίνα, ήσαν ύποκειμεναι καί αύταις εις τας άκαταστάσεις της ξενιτειάς. Διά τό-υτο άπεφασίσθη να μετακομισθών έδώ εις την Πατρίδα των».

Τό γεγονός σχολιάσθηκε, βέβαια, ζηρώτατα από τόν περιωρισμένο, αλλά ένδιαφερόμενο γιά τό μοναδικό όργανο της κοινής γνώμης, πληθυσμό τών 'Αθηνών. 'Η εφημερίδα εκείνης της εποχής, ήταν ιερό Ευαγγέλιο. Τη διάβαζαν καί την ξαναδιάβαζαν οι συνδρομητά της. Τά φύλλα που τούλούσε, ήσαν έλάχιστα. 'Εκαναν όμως τό γύρο της πόλεως από χέρι σε χέρι.

Στην 'Αθήνα έφθανε, την ίδια ακριβώς εποχή, με πόσες όμως δυσκολίες, καί ο 'Φίλος του Νόμου, που έξεδίδετο στην 'Υδρα. Κάθε φορά που έφθανε κανένα φύλλο — με καθυστέρηση, συνήθως, ενός μηνός καί πλέον — τό μάθαμε όλοι οι 'Αθηναίοι καί αναζητούσαν τόν κάτοχό του, γιά να λάβουν γνώση τών είδησεων. Τών πολεμικών μονάχας; 'Οχι. Τούς ένδιέφεραν τά πάντα. 'Ακόμα καί σε ποία τιμή πουλιόνταν οι τσιπουρές στην 'Υδρα.

Με πολύ ένδιαφέρον σχολιάσθηκε τό πρώτο άρθρο του 'Φίλου του Νόμου, τό όποιου τό πνεύμα ήταν σύμφωνο με τις άντιλήψεις τών 'Αθηναίων τό 1824. Νά μερικές χαρακτηριστικές περιποιές:

«Προκύπτει τέλος πάντων εις φώς ο 'Φίλος του Νόμου, όστις πρό πολλού μόν έπιθυμούσε, λαμβάνει δε μόνον τώρα καιρόν καί άδειαν να λαλήση προς τους ύπερ έλευθερίας άγωνιζόμενους 'Ελληνες. 'Η άνομασία του άρκει να βεβαιώση καθένα διά την ειλικρινή ουδετερότητα, την όποιαν θέλει φυλάξη καί διά τό μίσος του κατά τών φατριών. 'Ημεis θέλομεν να βασιλεύη ο νόμος... 'Ο φίλος, λοιπόν, του νόμου, είναι φίλος του 'Εθνους, φίλος του κοινού καλού καί ευδαιμονίας...».

Από τίς λίγες αυτές γραμμές, βγαίνει τό συμπέρασμα, ότι τό θέμα της ευνομίας κυριαρχούσε στις σκέψεις τών 'Ελλήνων της εποχής. Γενική ήταν η έντύπωση, ότι έπρεπε να χυτηθούν τά κατεπαντάτα καί η πολυαρχία.

Φυσικά, τό πολεμικό γεγονός είχαν πάντα την εξέχουσα θέσι τους στο γενικό ένδιαφέρον. Μία είδησις της 'Εφημερίδας τών 'Αθηνών από τό Ναύπλιο, άπέτελεσε τό θέμα μεγάλων συζητήσεων:

Ναύπλιον, 18 Σεπτεμβρίου 1824: «Νέα δόσις δανείου πάλιν, τάλλαρα διακόσιαι χιλιάδες (200.000) έφθασαν έδώ από την Λόνδραν. 'Η τρίτη περίοδος αρχίζει αύταις ταις ήμέραις, έπειδή ο αριθμός τών παραστατών είναι πλήρης».

Διακόσιες χιλιάδες «τάλλαρα», ήταν βέβαια μία μεγάλη ύπόθεσις. Πώς να μη την πανηγυρίσουν οι άγωνιζόμενοι 'Ελληνες; Νά καί μία άλλη είδησις, σχετική με τό πολεμικό γεγονός:

«Ταύτην την στιγμήν, λαμβάνομεν από Εύριπον την έξής είδησιν: Κατ' αύτάς, γίνονται έτοιμασίαις διά να πολιορκηθή στενά τό φρούριον της Εύρίπου, έχόμεν τά μέν καράβια τών Φαριάνων συμπτάνοντα, τόν δε 'Οδυσσεά αρχηγόν της πολιορκίας».

Είναι περιττόν να σημειώθη, ότι τό «ταύτην την στιγμήν», που αντίστοιχί με τό συγχρονο «Επί τό πειστηρίου», ήταν ύπόθεσις μερικόν... έβδομάδων. Φαίνεται ότι η «στιγμή» είχε άλλου είδους έννοια τότε. 'Από τό 1824 καί κατόπιν, η εφημερίδα, παρά τό τεχνικός πρωτόγονο μέσο, αρχίζει να έκφράζει καθαρώτατα τις σκέψεις της ελληνικής κοινωνίας καί να δίνει χαρακτηριστικές ολιγόλογες πληροφορίες επάνω στα διάφορα ζητήματα της καθημερινής ζωής που την άπασχολούσαν...

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ



Πώς έκτοπιζεται η «φίλη» από τό σύζυγο

ΑΡΓΑ η γρήγορα ο παράδεισος του έρωτος σ' ένα άνδρoγυνο θα έπιοκισσάη από την άπειλή της άπιστίας του συζύγου. Κι' όμως την άπιστία του κατά ένα μεγάλο ποσοστό την προετοιμάζει ο σύζυγος. Φυσικά κάθε παντρεμένος δεν είναι ίκανός ν' άπάτηση τη γυναίκα του. 'Υπάρχουν καί πιστοί σύζυγοι από ίδιουσυχρασία. 'Ολοι όμως νοσταλγούν μία... έξωστική περιπέτεια.

Γιά να μπορέση, λοιπόν, μία έξωστική σύζυγος να καταλάβη τις άφορμές που οδηγούν τις σκέψεις του συζύγου γιά μία «τρίτη», πρέπει να έξετάση πρώτα τόν έαυτό της. Τόν χαρακτηρίζει της, την προσωπικότητά της, τό φρόσιμό της. Βάσι στους συλλογισμούς της καί στις έρευνές της θα έχη πάντα την άρχη, ότι στό έρωτικό ζήτημα τό άντρας είναι τό αδύνατο φύλο, γιατί έχη την πεποίθησι ότι ο Θεός τον έπλασε τέλειον, ενώ τη γυναίκα την έπλασε μ' έλαττώματα καί άδυναμίες ακριβώς γιά να τόν βάλει σε πειρασμό.

Αυτή η ύπεροψία του είναι καί η άδυναμία του!...

Μία γυναίκα, λοιπόν, γιά ν' απομακρύνη τόν κίνδυνο της «τρίτης», θ' άρχιση πρώτα να διορθώνη τά δικά της έλαττώματα, γιατί αύτή είναι η ύπoστή καί η έξουση στον έρωτα.

Δεν πρέπει —γιά ν' άρχίσουμε από ένα όποιοδήποτε έλαττωμά της — να ύπενημιζή στον άντρα της κάθε τόσο τά καθήκοντα καί τις ύποχρεώσεις, που έχει στό σπίτι. Οι άντρες στην πλειονότητά τους είναι έλευθερες φύσεις καί η ύπόμνησι αύτή τους μειώνει. 'Η φυσική αντίδρασί τους, λοιπόν, θα είναι άμέσως η επανάστασι σε κάθε καθήκον καί ύποχρεώσει. Γι' αυτό τό χόπι «πρέπει» να τό τό δώση χρυσωμένο, καί κολακεύοντας πάντα τόν έγωισμό του. Παράδειγμα:

«Θέλω ν' άγοράσω, τού λέει, αυτό τό φόρεμα, γιατί ντρέπομαι να στέκω πλατ' σου με αυτό πο φόρω!...»

Τά φτερά της άβυσσότητας της θα τά φυλάδιση έξωστικα. Θα πάψη ν' αντιπαθή τις τυχόν άντιθέσεις με τις ιδέες της, τις γνώμες του, τις ιδιοτροπίες του, τά γούστα του κλπ.

Δινοτάται τού έτσι τόν έρωτα καί την κατανόησι που εκείνος ζητάει να βρή στο συζυγικό σπίτι, θα είναι βέβαιη ότι καί λόγια της «άλλης» δεν θα βρουν άπήχησι στ' αύτιά του. Νά θυμάστε πάντα πως οι σπόροι του πειρασμού δεν μένουν γιά πολύ σ' ένα άγονο καί άκαλλιεργητό χωράφι, αν δεν ποτιστούν στό σπίτι από τά δάκρυα της συζύγου.

Δεύτερο έλαττωμά της συζύγου είναι η ζήλεια. Είναι ένα δικόνο μαχαίρι, που πληγώνει την κατηγόρο καί τόν κατηγορούμενο. 'Η ζήλεια είναι μία πλάνη. Ξεκινάει από τό άποκρυφο συναισθημα της κατωτρόπης, που έπιχειρεί να φτάση σ' ένα ψηλό σκαλοπάτι με τη βοήθεια της κακίας καί της άδικίας.

Οι ψυχολόγοι μάς λένε ότι η έρωτική ζήλεια στήριζεται στό φόβο της άνεπάρκειας. Πάντως η μεγάλη παραδοξότητα της είναι ότι εύδοκιμεί εκεί όπου δεν υπάρχει πραγματική άγάπη! Γι' αυτό πληγώνει έγωισμούς κι' όχι καρδιές.

Η έπιμονη τυφλή καί άδικαιολόγητη ζήλεια της συζύγου, λοιπόν, θα στείλη τόν άντρα της — είτε ένοχος

είναι είτε άθώος — πύο γρήγορα στην άγκαλιά της «τρίτης». 'Αν είναι ένοχος θα τρέξη κοντά της γιά να ξεκουραστή καί ν' άποφύγη τ' άγκάτια της κακεντρέχειας που τόν περιμένουν στό σπίτι. 'Αν είναι άθώος, θα πεινώσκει καί θα γίνη... ένοχος γιά να τιμαρώση τη σύζυγό του.

Μήπως τά δάκρυα της συζύγου μπορούν να μαλακώσουν την καρδιά του; 'Οχι! Τά δάκρυα δεν άναίωπυρώνουν τόν έρωτα καί την άφοσίωσι. 'Απλώς θίγουν τη συνείδησι του συζύγου η, όπως λένε οι ψυχολόγοι, τό συναισθημα της ένοχής. Κι' αυτό φέρνει έντελώς διαφορετικά άποτελέσματα που δεν έξυμμεται τό σκοπό της συζύγου.

Η άληθεια βέβαια, είναι ότι τά δάκρυα της γυναίκας κάνουν θαύματα. Λυγίζουν τόν άντρα καί τόν κάνουν νά ένεργη σύμφωνο καί τή θέλησί της: Γιά να σταματήσει τά δάκρυα της γυναίκας του η της φίλης του ήνας άντρας θα κάνει τό πάν. Αυτό όμως δεν άποδείχνει ότι την αγαπάει.

Αντίθετα, η γυναίκα με τά δάκρυα της τόν κάνει να νοιώθη πως είναι ένοχος γιά κάτι που άμείλησε ή δεν κατάλαβε. 'Ετσι νοιώθει μειωμένο τό έγωισμό του. 'Ο άνδρικός έγωισμός όμως δεν μπορεί να βυθιστή μέσα στό γυναικείο δάκρυα, χωρίς να νοιώσει μία δυσάρεσκια γιά την κατάντια του αύτή.

Έπειτα, όταν ξαναγυρίση στην κανονική του στάση, η δυσάρεσκια γιά τόν έαυτό του θα μεταβισσάη στό πρόσωπο που τό προκάλεσε αυτό τό συναισθημα της ένοχής.

Αυτό άλλωστε είναι ένα από τά βασικά στοιχεία της ψυχολογίας: ο καθένας θα βρή κάποιον τρόπο να μεταβίση τό βάρος της εύθυνης στις πλάτες ενός άλλου. Στο τέλος ο σύζυγος θα βγάλη τό συμπέρασμα ότι τό λάθος ήταν δικό της. Καί τά δάκρυα της συζύγου θα χάσουν την άρχική γοητεία τους καί τη δύναμη της έπιβολής τους.

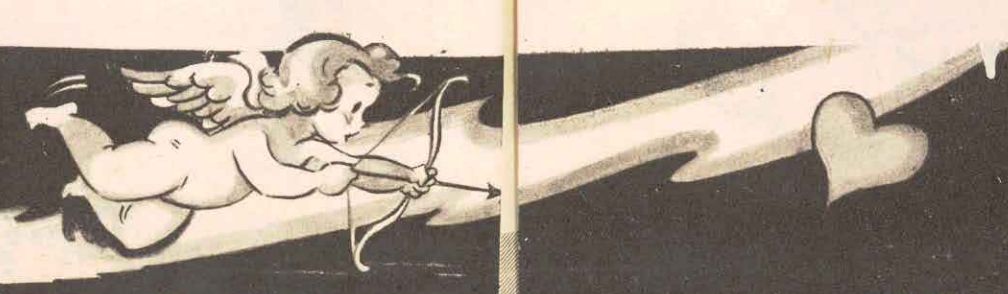
Πάντα ένα έξωσνο χαμόγελο είναι προτιμώτερο, από άφρονα δάκρυα...

Αλλο παράνομο τών συζύγων... τούς κάνει να τρέχουν στην άγκαλιά της «τρίτης» είναι ότι η γυναίκα τους δεν τούς φέρνεται στοργική. Με τόν έρχομό μάστιχα του πρώτου παιδιού, στό σπίτι, ο συζυγικός έρως παρουσιάζει τις πρώτες του άβυσσότητες. 'Η σύζυγος θα παραπονιέται ότι ο άντρας της δεν την αγαπάει πιά. Τό ίδιο όμως θα λήη κι' εκείνος!... Τό σωστό είναι ότι κι' οι δύο έχουν δικίο, γιατί τά χάδια καί τις τρυφερότητες τις... συγκεντρώνει από τούς δυο τό παιδί: πάλι ένας τρίτος, δηλαδή...

Μπορεί, λοιπόν, η σύζυγος, χωρίς να πάψη να είναι μητέρα, να μην θυμίζει στον άντρα της ότι είναι πατέρα, βάζοντάς τόν στο περιθώριο. Πρώτος εκείνος πάντα —τό μεγάλο της παιδί! — κι' ύστερα τό παιδί της...

Κάθε γυναίκα κινδυνεύει κάθε στιγμή από την άπιστία του συζύγου. Κι' αν εκείνος είναι παθολογικά άπιστος, τότε γιά να έξασφαλίση την ψυχική ηρεμία της, πρέπει να τόν παραδεχθή όπως είναι, γιατί άλλοιώς καί τό νά χαση. Τό διαζύγιο δεν θα της δώση τη σωστή λύσι, γιατί στην περίπτωση αύτή ο σύζυγος, αν την άπάσχη, δεν πρόκειται ποτέ ν' άκολουθήση μία άλλη. Πιό επικίνδυνος είναι ο έρασιτέγης άπιστος κι' όχι ο έπαγγελιστής. Αυτός θα πέση εύκολα στό δίχτυ της «τρίτης» καί θα την έγκαταλείψη.

ΦΡΑΝΚ ΚΑΠΡΙΟ



ΓΙΑ πρώτη φορά μετά από έντεκα δόλοκληρα χρόνια από τό Σεπτέμβριο του 1942, όταν οι προφυλακές της 6ης στρατιάς του φόν Πάουλους έφθασαν στό δυτικό άκρο της Ιστορικής σήμερα ρωσικής πόλεως, οι Γερμανοί ξαναγύρισαν στό Στάλινγκραντ! Φυσικά αύτή τη φορά, χωρίς κατακτητικές προθέσεις καί χωρίς την γκριζοπράσινη στολή της Βέρμαχτ... 'Αλλά με την ιδιότητα πών έπισήμων φιλοξενουμένων της σοβιετικής κυβέρνησης καί με τά άπλά, πολιτικά τους ρούχα.

Μαζί με τούς άλλους ξένους, που κάλεσαν έφετος οι Ρώσοι στην χώρα τους, κάλεσαν καί μία ομάδα δημοσιογράφων της Δυτικής Γερμανίας καί της Αυστρίας, γιά να έπισκεφθή ειδικώς τό Στάλινγκραντ. 'Όπως οι ίδιοι δεν έδίστασαν να όμολογήσουν, όταν γυρίζοντας, περιέγραψαν τις έντυπώσεις τους, η σκέψη πως έπρόκειτο να φτάσουν στην πόλι που ήταν τό πεδίο τών πιο αίματηρών μαχών μεταξύ της Βέρμαχτ καί του 'Ερυθρού Στρατού, τούς κρατούσε σε διαρκή ένκεντρισμό καί άνησυχία, όσες ώρες κράτησε τό μακρό καί κοπιαστικό σιδηροδρομικό τους ταξίδι. Καί δεν ήταν άδικαιολόγητος ο ένκεντρισμός κι' η άνησυχία τους.

Ήξεραν ότι, όπως σ' δόλοκληρη την Γερμανία, τό όνομα του Στάλινγκραντ, συνδεμένο με εκατόμβες νεκρών, ζυπνεί θλιβερές άναμνήσεις, φυσικό ήταν καί στους κατοίκους του Στάλινγκραντ, που δοκιμάστηκαν κατά τόν πόλεμο περισσότερο απ' όλους τούς Ρώσους, τό όνομα της Γερμανίας να είναι άναμνήσις του προσφάτου παρελθόντος, θά έξασπούσε με έχθρικές έκδηλώσεις έναντιόν τους η άν — στην εύνοικότερη περίπτωση — θα τούς ύποδεχάταν με μία παγερή σιωπή.

Όστόσο, τίποτε από τά δύο δεν έγινε. 'Όταν έφτασαν, ο σιδηροδρομικός σταθμός καί η γύρω πλατεία ήταν γεμάτα από άναριθμητο πλήθος κόσμου, που, με ζωρή περιέργεια καί αισθηματά κάθε άλλο παρά έχθρικά, συνωστιζόταν γιά να δη τούς έπισκέπτες από την Δύσι. Μία στρατιωτική μπάντα παίζεζε χαρμόσυνα έμβατήρια, ο έκπρσώπος τών αρχών έξεφώνησε ένα σύντομο, έγκάρσιο λογίδριο, οι Γερμανοί δημοσιογράφοι άποκριθήκαν μ' ένα άλλο λογίδριο, όχι λιγότερο έγκάρσιο, κι' όλα πήγαν τόσο καλά, γιά να μην είχε τίποτε διαταράξει τις σχέσεις τών δύο λαών έδώ κι' έναν αιώνα!

Οι Γερμανοί, φυσικά, έμειναν τόσο έκπληκτοι, όσο καί ένθουσιασμένοι. «'Ο ρωσικός λαός, έγραψε ένας από αύτους όταν γύρισε, κρύβει συγκινητικά αισθηματά. 'Αρκεί ένα φιλικό σας χαμόγελο, γιά να κερδιστεί την καρδιά τους».

Οι εύχάριστες έκπλήξεις συνεχίστηκαν γιά τούς ξένους δημοσιογράφους καί κατά τό διάστημα της σαρανταοκτώρης παραμονής τους στό Στάλινγκραντ. Μετά την ταλαιπωρία του σιδηροδρομικού ταξιδιού, που τούς έκανε να διαπιστώσουν, γιά μιά άκόμη φορά, πως οι χερσαίες συγκοινωνίες άποτελούν την άχίλαιο πτέρνα της σημερινής Ρωσίας, στό Στάλινγκραντ συνήτησαν άνέσεις, που δεν τις περιέμεναν.

Στην άπεραντή αύτή χώρα, που την διασχίζουν οι μεγαλύτεροι ποταμοί της Ευρώπης, τά ποταμόπολια έξυμμεται από άπειρές περισσότερες πόλεις καί χωριά ποτιούνται σε πολύ εύρύτερη κλίμακα, απ' όσα τά αυτόκίνητα καί οι σιδηροδρόμοι. 'Ο Βόλγα, κυρίως, είναι η τρεσσάτη γύρη λεωφόρος, που συνδέει την Μόσχα με πλήθος μικρών καί μεγάλων πόλεων, ως τό 'Αστράχαν που βρίσκεται στις όχθες της Κασπίας. Τά ποταμόπολια, που έκτελούν την συγκοινωνία στον Βόλγα, έχουν φθάσει σε επίσημο βαθμό τελειότητας καί προσφέρουν στους ταξιδιώτες τις ίδιες άνέσεις, που προσφέρουν τά μεγάλα πλοία τών θαλασσιών γραμμών.

Ένα από αύτά τά ποταμόπολια του Βόλγα, τό «Ποσκιν», χρησιμοποιήθηκε γιά να φιλοξενήση τούς Γερμανούς καί Αυστριακούς δημοσιογράφους κατά τό διάστημα της παραμονής τους στό Στάλινγκραντ, που, καθώς είναι γνωστό, ο μεγάλος ποταμός τό διασχίζει καθέτως.

Τό «Ποσκιν», μήκος 120 μέτρων καί άναλόγου πλάτους, περιελάμβανε πενήντα καμίνες πρώτης θέσεως, με δύο κρεβάτια στην καθεμία. Οι καμίνες άστραφταν από καθαριότητα καί τάξη, ενώ η τραπεζαρία του πλοίου ήταν πραγματικά πολυτελής. Οι φιλοξενούμενοι σερβιρίστηκαν σε χρυσωτάλα πιτά από πολύτιμη πορσελάνη καί σε ποτήρια από σκαλιστό κρύσταλλο. Τά γεύματα, που συμπληρώθηκαν από άφθονη βότκα, ύπηρεσαν πλουσιόπλοχα. Την νύχτα, η καμινιά πολύ χτισμένη άμφιθεατρικά στις όχθες του ποταμού, παρουσίαζε, από τό άνοιχτό κατάστρωμα, ένα έκθαμβωτικό θέαμα.

Οι δύο ήμέρες, που έμειναν στό Στάλινγκραντ οι ξένοι δημοσιογράφοι, άξιοποιήθηκαν ως τό τελευταίο δευτερόλεπτο. Οι έξαγοί τους τούς έγύρισαν παντού καί είχαν έτσι την εύκαιρία να διαπιστώσουν τόν γοργό ρυθμό, με τόν όποιο χτίζεται η νέα πόλι στα έρείπια



Μερικά από τά έρείπια του Στάλινγκραντ διατηρήθηκαν άθικτα γιά να θυμίσουν τις ήμέρες της πολεμικής τραγωδίας.

Τό σημερινό Στάλινγκραντ

Η έπίσκεψι στό θέατρο τών πιο αίματηρών συρράξεων του τελευταίου πε-
λέμου

της παλαιάς. 'Ωρισμένα από αύτά τά έρείπια, οι Ρώσοι δεν θέλησαν να τά γκρεμίσουν. Τά διετήρησαν άθικτα, με τούς ψηλούς, καρβουνισμένους τοίχους τους, όπου άνοιγόταν πελώριες τρύπες, γιά να θυμίσουν καί στις έρχόμενες γενιές την τραγωδία τών ήμερών του πολέμου.

Αντιθέτως, άγνωστο γιά ποιά λόγο, κατέστρεψαν την Ιστορική άποθήκη, όπου ο φόν Πάουλους υπέγραψε την άνεν όρων παράδοσι της στρατιάς που διοικούσε. Στην θέσι της, ύψώνεται σήμερα, ό,τι λιγότερο θα περιέμενε κανείς: Ένα μεγάλο έμπορικό κατάστημα!

Αλλά ο ύπόλοιπος χώρος, μπροστά στό σημείο που άλλοτε βρισκόταν η Ιστορική άποθήκη, δεν ξαναχτισήθηκε. Μεταβλήθηκε σε μία κολοσσιαία πλατεία, που άνομοαίτηκε «Πλατεία τών Θυμάτων Πολέμου» καί όπου δεν ύπάρχει τίποτε άλλο εκτός από τά μνημεία τών πεσόντων.

Σύμφωνα με τό άνολοκληρωτό άκόμη στην έφαρμογή του πολεοδομικού σχήματος, μία σκάλα από γρανίτη, πλάτους 45 μέτρων, θα συνδέει με τό Βόλγα αύτή την πλατεία, που βρίσκεται στην κορυφή του άμφιθεάτρου που σχηματίζει τό Στάλινγκραντ. Η άποδόρα τών ποταμόπολιών θα είναι στην βάση ακριβώς της γρανιτικής σκάλας, ώστε η φωτισμένη πλατεία να είναι τό επιβλητικό θέαμα που θ' άντεκρίνουν, στο βάθος, οι έπίβτες από τό κατάστρωμα. Η κατασκευή του έργου έχει σημαντικά προχωρήσει καί άποολύζεται πως, ως τό τέλος του 1955 τό πλοίο, θα έχη περατώθη.

Στό μεταξύ, η προτεραιότητα γιά την άνοικοδόμησι έχει δοθή στα έργοαστικά τρακτέρ, διύλιστες πεπελάτες καί παραγωγές πολεμικών όπλων. Τά περισσότερα είναι ήδη έτοιμα καί φέρουν τις ίδιες χαρακτηριστικές άνομασίες, που έφεραν καί προπολεμικά: «Κόκκινο φράγμα», «Κόκκινος 'Οχτώδρης» κλπ. Καθένα τους άποτελεί καί ένα είδος, χαρακτηριστικό, γιά τό σοβιετικό σύστημα, οι κατοικίες του προωπικού βρίσκονται σ' ένα ένιαστο οικοδομικό συγκρότημα γύρω από πέ έργοαστικό καί κανένα νέο έργοαστικό δεν χτίζεται, αν δεν χτιστούν προηγούμενοι αύτες.

Τό μόνο δυσάρεστο σημείο, στις έντυπώσεις που άπεκρίσαν οι Γερμανοί δημοσιογράφοι από τό Στάλινγκραντ, ήταν η έπισκεψή τους στό «Μέγαρο Τέχνης καί Κουτούρα», όπου δόθηκε προς τιμήν τους ένα βασιρικό φεστιβάλ.

Τό έργο, που άπέτελεσε τό κύριο μέρος του προγράμματος, περιεφρατόταν γύρω από τις «σκοτεινές άντιδράσεις» καί συνήτησε, στους έπιστημονικούς της άγώνες, η περίφημη Ρωσίδα βιολόγος Λεονταόβνα. Οι έξην είχαν έφοδιστεί με μία τυπωμένη γερμανική έκδοση του κειμένου, αλλά αυτό δεν πούς έκανε να πληθυνεί λιγότερα. Τό έργο ήταν άφάνταστα άρελές καί άφορητά άναρό. Καί οι Γερμανοί δημοσιογράφοι δεν παρηγορήθηκαν κάπως, παρά μόνο όταν, στό τέλος της παραστάσεως, ένα γκρουπό από νεαρές χορεύτριες χόρεψε μερικούς ούκρανικούς χορούς.

Ένα

μπούκετο

τριαντάφυλλα

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Οταν μπήκε στο κρύο κι' απρόσωπο δωμάτιό του, στο ξενοδοχείο, ο Ζιλμπέρ Λενάρ, ένοιωσε ήδη από ώρα μια ακαθόριστη κακοδιαθεσία. Συγχρόνως καταλάβαινε — ίσως για πρώτη φορά στη ζωή του — πως ήταν τρομερά μόνος και δίχως φίλους.

Παράξενο! Πώς είχε τέτοιες ψυχικές αντιδράσεις αυτός ο κυνικός, κομψός και διεφθαρμένος Ζιλμπέρ, ποι καμμία γυναίκα δεν μπορούσε να του αντισταθεί; Σίγουρα, θάταν άρρωστος...

Το επόμενο πρωί, ένοιωσε ακόμα χειρότερα τον εαυτό του. Πονούσε στο πλευρό του και στο κεφάλι. Μά έπρεπε απαραίτητως να πάη στην έξοχη βίλλα του κ. Ζωρζέ. Τον περίμενε, για την υπογραφή ενός συμβολαίου.

Στη διαδρομή με τ' αυτοκίνητο, η κακοδιαθεσία κι' η εξάντλησή του μεγάλωναν ολοένα. Η βίλλα του Ζωρζέ ήταν ένα παλιό κι' απλό αρχοντικό στίτι, με περιποιημένο κήπο. Ο οικοδεσπότης τον υποδέχθηκε μ' ευγένεια.

— Είμαι πολύ ευχαριστημένος που σάς φιλοξενώ στο σπίτι μου, τού είπε. Η γυναίκα μου θα χαρή πολύ να σας γνωρίσει.

Ο Λενάρ απάντησε μ' ένα χαμόγελο, πούμοιαζε μάλλον με μορφασμό. Τα λόγια του Ζωρζέ αντηχούσαν μέσα στο μυαλό του σαν τρομερά σφυροκοπήματα, κι' ο πόνος στο πλευρό, τουκόβε τώρα την ανάσα.

Η κατάσταση του αυτή τον έκανε να βρῆ τελείως άσημαντη την κ. Ελένη Ζωρζέ. Ένοιωσε μάλιστα κάποια ένστικτη αντίπαθεια γι' αυτήν.

Όλα τάδρισκε ανυπόφορα: τὰ απλά λόγια της, τὸ λίγο ντεκολτέ φόρεμά της, τὰ ξάστερα καὶ παρθενικά μάτια της που τὸν κύταζαν μ' ειλικρινεία...

Ξαφνικά, τού φάνηκε πὸς τὸ δωμάτιο στριφογύριζε. Δοκίμασε τὴν ἐντύπωσι, ὅτι γκρεμιζόταν σὲ μιὰ σκοτεινὴ ἀβυσσος... Δὲν μπορούσε πια ν' ἀνασάνῃ, πνιγόταν, λαχάνιαζε. Έπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα.

Κάποια στιγμή μόνο πὸς ξεκαθάρισε τὸ μυαλό του, κατὰφερε νὰ σκεφθῇ: «Εἶμαι ἄρρωστος στὰ καλά...». Ὑστερὰ ξαναθυβλώθηκε στὴν ὁμίχλη...

Ένοιωσε πάλι τὸν εαυτό του ἀληθινὰ ζωντανό καὶ γιαιτρεμένο, τὸ πρῶτ' ἐκεῖνο πὸς ἐπληνσε κι' ἀντελήφθη πὸς πηγαίνοντο κάποιος ἀδούρβα μέσα στὸ δωμάτιο.

Ήταν ἡ Ελένη Ζωρζέ, πὸς βάλε λουλούδια στὰ βάζα. Ὅταν τὸν εἶδε ν' ἀνοίγῃ τὰ μάτια του, τὸ χαμόγελο-σε χόρσις νὰ μιλῇ.

Τὰρα ὁ Ζιλμπέρ θυμάτανε καθαρά: Τὰ ξάστερα μάτια της ἦσαν ἡ τελευταία καθαρή

Τὸ κούτι ἦταν γεμάτο δροσερὰ καὶ μυρωδὰ τριαντάφυλλα. Ἡ Ελένη τὰ κύταζε πολλὴ ὥρα. Ὅταν τὰ μάτια της στράφηκαν ὕστερα στὸ Ζιλμπέρ, ἦταν πλημμυρισμένα ἀπὸ δάκρυα μετανοίας.

Ὅχι, δὲν μπορούσε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν ἄντρα της, πὸς τῆς εἰδειχνε τέτοιὰ στοργὴ καὶ τρυφερότητα!...

Δυὸ ὥρες ἀργότερα, ὁ Ζιλμπέρ ἐφυγε, μόνος. Ὅταν ἔφτασε στὴν πόλιν, πῆγε ἀμέσως νὰ πληρώσῃ στὸν τακτικὸ του ἀνδραπώλη τὰ τριαντάφυλλα πὸς εἰσέλει — σύμφωνα μὲ τὴν τηλεφωνικὴ παραγγελία του — στὴν κ. Ελένη Ζωρζέ, τὰ τριαντάφυλλα πὸς ἤξερε πὸς θὰ τὴν ἐμποδίσαν ἐγκαίρως νὰ κάμῃ μιὰν ἀνεπανόρθωτη τρέλλα!

Εἰκόνα πὸς ἐντύπησε στὸ μυαλό του, πρὶν χάσῃ τὴν ἀντίληψιν της πραγματικότητος. Αἰσθάνθηκε συγχρόνως νὰ ζυγνῶν τὸ σαρκαστικὸ πνεῦμα του.

— Πρὶν ἀπ' ὅλα, τῆς εἶπε, σὰς παρακαλῶ νὰ μὲ συχωρέσετε πὸς σὰς στέρησα ἀπ' τὴν κηδεὶα μου! Ἐκεῖνη δὲν φάνηκε ν' ἀντελήφθη τὴν εἰρωνεία του.

— Δὲν φαντάζεσθε πὸς μὰς εὐχαριστεῖ πὸς σὰς βλέπουμε ἐκτὸς κινδύνου! ἀπάντησε.

— Δὲν εἶχα καμμία πρόθεσι ν' ἀρρωστήσω, σὰς βεβαιῶ! Θάταν προτιμώτερο τὴν ὥρα νὰ σὰς ἀπαλλάξω ἀπ' τὴν κουραστικὴ παρουσία μου. Ἄν θέλῃ ὁ ἄντρας σας νὰ περάσῃ ἀπ' τὸ γραφεῖο μου...

— Ὁ ἄντρας μου λείπει. Ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ σὲ ταξεῖδι, γιὰ δουλειές του... εἶπε ἡ Ελένη, μὲ μιὰ ἡρεμία πὸς τὸν ἔκανε νὰ σαστίσῃ κι' ἐδίωξε τὴ σαρκαστικὴ του διάθεσι.

Ὁ γιαιτρός του ἀπαγόρευσε νὰ γυρίσῃ ἀμέσως στὴν πρωτεύουσα. Ἀναγκάστηκε, λοιπὸν, θέλοντας καὶ μὴ, νὰ μείνῃ ἀκόμη στὴν ἐξοχικὴ βίλλα ὡς πὸς ν' ἀποκατασταθῇ ἡ ὑγεία του.

Ἡ Ελένη, ἀπὸ διακριτικὴτητα, τὸν ἐπισκεπτόταν στὴν ἀρχὴ μόνο μιὰ φορὰ τὴν ἡμέρα. Μὰ ὕστερα ἡ μοναξιά του κι' ἡ πληξὶ τὸν ἔκαναν ν' ἀναζητῇ αὐτὸς τὴ συντροφία της.

Σιγά-σιγά, εἶχε λείψει ἡ ἀντίπαθεια πὸς ἔνοιωσε ὁ ὑπερμοντέρνος ἄντρας γιὰ τὴν ἀπλή καὶ ντροπαλὴ γυναίκα. Κι' εἶχε γεννηθῇ ἀκόμη καπ' ἡ εὐκλείης ἀνάμεσά τους.

Μιὰ μέρα, πὸς ἡ Ελένη ἐπέμενε νὰ τὸν μύσῃ στὸ μυστήρια τῆς κηπουρικῆς, λέγοντάς του πὸς θὰ τὸ ὠφελοῦσε ἡ κίνησι κι' ὁ καθαρός ἀέρας, ὁ Ζιλμπέρ τῆς ἀπάντησε:

— Εἰσάστε πολὺ καλὴ!... Ἰσὼς νάχετε δίκην: Χρεάζομαι μάλλον κάποια ἀλλαγὴ... Πρέπει νὰ μὲ πάρῃ κάποιος ἀπ' τὸ χέρι καὶ νὰ μὲ δείξῃ τὸν κόσμον καὶ τὴ ζωὴ μὲ τὴν κανονικὴ τους ὄψιν...

Ἡ Ελένη τοῦδωσε τότε ἕνα κλαδευτήρι, γιὰ νὰ τὴ βοηθήσῃ στὸν κῆπον.

— Εἰσάστε τέλειος κηπουρός! τὸ εἶπε γελώντας. Σὰς παρακαλῶ ὅμως, προσέξτε τὰ τριαντάφυλλά μου. Εἶναι τὰ λουλούδια πὸς προτιμῶ...

— Γιατὶ αὐτὴ ἡ ἰδιαίτερη προτίμησι; ρώτησε ὁ Ζιλμπέρ.

Ἀφοῦ δίστασε λίγο, ἡ νέα γυναίκα τοῦ ἐξήγησε: — Ὁ Ζάν, ὁ ἄντρας μου, μούστελνε πάντα τριαντάφυλλα, ὅταν γνωριστηκαμε. Τὸ ἴδιο κάνει καὶ τώρα — σπάνια ὅμως — ὅταν βρίσκειται μακριὰ μου καὶ νοιώσῃ πὸς τὸ λείπω...

Πέρασαν μερικὲς μέρες ἡσυχᾶ, εὐχάριστα. Ὑστερὰ, ἕνα βράδυ, ὁ Ζιλμπέρ ζήτησε ἀπ' τὴν Ελένη νὰ χορεύουν, μὲ τὴ μουσικὴ τοῦ ραδιοφώνου. Ἐκεῖνη χλώμιασε κι' ἄρχισε νὰ τρέμῃ ἐλαφρά. Ὡστόσο ὅμως δέχτηκε.

Μὲ μιὰ γυναίκα στὴν ἀγκαλιά του, ὁ Ζιλμπέρ ξανάγινε ἀπότομα ὁ ἀνδρῶπος τῆς μόδας, ὁ ἀκατανίκητος γόης. Ένοιωσε σιγά-σιγά νὰ ἐγκαταλείπεται τὸ κορμί της ἀνάμεσα στὰ μπράτσα του... Ὅταν ἔπαψε ἡ μουσικὴ, τῆς εἶπε:

— Πρέπει νὰ φύγω, γιὰτὶ σὰς ἀγαπῶ!

— Τὸ χειρότερο εἶναι... πὸς κι' ἐγὼ σὰς ἀγαπῶ, ἀπάντησε ἀπλὰ ἡ Ελένη.

Καὶ τὸν ἄφησε νὰ τὴ σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά του, νὰ τὴ φιλήσῃ στὸ στόμα, χωρὶς τὴν παραμικρὴ ἀντίστασι. Μὰ πὸς ἄγνοε κι' ἄθῶα ἦταν τὸ φίλὶ της!... Ὅλη ἡ περηφάνεια τοῦ Ζιλμπέρ γιὰ τὸ θρίαμβό του εἰλεψε ξαφνικά. Ἡ καρδιά του σφίχτηκε ἀπὸ ειλικρινὴ συγκίνησι, ἐνὼ ἡ νέα γυναίκα ξανάλεγε, σὰν ἀνυπεράσπιστο κοριτσάκι:

— Σ' ἀγαπῶ... σ' ἀγαπῶ. Θάρῶ μαζί σου... ὅπου θέλεις!

Τῆς χάιδεψε τὰ μαλλιά μὲ μιὰ μελαγχολικὴ ευγένεια. Ἀπ' τὸ δνείρα μιὰς στιγμῆς, εἶχε ξαναγυρίσει στὴν πραγματικότητά. Καταλάβαινε ξαφνικά πὸς δὲν εἶχε ἀλλάξῃ καθόλου, πὸς ἔμενε πάντα ἕνας ἀνδρῶπος πειλάς. Ἀφοῦ περνούσε ὁ πρῶτος ἐνθουσιασμός, θὰ ξαναγύριζε στὴν ἀληθινὴ του προσωπικότητα.

Τὴ ἄλλο πρωί, ξανασημειώθηκαν.

— Κοιμήθηκες καλὰ; τὴ ρώτησε.

— Ὅχι! πνιγόμην ἐκεῖνη. Ἡ εὐτυχία μου δὲν μ' ἄφησε νὰ κλείσω μάτι.

Τὴ στιγμή ἐκεῖνη, μπήκε ἡ καμαριέρα, φέρνοντας ἕνα μεγάλο κουτί. Ἡ Ελένη τ' ἀνοίξε, κι' ἐβγαλε ἀμέσως μιὰ φωνὴ ἐκπληξέως κι' ἀπετίσισε μαζί.

— Μοῦ τὰ στέλνει ὁ ἄντρας μου! εἶπε στὸ Ζιλμπέρ.

Τὸ κουτί ἦταν γεμάτο δροσερὰ καὶ μυρωδὰ τριαντάφυλλα. Ἡ Ελένη τὰ κύταζε πολλὴ ὥρα. Ὅταν τὰ μάτια της στράφηκαν ὕστερα στὸ Ζιλμπέρ, ἦταν πλημμυρισμένα ἀπὸ δάκρυα μετανοίας.

Ὅχι, δὲν μπορούσε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν ἄντρα της, πὸς τῆς εἰδειχνε τέτοιὰ στοργὴ καὶ τρυφερότητα!...

Δυὸ ὥρες ἀργότερα, ὁ Ζιλμπέρ ἐφυγε, μόνος. Ὅταν ἔφτασε στὴν πόλιν, πῆγε ἀμέσως νὰ πληρώσῃ στὸν τακτικὸ του ἀνδραπώλη τὰ τριαντάφυλλα πὸς εἰσέλει — σύμφωνα μὲ τὴν τηλεφωνικὴ παραγγελία του — στὴν κ. Ελένη Ζωρζέ, τὰ τριαντάφυλλα πὸς ἤξερε πὸς θὰ τὴν ἐμποδίσαν ἐγκαίρως νὰ κάμῃ μιὰν ἀνεπανόρθωτη τρέλλα!

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ

Η ΣΤΕΜΝΙΤΣΑ, είχε πη κάποτε ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, έγέννησε τρεις μεγάλους ανθρώπους, που παρ' όλων να καταστρέφουν όλον το Μωριά: το Ρήγα (Παλαμήδη), το Γενναίο και την Κούτσο-Ευδοκία.

Η Κούτσο-Ευδοκία ήταν περίφημη έταίρα στην Τρίπολη, πριν από την Έπανάσταση, αλλά και στα κατοπινά χρόνια, που άλλο δεν έκανε από το να υποκινή και να έρεθιζε τα πάθη ανάμεσα στους έφημερους θαυμαστές της.

Το ίδιο φίλερις ήταν κι' ο γιός του Γέρου, ο Γενναίος, που βρισκόταν σ' αδιάκοπες καυγάδες με το Ρήγα Παλαμήδη, άλλον αυτόν καυγατζή και κοντά σ' άλλα φιλοχρήματα (εφαταούλας τον είχαν έπαινονάσει στις κατοπινές εθνικές συνελεύσεις, γιατί ζητούσε όλη σχεδόν την Καρύταινα σαν δικό του τιμάριο).

Ο Γέρος μάλλον σε κάθε ευκαιρία το γιό του για τις εριστικές του διαθέσεις, μά, από τ' άλλο μέρος, εκτιμούσε την ικανότητα και την απάραμιλλη ανδρεία του, στις όποιες, άλλωστε, χρωστούσε και το όνομα Γενναίος, που του είχαν δώσει οι συμπολεμιστές του και που του έμεινε κατόπιν (το βαφτιστικό του ήταν 'Ιωάννης).

Ο γέρο-Κολοκοτρώνης άλλωστε είχε τη γνώμη πως με τους ήρωικούς αγώνες τους δικούς του και της οικογενείας του, τόσο στην Έπανάσταση όσο και πριν, είχε αποκτήσει το δικαίωμα να σηκώνει τα μάτια του ψηλά και να πάρει για τους γιούς του νυφάδες από τα πιο ξακουσμένα άρχοντόσπιτα του Μωριά. Έβαλε, λοιπόν, στο μυαλό του να ζητήσει για τον μεγαλύτερο, τον Γενναίο, την κόρη του 'Ανδρέα Ζαΐμη και, χωρίς να χάνει καιρό, ανέθεσε σ' ένα φίλο του να διαπραγματευθεί το συμπεριό.

Μά ο Ζαΐμης πειράχτηκε απ' αυτήν την πρόταση.

Κοτζάμπας κι' από τους πιο τρανούς του Μωριά, άρχοντας με τα ούλα του, πλούσιος και σεβαστός από μικρούς και μεγάλους, να δώσει την κόρη του σ' ένα Κολοκοτρώνη που, αν είχε προσφέρει, ανεκτίμητες υπηρεσίες στον αγώνα, καταγόταν, όμως, από ταπεινή γενιά! (Κάτι ήταν οι πρόγονοί του, μά όχι άρχοντες). «Οχι, βέβαια, αυτό δεν θα τώκανε ποτέ. Κι' ήταν μεγάλη η ανάδεια του Γέρου!»

—Νά πώς να πής στον καπετάν Θωδωράκη πως παραστήκω ψηλά τη μύτη του! Απάντησε στον προξενήτη.

Και τον έδιωξε.

Δυο-τρείς μήνες προητέρω (Ιούλιος 1826 στη μάχη της Πύδας Ζαΐμης, βλέποντας, Γέρο-Κολοκοτρώνη να

πολλά χρόνια, είχε πη σ' ένα φίλο του μπροστά στο νεκρό του παλιού έχθρου του: «Σταθήκαμε συχνά έχθροι ανάμεσόν μας, αλλά δεν τον έμίσσησα ποτέ». Και ταυτόχρονα, δείχνοντας έναν άλλον που είχε διαδραματίσει επίσης σημαντικό ρόλο στην Έπανάσταση, πρόσθεσε: «Σταθήκαμε συχνά φίλοι, αλλά δεν τον αγάπησα ποτέ».)

Όμως η προσβολή που του είχε γίνει από το Ζαΐμη είχε κοινολογηθεί. Κι' οι αγωνιστές που χύνανε το άγνο και τίμιο αίμα τους (αδιάφορο αν δεν ήταν γαλαζίο) για την πατρίδα, κατέκριναν φανερά την αλαζονική συμπεριφορά του Μωραΐτη άρχοντα.

Κάμποσες μέρες αργότερα — Σεπτέμβριος του 1826 — ο ξακουσμένος Σουλιάτης όπλαρχηγός Κίτσος Τζαβέλας, που βρισκόταν τότε στο Ναύπλιο, πήγε να επισκεφθεί το Γέρο του Μωριά, μαζί με τον Λάμπρο Βέικο (που σκοτώθηκε τον επόμενο χρόνο στο Φάληρο).

Στέκανε κι' οι τρεις σιωπηλοί. Ο Κολοκοτρώνης δεν έπαιρνε θάρρος να τους ρωτήσει τί σκοπό είχε ή επίσκεψή τους. Κι' αυτοί παλι δίσταζαν να του πουνε γιατί είχαν πάει.

Ο Λάμπρος Βέικος έλυνε πρώτος τη σιωπή.

—Καπετάν Θωδωράκη, είπα, μάθαμε πως έστειλες προξενιά στους Ζαΐμηδες...

—Ναι, μά με καταφρόνησαν.

—Ήρθε να σου φέρουμε δική μας νύφη για το Γενναίο...

—Σας άκουω μετά χαράς! Είπατε ο Κολοκοτρώνης.

—Νά, είπαμε να δώσωμε στον καπετάν Γενναίο την αδερφή του Κίτσου.



Τινάχτηκαν άμέσως όρθιοι κι' οι τρείς, βγάλανε τα φέσια τους και φιληθήκανε...

Δάκρυσε ο Γέρος του Μωριά. Έπειτα από την καταφρόνια του άρχοντα, ή δίκαιη αναγνώριση από τους ανθρώπους που ήξεραν να εκτιμούν την παλληκαριά και την ανδρεία, γιατί ήταν κι' οι ίδιοι γεννημένοι παλληκάρια.

Αυτό το συμπεριό είναι σταλμένο από το Θεό! φώναξε ένθουσιασμένος.

Τινάχτηκαν άμέσως όρθιοι κι' οι τρείς, βγάλανε τα φέσια τους και φιληθήκανε.

ΑΓΑΠΗΣΑΝ ΤΟΥΣ ΗΡΩΕΣ

ΤΟΥ 1821

Έτσι αποφασίστηκε ο γάμος του Γενναίου με την Φωτεινή Φώτου Τζαβέλα, που ήταν αδερφή του Κίτσου και περίφημη για την όμορφιά της.

Ο Γενναίος ήταν κοντός και κακοφτιαγμένος. Αλλά τα μάτια του έλαμπαν κι' ή μορφή του είχε κάτι το περήφανο το θεληματικό και το ήρωικό που έκαναν έντύπωσι από την πρώτη στιγμή.

Η Φωτεινή, ζυμωμένη με τις ήρωικές παραδόσεις της οικογενείας της, άφωσώθηκε στο Γενναίο και τον ελάτρευσε σαν ήμιο. Στο Ναύπλιο στην αρχή, στην Άθινα κατόπιν, όλοι όσοι την γνώρισαν θαύμαζαν σ' αυτήν την τρυφερή σύζυγο και την ύπεροχη μητέρα.

Ο Γενναίος, όπως οι περισσότεροι από τους ήρωες της έπανάστασης, ήταν αγράμματος ή για την ακρίβεια ήξερε πολύ λίγα γράμματα (πράγμα που δεν τον εμπόδισε να γίνει αργότερα πρωθυπουργός). Μ' όλον αυτό, καταπίστηκε να γράψει απομνημονεύματα για τον αγώνα (τυπωθήκανε το 1856). Η Άμαλία που το έμαθε, είπε μία μέρα στον Όθωνα μπροστά στο Γενναίο:

—Θά ήταν καλό να διορισθ ό κ. Κολοκοτρώνης καθηγητής της Ιστορίας στο Πανεπιστήμιο!

Ο Γενναίος, χωρίς να ταραχτεί, απάντησε τότε:

—Έχει δίκη η Βασίλισσα! Πρέπει να με κάμει καθηγητή, αφού διωρίσατε ύπουργό της Παιδείας τον Άναστάση Μαυρομικάλη (γιό του Πετρόμπε, που δεν ήταν λιγότερο αγράμματος από τον Γενναίο).

Η Άμαλία έσκασε τότε στα γέλια.

—Μπράβο, στρατηγέ, φώναξε, μ' ενίκησες!

Κι' ο Όθων, θέλοντας να τον αποζημιώσει για το πείραγμα της Άμαλίας, πρόσθεσε:

—Οχι, στρατηγέ, προτιμώ να σας έχω αυλάρχη για να δίνετε μαθήματα στη Βασίλισσα!

Η άγραμματοσύνη του δεν εμπόδισε, ωστόσο, το Γενναίο να παραστήσει κάποτε το... σοφό αρχαιολόγο. Το παρακάτω ανέκδοτο το άφηγήθηκε ο ίδιος:

«Όταν ο Βασίλεας με τη Βασίλισσα και την άλλη συνοδεία, έκαναν την πρώτη περιοδεία τους στην Πελοπόννησο, φτάνοντας σ' 'Ανάπλι, με κάλεσε και μου είπε ο Βασίλεας:

—Πρέπει να επισκεφθώμεν και τας Μικήνας, κύριε Κολοκοτρώνη. Σεις που γνωρίζετε τον τόπον, παρακαλώ να φροντίσετε. Αύριον θα γίνει ή έκδρομή. Γνωρίζετε το μέρος;

—Μικήνας, είπατε, Μεγαλειότατε... Μάλιστα θα φροντίσω!

»Κατέβηκα στο παζάρι κι' έφερνα γύρω ρωτώντας όσους Άναπλιώτες άπαντούσα, να μου πούν που βρίσκονται αυτά αι τσοπάνηδες.

»Ελάτε δώ, μαρέ παιδιά: Πέστε μου σε ποιο μέρος έδώ τριγύρω συνηθάνε οι Λόρδοι να πηγαίνουνε για να ιδούν κάτι παλιά χαλάσματα.

»Εγώ ξέρω! Λέει ένας τσοπάνης. Στο Χαρβάτι το χωριό, κοντά στα Φίχτια, πάνε συχνά οι Λόρδοι με βιβλία κι' όλο ψάχνουν κάτι παλιότερες που βρίσκονται απόξω από το χωριό.

»Τότε θυμήθηκα κι' εγώ πως ήξερα το μέρος. Είχα μάλιστα κάνει έναν γερό πόλεμο με τους Τούρκους εκεί.

»Κινήσαμε το πρωί, κι' εγώ μπροστά με τ' άλλογο καμαρωτός έφερα τη βασιλική ακολουθία στο Χαρβάτι, σήκωσα το χέρι άργα-άργα κι' έδειξα τις παλιότερες.

»Αυτές είναι οι Μικήνες! είπα.

»Οι συνάδελφοί μου έμειναν μ' άνοιχτό το στόμα, παραξένοι για τη σοφία μου. Άλλα και ο Βασίλεας ευχαριστήθηκε όχι λίγο.

»Ο κύριος Κολοκοτρώνης, είπε, είναι έξ όλων μας ο λογιώτερος και ο περισσότερον κάτοχος αρχαιολογικών γνώσεων...»

Με την Άμαλία, ωστόσο, δεν τα πήγαινε ποτέ καλά, ούτε όταν ήταν ύπασιπστής και αυλάρχης, ούτε όταν αργότερα έγινε πρωθυπουργός. Και τα πειράγματά του ήταν κάποτε πολύ τσουχερά.

Η Άμαλία, βλέποντας τον κάποιο πρωί θυμωμένο, του είπε:

—Πάλι σήμερα είσαι στα φεγγάρια σου! (Της άρεσε, όπως και στον Όθωνα, να μεταχειρίζεται λαϊκές εκφράσεις, όταν ήθελε να υπογραμμίσει κάτι).

»Ενώ εγώ, της απάντησε ο Γενναίος, έχω φεγγάρια τόσα (κι' έφτιαξε με τους αντίχειρες και τους δείχτες των χεριών του έναν κύκλο σαν πανσέληνο), ή Μεγαλειότη σου έχει τα δικά της μεγάλα ίσα μ' ένα άλωνι!

Το πείραγμα ήταν βαρύ. Γιατί δεν είχε περάσει πολύς καιρός που είχε δημοσιευθεί στον «Αίωνα» το γράμμα του Στεργίου Φρίκη, με το οποίο γίνονταν τολμηροί ύπαινιμοί για τις σχέσεις της Άμαλίας με τον Γρίβα Γαρδικιώτη. Οργιάζαν, έξ άλλου, οι φήμες για την εύνοια της προς τον τότε αυλάρχη Σκαρλάτο Σούτσο.

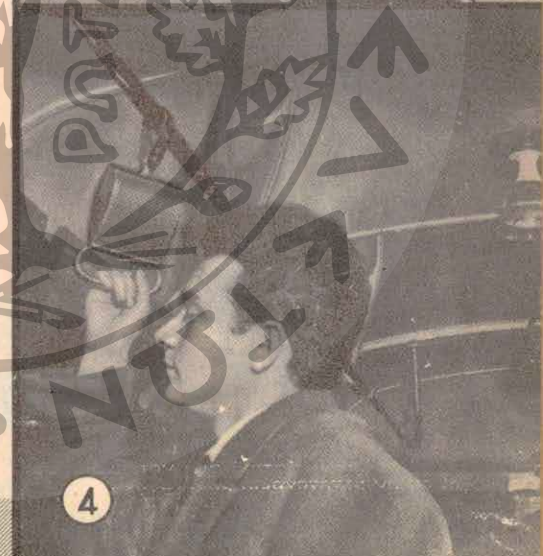
Η Άμαλία, ωστόσο, δεν θυμωσε κι' απομακρύνθηκε χωρίς να δείξη πως είχε καταλάβει τον ύπαινιμο του Γενναίου...
Ε. ΜΠΟΥΦΑΛΙΣ

1 Η σκηνή αυτή συνέβη έσχετάς σ' ένα λιμάνι του Καναδά. Έκείνος, ένας γάιτης του πολεμικού ναυτικού, γύριζε από την Κορέα, ενώ ή γυναίκα του τον περίμενε με αγωνία στην προκυμαία. Πριν ακόμη πλευρήσει το πλοίο, ή αυθεντος, αδιαφορώντας για τους κινδύνους που διέτρεχε, έτρεξε κι' έπιασε στην άγκαλιά του!

2 Η κυρία Καναγκό από το Ουέμπστερ της Νοτίου Ντακότας κέρδισε προ ημερών 25.000 δολάρια με μία δική της πρωτότυπη συνταγή μαγειρικής, που βραβεύτηκε στον έπαισιο διανόμιμο, που προκηρύσσει το μεγάλο ξενοδοχείο της Νέας Υόρκης «Γουλιναρφ Λατόρια». Στη φωτογραφία μας ή κ. Καναγκό κρατώντας στο χέρι την επιταγή-βραβείο, κλαίει από συγκίνηση.

3 Η Βάνια Όρικα, κόρη ενός Βραζιλανού διπλωμάτου, είναι ή καλύτερη τραγουδίστρια της πατρίδας της. Το μέταλλο της φωνής της είναι κάτι το σπάνιο. Εκτός αυτού, ή Βάνια είναι και μία πολύ καλή ήθοποιός του κινηματογράφου. Το βραζιλανό άηδονι όπως ή λέγε, επιχειρεί τώρα μία τουρνέ στην Ευρώπη και θα επισκεφθεί κατόπιν την Άσία και την Ιαπωνία.

4 Στα τράμ του Μιλάνου εφαρμόστηκε μία πρωτοτυπία, ή οποία διασκεδάζει τους επιβάτες, που δεν καταρβώνουν να βρουν μία βελι για να καθίσουν. Μέσα στα «χερούλια», που κρατούν οι όρθιοι επιβάτες τοποθετήθηκαν μεγάφωνα, τα οποία μεταδίδουν καθ' όλη τη διάρκεια της διαδρομής ευχάριστη μουσική, μόλις τραβήξει κανείς το χερούλι. Το μηχανήμα που μεταδίδει τη μουσική, ραδιόφωνο ή μαγνητόφωνο, βρίσκεται έμπρός στον οδηγό και το είδος της μουσικής ρυθμίζεται από τον ίδιο.



Ο βασιλιάς της Καστίλλης Άλφονσος ο Έβδομος, μόλις ανακηρύχθηκε αυτοκράτορας, θέλησε να εγκαίνιασθ το άθλημα του με κάποιο ηρωικό κατορθώμα.

Εκκίνησε, λοιπόν, από την πρωτεύουσα του, το όνομαστό Τολέδο, με το στρατό του, για να πολιορκήσει την Όρεχα. Ή πόλη αυτή είχε κατακτηθεί το λημέρι των Μαυριτανών κατακτητών της Ισπανίας.

Η αυτοκράτειρα Μπερανζέρ, η γυναίκα του, φημιζόταν για την ομορφιά της, το πνεύμα και την αγαθή ψυχή της. Όταν έφυνε, λοιπόν, ο άντρας της έμεινε μόνη με λίγους στρατιώτες και με τους γονείς των πολεμιστών και τις γυναίκες τους...

Πέρασαν έτοι αρκετές ημέρες χωρίς να συμβεί τίποτα.

Μία χαρραχή όμως, ο τοξότης του πιο ψηλού πύργου του Τολέδου, χτύπησε το τύμπανο του συναγερμού!

Ο τρόμος τότε απλώθηκε στην άνωπεράσιμη πρωτεύουσα. Στρατιές Σαρακηνών και Μαυριτανών καθ'αλλάρηδων είχαν φανή κι' έζωναν απειλητικά το Τολέδο...

Η αυτοκράτειρα κάλεσε άμέσως τους γέροντες ύπουργούς και τον αρχηγό της μικρής φρουράς να τους συμβουλευτή. Μα, όταν είδε ζωγραφισμένη στα πρόσωπα τους τη βουθή απελπισία, πρότεινε να στείλουν αγγελιαφόρο στην Όρεχα. Έπρεπε να μάθω ο σύζυγός της, ότι το Τολέδο κινδύνευε από τους επιδρομείς. Μα ο αρχηγός της φρουράς τόλμησε να την διακόψει:

— Δεν μπορεί να γίνει αυτό, Μεγαλειότητά. Ο δρόμος είναι κομμένος από παντού. Και πούλι να στείλουμε, θα σκοτωθώ από τα βέλη των Μαυριτανών!

Άγνια έσφιξε τις καρδιές όλων.

Ήταν φανερό, πως, αν δεν μάθαινε ο Άλφονσος τον κίνδυνο που απειλούσε την πρωτεύουσα του κι' αν δεν έτρεχε με το στρατό του να τη σώσει, το Τολέδο ήταν χαμένο.

Σαφνικά, μέσα σ' έκεινη τη θλίψη, το όμορφο πρόσωπο της Μπερανζέρ, φωτίσθηκε από μία παράξενη λάμψη χαράς. Είδε τα βουρκωμένα μάτια των γυναικών, τα συννεφιασμένα πρόσωπα των γέροντων κι' η απόφασί της ζωγραφίστηκε στα μάτια της πιο έντονα.

— Οι αλικοί μου να φορέσουν τις λαμπρότερες στολές τους!... πρόσταξε. Οι γυναίκες, τα πιο πολύτιμα κοσμήματά τους!... Οι κόρες των πολεμιστών να πάρουν τις άρπες τους και τις λυρές τους! Κι' οι υπηρέτες του παλατιού τον χρυσοστόλιστο θρόνο μου!... Έμπρός!... Όσο πιο γρήγορα μπορείτε!

Κατάπληκτι η ακολουθία της, δεν τόλμησε να σχολιάσει την επιτακτική διαταγή της. Ή στιγμή ήταν κρίσιμη. Συμμορφώθηκαν, λοιπόν, όλοι, χωρίς να φέρουν αντίρρηση...

Κι' όταν έτοιμάστηκαν, η αυτοκράτειρα Μπερανζέρ μπήκε μπροστά στην πομπή.

Έτσι έφτασε στην πύλη των τειχών του Τολέδου κι' εκεί πρόσταξε — μέσα στη γενική κατάπληξη — να την άνοιξουν!...

Ύστερα κάθισε στον χρυσό της θρόνο κι' άρχισε να τραγουδάει ένα γλυκό μαυριτανικό τραγούδι, ενώ οι άρπες και οι λυρές των κοριτσιών συνόδευσαν τον παθητικό σκοπό της.

Η καρδιά ΤΟΥ ΕΜΙΡΗ

Οι Μαυριτανοί που έκοθαν χαρακώματα κι' έστηναν πολεμικά μηχανήματα, σ'αμάτησαν. Κιτταζαν τώρα σαστισμένοι το παράξενο θέαμα. Κανέναν τους δεν σκέφθηκε να επωφεληθώ από το άνοιγμα της πύλης και να ριχτεί στην πόλη, που μόνον παραδινόταν τώρα στην εξουσία τους!

Οι μελωδικές νότες της μουσικής και το νοσταλγικό γιά τους Μαυριτανούς τραγούδι της Μπερανζέρ, έφτασαν σ' αυτιά του νεαρού έμιρη Άβδουλλάχ.

Έτρεξε άμέσως έξω από τη σκηνή του. Και πληροφωρήθηκε κατάπληκτος τί συνέβαινε.

Έσφιξε τότε στη λυγρή του μέση το σπασμένο σπαθί του, έβαλε τις ψηλές του μπότες με τα χρυσά σπινθώρια και, τριγυρισμένος από το έπιτελείο του, τράβηξε να συναντήσει τη Μπερανζέρ...

Ο έμιρης, τότε, μόλις την είδε, θαμπώθηκε από την ομορφιά της. Έκανε μία σιωπηλή γεμάτη άγνια, ο νεαρός έμιρης της είπε, με φωνή μαλακή και τρυφερή:

— Η ομορφιά σας, βασιλίσσά μου, συναγνίζει την άρετή σας! Τα ουράνια μάτια σας δείχνουν την άγνη ψυχή σας... Είμαι ταπεινός σκλάβος σας, βασιλίσσά μου!... Θάμην ευτυχισμένος αν δω τη χαρά στο πρόσωπό σας!

Μία δεύτερη υπόκλιση, ακόμα πιο βαθειά απ' την πρώτη, ύπουργοίμοσε τα λόγια του.

Η Μπερανζέρ πήρε θάρρος από τα όμορφα λόγια του ίπποτι-κού έμιρη, βύθισε την άγνη ματιά της στα φλογέρα του μάτια κι' αποκρίθηκε:

— Με τιμούν και με κολακεύουν όσα είπα η ένδοξότης σας!... Έπικαλούμαι τώρα την μεγαλοψυχία σας για ένα λεπτό ζήτημα.

Ο Αυτοκράτορας σύζυγός μου, τη στιγμή αυτή πολιορκεί την Όρεχα... Όλοι οι γενναίοι πολεμιστές του Τολέδου, βρίσκονται μαζί του... Μπορείτε, λοιπόν, ποτε, έσεις, ένδοξοτάτε έμιρη Άβδουλλάχ, να χτυπήσετε δίχως ντροπή μία πόλη άνωπεράσιμη; Μία πόλη δίχως άντρες, κατοικημένη μόνον από γέροντες και γυναίκες!...

Σκίρτησε ο έμιρης από την κρυφή αυτή μομφή, πούκλειναν τα παραπονετικά λόγια της Μπερανζέρ. Το πρόσωπό του χλώμισε. Έρριξε τη ματιά του στα πρόσωπα των άξιωματικών και των στρατιωτών του κι' έννοιωσε τα ίδια συναισθήματα που τάραζαν την άνδρειωμένη τους ψυχή.

Τότε, με σιγανή φωνή, της είπε:

— Μεγαλειότητά, είστε συγχρόνως η πιο όμορφη και η πιο φρόνιμη βασιλίσσα απ' όλες. Ευτυχισμένη η χώρα σας και πιο ευτυχισμένος ο πολεμιστής σύζυγός σας!

Σέβομαι τον παλληκαρίσιο άγώνα του και τρέχω να χτυπηθώ μαζί του... Γι' αυτό, λύνω άμέσως την πολιορκία του Τολέδου. Γιατί ούτε έγώ, ούτε κανέναν από τον ηρωικό μου στρατό, θα φανή το-

ανάνδρος, ώστε να ζηλέψη μια νίκη, που θα κλεινθ μέσα της την καταφρόνια!...

Γονάτισε κατόπιν με χάρη και φίλησε άβρά το χέρι της Μπερανζέρ, που σιγότερε από την συγκίνησι.

Καβαλλικευοντας ύστερα το άλογο του άπομακρύνθηκε, μαζί με τους Μαυριτανούς στρατιώτες του.

Κι' εκείνοι, υπερήφανοι γιά τον νεαρό κι' ίπποτικό άρχηγό τους, τον ζητωκραύγασαν με βροντερές φωνές!...

Έτσι, όπως λέει ένας θρύλος του 12ου αιώνας, σώθηκε απ' τους έχθρους το ζακουστό Τολέδο...

ZAN RISPEN

Η αδρεναλίνη

ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ ΤΟΥΣ ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΟΥΣ;

Μέσα σε ελάχιστες εβδομάδες

Σ' έ εποχή που υπάρχει η κορτίζονη, επιτρέπεται άρα να γίνεται λόγος γιά τοπικά φάρμακα εναντίον των ρευματισμών.

Αλλά τα αποτελέσματα της κορτίζονης, παρά την θεαματικότητά τους, είναι προσωρινά, χωρίς να λογαριάσουμε ότι το φάρμακο αυτό είναι τοξικό γιά ώρισμένους οργανισμούς. Γιά το λόγο αυτό, τα τοπικά φάρμακα διατηρούν πάντοτε την αξία τους.

Μεταξύ αυτών, μία ξεχωριστή θέση, όπως απέδειξαν τα πειράματα των Άγγλων έπιστημόνων, κατέχει η αδρεναλίνη.

Άλλά σε τί συνίσταται η επίδρασί της;

Οι άσθενείς που πονούν περισσότερο δεν είναι πάντοτε εκείνοι που έχουν παραμορφωμένα άκρα. Οί πόνοι είναι τού-

Έντοπισμός των ρευματικών πόνων στο όπισθιο μέρος του σώματος: 1) Στραβολαίμιασμα. 2) Πόνοι των ώμων. 3) Πόνοι της ράχης. 4) Μυαλγίες του πηγούς και του καρπού. 5) Πόνοι του άγκυλός. 6) Ίσχιας. 7) Μυαλγίες του μηρού. 8) Μυαλγίες του γαστροκνημίου. 9) Μυικοί πόνοι.

ναντίον σφοδρότεροι κατά την περίοδο που η άσθένεια συμπληρώνει την έγκατάστασί της στον οργανισμό.

Άς έξηγήσουμε με λίγα λόγια το μηχανισμό του ρευματικού πόνου:

Η άρθρωση είναι ένα έλατήριο, που λειτουργεί με ακρίβεια, ταχύτητα και εξαιρετική εύλυγισία. Γιά ν' ανταποκριθώ στον πρόορισμό της, πρέπει να έκτελή τις πιο ποικίλες κινήσεις: κάμψη, έκταση, περιστροφή κλπ. Αν την εξετάσουμε ανατομικά, θα ίδουμε ότι αποτελείται από λείες οστεώδεις επιφάνειες, που είναι στρωμένες με χόνδρους και καλύπτονται έξωτερικά από δυο περικαλύμματα, που το ένα απ' αυτά είναι λεπτό και εύκαμπτο και το άλλο παχύ και έλαστικό.

Στο επάνω μέρος της άρθρωσης, διεισδύουν οι τένοντες, που είναι οι μοχλοί των μυών. Άς προσθέσουμε, ότι οι δύο χιτώνες, οι μύς και το δέρμα που περικαλύπτει την άρθρωση, διασχίζονται πρὸς όλες τις διευθύνσεις από εξαιρετικά ευαίσθητα νευρικά πλέγματα, που αντίδρούν έντονα στή ρευματική προσβολή.

Στον οξύ ρευματισμό οι άρθρωσεις αιδάζουν σε όγκο και παραμορφώνονται. Στο χρόνιο ρευματισμό, όμως, οι πόνοι είναι ισχυρότατοι, χωρίς η άρθρωση να παρουσιάζει διόγκωση ή αλλογίωσι Πού, όμως, έντοπίζεται ο πόνος;

Μερικοί ρευματολόγοι, αναζητώντας την αίτία του, παρατήρησαν, ότι ο πόνος δεν έντοπίζεται στην άρθρωση, αλλά στους μύς που βρίσκονται αλόγουρα. Αιτός ο έντοπισμός είναι κάποτε τόσον σαφής, που μπορούμε να μιλήσουμε γιά μυϊκό ρευματισμό.

Οι Άγγλοι έπιστήμονες σκέφτηκαν, λοιπόν, ότι αντί να ζητούν να επιδράσουν στίς άρθρωσεις, θα μπορούσαν να καταπολεμήσουν τον πόνο στους ίδιους τους μύς. Καί, πράγματι, τα πειράματα που έγιναν, απέδειξαν, ότι το πράγμα αυτό ήταν κατορθωτό με την αδρεναλίνη.

Γιά το σκοπό αυτό, χρησιμοποιούνται διαλύσεις 1:5000 ή 1:1000.

Κατά τον ρευματολόγο Μός, οι έπαλείψεις μ' αυτές τις διαλύσεις, πρέπει να γίνονται πάνω στον πόνοντα μύν, έπειτα από ένα βαθύ και έντατικό μασάζ. Αυτή η έπαλείψις προκαλεί ένα ξέσφισμα των μυών και ο πόνος

έξαφανίζεται ή μειώνεται έπειτα από μερικά λεπτά.

Άλλά, γιά να επιτύχ η θεραπευτική άγωγή, πρέπει να ξέρουμε έπακριβώς τα καλόμενα μυαλγικά σημεία, τις ζώνες, δηλαδή, που αλγούν γύρω σε κάθε άρθρωση. Αυτές οι ζώνες είναι οι έξής:

1. Άρθρίτις των ώμων. Τα μυαλγικά σημεία βρίσκονται πάνω στους τένοντες των μυών του ώμου, πρὸς τα εμπρός και πρὸς τα πίσω. Άλλα μυαλγικά σημεία βρίσκονται στην έξωτερική όψη του βραχίονος και στο άνωτερο μέρος του πήχους, στην έξωτερική όψη και πάλι.

2. Άρθρίτις της σπονδυλικής στήλης. Τα μυαλγικά σημεία βρίσκονται στή βάση του τραχήλου, πρὸς τα δεξιά και άριστερά, αλλά κατά προτίμηση πρὸς το ένα μόνον μέρος, όταν πρόκειται γιά αύχενική αρθρίτιδα.

Άλλα μυαλγικά σημεία βρίσκονται κατά μήκος των ραχιαίων και οσφυακών σπονδύλων. Στή τελευταία περίπτωση, έχουμε τη γνωστή ισχιαλγία. Οί πόνοι είναι τότε ισχυρότατοι, λόγω της στενής έπιφανείας των σπονδύλων και της άπ' εύθείας προσαρμογής των μυών πάνω σ' αυτούς. Γιά το λόγο αυτό, οι άσθενείς που πάσχουν από ισχιαλγία, δεν μπορούν να κινήσουν τη μέση τους και περπατούν σαν μονοκόμματοι.

3. Άρθρίτις των κάτω άκρων. Τα μυαλγικά σημεία βρίσκονται:

α) μπροστά, στην έμπροσθία όψη των μηρών, στην περιοχή της πτυχής των βουβώνων.

β) πίσω, στην όπισθία όψη των μηρών (περιοχή του μεγάλου ισχιακού νεύρου). Γιά το λόγο αυτό, οι άσθενείς δεν μπορούν ν' ανεδοκατεθούν εύκολα τις σκάλες, να σκύψουν ή να σηκωθούν κλπ.

γ) στο γόνατο, επάνω και κάτω από την άρθρωση.

δ) στα γαστροκνήμια.

ε) στα πόδια (περιοχή των άστραγάλων). Το μασάζ πρέπει να είναι εξαιρετικά έντονο, γιά να διευκολύνει την άπορρόφηση της αδρεναλίνης από το δέρμα. Το μασάζ αυτό είναι καλό να γίνεται με την άκρη των δακτύλων, σύμφωνα δέ με τη γνώμη των ειδίκων έπιστημόνων, δεν πρέπει σε καμμία περίπτωση να ξεπερνά τα 5'.

Σύμφωνα με τις δημοσιευθείσες στατιστικές, η θεραπευτική αυτή άγωγή απέδωσε εξαιρετικά αποτελέσματα σ' όλες τις περιπτώσεις χρόνιου ρευματισμού (έξαφάνιση των πόνων ή αξιοσημείωτη έξασθενισίς των). Στις 90 % των περιπτώσεων, τα μασάζ και οι έπαλείψεις με αδρεναλίνη απέδωσαν τα προσδοκώμενα αποτελέσματα σε διάστημα μικρότερο των δυο εβδομάδων.

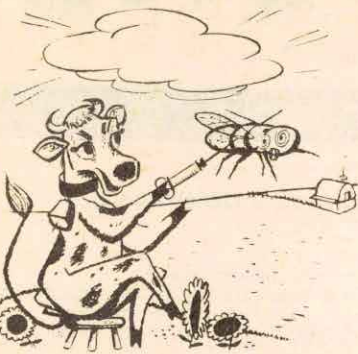
Τοπικά, οι μύς γίνονται εύλυγοι και η άρθρωση ύπακουη στίς βελήσεις μας.

Η άγωγή αυτή, όμως, πρέπει να συμπληρωθώ με μία άλλη, γιά να μονιμοποιηθούν τα αποτελέσματα. Η δεύτερη αυτή άγωγή είναι γνωστή με το όνομα της κινησιοθεραπείας, που συνίσταται σε βαθύτατα μασάζ στην πόνοντα περιοχή και στην έκτελεσι κατάλληλων άσκήσεων, που διευκολύνουν την κυκλοφορία του αίματος και αποκαθιστούν τον κανονικό ρυθμό των κινήσεων. Μασάζ και άσκήσεις πρέπει να γίνονται υπό Ιατρικόν έλεγχο, γιάτι το παραμικρό λάθος μπορεί να έχη πολύ δυσάρεστες συνέπειες.

Κατά το στάδιο αυτό, μπορούν επίσης να χρησιμοποιηθούν τα βραχέα κύματα, οι υπέρηχοι, κλπ.

Παράλληλα με τις άνωτέρω μεθόδους, πρέπει να εφαρμοσθώ και η κατάλληλη διαιτητική άγωγή, σε τρόπον ώστε να υποβοηθηθώ η θεραπεία της άσθένειας.

Έντοπισμός των ρευματικών πόνων στο έμπροσθιο μέρος του σώματος: 1) Πόνοι των ώμων. 2) Πόνοι του ποδιού. 3) Πόνοι του γόνατος. 4) Πόνοι του μηρού. 5) Μυαλγίες του πηγούς και του καρπού. 6) Μυικοί πόνοι. 7) Στραβολαίμιασμα.



Ιδιαίτερο πρακτικό ενδιαφέρον παρουσιάζουν τα πειράματα με τις αλογόμυιες, που βασανίζουν τα βώδια...

Ψάχνοντας για το ιδεώδες ΕΝΤΟΜΟΚΤΟΝΟ

Τρεις ουσίες που κάνουν τα ζώα απρόσβλητα

Το πρώτο ζώο που αποτελούσε «παγίδα θανάτου» για τα έντομα, ήταν ένα άσπρo κουνέλι.

Οι Αμερικανοί δόκτορες Λί-νκιστ και Κνίβλινγκ, έντομολόγοι του Υπουργείου Γεωργίας, πρόσθεταν στην τροφή του πύρεθρον και Ντι-Ντι-Τι. Οι ουσίες αυτές λοιπόν πέρασαν στο αίμα του — χωρίς να το βλάψουν καθόλου στην υγεία. Κι' από τότε, κάθε έντομο που το τσιμπούσε, ψοφούσε άμέσως!

Το επιτυχημένο αυτό πείραμα έκανε τους έντομολόγους να δοκιμάσουν χιλιάδες άλλα έντομοκτόνα, σε μεγαλύτερα ζώα και για έντομα πιο επικίνδυνα. Σήμερα λοιπόν έχουν βρή χημικές ουσίες που, όχι μόνο προφυλάσσουν τις αγελάδες απ' τα έντομα, αλλά και απαλλάσσουν τους σταύλους των απ' τις μυίγες. Οι ουσίες αυτές εξοιώνουν μυίγες, αλογόμυιες, κουνούπια, ψείρες κι' όλα τα παρόμοια έντομα. Έχουν δέ ονομασθεί «έσωτερικά έντομοκτόνα», γιατί εισάγονται στον οργανισμό των ζώων που προφυλάσσουν.

Ιδιαίτερο πρακτικό ενδιαφέρον παρουσιάζουν τα πειράματα με τις αλογόμυιες, που βασανίζουν τα βώδια. Κατά τους υπολογισμούς του Υπουργείου Γεωργίας, τα έντομα αυτά προκαλούν κάθε χρόνο ζημιές 100 εκατομμυρίων δολαρίων στην κτηνοτροφία των Ηνωμ. Πολιτειών! Επιδιώκοντας λοιπόν την καταπολέμησή τους, ο δόκτωρ Λίνκιστ έκαμε ένεσις σε 12 μωσχάρια με μικρή ποσότητα του έντομοκτόνου «λιντάν» και τ' άφησε ύστερα να βοσκήσουν ελεύθερα σ' ένα λιβάδι.

Όταν λοιπόν τα τσιμπούσαν οι αλογόμυιες, αρρώστασαν και άποθαν. 'Επί μία βδομάδα, βρίσκονταν καθημερινώς αρκετά τέτοια έντομα ψόφια δίπλα στα μωσχάρια. 'Υστερα —σάν νάχαν αντίληψη έπιπέλους τον κίνδυνο— οι αλογόμυιες εγκατέλειψαν το λιβάδι —έκείνο και περιώρισαν τη δράση τους στα γειτονικά. Αυτό δέ εξακολούθησε επί ένα μήνα, όσο δηλαδή διαρκούσε η ενέργεια της ένεσεως του «λιντάν».

Υστερα οι έντομολόγοι δοκίμασαν να εισαγάγουν το έντομοκτόνο στον οργανισμό των ζώων, όχι πιά με ένεσις, αλλά άνακατεμένο στην

τροφή τους, σε ποσότητα 1 προς 10.000. 'Επειτα από λίγες μέρες γέτοιας διαίτης, έκλεισαν τα ζώα σ' ένα δικτυωτό κλουβί γεμάτο αλογόμυιες. Τα έντομα ρίχτηκαν πάνω τους, για να τους ρουφήξουν το αίμα. Και η αποτελεσματικότητα του έντομοκτόνου διαπιστώθηκε: Μέσα σε 5 ώρες ψόφησαν όλα.

Συγχρόνως, οι έπιστήμονες παρακολουθούσαν τί γινόταν όταν οι αλογόμυιες γεννούσαν τ' αυγά τους σε κοπριά που προερχόταν από τα ίδια αυτά ζώα: Τα σκουληκάκια που βγήκαν από τ' αυγά αυτά, ήρθαν στον κόσμο με μεγάλη καθυστέρηση. Και η καθυστέρηση αυτή ήταν μία απόδειξη, πως το έντομοκτόνο έπιδρούσε ακόμα και στην ανάπτυξη των σκουληκιών κατά τρόπο έπιβραδυντικό.

Όταν πήρε τη θέση του «λιντάν» μία συγγενής χημική ουσία, το «άλντριν» ή το «ντιελντριν», κι' έπαυε λήφθη το πείραμα, τα σκουληκάκια έγιναν άμέσως μυίγες, που παρουσίασαν συμπτώματα δηλητηρίασεως από έντομοκτόνο και ψόφησαν σε μία ώρα.

Άλλο πολύ ένοχλητικό κι' έπιζήμιο για τους κτηνοτρόφους έντομο είναι μία περίεργη μυίγα, που δεν τσιμπάει καθόλου —άλλωστε δεν τρώει τίποτε στο δεκαπενθήμερο διάστημα που ζή ως φτερωτή μυίγα— αλλά γεννάει τ' αυγά της άναμεσα στο τρίχωμα των ζώων. Τα σκουληκάκια που βγαίνουν απ' αυτά, εισχωρούν στο σώμα του ζώου και περιπαλώνονται επί μήνες, για να σχηματίσουν έπιτέλους μικρά έξογκώματα σε διάφορα σημεία, κάτω απ' το δέρμα. Κατόπιν τρυπάνς το δέρμα, πέφτουν έξω, στο έδαφος, γίνονται μυίγες και ξαναρχίζουν τον ίδιο κύκλο.

Αν γίνη λοιπόν ένεσις «λιντάν», «άλντριν» ή «ντιελντριν» στο ζώο, όταν σχηματισθούν τα έξογκώματα, τα περισσότερα σκουληκάκια ψοφάνε. Όσα άπομένουν, μεταβάλλονται σε μυίγες έλαττωματικές, «κακοσχηματισμένες, που ψοφάνε κι' αυτές πολύ γρήγορα, πριν προφτάσουν να γεννήσουν αυγά.

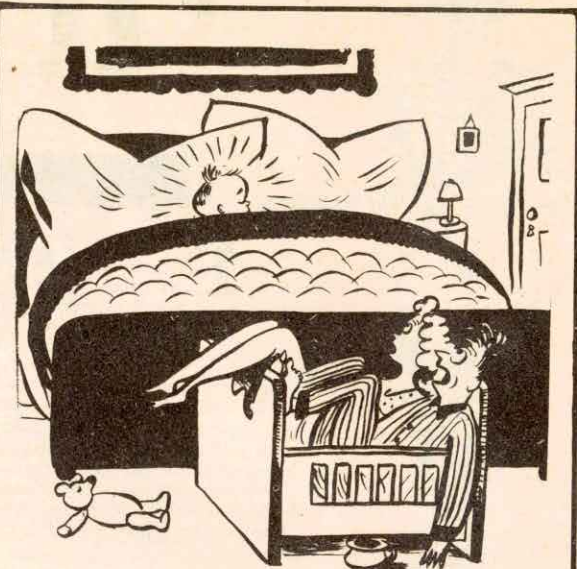
Σ' αυτές τις περιπτώσεις, δέ έντομοκτόνα ένεργούν μόνο με ένεσις, κι' όχι από το στόμα.

Οι μέθοδοι αυτές δέν έχουν ακόμη τεθή σε κοινή χρήση, γιατί τα τρία έντομοκτόνα είναι συγχρόνως και δηλητήρια, ικανά να θανατώσουν το ζώο. Πρέπει λοιπόν να καθαριστή λεπτομερώς ποίες είναι οι άβλαβείς δόσεις τους. Πρέπει επίσης να άποδειχθή άναμφισβήτητο ότι δέν κάνουν το κρέας ή το γάλα των ζώων έπιβλαβές για τον άνθρωπο. Θα χρειαστούν λοιπόν γι' αυτό κι' άλλα πειράματα, επί ένα — δυο χρόνια.

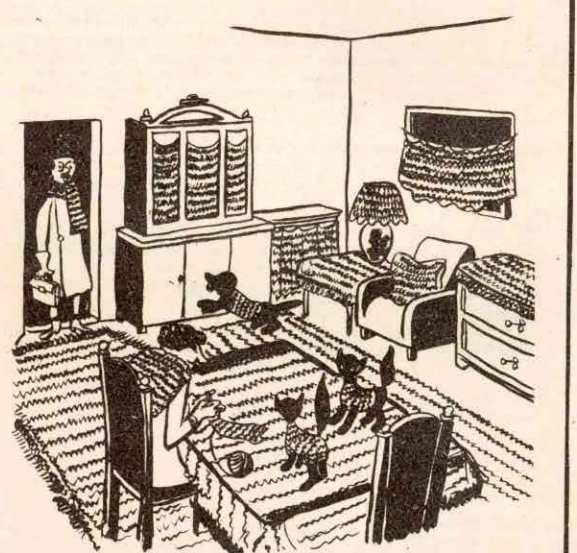
Συγχρόνως, είναι πολύ πιθανό να βρεθούν κι' άλλα έντομοκτόνα, άκόμη καλύτερα. Πρέπει να σημειωθή πως έχουν δοκιμαστή πάνω από 1.000 ουσίες, κι' απ' αυτές μόνον 20 έκρίθησαν κατάλληλες για περισσότερες έρευνες.

Το ιδεώδες των έντομολόγων είναι να βρεθή ένα έκλεκτικό δηλητήριο, που να ξεχωρίζει το φίλο απ' τον έχθρο, να σκοτώνει δηλαδή τα έντομα, όχι όμως... και τα βώδια! Αυτό είναι ήδη δύσκολο για τα έντομοκτόνα που χρησιμοποιούνται έξωτερικώς με ψεκασμούς. Πολύ δέ δυσκολώτερο θάνατι, βεβαίως, προκειμένου για ουσίες που μπαίνουν στο αίμα των ζώων.

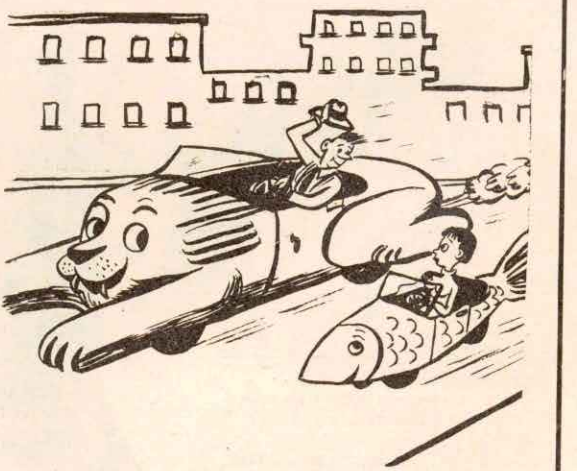
Όστόσο, οι Αμερικανοί ειδικοί πιστεύουν πως θα βρεθή μία, μέρα το τέλειο έντομοκτόνο. Τα ζώα θα παίρνουν τότε ένα χάπι κάθε βδομάδα, κι' έτσι δέν θα ένοχλούνται καθόλου από τα έντομα.



— 'Επί τέλους, ησύχασι!



— Καλησπέρα, Κατίνα! "Επλεξες τίποτα ση μέρα;



Οι σχεδιαστές των αυτοκινήτων να αναπτύξουν όλο και περισσότερη φαντασία!...

ΔΥΟ ΤΕΜΑΧΙΣΜΕΝΑ ΠΤΩΜΑΤΑ

Ο δολοφόνος άποκαλύφθηκε από ένα φύλλο έφημερίδας

Το μελαγχολικό εκείνο πρωί του Σεπτεμβρίου του 1935, μία κοπέλλα απ' το 'Εδιμβούργο είχε πάει εκδρομή με τον άδελφό της στην άγρια κι' έρημη περιοχή του 'Αννάνταλ. Καθώς λοιπόν ακολουθούσε το δημόσιο δρόμο Καθλάυλ — 'Εδιμβούργο, σταμάτησε για λίγο σε μία γέφυρα, για να χαρή το θέαμα της δασωμένης ρεματιάς που βρισκόταν από κάτω.

Σαφνικά, το αίμα πάγωσε στις φλέβες της: Είχε διακρίνει στο βάθος της ρεματιάς, άναμεσα στα χαμόκλαδα, κάτι άσπρο που ξεπρόβαλλε από ένα σκούρο χοντρό χαρτί περιτυλίγματος. Δέν μπορούσε νάταν παρά σάρκα... άνθρωπινη σάρκα!

Η κοπέλλα έτρεξε άμέσως να ειδοποιήσει τον άδελφό της που είχε προχωρήσει. Κατέβηκαν μαζί στη ρεματιά και βεβαίωθηκαν πως έπρόκειτο για ένα ανθρώπινο μπράτσο, τυλιγμένο με το χαρτί. Έτσι σκώθηκε η αύλαία μιάς δολοφονίας, που δέν άπείχε πολύ από ένα «τέλειο έγκλημα»!

Σε λίγο, είχαν φτάσει επί τόπου αρκετοί άστυνομικοί. Χωρίστηκαν σε ομάδες κι' άρχισαν λεπτομερείς έρευνες σ' άποκλήρη τη δύσβατη έκείνη περιοχή. Κάθε τόσο λοιπόν, ξαναγύριζε στο δρόμο ένας λαοψωμένος άστυνομικός, φέρνοντας άλλο ένα κομμάτι ανθρώπινου πτώματος. Βρέθηκαν έτσι περί τα 30 τέτοια μακάδρια «πακέτα».

Άρχισε ύστερα το δύσκολο έργο της αναγνώρισεως του θύματος του έγκληματος. Τα λείψανά του βρισκόνταν όλα σε κατάστροι προχωρημένης άποσυνθέσεως, γιατί ο δολοφόνος τα είχε πετάξει έπιτόιδες μέσα σε ρυάκια ή σε βάλτους.

Η άστυνομία ζήτησε τη συνδρομή των ειδικών του 'Ανατομείου του Πανεπιστημίου του 'Εδιμβούργου — ενός παγκοσμίου γνωστού κέντρου ιατρικών έρευνών. Πραγματικά, άνελαθαν να διαφωτίσουν το τραγικό μυστήριο οι καθηγητά Γκλαϊντερ, Μπράς και Σμιθ.

Θανταστήτε τώρα τη φρίκη τους, όταν βεβαίωθηκαν ότι ο δολοφόνος ήταν συνάδελφός τους, γιατρός! Αυτό έδειχνε η έπιδεξιότης με την όποια είχε κομματιάσει το πτώμα, ή μάλλον τα πτώματα, γιατί τα θύματα ήταν δυο γυναίκες.

Είχε άφαιρέσει κάθε σημάδι του σώματός τους ή άλλο χαρακτηριστικό που θα μπερδύεσε να βοηθήσει στην αναγνώρισή τους. Τους είχε βγάλει τα δόντια, για να μην αναγνωρίσει κανείς οδοντογιάστρες ή σφραγισμάτα τους ή το σκάφη των οδοντοστοιχιών. Τα πρόσωπα και τα μάτια είχαν γίνει άγνώριστα. Τα δάχτυλα δέν βρέθηκαν πουθενά, για να μην ξετασθούν τα δακτυλικά άποτυπώματα.

Συγχρόνως, οι έμπειροτέχνες της άστυνομίας εξέταζαν τα χαρτιά που είχε μεταχειρισθή ο δολοφόνος για τα μακάδρια δέματα. Σ' ένα δέμα λοιπόν είχε βρεθή κι' ένα φύλλο από έφημερίδα. Μολονότι ήταν ματωμένο και ξεσκισμένο, φαινόταν καθαρά ή ήμερομηνία του: Κυριακή, 15 Σεπτεμβρίου 1935, δηλαδή δυο βδομάδες περίπου πριν απ' την άνακάλυψη του έγκληματος.

Οι ντέτεκτιβ πήγαν άμέσως στα γραφεία αυτής της έφημερίδας, στο Μάντσεστερ. 'Εκεί λοιπόν εξακρίβωσαν ότι ο δολοφόνος, που είχε πάρει όλα τα μέτρα του για να μην ανακαλυφθή, είχε κάμει ένα μοιραίο σφάλμα, που ήταν όμως άπόλυτα δικαιολογημένο.

Δέν μπορούσε να ζέρη ότι οι περισσότερες βρεταννικές έφημερίδες μεγάλης κυκλοφορίας προσθέτουν στις πολυσέλιδες κυριακάτικες εκδόσεις τους ένα φύλλο κινητό, διαφορετικό για κάθε θημιά απ' τις περιφέρειες, όπου θα κυκλοφορήσει ή έφημερίδα. Άπ' τα 16 φύλλα της έφημερίδας, ο δολοφόνος είχε διαλέξει αυτό ακριβώς, που μπορούσε να τον προδώσει!

Ο διευθυντής της έφημερίδας πληροφορήσε τους ντέτεκτιβ ότι το φύλλο εκείνο άνηκε οπωσδήποτε σ' ένα απ' τα αντίτυπα που είχαν κυκλοφορήσει στην περιοχή του Λανκάστερ. 'Επιτέλους, ή άστυνομία κρατούσε ένα θετικό ίχνος!

Πριν από αρκετές μέρες, ένας απ' τους γνωστότερους γιατρούς του Λανκάστερ, ο δόκτωρ Μπούκ Ρουζτόν, είχε αναφέρει στην άστυνομία πως ή γυναίκα του τον έγκατέλειψε, κι' είχε ζητήσει να τον βοηθήσουν να την ξαναβρή.

Ο γιατρός αυτός ονομαζόταν στην πραγματικότητα Μπούτσαρ Ρουατόν Χακίμ κι' ήταν 'Ινδός, ηλικίας 36 ετών. Είχε όμως συντομέψει και άγγλοποιήσει το όνομά του, από τότε που έγκαταστάθηκε στο Λανκάστερ.

Οι πελάτες του όλοι ήταν άπόλυτα εύχαριστημένοι απ' την ικανότητά του.

Άπ' το κουτσομπολιό όμως της γειτονιάς του, ή άστυνομία έμαθε κάτι περίεργο: πως είχε εξαφανισθή, μαζί με τη γυναίκα του, κι' ή κομάρια της Μαίρη Ρότζερσον.

Ένας ντέτεκτιβ ρώτησε τότε στο τοπικό πρακτορείο έφημερίδων ποιά κυριακάτικη έφημερίδα έστειλαν συνήθως στο σπίτι του γιατρού. 'Ήταν ή ίδια απ' την όποια προερχόταν το «κινητό» φύλλο, που είχε βρεθή μέσ' στη ρεματιά, 200 χιλιόμετρα μακριά απ' το Λανκάστερ!...



Δέν χρειαζόνταν περισσότερα στοιχεία, για να συλληφθή ο γιατρός. 'Όστόσο, οι τρεις καθηγητά του 'Ανατομείου συνέχισαν τις προσπάθειές τους για την αναγνώριση των δυο θυμάτων. Η έργασία που έκαναν, περιγράφεται, σαν ιδεώδης στο είδος της, σ' όλες τις σχολές άστυνομικών της Εύρώπης.

Τα κομμάτια των πτωμάτων συμπληρώθηκαν με έπιμέλεια. Τα κενά που άπόμέναν, γέμισαν με πλαστικό πηλό, άφου υπολογισθήκε προσεκτικά άπο ανατομικούς πίνακες κάθε διάστασις και κάθε καμπύλη τους.

Έτσι, έπειτα από αρκετών εβδομάδων προσπάθειες, τα δυο σώματα συμπληρώθηκαν και φωτογραφήθηκαν. Οι φωτογραφίες μεγεθύνθηκαν, σε φυσικό μέγεθος.

Για νάναί άπολύτως βεβαίοι, ότι οι μεγεθύνσεις ήταν στο κατάλληλο μέγεθος, οι καθηγητά χρησιμοποίησαν για σύγκριση ένα διάγραμμα της γυναίκας του γιατρού. Η άστυνομία είχε βρή ήδη μία φωτογραφία της κ. Ρουζτόν, μ' αυτήν σε φυσικό μέγεθος και βεβαίωθηκαν ότι άνταποκρινόταν άπόλυτα στη φωτογραφία του ένος απ' τα συναρμολογημένα πτώματα.

Οι φωτογραφίες αυτές επέτρεψαν στην άστυνομία να πεισθή για την ταυτότητα των δυο θυμάτων. Συνέλαβε τότε το γιατρό κι' έκαμε μία έρευνα στο σπίτι του. Δέν βρήκε όμως εκεί κανένα άλλο στοιχείο. 'Εξ άλλου, πολλά πρόσωπα που είχαν έπικοκεθή το γιατρό την Κυριακή και τις έπόμενες ημέρες, δέν είχαν αντίληψη τίποτε το άξιοσημείωτο, έκτός από ένα καλή λίγο ματωμένο κι' άπο μία φωτιά στο τζάκι, άσυνήθιστα δυνατή για τις ήπιες φθινοπωρινές ημέρες. Στη φωτιά αυτή θάκε κάμει ο γιατρός τα ματωμένα ρούχα των θυμάτων του.

Είχε φανή εξηντότατος ο δόκτωρ Ρουζτόν! Μα, όπως όλοι οι έγκληματίες, είχε κι' αυτός υποτιμήσει τις ικανότητες της έπιστημονικής άστυνομίας. Είχε κοπιάσει για να εξαφανισθή κάθε σημείο αναγνώρισεως των πτωμάτων, που τα παρίσταναν κατάρθως ν' άποκτήσουν δυο φωτογραφίες, που τα παρίσταναν σαν ζωντανά! Είχε σκorpionεί τα λείψανά τους σ' ένα μέρος έρημικό, άλλ' είχε μεταχειρισθή ένα φύλλο έφημερίδας που είχε — μπορεί να πη κανείς — τη διεύθυνση του γραμμένου πάνω!...

Στη δίκη του, άμολόγησε πως είχε σκοτώσει ή γυναίκα του γιατί πίστευε πως τον άπατούσε, και την καμάρια έπειδή είχε ιση το έγκλημά του.

Το δικαστήριο τον κατέδικασε σε θάνατο και τον έστειλε στην άγχων.

Απαγορεύεται!

Τελευταίως, δικάσθηκε στην Άγγλία κάποιος φιλόσοφος άνθρωπάκος, γιατί... είχε πετάξει ένα χαρταετό! Με την πράξ του αυτή, δίκως να το ζέρη, είχε παραβή μία παράγραφο ένος είδικού νόμου του 1947, που άπαγορεύει ν' άνυψώννται χαρταετοί μέσα σ' άκτίνα 3 μιλίων γύρω από ένα αεροδρόμιο. Τελικά, το δικαστήριο τον άππλήξε, γιατί ο έισαγγελέας είπε: «Άμφιβάλλω αν ένας πολίτης στους 10.000 ζέρη αυτή την άπαγόρευση».

Ελάχιστοι Άγγλοι ζέρουν επίσης πως δέν έπιτρέπεται να ξεκολλήσουν από ένα φακέλλο ένα άμεταχείριστο γραμματόσημο και να το χρησιμοποιήσουν πάλι.

Κάποιος Λονδρέζος διώχθηκε ποινικώς γιατί έρωτοτροπούσε μέσα σ' ένα αυτοκίνητο, που θεωρήθηκε «δημόσιος χώρος». Άντίθετα, όταν πρό έταν βρέθηκαν κάποιος να χαρτοπαίζουν κάτω άπόνα δέντρο του Χάυντ Πάρκ, δέν τιμωρήθηκαν καθόλου, γιατί το δικαστήριο έκρινε πως δέν ήταν δημόσιος χώρος ή θέσις εκείνη!

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟ ΞΥΛΙΝΟ ΧΕΡΙ

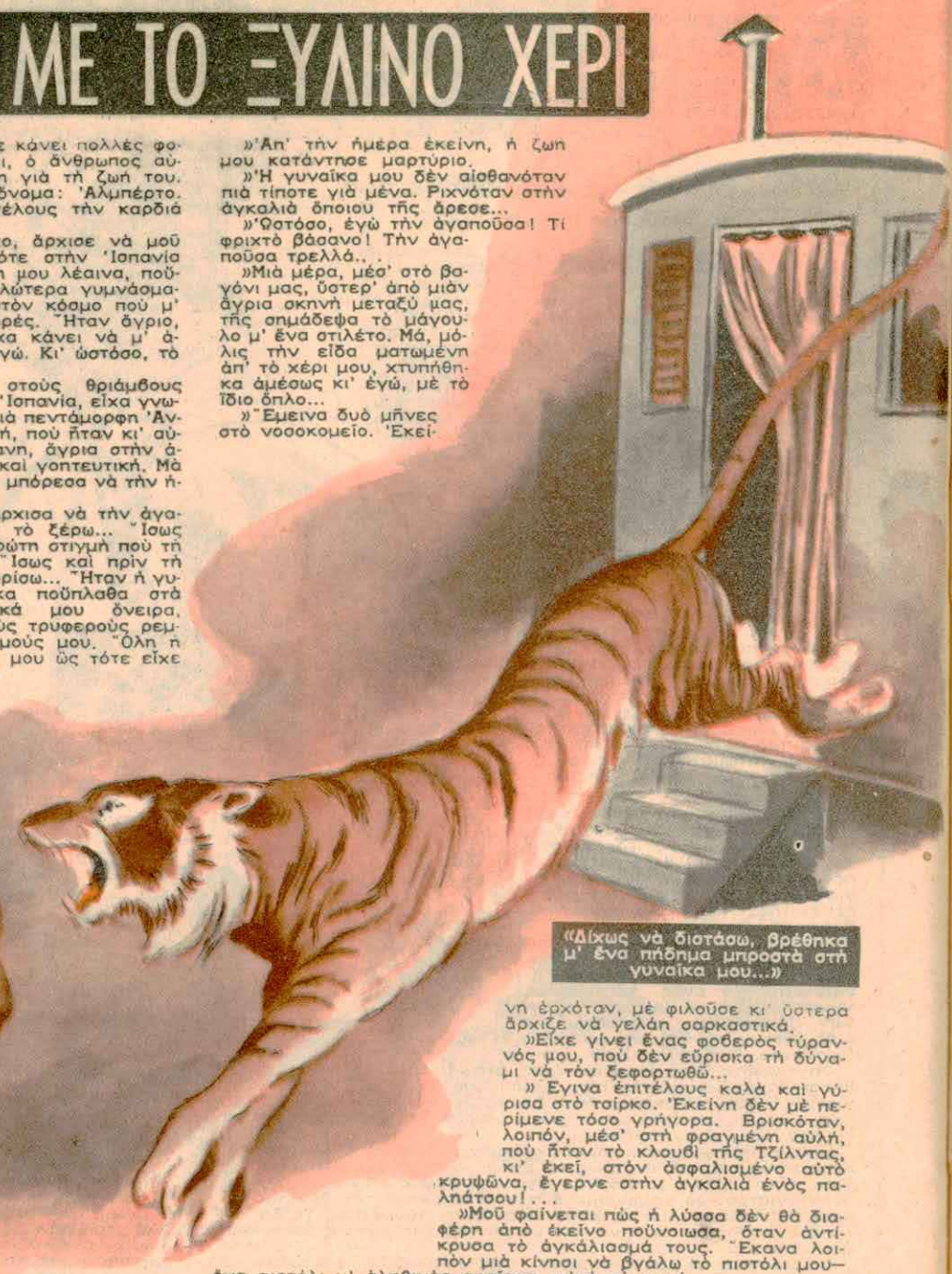
ΤΟΝ είχα γνωρίσει στην ταβέρνα. Είχαμε κάνει πολλές φορές παρέα. Μά ποτέ δεν είχε θέλψει, ο άνθρωπος αυτός με το ξύλινο χέρι, να μου μιλήσει για τη ζωή του. Δεν ήξερα, παρά μόνο το μικρό του όνομα: Άλμπερτο. Ένα βράδυ όμως, μου άνοιξε επιτέλους την καρδιά του κι' έμαθα ότι το φοβερό μυστικό του...

— Ήμουν άλλοτε θηριοδασκάτης στο τσίρκο, άρχισε να μου διηγείται με βραχνή φωνή... Βρισκόμαστε τότε στην Ισπανία και θριάμβευα με τη Τζιλντά, την αγαπημένη μου λέαινα, που κανε τα εξυπνότερα παιχνίδια και τα δυσκολότερα γυμνάσματα... Τό θηρίο αυτό ήταν τό μόνο πλάσμα στον κόσμο που μ' αγαπούσε, και μου τόκε δείξει αμέτρητες φορές. Ήταν άγριο, ύπαιο, υπερήφανο. Τόκα όμως ήμερέφει, τόκα κάνει να μ' α- κούη, σαν πιστός σκλάβος. Τ' αγαπούσα κι' εγώ. Κι' ωστόσο, τό σκότωσα με τά ίδια μου τά χέρια!

— Πάνω στους θριάμβους μου, στην Ισπανία, είχα γνω- ριστή με μιά πεντάμορφη Άν- δαλουσιανή, που ήταν κι' αυ- τή περήφανη, άγρια στην α- γάπη της και γοητευτική. Μά αυτήν δεν μπόρεσα να την ή- μερέψω!

— Πότε άρχισε να την αγα- πώ; Δεν τό ξέρω... Ίσως απ' την πρώτη στιγμή που τη γνώρισα. Ίσως και πριν τη γνωρίσω... Ήταν ή γυ- ναίκα που ήλπαθα στό γλυκό μου όνειρο, στους τρυφερούς ρεμ- θαμούς μου. Όλη ή ζωή μου ως τότε είχε

»Απ' την ήμερα εκείνη, ή ζωή μου κατόντησε μαρτύριο.
»Η γυναίκα μου δεν αίσθανόταν πιά τίποτε για μένα. Ριχνόταν στην άγκαλιά όποιου της άρεσε...
»Όστόσο, εγώ την αγαπούσα! Τί φριχτό βάσανο! Την αγα- πούσα τρελλά...
»Μιά μέρα, μέσ' στό βα- γόνι μας, ύστερ' από μιάν άγρια σκηνή μεταξύ μας, της σημάδεψα τό μάνου- λο μ' ένα σιλήτο. Μά, μό- λης την είδα ματωμένη απ' τό χέρι μου, χτυπήθη- κα άμέσως κι' εγώ, με τό ίδιο όπλο...
»Εμείνα δυό μ'νες στό νοσοκομείο. Έκει-



«Δίχως να διατάσω, βρέθηκα μ' ένα πλάσμα μπροστά στη γυναίκα μου...»

περάσει ανάμεσα στό θηρίο. Ήταν ή πρώτη φορά που έμπλεκα με γυναίκα... Όταν κάρφωσε τη μα- τιά της πάνω μου, νόμισα πως δυό πύρινα καρφιά μου τρύπη- σαν την καρδιά. Και στό χέλι της που οιοτρεμάνε, είδα όλο- φάνερο τόν πιο δυνατό κι' άσυγκράτητο πόθο...
»Τό πρώτο φιλί της ήταν κάτι που δεν θά τό ξεχάσω ποτέ στη ζωή μου. Τόνοιωθα πως με ήθελε, πως με λαχταρούσε, δι- φούσε για τά χάδια μου... Την αγάπησα τρελλά και την παν- τρεύτηκα.
»Οί πρώτοι μ'νες κύλησαν μέσα σέ μιά εύτυχία, που κανείς ως τώρα δεν εγνώρισε πάνω στη γή. Νόμιζα πως έδλεπα όνειρο!
»Τήν είχα πάρει μαζί μου, στην περιοδεία μας. Σε μιά πόλη, ήρθε στό τσίρκο μας ένας καινούργιος κλόουν. Ήταν ένα κα- τάξανθο, ύμωφο παλληκάρι, Αυστραλός, με κεφάλι 'Ερμή... 'Υ- στερ' από λίγο καιρό, άρχισε να καταλαβαίνω πως ή γυναίκα μου τόν πρόσεχε πολύ. Και, μιά μέρα, περνώντας έξω απ' τό πρόχειρο καμαρίνι του, την είδα στην άγκαλιά του!...
»Τό αίμα ανέθηκε τότε στό κεφάλι μου. Με μάτια θολά, έμψ- ζα μιά φωνή λύσσας και τράθηξα άμέσως τό πιστόλι που κρα- τούσα πάνω μου για νά φοδίζω τά θηρία. Τρελλός από ζήλεια και μίσος, της σημάδεψα και τράθηξα τη σκανδάλη...
»Στόν κρότο του πιστολιού, εκείνη απάντησε μ' ένα δυνατό ξεδιάντροπο γέλιο. Είχα ξεχάσει, πάνω στην παραζάλη μου, πως τό πιστόλι εκείνο ήταν άσφαίρο!...
»Πριν προλάβω νά κάνω άλλη κίνηση, εκείνη ρίχτηκε στην ά- γκαλιά μου, κουλουριάστηκε γύρω μου σαν φείδι και με τράθηξε μακριά απ' τη σκηνή του φίλου της... Τά φιλιό της με παρά- λυσαν...
»Εκείνη την στιγμή, μ' είδοποίησαν πως θ' άρχιζε τό νουμέ- ρό μου. Την όπια αναγκαστικά και μ'ηλκα στό κλουβί της Τζιλ- ντας, με τό μυαλό θολωμένο, σαν αυτόματο, σαν νάχα πιά έ- να δυνατό πιστό ή νά μ' είχαν χτυπήσει ζαφνικά στό κεφάλι...
»Σας όρκίζομαι πως ή λέαινά μου με κύτταζε με τέτοια συμ- πόνια σαν νάχε δει κι' αυτή τη φριχτή εκείνη σκηνή και νάζε- ρε την άτιμωσί μου...

νη έρχόταν, με φιλούσε κι' ύστερα άρχιζε νά γελάει σαρκαστικά.
»Είχε γίνει ένας φοβερός τύραν- νός μου, που δεν εύρισκε τί δύνα- μι νά τόν ξεφορτωθώ...
»Εγίνα επιτέλους καλά και γύ- ρισα στό τσίρκο. Έκείνη δεν με πε- ρίμενε τόσο γρήγορα. Βρισκόταν, λοιπόν, μέσ' στη φραγμένη αυλή, που ήταν τό κλουβί της Τζιλντας, κι' εκεί, στόν άσφαλισμένο αυτό κρυφώνα, έγερνε στην άγκαλιά ενός πα- λητάσου!...
»Μου φαίνεται πως ή λύσσα δεν θά δια- φέρη από εκείνο πούνοιωσα, όταν αντί- κρυσα τό άγκάλιασμά τους. Έκανα λοι- πόν μιά κίνηση νά βγάλω τό πιστόλι μου— ένα πιστόλι μ' αλθηνίνες σφαίρες, αυτή τη φορά.
»Τήν ίδια στιγμή άκουσα τη Τζιλντά νά μουγκρίζει πηνιμένα. Τά μάτια μου όστραψαν ζαφνικά. Μιά άγρια σκέψι πέρασε απ' τό μυαλό μου.
»— Ατιμ! Φώναξα στό γυναίκα μου. Μην ξεχνάς πως είμαι κι' εγώ Ισπανός, σαν και σένα, και πως ξέρω νά εκδικούμαι σκληρά και άγρια!
»Χύμνησα ύστερα προς τό κλουβί της Τζιλντας κι' άνοιξα την πόρτα του.
»Τό θηρίο φάνηκε μιά στιγμή νά διατάξη, σαν παραζενεμένο. Ύστερα βγήκε απ' τό κλουβί κι' ώρμησε άμέσως πάνω στη γυ- ναίκα μου, μ' ένα φοβερό μουγκρητό...
»Μά, την ίδια στιγμή, συνήλθα άπότομα. Βλέποντας τη γυ- ναίκα μου νά τινάζεται, με τη φρίκη ζωγραφισμένη στό πρόσω- πό της, κι' ακούγοντας τό σπαρακτικό ούρλιασμα πουμπήζε στό αντίκρυσμα της μονιασμένης λέαινας, ένιωσα πως την αγαπού- σα ακόμα πολύ, παράφορα... και πως ήπρεπε νά τη σώσω, με κάθε θυσία!
»Μά πως; Δεν υπήρχε τρόπος... Μιά στιγμή ακόμα, κι' ή Τζιλ- ντά θά την είχε ξεσκίσει...
»Δίχως νά διατάσω τότε, βρέθηκα μ' ένα πλάσμα μπροστά της. Και τό άνασκημένο πόδι της λέαινας έπεσε πάνω στό δικό μου ώμο.
»Κατάλαβα πως δεν θά μ' έσωζε τίποτα και μένα! Ή Τζιλντά είχε πιά έξαγριωθεί...
»Έκονα λοιπόν τό μόνο που μου άπόμνε: Δεδο σφαίρες ά- νάμεσα στό μάτια της νάν ζαπλώσαν χάμω νεκρή... τη φτωχή μου Τζιλντά!
»Από τότε, έφυγα απ' τό ίπποδρόμιο. Δεν θά μπορούσα άλ- λωστε νά εξακολουθήσω τη δουλειά του θηριοδασατού, αφού μουκοψάν τό ένα χέρι, που τό είχαν κατασπαράξει τά νύχια της Τζιλντας.
»Όσο για τη γυναίκα μου, τρελλάθηκε την ίδια κείνη μέρα. Βρίσκεται από τότε κλεισμένη στό φρενοκομείο...

Μ. ΜΠΟΝΤΟΣ

Η ΠΑΡΕΙΣΑΚΤΗ



ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

»Αφού ή Μπλάνς έξηγεί στό Ρουσό πως της είναι άδύνατο νά τόν παντρευτή, ά- ποσιώνεται ύστερα στη Μαργαρίτα, τώρα που λείπουν οι γονείς της. Προσπαθεί νά κερδίση την αγάπη της. Την παίρνει κάθε Κυριακή απ' τό οικοτροφείο και πηγαίνουν μαζί σ' ώραιούς περιπάτους. Σε μιά έκδρο- μή τους, διακινδυνεύει τη ζωή της για νά σώση τη μικρή από ένα λυσσαμένο σκυ- λί. Κι' εκείνη άρχιζει νά την αγαπάη πιο πολύ κι' απ' τη μητέρα της. Στο μεταξύ, ό 'Αρθούρος λείπει μιά ολόκληρη νύχτα απ' τό σπίτι του. Ή Ροζέτ ξεφυγώνει, πε- ριμενώντας την μ' άγωνία. Την άλλη μέ- ρα, της δικαιολογείται πως άναγκάστηκε νά κάμει ζαφνικά ένα μικρό ταξίδι, μα- ζι με κάποιον βιομήχανο που θά τόν διο- ρισή αντιπρόσωπό του. Ή Ροζέτ άρχίζει νά πειθείται. Ζαφνικά όμως, ξεφεύγει απ' την άγκαλιά του και δείχνει μιά άνησυχία.

Ή Ροζέτ μιλούσε σχεδόν ήρε- μα. Μά είχε γίνει κατάχλωμη.
Δεν πίστευε πιά ούτε λέξι απ' όσα της είχε πη ό 'Αρθούρος με τόση φυσικότητα και πειστικότητα! Ή- ταν ένας άθλιος, ό άντρας της. Τό δείπνο με τό βιομήχανο, τό ταξίδι στό Ντουρ- νταν, όλα ήσαν ψέμματα!

Ό 'Ο 'Ζιγκολό' έδωγαν απ' την άγκαλιά μιάς άλλης γυναίκας! Είχε βεβαιωθεί γι' αυτό ή Ροζέτ, καθώς έσκυβε πάνω του και κολλούσε τά ερωτευμένα χείλη της στό λαι- μό του. Είχε τώρα την άποδείξει της άπι- στίας του!

Τό δέρμα του, τό μουστάκι του, τά ρού- χα του, ήσαν ποτισμένα μ' ένα δυνατό και πρόστυχο άρωμα, απ' αυτά που μεταχει- ρίζονται οι κοινές γυναίκες!...

Μιά Παριζιάνα μονίστρα, όπως ή Ρο- ζέτ, δεν μπορούσε ποτέ νά γελαστή.

Κύτταζε προσεκτικώτερα τόν άντρα της, και πρόσεζε τότε τά κουρασμένα χαρα- κτηριστικά του, τά κομμένα μάτια του, κι' ακόμα της έπιμελημένη πρωινή τουα- λέτα που είχε κάμει για νά γίνη πιστευτό τό παραμύθι που είχε ετοιμάσει.

Δεν άμφέβαλλε πιά καθόλου! 'Ότό- σο, τό άπότομο χτύπημα της έδωσε τη δύναμη νά κρύψη τις σκέψεις της.

— Σίγουρα, θά πεινάς, έπειτα από τέ- τοιο ταξίδι! είπε. Πηγαίνω νά σου έτοι- μάσω κάτι!...

Πέρασε στην κουζίνα και διέταξε νά στρώσουν άμέσως τό τραπέζι.

Απ' την τραπέζαρία ακούγονταν τά γέ- λια του 'Αρθούρου, πούπαιζε με τό παιδί του...
— Ό άθλιος!... ψιθύρισε ή νέα γυναί- κα.

Περνώντας μπροστά από ένα καθρέφτη, είδε τη χλωμάδα του προσώπου της και τρόμαξε. Με μιά υπερτάτη προσπάθεια, κατώρως νά χαμογελάση.

— Στο τραπέζι!... είπε. Είν' όλα έ- τοιμα...
Ό 'Αρθούρος ήταν τελείως ήσυχος. Κά- θησε κι' άρχισε νά ξεκοκκαλίζει με όρεξη μιά κοτολέττα.
— Πότε πρόκειται νά ξαναδής αυτόν τόν κύριο απ' τό Ντουρνταν; τόν ρώτησε ή Ρόζα μ' έλαφρό ύφος.
— Σήμερα. Θά με συστήση σέ μερικά μαγαζιά που συνεργάζονται μαζί του...
— Όστε λοιπόν κλείσατε τη δουλειά;
— Σχεδόν... Διστάζω ακόμα, γιατί, αν αναλάβω αυτή την αντιπροσωπεία, θάμαι άναγκασμένος νά κάνω συχνά ταξείδια... Θά πρέπει νά γυρίζω διάφορες έπαρχίες... και νά πηγαίνω κάθε τόσο στό Ντουρνταν, στό εργοστάσιο... Έπειτα, δεν έχω κανο- νίσει και τό ζήτημα της προμηνείας μου... Θά δώ τελοσπάντων...
Ή Ροζέτ συγκρατούσε τους λυγμούς που ανέβαιναν στό λαιμό της. Ή άνεπα- νόρθωτη πιά δυστυχία την έκανε άναίσθη- τη σέ κάθε καινούργιο πόνο...
Μετά τό φαγητό, ό 'Αρθούρος έπαιξε με τό Γκαστόν κι' άστετεύτηκε με τις έργά- τριες. Κατά τις 3, πήρε τό καπέλλο του κι' έτοιμάστηκε νά φύγη. Φίλησε τρυφερά τη γυναίκα του και της είπε:
— Τώρα που ξέρεις τί συμβαίνει, μην άνησυχήσης αν άργήσω λίγο... Πρέπει νά κάνω τά κέφια του μέλλοντος άφεντικού μου... Μην με περιμένεις για φαγητό τό βράδυ. Πήγαίνε να δης τη μητέρα σου ά- πόψε! Θάμει έτσι πιο ήσυχος πως δεν θά στενοχωριέσαι μονάχη σου, περιμένοντάς με νά γυρίσω...
— Έχεις δικη. Θά πάω με τό Γκα- στόν. Κατά τις 10, θάμαι πίσω.
— Ό, μά κι' εγώ θάχω γυρίσει στις 10, ή στις 11 τό αργότερο.
Μόλις έφυγε ό άντρας της, ή Ροζέτ έ- τρεξε νά κλειστή στην κάμαρά της. Εκεί, έπεσε σέ μιά πολυθρόνα κι' άφισε νά τρέ- ξουν τά δάκρυα ποίκιλλαν την καρδιά της.
— Ή ζωή μου είναι πιά χαμένη, κατε- σταμένη!... ψιθύριζε. Δεν μ' αγαπάει ό 'Αρθούρος! Αγαπάει μιάν άλλη... Ποιάν όμως;
Μέσα στην άπελπισία της, ξεπρόβαλε ζαφνικά μιά σκέψη:
«Αν ωστόσο γελιέται;... Έχω θετικές άποδείξεις!... Δεν τόλμησα, δεν θέλησα νά τόν ρωτήσω από πού προέρχονταν εκεί- νο τό άρωμα... Ποιος ξέρει!... Ίσως θάχε

τότε νά μου δώση μιά εξήγηση...
Ή γυναίκα που αγαπάει, νοιώθει πως ό θάνατος της αγάπης της είναι θάνατος γι' αυτήν την ίδια. Και συγκρατείται απ' τό τελευταίο, απ' τό πιο άδύνατο κλαδί, για νά μη γκρεμιστή στην άδυσσο...
— Έ λοιπόν, θά βρώ τις άποδείξεις! είπε ζωηρά.
ΚΔ'.
Κυνική όμολογία
Χίλιες ιδέες περνούσαν απ' τό μυαλό της δύστυχης Ροζέτ, ή μιά πιά τρελλή απ' την άλλη.
Στην αρχή, σκέφθηκε νά ζητήση διαζύ- γιο. Μά καταλάβαινε καλά πως αν τά ψέμ- ματα του συζύγου της της άποδείκνυσαν ά- ναμφισβήτητα την άπιστία του, δεν θ' ά- ποτελούσαν όμως καθόλου θετική άπόδειξη για τό δικαστήριο...
Κι' όμως της χρειαζόταν μιά τέτοια ά- πόδειξη!... Όνειρευόταν νά χωρίση απ' τόν 'Αρθούρο, νά εκδικηθή...
Ναί, ήθελε νά τόν εκδικηθή! Κι' όχι αύ- τόν μονάχα, αλλά κι' εκείνη που τόν είχε κλέψει απ' τό σπίτι του, απ' την αγάπη του παιδιού του και της γυναίκας του.
«Μά ποιά είναι αυτή ή γυναίκα; άνα- ρωτιόταν. Πώς ν' ανακαλύψω τ' όνομά της;»
Ζαφνικά, θυμήθηκε κάτι.
Στό συρτάρι του μικρού γραφείου του συζύγου της βρισκόταν μιά κασετίνα από έύλο έλίας, μέσα στην όποία φύλαγε ό 'Αρθούρος διάφορα γράμματα κι' άλλα ά- τομικά χαρτιά του.
Ναί, ίσως θάβρισκε εκεί αυτό που γύ- ρευε.
Τό συρτάρι ήταν κλειδωμένο και τό κλειδί έλειπε.
— Μαρία, είπε ή Ροζέτ σέ μιά μαθή- τριά της, έχασα τό κλειδί αυτού του γρα- φείου, και θέλω νά πάρω κάτι από μέσα, τώρα άμέσως. Πήγαίνε νά φέρς ένα κλει- δαρά.



Τώρα που ξέρεις τί συμβαίνει, μην άνησυχήσης αν άργήσω, είπε ό 'Αρθούρος στην Ροζέτ.

τάρι σας άλλη, καλύτερη, αν κρύβε-
τε, μέσα πράγματι αξίας! προσέθεσε.
'Αφού πληρώθηκε για τον κόπο του κι
έφυγε, η Ροζέτ πλησίασε στ' ανοιχτό
συρτάρι. 'Η κασετίνα βρισκόταν εκεί. Δεν
ήταν κλειδωμένη...

«Κάνω καλά άρα γε πού θέλω να βε-
βαιωθώ για τη δυστυχία μου; συλλογι-
στηκε η Ροζέτ. Δεν είναι προτιμώτερο να
μη μάθω τίποτε;... να μείνω στην άγνοια,
στην αμφιβολία; Όα μπορούσω ποτέ να τον
συχωρέσω, αν μάθω;...»

Σκέφθηκε μία στιγμή... Μά είχε πιστέ-
ψει τόσο απόλυτα στην αγάπη του 'Αρ-
θούρου, ώστε δεν άνεχόταν καν την ιδέα
μιάς προδοσίας.

Πήρε την κασετίνα κι' άδειασε πάνω στο
τραπέζι το περιεχόμενό της: έρωτικά
γράμματα, κιτρινωμένες φωτογραφίες, έν-
θυμια...

Τάξερε, όλ' αυτά. 'Ο 'Αρθούρος, από
αυταρέσκεια, της τα είχε δείξει, στις αρχές
του γάμου τους. Κι' εκείνη, με την πεποι-
θισι πώς ο έρωσ του θάταν αιώνιος, είχε
γελάσει μαζί του για τα μαρμαμένα αυτά
λείψανα ενός νεκρού παρελθόντος...

Τα ξανάριξε ανάκατα μέσα στην κασ-
σετίνα, άποκαρδιωμένη απ' τους τόσους
πεταγμένους θησαυρούς τρυφερότητας και
πάθους.

Ξαφικά, ένας πόνος της δάγκασε την
καρδιά. Λίγο έλειψε να λιποθυμήσει.

Είχε πέσει στα χέρια της ένα γράμμα,
πρόσφατο, που ο φάκελλός του σκόρπιζε
το ίδιο πρόστυχο άρρωμα που είχε νοιώσει
πάνω στον 'Αρθούρο.

Προσπάθησε να συγκεντρώσει το θάρρος
της. Μά τα χέρια της έτρεμαν, καθώς ά-
νοιγε το γράμμα, και τα μάτια της θόλω-
ναν από δάκρυα.

Κατάφερε ώστόσο να διαβάσει:
«Κούκλε μου. Είμαι έλευθερη απόψε. 'Ο
γαρίλλας μου έφυγε για το Ρουμπάι. "Ε-
λα από νωρίς. Θα φάμε μαζί... και θάχου-
με κι' επιδόρπια!»

Η μικρή σου ΝΙΝΕΤ».

Η ήμερομηνία ήταν της προηγούμενης
μέρας.

Μ' αυτή λοιπόν τη γυναίκα είχε δειπνή-
σει ο 'Αρθούρος! Δεν χωρούσε πιά αμφι-
βολία. Τα γεγονότα ήταν άναμφισβήτητα!

Ο άντρας της είχε φιλενάδα!

Η Ροζέτ έμαζε πάλι και δεν άργησε να
βρῇ όλα τα γράμματα της γυναίκας εκεί-
νης. 'Ο 'Αρθούρος τάχε φυλάξει μ' επιμέ-
λεια. 'Ο δεσμός τους διαρκούσε από έξη
μήνες περίπου.

Μιά άδηία φριχτή είχε πλημμυρίσει τη
δυστυχ η Ριζέτ, καθώς σκάλιζε αυτή τη λά-
σπη...

Η γυναίκα εκείνη λεγόταν Νινέτ Βιλ-
λάρ κι' ήταν «σαντέζα» στο «Κριγιόν», έ-
να καμπαρέ δευτέρας τάξεως, στην όδο Ρο-
σεσούαρ. Την συντηρούσε κάποιος πλού-
σιος έμπορος του Ρουμπάι, χήρος, που πή-
γαινε και την έβλεπε σχεδόν κάθε βράδυ
όταν βρισκόταν στο Παρίσι — πράγμα που
συνέβαινε πολύ συχνά.

Μά είχε σίγουρα κι' άλλους φίλους, για-
τί το διαμέρισμά της — στην όδον Φορ-
τουνύ 127 — φαινόταν πολυτελές. Η Βιλ-
λάρ είχε αυτόκινητο, δυο υπηρέτες και μία
καμαριέρα.

Ο 'Αρθούρος ήταν ο έκλεκτός της καρ-
διάς της. Τον είδοποιούσε, όταν ήταν έλευ-
θερη, για να μαζέψει τα ψιχουλα που είχαν
άφισει να πέσουν απ' το τραπέζι τους οι
σοβαροί «προσάτες».

Η Ροζέτ τάρμαθε όλ' αυτά κομματια-
στά, από περικοπές των γραμμάτων που
κρατούσε. Και καθεμιά λεπτομέρεια της ξέ-
σκιζε την καρδιά σαν μαχαίρια.

Σε κάθε φράσι, σε κάθε γραμμή, εύρι-
σκε ανάγλυφο, άποτροπαιο τον ξεπεσμό
έκείνου που είχε τόσο αγαπήσει.

— Πάντα ο «Ζιγκολό»! ψιθύρισε με πε-
ριφρόνησι.

Νυχτώνε σιγά - σιγά. Η νέα γυναίκα
δεν μπορούσε πιά να ξεχωρίσει καθαρά τα
γράμματα. "Αλλωστε, τα είχε διαβάσει πιά
όλα!... Τάξερε όλα!...

«Έμενε ακίνητη, μη έχοντας καν τη δύ-
ναμι να ξαναφυλάξει μέσ' στην κασετίνα
τα σκόρπια γράμματα... "Ενοιώθε μία φρι-
χτή άπελπισία, γιατί είχαν διαλυθή όλες οι
ίλλουζιόν της ζωής της».

Σκέφθηκε ν' αυτοκτονήσει... Μά, την ί-
δια στιγμή, ένα κλειδί γύρισε μέσ' στην
κλειδαριά κι' άνοιξε η εξώπορτα. 'Ακού-
στηκαν ύστερα βήματα στο χυλλ.

Η Ροζέτ πετάχτηκε όρθια, σαν να την
είχε σπρώξει ένας ελατήριο.

— Τί κάνεις έδώ, στα σκοτεινά, Ρο-
ζέτ; ρώτησε ο 'Αρθούρος φαιδρά, όταν τη
διέκρινε ακαθόριστα στο μισοσκόταδο. Μη-
πως κοιμόσουνα;

Η νέα γυναίκα δεν άπάντησε. 'Ο άν-
τρας της άναψε το φώς.

Με μία ματιά, είδε την κασετίνα, τα ά-
νοιχτά γράμματα, το άλλοιωμένο πρόσωπο
της γυναίκας του. Κατάλαβε τί είχε συμ-
βῆ. Χλώμιασε λίγο, αλλά σχεδόν άμέσως

ξαναβρήκε την ψυχραιμία του και είπε με
θράσος:

— Έκαμες άσχημα, αγαπητή μου, ν' ά-
νοίξης αυτή την κασετίνα και να διαβάσεις
τα γράμματα που είχε μέσα. Παραβιάζον-
τας τ' μυστικά μου, είδες πράγματα που
θα σ' έκαναν σίγουρα να βάλεις στο νου
σου ιδέες παράλογες...

— Άπεναντίας, έκαμα πολύ καλά, για-
τί βεβαιώθηκα έτσι πως είσαι ένας άθλιος,
φίλος μιάς κάποιας Νινέτ Βιλλάρ... και δεν
μού μένει πιά παρά να φύγω και να σ' ά-
φισω σ' αυτήν!...

Δεν βρήκε τη δύναμι ν' άνθέξει στον πό-
νο της. Οι λυγμοί της την έπνιξαν.

Ο 'Αρθούρος την πλησίασε, ταπεινός,
με σκυφτό το κεφάλι, και της είπε με φω-
νή τρεμουλιαστή από συγκρατημένα δά-
κρυα:

— Δεν θα προσπαθήσω ν' άρνηθώ πώς
είμαι ένοχος! Μά σ' αγαπώ, Ροζέτ! Σ'
αγαπώ, πίστεψέ με, μ' όλη τη δύναμι της
ψυχής μου!...

— Μ' αγαπάς;... Έσύ, δυστυχισμέ-
νε;...

— Ναί, σ' αγαπώ... και γι' αυτό άξίζω
να μου συχωρέσης το σφάλμα μου!

— Νά σε συχωρέσω; Ποτέ! Ποτέ!

— Ναί, Ροζέτ, θα με συχωρέσεις, γιατί
το σφάλμα αυτό είναι λιγώτερο σοδαρό
απ' όσο φαντάζεσαι!... Αυτή η γυναίκα
δεν είναι φιλενάδα μου!

— Έχεις την τόλμη ν' άρνείσαι; Κι'
αυτά τα γράμματα;

— Τα γράμματα; Ξαναδιάβασέ τα, αν
θέλεις!... Φανερώνουν ίσως μία μεγάλη οί-
κειότητα. Άποδεικνύουν — τ' όμολογώ —
πως εκείνη που τάγραφε θα γίνη φίλη μου,
αν το θελήσω. Όχι όμως πως είμαι ήδη φί-
λος της!

Πήρε ένα γράμμα πάνω απ' το τραπέ-
ζι και πρόσθεσε:

— Νά, άφισέ με να σου διαβάσω αυτό
έδώ...

Η νέα γυναίκα τον διέκοψε με μία χει-
ρονομία άδηίας.

— Όποτε λοιπόν στο χρεσινοδραδυό
δείπνο ήσουν μαζί της... του είπτε.

— Ναί, μά όχι μονάχα μαζί της... Δεν
ήταν όλα ψέμματα, όσα σου είπα... Ήταν
μαζί μας κι' ο πλούσιος έμπορος που την
έχει φιλενάδα του. Και μ' είχε προσκαλέ-
σει ακριβώς για να με συστήση σ' αυτόν...

Δέχθηκα, φυσικά. Όσο έπιθυμούνο κι' αν
ήταν ίσως το μέσον, δεν θ' άφαινα ποτέ να
χαθῇ η εύκαιρία να φτάσω στο σκοπό
μου...

Η Ροζέτ τον κύτταξε, σαστισμένη απ'
την τόσο τόλμη του.

— Μά ξεχνάς λοιπόν, δυστυχισμένε,
πρόφερε, τίς λέξεις που μεταχειρίσθηκε στο
τελευταίο της γράμμα αυτή η γυναίκα για
να σε καλέση κοντά της, για να σου πῇ
πως έλειπε ο φίλος της και γίνης θάσαστε
μόνοι κι' άνενόχλητοι;...

Μητέρα και κόρη έμνησαν κι' οι δυο
μαζί μία φωνή και πετάχτηκαν όρθιες, σαν
νάχαν δεχθῇ ένα μαστίγωμα.

— Δεν θέλετε; Πολύ καλά! Γυρίζω λοι-
πόν, στη Νινέτ... πρόσθεσε ο 'Αρθούρος.

— Το διαζύγιο θα μάς άπαλλάξη από
σένα, καθαύμα! φώναξε η κυρά-Λεπαγιέ.

— Το διαζύγιο;... είπτε με θράσος ο
Νορμπέρ. Μά με ποιο δικαιολογητικό θα
το ζητήσετε;

— Αυτά τα γράμματα είναι η απόδειξι
της άπιστίας σου!

— Τα γράμματα μου άνήκουν, και τα
πήρα πίσω. Βρίσκονται τώρα στην τσέπη
μου... Κι' έφ' όσον παίζουμε πιά μ' άνοι-
χτά χαρτιά, σάς πληροφορώ πως θα είμαι
φανερά φίλος της Νινέτ Βιλλάρ. Θα γυ-
ρίζω σπίτι μου όταν μ' άρέσει... Θα λείπω
δυο, τρείς, όκτώ μέρες συνεχεία... Άν μπο-
ρήτε, πιάστε με!... Σας προκαλώ!... Και
τώρα, καληνύχτα σας! Πάω να την ξανα-
βρώ...

Και βγήκε απ' το δωμάτιο, χωρίς να
δώση σημασία στη σπαράχτικη φωνή της
γυναίκας του. Άκούστηκε να κλείνη πίσω
του η εξώπορτα...

Μητέρα και κόρη είχαν μείνει ακίνητες,
τρομοκρατημένες... Άκούσαν τα βήματά
του έξω, στο πεζοδρόμιο... Ύστερα άπλώ-
θηκε σιωπή βαρεία. Κι' η Ροζέτ έπεσε λι-
πόθυμη στην άγκαλιά της μητέρας της!...

— Μά τί συμβαίνει λοιπόν; ρώτησε.

— Μητέρα μου... ψιθύρισε η νέα γυναίκα.

— Σε παρακαλώ, Ροζέτ! έπενέβη ο
Νορμπέρ. Σ' έξορκίζω, σάπαι!... Δεν χρειά-
ζεται να μάθουνε και οι τρίτοι τ' άκογε-
νειακά μας.

— Για ποιο λόγο μία κόρη θα κρύψη
κάτι απ' τη μητέρα της; του είπτε ξερά ο
κυρά-Λεπαγιέ. Φαίνεται πως την κάνετε
να ύποφέρη, και δεν θέλετε να μου το πῇ...

Μά έχω δικαίωμα να το μάθω!...

Η έπέμβασι της κυρά-Λεπαγιέ ματαίω-
νε όλα τα τεχνάσματα του 'Αρθούρου. Το
κατάλαβε κι' ο ίδιος, κι' από γλυκομίλη-
τος, έγινε ξαφνικά τρομερός:

— Καλά, λοιπόν, είπτε με θράσος, άφού
έπιμένετε τόσο, θα τ' μάθετε όλα!... Εί-
ναν, άλλωστε, πολύ άπλά: "Έχω μία φιλε-
νάδα!"

— Κακούργε!... ούρλιασε η κυρά-Λε-
παγιέ, κάνοντας μία μανιασμένη κίνισι.

— Δεν ώφελούν σε τίποτε τα μεγάλα
λόγια, αγαπητή μου πεθερά, ούτε κι' οι
χειρονομίες... Σας πληροφορήσα για ό,τι
θέλετε να μάθετε... Ναί, έχω φιλενάδα, μία
τραγουδίστρια με πολύ ταλέντο, όμορφη
και έξακουστή στο Παρίσι: τη Νινέτ Βιλ-
λάρ!...

Η κυρά-Λεπαγιέ είχε πέσει σε μία πο-
λυθρόνα, πνιγμένη από θυμό.

— Τόν άθλιο!... ψιθύρισε λαχανιασμέ-
να. Δεν ντρέπεται καθόλου!...

— Γιατί να ντραπῇ; Αυτή που αγαπώ,
έχει ένα πλούσιο προστάτη, που τη συν-
τηρεί βασιλικά... Χάρις στη μεσολάβησι
της, ο άξιος αυτός άνθρωπος θα μου δα-
νεισή τα κεφάλαια που χρειάζομαι για να
βάλω μπροστά το σχέδιά μου και ν' άπο-
κτήσω περιουσία...

»Η ντροπή πρέπει νάνα δική σας, γιατί
άρνηθήκατε πάντα να μάς δώσετε τα μέσα
να βρούμε απ' τη μίσηρη ζωή που περνάμε!

Προτιμάτε να βλέπετε την κόρη σας να ξε-
θεώνεται στη δουλειά, παρά να επιτρέψετε
στο γαμπρό σας να κερδίση μέσα σε μία
μέρα όσα βγάξει εκείνη σ' ένα χρόνο.

— Αυτή τα κερδίζει τίμια!...

— Τίμια!... Έγώ δεν δίνω πεντάρα γι'
αυτές τίς άνοησίες! Θέλω να γίνουμε πλού-
σιοι, έγώ, η γυναίκα μου και το παιδί
μου!...

Άπλώθηκε για μερικά λεπτά μία τρομε-
ρη σιωπή. Ο «Ζιγκολό» άκουμπούσε την
πλάτη του στον τοίχο και, με τα χέρια
σταυρωμένα στο στήθος, είχε καρφωμένα
τα κριθογάλανα μάτια του στις δυο άμι-
λητες γυναίκες.

— Ύπάρχει ένας τρόπος να διορθωθούν
όλα, είπτε επιτέλους. Σας όρκίζομαι να μην
ξαναδώ ποτέ αυτή τη γυναίκα. Μά αύριο
πρέπει να μάς δώση η κυρά-Λεπαγιέ τα λε-
φτά που χρειαζόμαστε για να βάσουμε
μπροστά μια καλή δουλειά... Δεν θα με
πῇτε πολύ άπαιτητικό, αν ζητήσω πεντα-
κόσιες χιλιάδες φράγκα...

Μητέρα και κόρη έμνησαν κι' οι δυο
μαζί μία φωνή και πετάχτηκαν όρθιες, σαν
νάχαν δεχθῇ ένα μαστίγωμα.

— Δεν θέλετε; Πολύ καλά! Γυρίζω λοι-
πόν, στη Νινέτ... πρόσθεσε ο 'Αρθούρος.

— Το διαζύγιο θα μάς άπαλλάξη από
σένα, καθαύμα! φώναξε η κυρά-Λεπαγιέ.

— Το διαζύγιο;... είπτε με θράσος ο
Νορμπέρ. Μά με ποιο δικαιολογητικό θα
το ζητήσετε;

— Αυτά τα γράμματα είναι η απόδειξι
της άπιστίας σου!

— Τα γράμματα μου άνήκουν, και τα
πήρα πίσω. Βρίσκονται τώρα στην τσέπη
μου... Κι' έφ' όσον παίζουμε πιά μ' άνοι-
χτά χαρτιά, σάς πληροφορώ πως θα είμαι
φανερά φίλος της Νινέτ Βιλλάρ. Θα γυ-
ρίζω σπίτι μου όταν μ' άρέσει... Θα λείπω
δυο, τρείς, όκτώ μέρες συνεχεία... Άν μπο-
ρήτε, πιάστε με!... Σας προκαλώ!... Και
τώρα, καληνύχτα σας! Πάω να την ξανα-
βρώ...

Και βγήκε απ' το δωμάτιο, χωρίς να
δώση σημασία στη σπαράχτικη φωνή της
γυναίκας του. Άκούστηκε να κλείνη πίσω
του η εξώπορτα...

Μητέρα και κόρη είχαν μείνει ακίνητες,
τρομοκρατημένες... Άκούσαν τα βήματά
του έξω, στο πεζοδρόμιο... Ύστερα άπλώ-
θηκε σιωπή βαρεία. Κι' η Ροζέτ έπεσε λι-
πόθυμη στην άγκαλιά της μητέρας της!...

ΚΕ'.

Άνάμεσα στα φύλλα ενός βιβλίου

Όσο κυλούσαν τα χρόνια, η εύτυχία
της Μπλάνς φαινόταν να γίνεται σταθερά-
τερη. Ζούσε όλοένα περισσότερο μέσα στο
άμεσο περιβάλλον του Τεβενέν...

Μιά Κυριακή, οι δυο άδελφούλες κι' η
νέα γυναίκα, βρισκόταν σ' ένα μικρό σα-
λόνι του Ισογείου, που η τζαμπορτά του
έβλεπε στον άνθισμένο κήπο.

Η ώρα ήταν 10 περίπου, κι' όλα προ-
μήνυαν μία θαυμάσια μέρα.

— Ο μπαμπάς κι' η μαμά πρόκειται να
πάνε σήμερα σ' ένα κονσέρτο, είπτε η Σου-
ζάνα.

— Ναί, το ξέρω, άπάντησε η Μπλάνς.

— Θα μείνουμε λοιπόν όλοήμερες;

— Μά όχι! διέκοψε ζωηρά η Μαργαρί-
τα. Δεν θα μείνουμε μόνες, άφού η καλή
μας φίλη, η δεσποινίς Μπλάνς, ήρθε να πε-
ράσει την ημέρα μαζί μας.

— Θα πάμε στο κουκλοθέατρο, πρότεινε
η Μπλάνς. Έμαθα πως παίζουνε ένα και-
νούργιο έργο, με μεγάλη έπιτυχία!

— Ό, τί καλά! φώναξε η Σουζάνα,
αλλάζοντας άμέσως σκέψεις, με τη χαρα-
κτηριστική ευκολία που έχουν τα παιδιά.

— Κι' ύστερα, πρόσθεσε η Μαργαρίτα,
έχει έξοδο σήμερα ο Φαμπιέν! 'Ο υπρέ-
της πήγε να τον πάρη απ' το κολλέγιο.

— Αν δεν έχη καμμία τιμωρία, θάρρη κι' αυ-
τός μαζί μας και θα διασκεδάσουμε κα-
λύτερα!

Η Μπλάνς χαμογέλασε. "Ω, ναί, ήταν
εύτυχισμένη!

Πραγματοποιούσε όλα τα σχέδια που
είχε πλάσει άλλοτε, όλες τίς έλπίδες που
είχε συλλάβει.

Στο κρεβάτι του θανάτου της 'Ετιενέτ
Συλδά, της είχε όρκισθῇ ν' αγαπήσει το
γυιό της σαν μητέρα του, να βοηθήση κι'
αυτή, με τη γυναικεία της τρυφερότητα,
τον άδβδ Πασκάλ και τον Τεβενέν στην
προσπάθειά τους να κάνουν το παιδί εύτυ-
χισμένο. Και να που τα γεγονότα την εί-
χαν διευκολύνει!

Ο Φαμπιέν είχε μεγαλώσει στο χωριό
κι' είχε γίνει ένα γερό και δυνατό άγόρι.

Έμαθε μ' ευκολία τα πρώτα γράμματα
απ' το δάσκαλο του χωριού. Όταν έκλεισε
τά 8 χρόνια του, τον έδωσαν σ' ένα καλό
λύκειο, όπου είχε κερδίσει εύθους άμέσως
τη συμπάθεια των συμμαθητών του και των
καθηγητών.

Κάθε δεκαπέντε μέρες, πήγαινε στο σπι-
τι του κηδεμόνος του. Και, τίς περισσό-
τερες φορές, αναλάμβανε η Μπλάνς το ευ-
χάριστο καθήκον να τον διασκεδάση, την

ημέρα της έξόδου του. Του μιλούσε συχνά
για τη μητέρα του και προσπαθούσε να την
αντικαταστήση κοντά του. Μ' όλ' αυτά, εί-
χε άποκτήσει την αγάπη του.

Όταν μπήκε, λοιπόν, σήμερα στο σα-
λόνι, το παιδί έτρεξε να πέση στην άγκα-
λιά της.

— Ξεχάσες να μάς καλημερίσης! του
είπτε η Μαργαρίτα, λίγο πειστωμένη.

— Έπρεπε να φιλήσω πρώτα τη δε-
σποινίδα Μπλάνς, άπάντησε γελαστά ο
Φαμπιέν.

Ύστερα έδωσε ένα έγκάρδιο φιλή στη
Σουζάνα, που βρισκόταν πιο κοντά του.

Η Μαργαρίτα κίνησε λίγο. Όταν
πρόσφερε έπειτα κι' αυτή το μάγουλό της
στο μικρό φίλο της, με σοβαρό ύφος, έ-
κείνος την άγκάλιασε και της φώναξε γε-
λώντας:

— Ζηλιάρη! Ούμωσες γιατί δεν φίλη-
σα έσένα πρώτη, σαν μεγαλύτερη που εί-
σαι!... Έλα, μη μου κακιώνης! Θα σ' ά-
ποζημιώσω άμέσως...

Και τη φίλησε μ' όλη του την καρδιά,
κάνοντάς την έτσι να χαμογελάση και πάλι.

Πήγες να της καλημέρα στον μπα-
μπά και στη μαμά; τον ρώτησε εκείνη.

— Όχι ακόμη... Τώρα μόλις έφτασα...

Ο υπηρέτης μου είπτε πως ο κηδεμόνας μου
βρίσκεται στην κάμαρά του. Τρέχω άμέ-
σως να τον βρώ! Θα ευχαριστηθῇ πολύ
να μάθῃ πως ήμουν ο πρώτος στα μαθή-
ματα κι' αυτή τη βδομάδα.

— Έλα να πάμε μαζί, είπτε η Μαργα-
ρίτα, πλάνοντάς τον απ' το χέρι.

— Κι' εγώ! Θάρρώ κι' εγώ μαζί σας!

φώναξε η Σουζάνα, άρπάζοντας τ' άλλο
χέρι του Φαμπιέν.

Τα τρία παιδιά ήταν έτοιμα να βγούν
απ' το δωμάτιο, γελώντας και χοροπηδών-
τας, όταν άνοιξε η πόρτα και φάνηκαν η
Ερμάνς κι' ο Σάρλ.

Η Μπλάνς σηκώθηκε και προχώρησε
προς το μέρος τους.

— Καλημέρα, αγαπητή μου φίλη! φώ-
ναξε η Ερμάνς μ' ευγενική συμπάθεια. Τί
καλή που είσαστε νάρητε από τόσο νω-
ρίς!... Θα σας είπτε ο άντρας μου, ύποθε-
τω, πως θά πάμε στη συναυλία...

— Ναί, μου το είπτε.

— Κι' ότι θα φάμε το βράδυ στο σπι-
τι της κυρίας ντε Τερνουάρ.

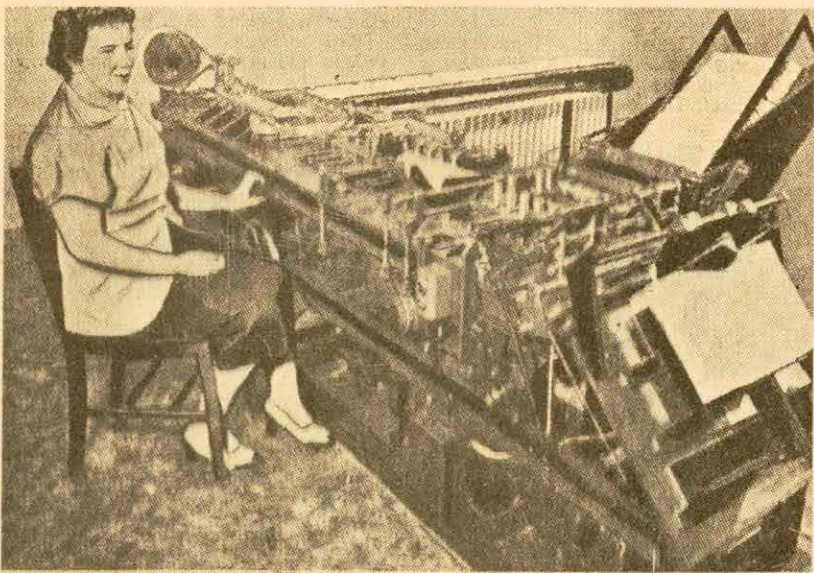
— Μάλιστα.

— Μένουμε σε σας λοιπόν τα παιδιά.

Δεν θα σας κουράση πολύ αυτή η άγγα-
ρεία;

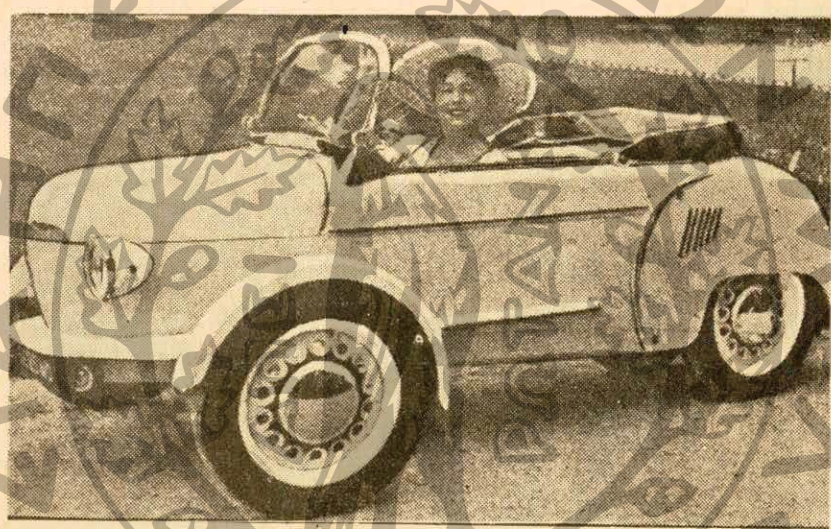
— Δεν είναι καθόλου άγγαρεία για μέ-
να. Τό ξέρετε καλά...

— Έν τάξει, λοιπόν... Πηγαίνετε, παι-



ΜΗΧΑΝΙΚΟ ΦΑΚΕΛΛΩΜΑ

Η νέα αυτή μηχανή, που είναι γαλλικής κατασκευής, μπορεί μέσα σε μία ώρα να φα-
κελλάσῃ δέκα χιλιάδες έπιστολές και να κολλήση πάνω στους φακέλλους τίς διευθύνσεις
των παραληπτών, που είνε τυπωμένες σε μία ειδική ταινία. Η ίδια αυτή μηχανή μπορεί να
τυπώση σε μία γωνία του κάθε φακέλλου την διεύθυνσι του αποστολέως ή μία οποιαδή-
ποτέ διαφημιστική φράσι. Όταν δε ρυθμισθῇ κατάλληλα μπορεί να διπλώση και να βάλλῃ
μέσα στον ίδιο φακέλλο δυο ή και τρία έγγραφα.



ΕΝΑ ΘΗΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑΚΙ

Η Αβελόις του γαλλικού κινηματογράφου Πωλέτ Ντυμπό κάθεται στο θολάν ενός νέου
μικρού λακού αυτοκινήτου γαλλικής παραγωγής. Το νέο αυτό τετραθέσιο αυτοκίνητο
είναι όχι μόνο το πιο μικρό, αλλά και το πιο οικονομικό που βγήκε μέχρι σήμερα από τα
γαλλικά εργοστάσια.

διά μου, να παίξετε, ως την ώρα του φα-
γητού.

Όταν, κατά τις 2, η Έρμάνς έτοιμά-
σθηκε να φύγει, η Μπλάνς σάστισε απ' την
πολυτέλεια της τουαλέτας της — όσο κι
άν ήταν συνηθισμένη στις δαπανηρές ιδιο-
τροπίες της μόδας.

— Ω, μαμά, τί όμορφη που είσαι!
φώναξε η Σουζάννα.

Η Μαργαρίτα κι' ο Φαμπιέν χαμογε-
λούσαν. Το ίδιο κι' ο Σάρλ. Μά η Μπλάνς
διέκρινε κάποια σκιά στο πρόσωπό του,
σαν να ήταν λίγο βεδιασμένο το χαμόγελό
του εκείνο...

Όστόσο, πρόσφερε εύγενικά το χέρι του
στη γυναίκα του, για να τη βοηθήσει ν' ά-
νεβη στ' αυτοκίνητο που τούς περίμενε, για
νά τους πιά στη συναυλία.

— Καλή διασκέδασι! τούς φώναξαν τὰ
παιδιά.

— Νάσαστε φρόνιμα και να μην κουρά-
σετε τη δεσποινίδα Μπλάνς! τούς σύστησε
ο Σάρλ.

Τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε κι' απομακρύν-
θηκε.

— Ούφ, τί ζέστη που κάνει! είπε η
Μαργαρίτα. Τους λυπάμαι, αλήθεια, τὸ
μπαμπαί και τὴ μαμά, που θὰ πάνε να
κλειστούνε σὲ μιὰ σάλλα, με τέτοιον και-
ρό!... Έμεις ποτε θὰ ξεκινήσουμε, δεσποινί-
δες!

— Καλύτερα νὰ περιμένουμε νὰ περάσει
ἡ μεγάλη ζέστη... Άλλωστε, τὸ κουκλοθέα-
τρο δὲν ἀρχίζει πρὶν ἀπ' τις τέσσερις...
Ὡς αὐτὴ τὴν ὥρα, μπορείτε νὰ παίξετε
στὸν κήπο... ὄχι ὅμως στὸν ἥλιο!

— Έννοια σας! Έννοια σας, δεσποινί-
δες Μπλάνς!

— Εγὼ θὰ διαβάσω κανένα βιβλίο, γιὰ
νὰ περάσω τὴν ὥρα μου.

Τὰ τρία παιδιά κατέβηκαν τρέχοντας
στὸν κήπο κι' ἀρχισαν νὰ παίζουν κρυφτού-
λι. Ἡ Μπλάνς πήρε στὴν τύχη τὸ πρῶτο
βιβλίο πούπεσε στὰ χέρια της: ἓνα μυθι-
στόρημα τῆς μόδας, πού εἶχε δὴ στὴ μι-
κρὴ τουαλέττα τῆς Έρμάνς, μισοκρυμμένο
πίσω ἀπὸ μιὰ ζαρντινιέρα γεμάτη τριαν-
τάφυλλα.

Κάθισε σ' ἓνα παγκάκι τοῦ κήπου, στὴ
σκιά ἐνὸς ψηλοῦ δέντρου. Τὰ γέλια κι' οἱ
φωνές τῶν παιδιῶν ἔφταναν σὰν γλυκεῖα
μουσικὴ στὴν καρδιά της.

Δὲν ἀνοίγε ωστόσο τὸ βιβλίο πού εἶχε
πάρε.

Οἱ σκέψεις της πλανιόνταν πολὺ μα-
κριά... Μία ρυτίδα αὐλάκωνε κάπου-κάπου
τὸ μέτωπό της, κι' ἡ ματιά της θόλωνε.

Ἡ εὐτυχία της ἦταν συνυφασμένη με
τὴν εὐτυχία τοῦ ἀγαπημένου της. Μά, τὸν
τελευταῖο καιρὸ, με τὴν παράξενη ἐκείνη
διορατικότητα πού ἔχουν οἱ γυναῖκες στὰ
αἰσθηματικά ζητήματα, μάντευε, ἔνοιωθε
πὼς ὁ Σάρλ ὑπέφερε!... Ἡ αἰτία ἦταν, ἀρα
γε ἡ Έρμάνς;...

Κι' οἱ ξένοι ἀκόμη, ὡς καὶ οἱ ὑπάλλη-
λοι τοῦ καταστήματος, εἶχαν προσέξει τε-
λευταίως μιὰ παράξενη ἀλλαγὴ στὴ ζωὴ
τῆς κ. Τεβενέν. Τὴν ἤξεραν πάντα κομψὴ
καὶ φιλάρεσκη. Μά τώρα οἱ τουαλέττες
πού παράγγελλε, ἦσαν πολυτέλειες μὲχρι
ἐκκεντρικότητες.

Δὲν ἀγνοοῦσε, ἔξ ἄλλου, ἡ Μπλάνς, ὅτι
ἡ Έρμάνς, ἡ ἀγέρωχη ἀριστοκράτισσα,
φαίνονταν πὼς προσπαθοῦσε νὰ κάμῃ νὰ
ἐξαχστή ὁ «καταίριστος» γάμος της μ' ἓνα
πλούσιο ἔμπορο, κι' εἶχε μάλιστα κατορ-
θῶσει νὰ ξαναγυρίσῃ στους λεγόμενους
«ἀριστοκρατικούς κύκλους».

Τὴν περασμένη χρονιά, εἶχε ἐκμεταλλευ-
θῇ τὴν ἀδυναμία τοῦ Σάρλ, γιὰ νὰ τὸν
πεισθῇ νὰ νοικιάσῃ — συνταίρικα με με-
ρικούς γνωστούς στῶρτσμαν — ἓνα δάσος
τοῦ Σεν-Ἐ-Μάρν, θαυμάσιο γιὰ κυνήγι. Μὲ
τὴν εὐκαιρία δὲ τῶν κυνηγιῶν αὐτῶν, εἶχαν
διοργανωθῇ γιορτές φατασμαγορικῆς, πού
εἶχαν κάμει τὸ Σάρλ νὰ παραμελήσῃ τις
δουλειές του — χωρὶς, ἔξ ἄλλου, νὰ τὸν
εὐχαριστήσουν πραγματικά.

Εἶχε ικανοποιήσει τὸ καπρίτσιο τῆς γυ-
ναίκας του. Μά ἦταν φανερό πὼς τὸν στε-
νοχωροῦσαν πολὺ οἱ τρελλές σπατάλες της.
Βέβαια, δὲν κινδύνευε ἀπ' αὐτὲς ἡ πε-
ριουσία του. Κέρδιζε ἀρκετὰ ἀπ' τὸ κα-
τάστημά του, ὥστε νὰ μπορῇ ν' ἀντιμετω-
πίσῃ αὐτὰ τὰ ἔξοδα. Σκεπτόταν ὅμως προ-
φανῶς πὼς ἦταν κρίμα νὰ πετᾶνε ἐπὶ τὰ
λεφτὰ ἀπ' τὸ παράθυρο, ἐνῶ θὰ μπορού-
σαν μ' αὐτὰ νὰ προικίσουν καλύτερα τις
κόρες τους...

Πάντως, ὅποιοιδήποτε κι' ἂν ἦταν ὁ
λόγος, ὁ Σάρλ δὲν ἦταν εὐτυχισμένος...

Αὐτὰ συλλογιζόταν ἡ Μπλάνς... Τώρα
ἐπικρατοῦσε σιωπὴ στὸν κήπο. Ἡ νέα γυ-
ναίκα σήκωσε τὰ μάτια της καὶ κύτταξε
γύρω.

Τὰ παιδιά δὲν ἔπαιζαν πιά. Ἡ Μαργα-
ρίτα, ξαπλωμένη σὲ μιὰ κουνιστὴ πολυθρό-
να, ἀκούγε τὴν ἱστορία τοῦ Παύλου καὶ
τῆς Βιργινίας, πού τῆς διηγίονταν ὁ Φαμ-
πιέν, καθισμένος μπροστὰ στὰ πόδια της.
Ἡ Σουζάννα, δίπλα τους, εἶχε μισοαπο-
κοιμηθῇ ἀπ' τὴ ζέστη.

Τὸ χαριτωμένο αὐτὸ θέαμα τοῦ συμπλέ-
γματος τῶν τριῶν παιδιῶν, ἀπομόκρυνε τὴ
Μπλάνς ἀπ' τις μελαγχολικὲς σκέψεις της.
«Ανοίξε τὸ βιβλίο πού εἶχε πάνω στὰ γό-
νατά της».

Ἡ Έρμάνς εἶχε κόψει μονάχα μερικὰ
φύλλα του. Στὸ μέρος πού εἶχε σταματή-
σει τὸ διάβασμά της, εἶχε ἀφίσει ἓνα δι-
πλωμένο χαρτί — εἴτε γιὰ σημάδι, εἴτε
γιατί τὸ εἶχε ξεχάσει ἐκεῖ μέσα.

Ἡ Μπλάνς τὸ ξεδίπλωσε μηχανικὰ καὶ
τοῦρριξε μιὰ ματιά. Ἀμέσως ἔγινε κατά-
χλωμη.

Τὸ χαρτί ἐκεῖνο ἦταν ἓνα γράμμα. Εἶχε

στὴν ἐπικεφαλίδά του ἓνα πριγκηπικὸ
στέμμα.

Ἡ Μπλάνς εἶχε διαβάσει, δίχως νὰ θέ-
λῃ, τὴν τελευταία γραμμὴ:

«Φιλὰω χίλιες φορές, ἀγαπημένη μου
Έρμάνς, τὰ λατρεῖνά σου χεῖλη,
»Δικός σου Ἀνρίς.

Ἡ νέα γυναίκα ἔμεινε ἀποσβολομένη με-
ρικὰ λεπτά, κρατώντας τὸ χαρτί ἀνάμεσα
στὰ δάχτυλά της πού ἔτρεμαν.
Δίσταζε... Ἐπρεπε νὰ τὸ καταστρέψῃ;...
Ἡ νὰ τὸ ξαναβάλῃ στὴν ἴδια θέσι καὶ ν'
ἀφίσῃ τὸ βιβλίο στὸ μέρος ἀπ' ὅπου τὸ
εἶχε πάρει;...

Δὲν βρῆκε τὴ δύναμι νὰ μὴ διαβάσῃ τὸ
γράμμα. Εἶχε χθεσινὴ ἡμερομηνία καὶ πε-
ριεῖχε μόνο λίγες γραμμές, πού κανόνιζαν
ἓνα ραντεβού στὸ ἀπογευματινὸ κονσέρτο.
Ἐκεῖ θὰ προσπαθοῦσαν νὰ συνεννοηθοῦν οἱ
δυὸ ἀγαπημένοι, γιὰ νὰ βροῦνε τὸ μέσον
νὰ βλέπωνται στὸ ἔξῃς δίχως φόβο...

Εἶχε, λοιπόν, ὁλοκληρωθῇ πιά τὸ ἐγ-
κλημα! Ὁ ἄντρας πού ἀγαποῦσε ἡ
Μπλάνς, εἶχε προδοθῇ ἀπ' τὴν ἄλλη, τὴ
γυναίκα του...

Σκέψεις ἀκαθόριστες γέμιζαν σὰν κύμα
τὸ μυαλὸ τῆς Μπλάνς. Στὴν ἀρχή, σκέ-
φθηκε νὰ τὰ φανερώσῃ ὅλα στὸ Σάρλ, ἀ-
μέσως. Κρατοῦσε στὰ χεῖρα της τὴ συν-
τριπτικὴ ἀπόδειξι!

Ὁ Τεβενέν βιάδιωνε τὴ γυναίκα του, θά-
παιρνε διαζύγιο καὶ θὰ κρατοῦσε αὐτὸς τὰ
παιδιά!...

Τότε θὰ μπορούσε ἡ Μπλάνς νὰ γίνῃ
νόμιμη γυναίκα του!

Ναί, ἔπρεπε νὰ τοῦ παραδῶσθι τὸ ἀπο-
καλυπτικὸ ἐκεῖνο γράμμα. Τὸ πριγκηπικὸ
στέμμα καὶ τὸ μικρὸ ὄνομα φανέρωναν κα-
θαρὰ τὸν ἀποστολέα του: Ἦταν ὁ πρίγ-
κηπας ντὲ Βεράν...

— Δεσποινὶς Μπλάνς! φώναξε ξαφνικὰ
ἡ Σουζάννα, ἀποκακύνοντας τὴ νέα γυναι-
κά ἀπ' τις τραγικὲς τῆς σκέψεις... Ἡ Μαργα-
ρίτα πρότεινε νὰ παίξουμε τὸν Παῦλο
καὶ τὴ Βιργινία, πού μᾶς διηγήθηκε ὁ Φαμ-
πιέν. Μά θέλει νὰ κάνω ἐγὼ τὴν ἀρτίνα
πού τὴν ἔδειρε ὁ ἀφέντης της, κι' αὐτὴ τὴ
Βιργινία πού θὰ ζητήσῃ χάρι, γιὰ μένα.

«Ὁχι, θέλω ἐγὼ νὰ γίνω Βιργινία! Δὲν μπο-
ρεῖ νάμει πάντα ἡ Μαργαρίτα γυναίκα τοῦ
Φαμπιέν, σ' ὅλα τὰ παιχνίδια μας!...»

— Μά ἐσύ δὲν ξέρεις τί πρέπει νὰ πῇς,
ἀπάντησε ἡ Μαργαρίτα. Κι' ὕστερα, εἶσαι
πολὺ μικρὴ ἀκόμη γιὰ νὰ παρστήσῃς μιὰ
παντρεμένη γυναίκα.

Ἡ Μπλάνς εἶχε ξαναβρῇ τὴν αὐτοκυρι-
αρχία της.

«Θὰ σκεφθῶ — εἶπε με τὸ νοῦ της —
καὶ θ' ἀποφασίσω τί πρέπει νὰ κάνω. Φο-
δᾶμαι μὴπως σκοτώσῃ τὸ Σάρλ ὁ πόνος
πού θὰ τοῦ προκαλέσῃ αὐτὴ ἡ ἀποκά-
λυψι!».

Κι' εἶπε δυνατὰ στὰ παιδιά:

— Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μαλώνετε γιὰ
τέτοια μικροπράγματα... Ἡ ζέστη ἔχει λι-
γοστῆσει, κοντεύει ἡ ὥρα πού θ' ἀρχίσῃ
ἡ παράστασι στὸ κουκλοθέατρο. Πηγαίνε-
τε νὰ ντυθῆτε, παιδιά μου!

ΚΣΤ'.

«Ὁνειρα πού σβύνουν

Τὸ κουκλοθέατρο δὲν ἀπείχε πολὺ ἀπ' τὸ
μέγαρο Τεβενέν. Ἐπειτα ἀπὸ μερικὰ λε-
πτά, λοιπόν, τὰ τρία παιδιά εἶχαν στρυ-
γυλοκαθίσει στὶς πρώτες θέσεις.

Παρ' ὅλες τις προσπάθειές της νὰ στρέ-
ψῃ τὴ σκέψι της σ' ἄλλα σοβαρώτερα θέ-
ματα, ἡ Μπλάνς κύτταζε τὸ Φαμπιέν, κα-
θισμένον ἀνάμεσα στὴ Μαργαρίτα καὶ τὴ
Σουζάννα. Οἱ δυὸ μικρούλες σφίγγονταν
δίπλα του, χαρούμενες καὶ χαμογελαστές.

— Καθῆστε καὶ σείς κοντὰ μας, δε-
σποινίς, παρακάλεσε τὴ Μπλάνς ὁ Φαμπιέν.

— Πολὺ εὐχαρίστως, ἀπάντησε ἐκείνη.
Μά μιὰ μονάχα σκέψι τῆς βασάνιζε τὸ
μυαλὸ, ἐνῶ ἡ παράστασι προκαλοῦσε τὰ
ἀκράτητα γέλια τῶν μικρῶν θεατῶν:

«Έχω ἐδῶ τὴν ἀπόδειξι τοῦ ἐγκλήμα-
τος... τὸ ὅπλο γιὰ νὰ συντρίψω τὴν ἀνάξια
ἀντίζήλό μου!...».

Κι' ἔσφιγγε στὸ χέρι της τὸ ἔνοχο
γράμμα...

Μ' αὐτὸ, θὰ τέλειωναν πιά τὰ βάσανά
της. Θὰ μπορούσε νὰ ἐκδικηθῇ μεμιάς γιὰ

ὅλες τις ταπεινώσεις πού τῆς εἶχε ἐπιβά-
λει ἡ ἀγέρωχη Έρμάνς!

Μὲ τις λίγες ἐκείνες γραμμές, μπορούσε
πιὰ νὰ κάμῃ ὁλότρελα, ἀποκλειστικά δική
της τὸν ἀγαπημένο της. Αὐριο, θὰ τὸν ξα-
νακέρδιζε!

Ἡ Μαργαρίτα θάμεινε στὸν ἀπατημένο
σύζυγο καὶ στὴν πραγματικὴ μητέρα της,
πού θάπαιρνε θριαμβευτικὰ τὴ θέσι τῆς
ἄλλης, τῆς ἐνοχής, τῆς διωγμένης!

Ἡ Μπλάνς θάχε πιά δικούς της, κατα-
δικούς της, τὸν ἀγαπημένο της καὶ τὴν κό-
ρη της.

Αὐριο! Αὐριο!... Πόσο θ' ἀργοῦσε νὰ
φτάσῃ αὐτὴ ἡ μέρα!

Πῆγε τὰ παιδιά στὸ σπῆτι, μετὰ τὴν
παράστασι, ἔφαγε μαζί τους καὶ φρόντι-
σε νὰ πῶσουν τὰ κοριτσάκια στὸ κρεβάτι
καὶ νὰ κοιμηθοῦν — γιὰτί οἱ γονεῖς τους
θ' ἀργοῦσαν πολὺ νὰ γυρίσουν. Ὑστερα
συνώδεψε τὸ Φαμπιέν στὸ σχολεῖο του.

Εἶχε προφασισθῇ δυνατό πονοκέφαλο,
ὅλο τὸ βράδυ, γιὰ νὰ ἐξηγήσῃ τὴ σιωπὴ
τῆς καὶ τὴν ὠχρότητα πού εἶχαν προσέ-
ξει τὰ παιδιά τὸ πρῶτό της.

Ὅταν ὅμως καληνύχτιζε τὴ Μαργαρίτα,
τὴν εἶχε σφίξει φλογερὰ πάνω στὸ στήθος
της. Καί, ὅταν ἀποχωρήσῃ τὸ Φαμπιέν,
τὸ μνηρικό φιλή τῆς στὸ μέτωπό του κρά-
τησε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά...

Μόλις γύρισε σπῆτι της, διάβασε καὶ ξα-
ναδιάβασε τὸ γράμμα τοῦ πριγκηπᾶ στὴν
Έρμάνς: Φράσεις κοινές, δίχως ἐνθουσια-
σμό, οὔτε μιὰ ἐκφρασι βγαλμένη ἀπ' τὴν
ψυχὴ... τίποτ' ἄλλο ἀπ' τὴ ματαιοδοξία ἐ-
νὸς μεγάλου ἀρχοντα πού καταδέχεται ν'
ἀφίει νὰ τὸν ἀγαπᾶνε!

Ἦταν ἓνα γράμμα ἐντελῶς ἀδειανό, με
κάποια αὐθάδεια στὸ βάθος του. Ὅταν θὰ
τὸ διάβαζαν οἱ δικηγόροι, στὸ δικαστήριο,
δὲν ἐπρόκειτο νὰ χάσῃ τίποτε ἀπ' τὴν ὑ-
πόληψι τοῦ ἀριστοκράτη πού εἶχε θελή-
σει ν' ἀνεβάσῃ ὡς τὸ ὕψος τοῦ τῆς γυναίκα
ἐνὸς ἀπλοῦ καταστηματοῦ...

Τὸ πολὺ-πολὺ, θὰ τὸν πείραζαν οἱ φίλοι
του, στὴ λέσχῃ, γι' αὐτὴ τὴν ἐρωτοδουλειά
του με μιὰ «νοικοκυροῦλα».

Ἀντίθετα, πόσο θὰ ντροπιάζονταν ἡ ἄ-
πιστη σύζυγος! Γιατί δὲν θὰ εἶχε κἂν τὸ
ἐλαφρυντικό τοῦ ἐρωτικού πάθους, τῆς φω-
νῆς τῆς καρδιάς, οὔτε ἀπ' τὸ ἓνα μέρος,
οὔτε ἀπ' τὸ ἄλλο...

Μιὰ μέρα, καταδίδας σὲ θάνατο τὸ γε-
λωτοπόι τοῦ Τουνγκ-Φανγκ, γιὰτί εἶχε πῆ
τὸ ἐλιξήριο τῆς ἀθανασίας πού προοριζό-
ταν γι' αὐτόν. Ὁ Τουνγκ-Φανγκ τοῦ εἶπε
τότε σαρκαστικά:

— Ἄν τὸ ἐλιξήριο εἶναι πραγματικό,
δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ πεθᾶνω. Ἄν δὲν εἶναι,
τότε δὲν πειράζει πού τὸ ἤπια!

Κι' ὁ αὐτοκράτορας ἀναγκάσθηκε νὰ πα-
ραδεθῇ τὴ λογικὴ του καὶ τοῦ χάρισε τὴ
ζωή.

Ἄπ' τοὺς πολλοὺς τσαρλατάνους, πού
ἀπέκτησαν ἀνάμεσα τὴν εὐνοία τοῦ αὐτο-
κράτορος Βου-Τι, ξεχωρίζουν τρεῖς κυρίως.

Ἡ Μπλάνς κοιδεντᾶζε με μιὰ πελάτισ-
σα, ὅταν τῆς μεταδίδασαν αὐτὴ τὴν πρόσ-
κλησι.

— Καλὰ, πηγαίνω, ἀπάντησε ἡσυχᾶ.
Εἶχε τὸ γράμμα στὴν τσέπη της. Τόπια-
σε, τσούφιζε μεσ' στὸ χέρι της, τσαλακώ-
νοντάς το. Ὑστερα μῆκε στὸ γραφεῖο
τοῦ Σάρλ.

Ἐκείνος τὴ φίλησε στὸ μέτωπο καὶ τῆς
εἶπε:

— Ἦθελα νὰ σοῦ μιλήσω, ἀγαπητὴ
μου Μπλάνς, γιὰ ἓνα γράμμα...

— Ἐνα γράμμα;... πρόφερε ἐκείνη, χλω-
μιάζοντας ἀκόμη πῶ πολὺ.

— Ναί. Τόλαθα σῆμερα τὸ πρωτὶ, πρόσ-
θεσε ὁ Σάρλ.

Ἡ νέα γυναίκα τὸν κύτταξε. Τῆς ἔκανε
ἐντύπωσι τὸ ἀσυνήθιστο σοβαρὸ ὕψος του.

— Ἦταν... ἓνα γράμμα ἀνώνυμο; ρώ-
τησε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

Κοινωνικά

Ἀρραβῶνες

Ὁ κ. Στέλιος Παπαχρήστου καὶ ἡ δεσποι-
νὶς Καίτη Ζαχαριάδου ἡραδωνίσθησαν προ-
χθές ἐν Λαμῶν. Ὁλομυχως τοὺς εὐχόμεθα
ταχεῖαν τὴν στέψιν.

Οἰκονόμεια Κ. Ν. Παπαγεωργίου



Ὁ Κινέζος αὐτοκράτορας Βου-Τι (140 —
86 π. Χ.) εἶχε συνκεντρώσει στὸ παλάτι
τοὺς πολλοὺς «μάγους» καὶ τσαρλατάνους.

Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΤΡΕΙΣ ΜΑΓΟΥΣ

Ἀναζητώντας τὸ «ἐλιξήριο τῆς
ἀθανασίας»

Σὲ διάφορες χώρες κι' ἐποχές, οἱ ἄνθρω-
ποι ἀναζητοῦσαν τὸ ἐλιξήριο τῆς ἀθανα-
σίας. Ποτὲ ὅμως ἄλλοτε δὲν πήρε τόση
ἐκτασι τὸ κυνήγι αὐτῆς τῆς χίμαιρας, ὅσο
στὴν ἐποχὴ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Κίνας
Βου-Τι (140—86 π. Χ.).

Ὁ Βου-Τι εἶχε ἐπονομασθῇ «Γενναῖος»,
γιατί — ἐνῶ ἀνέβηκε μόλις 16 χρόνων στὸ
θρόνο — σημείωσε ἀλλεπάλληλους πολε-
μικούς θριάμβους καὶ σταμάτησε τις ἐπι-
δρομὲς τῶν Οὐννων στὴ χώρα του. Εἶχε
συγκεντρώσει στὴν αὐλή του σοφούς, στρα-
τηγούς... ἀλλὰ κι' ὄχι λίγους «μάγους» καὶ
τσαρλατάνους! Κι' ἔπινε συνεχῶς διάφορα
«φίλτρα», πού τοῦδιναν αὐτοὶ οἱ ἀπατεώ-
νες γιὰ νὰ γίνῃ... ἀθάνατος!

Μιὰ μέρα, καταδίδας σὲ θάνατο τὸ γε-
λωτοπόι τοῦ Τουνγκ-Φανγκ, γιὰτί εἶχε πῆ
τὸ ἐλιξήριο τῆς ἀθανασίας πού προοριζό-
ταν γι' αὐτόν. Ὁ Τουνγκ-Φανγκ τοῦ εἶπε
τότε σαρκαστικά:

— Ἄν τὸ ἐλιξήριο εἶναι πραγματικό,
δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ πεθᾶνω. Ἄν δὲν εἶναι,
τότε δὲν πειράζει πού τὸ ἤπια!

Κι' ὁ αὐτοκράτορας ἀναγκάσθηκε νὰ πα-
ραδεθῇ τὴ λογικὴ του καὶ τοῦ χάρισε τὴ
ζωή.

Ἄπ' τοὺς πολλοὺς τσαρλατάνους, πού
ἀπέκτησαν ἀνάμεσα τὴν εὐνοία τοῦ αὐτο-
κράτορος Βου-Τι, ξεχωρίζουν τρεῖς κυρίως.

Ὁ πρῶτος ἦταν κάποιος Λι-Σαοσούν.
Καυχιόταν πὼς ἤξερε τὴν τέχνη νὰ μετα-
βάλλῃ τὸ χιόνι σὲ σάβη καὶ τὸ ὀρυκτὸ
«κιννάβαρι» σὲ καθαρὸ χρυσάφι! Καὶ πὼς
τὰ κύτταλα πού κατασκευάζονταν ἀπ' αὐ-
τὸ το εἰδικὸ χρυσάφι, ἔκαναν ἀθάνατους ἐ-
κείνους πού τὰ χρησιμοποιοῦσαν!

Κανείς δὲν ἤξερε τὴ σωστὴ ἡλικία τοῦ
Λι-Σαοσούν... Κάποτε, ἔδειξε ἓνα γέρο 90
χρόνων καὶ εἶπε:

— Αὐτόν, τὸν ξέρω ἀπὸ τότε πού ἦταν
μικρὸ παιδί καὶ πηγαῖνε περίπατο με τὸν
παππού του!

Ὁ Βου-Τι εἶχε πιστέψει πὼς ὁ Λι-Σαο-
σούν εἶχε ἔζησι πολλοὺς αἰῶνες, καὶ τὸν
ρωτοῦσε μ' ἀνυσυχία μὴπως εἶχε φανερῶ-
σει σὲ κανέναν ἄλλον τὰ μυστικά του. Ὁ
«μάγος» τὸν καθησυχάζει... ἀλλὰ δὲν τὰ
φάνερωνε οὔτε καὶ σ' αὐτόν!

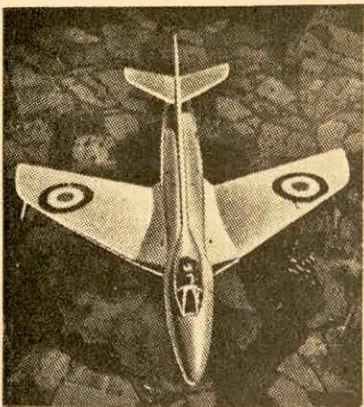
Ξαφνικὰ, πέθανε ὁ Λι-Σαοσούν. Μά οὔτε
καὶ τότε πείσθηκε ὁ Βου-Τι πὼς εἶχε νὰ
κάνῃ με ἀπατεῶνα. Ἦταν βέβαιος μάλλον
πὼς ὁ «μάγος» εἶχε πάει νὰ ἐπισκεφθῇ
τοὺς φίλους του στὸν ἐννᾶτο οὐρανὸ, κα-
θάρτα σ' ἓνα μεγάλο δράκοντα!...

Διάδοχος τοῦ Λι-Σαοσούν ἦταν κάποιος

Τσάο-Βανγκ. Αὐτὸς ἰσχυριζότανε πὼς ἦταν
μέντιουμ καὶ πὼς ἐπικοινωνοῦσε με τοὺς
νεκρούς. Εἶχε φτάσει δὲ σὲ κατάλληλη στι-
γμή, γιὰτί τότε ἀκριβῶς εἶχε πεθᾶναι μιὰ
«εὐνοομένη» τοῦ Βου-Τι, κι' ὁ αὐτοκράτο-
ρας ἦταν ἀπαρηγόρητος γιὰ τὴν ἀπώλειά
της. Ὁ Τσάο-Βανγκ, λοιπόν, τὸν ἔπεισε
πὼς μιλοῦσε μαζί της, κι' ἐτσι ἔγινε ὁ ἐ-
πίσημος μάγος τῆς αὐτοκρατορικῆς αὐλῆς.

Μεθυσμένος, ὅμως, ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία
του, τὸ παράκανε στὸ τέλος... Μιὰ μέρα
δηλαδή, ἔδωσε σ' ἓνα βῶδι νὰ καταπῇ μιὰ
μεταξωτὴ κορδέλλα, πάνω στὴν ὁποία εἶ-
χε γράψει ἓνα «οὐράνιο χρῆσμο». Ὑστερα
ἔδειξε τὸ ζωὸ στὸν αὐτοκράτορα καὶ προ-
φήτεψε, ὅτι «Ὁ Οὐρανὸς θὰ μιλοῦσε μέσα
στὰ σπλάχνα του»!

Ἐσφάζαν τότε τὸ βῶδι, ἀνοίξαν τὴν κοι-
λιά του καὶ βρῆκαν τὴν κορδέλλα με τ



Το αγγλικό αεροπλάνο «Χάουκερ Χάντερ» θεωρείται σήμερα ως το ταχύτερο του κόσμου.

ΠΕΤΩΝΤΑΣ ταχύτερα απ' τον ήχο

Η σύγκρουσι με το άρατο
«τείχος»

Οι κάτοικοι διαφόρων αγροτικών περιοχών της Αγγλίας παραπονούνται πως έχουν κλονισθή τα νεύρα τους από κάτι δυνατούς κρότους, σαν κανονικές, που ακούνε συχνά κι' απροειδοποίητα από τα ύψη της ατμοσφαιρας. Οι περιοχές αυτές βρίσκονται κατά κανόνα κοντά σε αεροδρόμια κι' οι κρότοι οφείλονται στις δοκιμές των υπερηχητικών αεροπλάνων. Ακούγοντας τους κανείς, δοκιμάζει την εντύπωση πως χτύπησε κάποιος δυνατά μία πελώρια πόρτα...

Ένας τέτοιος κρότος ακούγεται όταν το αεροπλάνο αποκτά ταχύτητα μεγαλύτερη απ' του ήχου, κι' άλλος ένας τη στιγμή που η ταχύτητα του γίνεται μικρότερη απ' του ήχου. Το περιεργότερο είναι ότι, αν το αεροπλάνο καταδυεται κατακόρυφα, ο δεύτερος κρότος φτάνει στο έδαφος ενώπιον απ' τον πρώτο, μολοντί έχει παραχθή αργότερα απ' αυτόν! Κατευθύνονται δε κι' οι δύο τόνος, σαν φωτεινή δέσμη προβολής, προς ένα σημείο του εδάφους, ακριβώς κάτω απ' τη «μύτη» του αεροπλάνου.

Όταν όμως το αεροπλάνο πετάει οριζόντια, οι κρότοι απλώνονται σε μεγαλύτερη έκταση ολόγυρα, ανάλογη προς το ύψος της πτήσεως.

Τελευταίως, δημοσιεύθηκε στον παγκόσμιο Τύπο η είδησις ότι ένα αεροπλάνο ανέπτυξε ταχύτητα 2 1/2 φορές μεγαλύτερη από του ήχου. Πρόκειται, βέβαια, για ένα αξιόλογο κατόρθωμα, που δεν μπορεί όμως να συγκριθί με σπουδαιότητα με την επιτυχία της πρώτης διαβάσεως του «τείχους του ήχου».

Πραγματικά, ο πρώτος πιλότος που είχε επιχειρήσει μία υπερηχητική πτήσι, Βοήκε οίκοτρο θάνατο, γιατί το αεροπλάνο του συγκλονίσθηκε και καταστράφηκε από την αντίστασι της ατμοσφαιρας. Θάλεγε κανείς πως κάποιος άορατος δαίμονες φουρούσαν τα Σύννορα του 'Ηχου... Κι' όμως οι τεχνικοί μπόρεσαν να τους νικήσουν, να τους κατατροπώσουν.

Αλλ' ως δούμε πως εξηγήθηκε επιστημονικά το τραγικό εκείνο δυστύχημα.

ΙΑΤΡΟΣ
ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9-12
και 5-7 ως και επί συνευνέξει. Χώρ
Τριφυλίας 113 - Τηλ. 613 610.

Είναι γνωστό ότι ο ήχος κινείται στον αέρα (στις συνηθισμένες θερμοκρασίες) με ταχύτητα 1.220 χιλιομέτρων την ώρα. Η ταχύτης λοιπόν αυτή θεωρείται μονάς μετρήσεως στις σημερινές αεροπορικές πτήσεις κι' έχει πάρει το όνομα του Αυστριακού φυσικού Μάς. Όταν λοιπόν λέμε π. χ. ότι ένα αεροπλάνο έχει ταχύτητα 0,5 Μάς, σημαίνει 610 χιλιόμετρα την ώρα. Ανάμεσα στα 0,9 Μάς (1098 χιλιόμετρα) και στα 1,5 Μάς (1830 χιλιόμετρα), αναλόγως του σχήματος του αεροπλάνου, βρίσκεται το «Τείχος του ήχου».

Δεν είναι μία άφρημένη ιδέα, αλλά μία φυσική πραγματικότητα. Και να γιατί: Καθώς πετάει ένα κοινό αεροπλάνο π. χ. με 300 χιλιόμετρα την ώρα, τα ήχητικά κύματα που δημιουργεί ο θόρυβος της μηχανής του, προηγούνται απ' αυτό μέσα στην ατμόσφαιρα. Μπορούμε, δηλαδή, να πούμε ότι του ανοίγουν πέρασμα, παραμερίζοντας τον αέρα και δημιουργώντας ένα άορατο «τούνελ».

Αν όμως το αεροπλάνο αποκτήση την ταχύτητα του ήχου, συναντά μπροστά του ένα αέρα κυριολεκτικά άνασταταμένο και συμπαγή, που δεν γλιστροεί πια ομαλά γύρω του, αλλά συμπίεζεται, στροβιλίζεται, το χτυπάει από παντού, το τινάζει, σαν να προσπαθί να το εμποδίσι να περάσι.

Αυτό είναι το περίφημο «τείχος του ήχου». Όταν όμως το αεροπλάνο αυξήσει ακόμη περισσότερο την ταχύτητα του και το υπερβή, πετάει και πάλι ήρεμα, ομαλά και εύκολα, αφήνοντας πίσω του τα ήχητικά κύματα. Η ταχύτης του είναι τώρα υπερηχητική. Περνάει πρώτα από το έδαφος κι' ύστερα ακούγεται ο ήχος του.

Οι κρίσιμες στιγμές είναι όταν το αεροπλάνο διαδινεί το «τείχος του ήχου», είτε αυξάνοντας είτε ελαττώνοντας την ταχύτητα του. Τότε ακούγονται τα χτυπήματα που αναφέραμε στην αρχή.

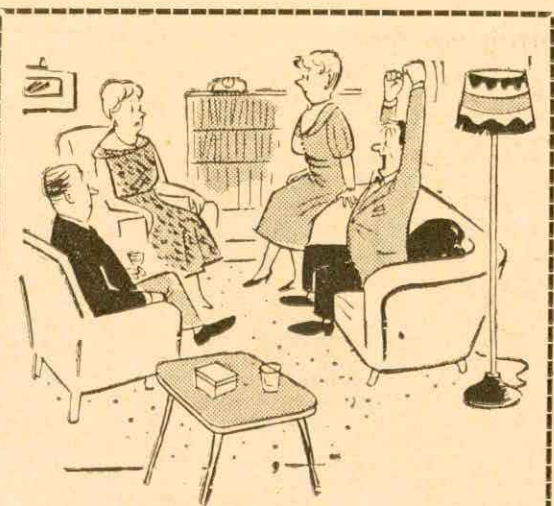
Η μελέτη του φαινομένου αυτού επέτρεψε στους αεροναυπηγούς να εξουδετερώσουν την αντίστασι του «τείχους του ήχου», έτσι ώστε οι πιλότοι των υπερηχητικών αεροπλάνων δεν κινδυνεύουν πια σαν τον πρώτο, που πλήρωσε με τη ζωή του. Αυτό επιτυγχάνεται μ' ένα κατάλληλο σχήμα των περυνών, που ελαττώνει την ρομή του χτυπήματος πάνω στο συμπαγή αέρα.

Για τη διάβασι του «τείχους του ήχου» είναι καταλληλότερες οι τριγωνικές πτέρυγες. Για υπερηχητικές όμως ταχύτητες, πρέπει μάλλον να είναι λεπτές και ευθύγραμμες. Οι προσπάθειες λοιπόν των ειδικών αποβλέπουν στην επίνοιση ενός σχήματος που θα επιτρέπει να έχουν οι πτέρυγες άλλοτε τριγωνική κι' άλλοτε ευθύγραμμη διάταξι αναλόγως της ανάγκης.

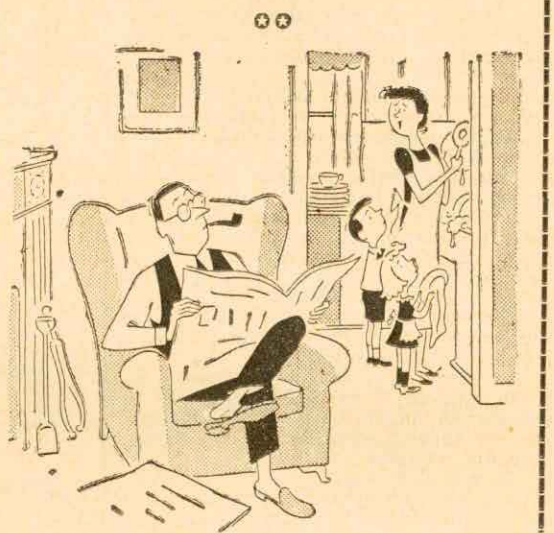
Οι Καναδοί πάλι επιδίωξαν να δώσουν διαφορετική λύσι στο πρόβλημα, μ' ένα είδος «ίπταμενων δίσκων», που έχει σχήμα στρογγυλό κι' εξαιρετική ευστάθει.

Συγχρόνως πρέπει να μελετηθούν καταλλήλως τα μέταλλα των υπερηχητικών αεροπλάνων, ώστε να αντέχουν στην υψηλή θερμοκρασία που δημιουργείται από την τριβή με τον αέρα.

Ολ' αυτά όμως αποτελούν απλές λεπτομέρειες. Μπορούμε λοιπόν να προβλέψουμε πως πολύ γρήγορα τα αεροπλάνα θ' αποκτήσουν τέτοιες ταχύτητες, ώστε θα μπορούμε να παίρνουμε τον πρωινό καφέ μας στην Αθήνα και να τρώμε το μεσημέρι στη Νέα Υόρκη!



— Έγώ, λέω, Καίτη, να κάμε πια να κοιμηθούμε, για να ξεκουραστούν κι' οι καλοί μας φίλοι...



— Έσύ, Κώστα, είπες, πως θέλεις να περνάς την ώρα σου με την οικογενειά σου! Γιατί, λοιπόν, δεν έρχεσαι μαζί μας;...



— Και όμως έτσι είναι, Καίτη! Όσοις δεν δέχτηκες να παντρευτής, τους έκαμες ευτυχισμένους!...

Ίπτάμενοι δίσκοι ΚΑΙ ΣΤΑ 1909!

Ένα ούρανιο φαινόμενο που
άναστατάωσε την Πατρά

Το μυστήριο των «ίπταμενων δίσκων» γύρω από το οποίο έχουν γραφί πολλά τον τελευταίον καιρό, φαίνεται πως δεν είναι κάτι καινούργιο. Αν παραδεχτούμε, μάλιστα, την άποψι, ότι είναι μηχανήματα, που έρχονται από κάποιον άλλο πλανήτη, τότε ασφαλώς μπορεί να πη κανείς, ότι οι μυστηριώδεις επισκέπτες παρουσιάστηκαν για πρώτη φορά στα 1909 πάνω από την Ελλάδα και συγκεκριμένα πάνω από την Πατρά!...

Το φαινόμενο παρουσιάστηκε τη νύχτα της 17ης Φεβρουαρίου και επί μία ολόκληρη ώρα το κύτταζαν με θαυμασμό οι Πατρινοί να φέρνι βόλτες στον ούρανο, να ανεβαίνι ψηλά, να κατεβαίνι, να αναπτύσσι μεγάλη ταχύτητα ή να παραμένι ακίνητο.

Από τις 10 έως τις 11 τη νύχτα, οι δρόμοι, οι πλατείες και οι ταράτσες των σπιτιών είχαν πλημμυρίσει από κόσμο, που έδλεπε κατάπληκτος το μυστηριώδες αυτό φαινόμενο.

Οι συμπολίται, έγραφε την άλλη ημέρα η εφημερίδα «Νεολόγος», παρακολούθησαν κατά την χθεσινή ανέφελο νύχτα σπάνιον και εκπληκτικόν ούρανιον φαινόμενον. Περί ώραν 10ην καθ' ή βεβαιούται πανταχόθεν, διότι ήμεις δεν είμεθα εκ των πρώτων οίτινες είδον το φαινόμενον δια να σημειώσωμεν την ακριβή ώραν, έφάνησαν επί του ούρανού δύο παραλλήλως κινούμενοι λευκοί και φωτεινοί κύκλοι. Τουλχίστον την έντυψωσιν αυτήν έδιδον μακρόθεν, διότι, όταν έφθασαν ύπεράνω της πόλεως και διέγραφαν εύαριθμους κύκλους ύπεράνω αυτής, έγένετο σαφής αντίληψις, ότι έπρόκειτο περί δύο στρογγυλών επιφανειών εκμπουσών έκτυφλωτικήν λάμψιν.

Όμολογουμένως, ήτο κάτι το σπάνιον και θαυμαστόν και ο λαός απήλασε το θέαμα ουχί όμως και άνευ ποιάς τινος ανησυχίας.

Διότι, οι μελετητά των ούρανίων φαινομένων, ούδαμού άναφέρουν παρόμοια περιστατικά. Ήσαν μήπως μικροί άστéρες και το ύψος είς ό έφαινοντο μέγα, ή ήσαν θρύμματα κόσμου διαμελισθέντος και καταπεσόντα τίς είδε είς ποίον ώκεανόν ή έστημον;

Συζητήσεις ποικίλαι ήκούοντο είς τας όδους, όπου ο λαός εθαύμαζε μέν το φαινόμενον, άλλ' από καιρού είς καιρόν έσταυροκοπέιτο, όσakis οι δύο μυστηριώδεις εκείνοι κύκλοι έφαινοντο κατερχόμενοι ήλιγγι-

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

ένδυμασιών, σχίσμο, κάψιμο, σκοροφάγωμα, έφθαρμένοι καθάλοι διορθώνονται δι' ύφασεως παρ' ειδικού τεχνίτου σπουδασάντος είς το εξωτερικόν. Γυρίζονται κοστούμια, παλτά και καμπαρίνες. Ραφείον «Νέα Οικονομία», ΔΩΡΟΥ 5Γ (Ιον πάτωμα), Α' δελφοί ΛΩΛΗ, Τηλ. 55-314.

ωδώς προς την πόλιν. Η ήρεμία επήλθε μετά την 11ην νυκτερινήν και όταν το φαινόμενον έχάθη είς το βάθος του σκοτεινού ούρανού...»

Εκτός από το «Νεολόγο» και άλλος Πατρινός έχει σημειώσει στο ημερολόγιό του πολλά «ώραία» και «θαυμαστά» από την πρώτη εκείνη έπίσκεψι των «ίπταμενων δίσκων»:

«Πέμπτη 17 Φεβρουαρίου: Η ύπνρετρια με είδοποίησε έντρομη ότι ό κόσμος έχει βγή στους δρόμους και κυττάζει τον ούρανο. Όπως δέ άκούσε παρουσιάσθηκε μέγας κομήτης, που πλησιάζει με μεγάλη ταχύτητα την γή, την οποίαν και θα καταστρέψι. Ήδη, όπως μου είπε, ό φοβερός κομήτης βρίσκεται επάνω από την πόλιν!...

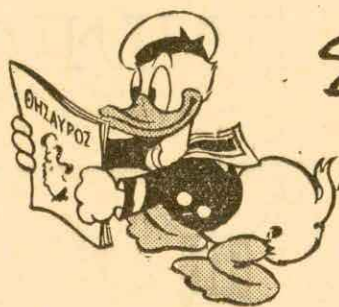
Ανοιξα το παράθυρο. Είδα πράγματι πολλούς να κυττάζουν τον ούρανο και να συζητούν μεγαλοφώνως. Αποφάσισα και ανέβηκα στην ταράτσα. Είδα δέ το περιεργό φαινόμενον. Δύο έκθαμβωτικώς λάμπουσες επιφάνειες, ή μία κοντά στην άλλη, έκινούντο με μεγάλη και σταθερή ταχύτητα στον ούρανο. Ήταν κυκλικού σχήματος και μου έδωσαν εύθυς έξ αρχής την έντύπωσι ότι δύο... πανσέληνοι χωρίς τίς γνωστές σκιές, που διακρίνονται σ' αυτές, περιεφέροντο επάνω από την πόλιν μας.

Από την στιγμήν της άνοδου μου στην ταράτσα μέχρι της 11ης ώρας, οι δύο εκείνες λάμπουσες στρογγυλές επιφάνειες έκαναν πολλές φορές το γύρο της πόλεως. Σε μία στιγμή μάλιστα, συνεκινήθην βαθύτατα, γιατί άρχισαν να κατεβαίνουν ήλιγγιώδως προς την πόλιν. Κατόπιν όμως έμειναν άκίνητες πολλά λεπτά της ώρας και κατόπιν κινήθησαν σιγά-σιγά προς την κατεύθυνσι του Παναχαϊκού όρους έστρεψαν προς νότον, διέγραφαν ένα μεγάλο κύκλο και άπομακρύνθησαν προς βορράν, για να ξαναγυρίσουν πάνω από την πόλιν με άστραπιαία ταχύτητα.

Ακριβώς στις 11 οι λάμπουσες επιφάνειες ύψώθησαν προς τον σκοτεινό ούρανο με ασύλληπτη ταχύτητα και εξαφανίσθησαν. Δεν γνωρίζω πως θα έρμηνευθί από τους επιστήμονες το περιεργό άποψινό ούρανιο φαινόμενον. Αλλά σ' έμένα προκάλεσε καταπληκτική έντύπωσι. Γιατί, τα φωτεινά εκείνα αντικείμενα, έμοιάζαν με πράγματα κινούμενα όχι ως έτυχες, αλλά σαν να κατευθύνοντο από άόρατα νήματα, που κατέβαιναν από τον ούρανο. Όταν δέ, άκίνητοίς, νομίζα ότι ήταν όφθαλμοί που έρευνούσαν για να διαπιστώσουν κάτι το άγνωστο επί της γής...»

Από τις δύο παραπάνω περιγραφές, μπορεί κανείς να βγάλι το συμπέρασμα, ότι το μυστήριο των «ίπταμενων δίσκων» άπασχόλησε πριν 44 χρόνια τους Πατρινούς. Φυσικά, τον καιρό εκείνο, ή τεχνική και ή επιστήμη δεν είχαν πραγματοποιήσι τις τωρινές καταπληκτικές προόδους. Καί ή φαντασία των ανθρώπων ήταν περιορισμένη. Είδαν το «φαινόμενον», το σχολίασαν, δεν βρήκαν καμμία εξήγησι και το έξεχσαν...»

Γ. ΛΥΔΙΑΣ.



Ο παλνός φίλος

Γυρίζοντας άργα το βράδυ στο σπίτι μου, έννοιωθα τον έαυτόν μου ένοχο, αν και σφύριζα εύθυμα, έπειδή είχα σμειώσει καλύτερησι δυο ώρών για να πάρω τα «κονάκια» μου.

Μόλις όμως βρέθηκα στο σπίτι, είδα να βγαίνει από την κουζίνα ένας ξένος. —Η γυναίκα σας πήγε να ταχυδρομήσι ένα γράμμα, με πληροφορήσε. Κι' εγώ είμαι ο νέος νοικάρης σας: Ο Μπέρτ Χάρρισον.

Ποιός είπατε; ρώτησα, έπειδή δεν πίστευα σ' αυτά μου. —Είμαι ο νέος νοικάρης σας, επανέλαβε ο ξένος. Με τη Μαρία, τη γυναίκα σας, πριν άκόμα τη γνωρίσετε, ήμουν παιδικός φίλος. Ο αδελφός της Χένρυ — αυτός που τώρα βρίσκεται στην Αυστραλία — ήταν ο καλύτερος φίλος μου!

Ετοιμαζόμουν να τον πληροφορήσω με τη σειρά μου ότι οι συστάσεις του αυτές ήταν οι χειρότερες που μπορούσαν να γίνουν — έπειδή ο Χένρυ ήταν πάντα ο ξεροκέφαλος της οικογενείας της — όταν γύρισε η Μαρία.

Τό ξέρω... Ποτέ άλλοτε δεν βάλαμε στο σπίτι μας νοικάρη, πρόλαβε και μου εξήγησε άμέσως ή γυναίκα μου. Μα σήμερα το πρωί που κατέβηκα στην πόλιν, συνάντησα τον αγαπητό Μπέρτ, που μόλις είχε γυρίσει από την Αυστραλία, όπου ήταν συντεταγμένος με τον αδελφό μου Χένρυ. Ζήτησε ένα καθαρό και φτηνό δωμάτιο, όπου να βρή δουλειά. Έτσι του πρότεινα να μείνι μετ' εμού, και να πληρώνη τρεις λίρες την εβδομάδα...

Δεν είπα τίποτα. Ο Μπέρτ ανέθηκε άπάνω να βγάλι τα πράματά του από τις βαλίτσες του, ενώ η Μαρία έστρωνε το τραπέζι για το δεί-



Μα τί κανείς εκεί, Λόλα; Πλένεσαι μπροστά στα μάτια ενός άγνώστου!...

Σύντομη Ιστοριογλα

πνο, λέγοντάς μου πως ήταν βέβαιη ότι θα συμπαθούσα τον Μπέρτ.

—Είνε εύχάριστος τύπος, μου τόνισε, και θα σε διασκεδάσι τακτικά.

—Δεν μου άρέσει διόλου αυτό ή απόφασι, που πήρες να κουμ νοικάρη, και μάλιστα έναν νοικάρη, που μου λέει κατάνουρα ότι κάποτε τα είχατε «ψηθεί»... είπα στη γυναίκα μου.

Η Μαρία χαμογέλασε. —Περιττό να σε στενοχωρή αυτή ή σκέψι, μου είπε. Η αλήθεια είναι ότι κάποτε αγαπήσαμε, μα τότε εκείνος ήταν δεκαεφτά χρονών κι' εγώ δεκάδην. Συνηθίζαμε να πηγαίνουμε μαζί στον κινηματογράφο, να καθόμαστε στην τελευταία σειρά των καθισμάτων...

—Δεν θέλω ν' ακούσω περισσότερα, τη δέικοψα με θυμό. Κι' ούτε έχω σκοπό να σας έπιτρέψω να ξαναρχίσετε τα ίδια!...

Η Μαρία γέλασε. —Τώρα τί να γίνι; Να τον δώζω; Δεν μπορώ! Είναι παλιός οικογενειακός φίλος. Άλλωστε όλη την ημέρα θα λείπει στην πόλιν, ψάχνοντας για καμμία δουλειά και θαρχεται το βράδυ στις πεντέμισι... Να σου πω όμως: Αν μου προτείνι να με βγάλι έξω, θα δεχθώ. Άρκετά μ' έχεις κλεισμένη τα βράδια στο σπίτι, ενώ εσύ πηγαίνεις με τούς φίλους σου και μεθοκοπας...

Ο Μπέρτ κατέθηκε μόλις έτοιμάστηκε το δείπνο κι' όλο εκείνο το βράδυ η Μαρία κι' αυτός πέρασαν εύχάριστα την ώρα με τίς παλιές αναμνήσεις τους.

—Θυμάσι τί μας συνέβη μιά Κυριακή στη χωριάδι; της έλεγε γελώντας ο Μπέρτ.

Η Μαρία τούλεγε πως θυμόταν κάθε λεπτομέρεια από το σκανδαλώδες εκείνο επεισόδιο. Έκείνος τη βεβαίωνε πάλι πως κάθε φορά που θυμόταν το επεισόδιο αυτό, έννοιωθε ντροπή.

Υστερα του θυμισε τί συνέβη, όταν και οι δύο οικογενείες τους πήγαν και παραθέρισαν μαζί στη λουτροπόλιν...

—Ποτέ δε θα ξεχάσω εκεί-
νους τους περιπάτους μας με
το σελινόφως! έλεγε ο νοϊκά-
ρης μας.

Κι' εγώ, ο νοϊκοκύρης, χά-
ζενα...

Κοντολογής το φέροισό τους,
όσο άθωο κι' αν ήταν, με είχε
φέρει σε απόγνωση κι' από το
ίδιο βράδυ πήρα την απόφαση
να εγκαταλείψω τη βροχινή
μου ψυχαγωγία με τους φίλους
μου στο μπάρ της γειτονιάς
μας. Έτσι, μόλις τελείωνα στις
πεντέμιση τη δουλειά μου, έ-
τρεχα στο σπίτι να προλάβω
τον νοϊκάρη μας, να μην πάη
πρώτος. Συμφορά, δηλαδή, ά-
νευ προηγουμένου!

Το άλλο βράδυ όμως έφτα-
σα στο σπίτι στις έξη. Τους
βρήκα έτοιμους για τον συνει-
κτικό κινηματογράφο.

— Θάρω κι' εγώ μαζί σας,
τους είπα άμέσως. Είναι μια
ταινία που έχω ιδιαίτερους λό-
γους να την δω...

Μ' έβαλαν και πλήρωσα τα εί-
σιτήρια. Ύστερα πλήρωσα και
τα γλυκά που φάγαμε στο ζα-
χαροπλαστείο. Τέλος με υπο-
χρέωσαν να καθίσω μετά το
δείπνο για να παρακολουθώ πά-
λι τη συζητήσι τους για τις ά-
ναμνήσεις τους.

Το τρίτο βράδυ γύρισα νω-
ρίς πάλι στο σπίτι. Η Μαρία
μού άναγγειλε χαρούμενη ότι
δινόταν ένας χορός στη γει-
τονία μας κι' επειδή προσφέρ-
θηκε να τη συνοδεύει ο Μπέρτ
έτοιμασε νωρίς το δείπνο — εί-
χαν φάει κι' είχαν μαζέψει κι-
όλας τα πιάτα!

Αν και ήμουν νηστικός, είπα
πώς θα πήγαινα κι' εγώ μαζί
τους. Κι' επειδή δεν μου άρε-
σουν οι γενναϊοδωρίες των
τρίτων, πληρώσα τα εισιτήρια.
Έκει, ύστερα από τον πρώτο
χορό μου με τη Μαρία, η γυ-
ναίκα μου μου είπε ότι με τη
σημερινή κρίση που είχαν οι
κάλτσες ναύλων, φοδόναν να
ριψοκινδυνέψω μαζί μου και
δευτέρο χορό.

Βρήκα σωστή την προειδο-
ποίησή της, αλλά την έπαθα,
γιατί ο Μπέρτ προθυμοποιήθη-
κε να της αγοράσει εκείνος να-
ύλων κάλτσες αν πάθαιναν τι-
ποτα. Και τη χόρεψε όλο το
βράδυ.

Αυτή η ιστορία συνεχιζόταν
έπι μια εβδομάδα, ώπου έκα-
σα την ψυχραιμία μου και, ξε-
μοναχιάζοντας τη Μαρία, της
είπα ότι έβαζα τέρμα στις σχέ-
σεις της με το νοϊκάρη μας.
Τον έδιωχνα απλούςτα από
το σπίτι!

— Έχεις δίκιο! με ζάφνια-
σε η Μαρία. Συμφωνώ απόλυτα
μαζί σου. Άλλωστε, βρήκε
δουλειά στο Μάντισον και
φεύγει αύριο... Έτσι χάνομε
κι' οι δύο τον καλό μας τον
Χένρυ...

— Χένρυ, είπες; ρώτησα σα-
στισμένος. Μπέρτ δεν τον λέ-
νε τον νοϊκάρη μας;

— Όχι... μου απέκάλυψε τό-
τε η Μαρία με δυνατά γέλια
που μου ανέβασαν το αίμα στο
κεφάλι. Ο αδελφός μου, ο Χέν-
ρυ, ήταν πάντα ένας φοβερός
φαρσέρ και με συμβούλεψε —
όταν του είπα τα παράπονα που
είχα μαζί σου — να σου τον
παρουσιάσω ως παλιό μου φίλο
κι' όχι ως αδελφό μου! Ήταν
ο μόνος τρόπος για να μαζεύ-
εσαι νωρίς στο σπίτι και να με
βγάζεις έξω!

— Άφου μούπαίξεις αυτό το
παιχνίδι, από τώρα και στο έ-
ξής θα γυρίζω στο σπίτι τα με-
σάνυχτα και θα σε βγαζω έξω
κάθε 29 θεβρουαρίου: δηλαδή
κάθε τέσσερα χρόνια!

Η Μαρία όμως είχε έτοιμη
την απάντησι:

— Κι' εγώ θα βάλω στο σπίτι
τρεις νοϊκάρδες, για να σε
στείλω στα σιγούρα σε νευρο-
λογική κλινική!...

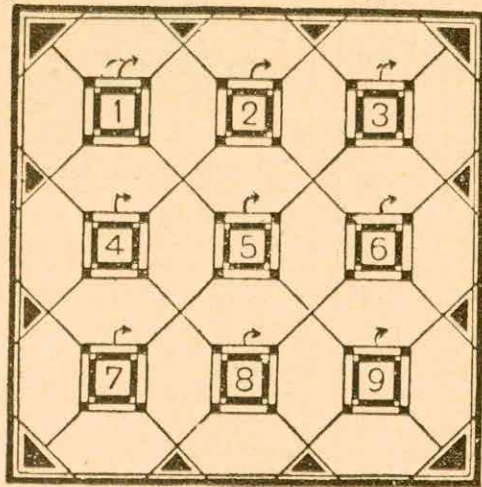
Κι' επειδή η δεύτερη, η δική
της απειλή, έξουδετέρωσε την
πρώτη, δώσαμε τα χέρια και ά-
ποφασίσαμε να βγαίνουμε μα-
ζί, έξω δύο φορές την εβδο-
μάδα.

ANTONY ΜΑΘΙΟΥΣ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Συλλαβικό ρομβόλεξο

Γύρω από τον κάθε αριθμό του σχεδίου μας θα
τοποθετήσετε μία λέξη των τεσσάρων συλλαβών, άρ-
χίζοντας πάντοτε από το σημείο όπου βρίσκεται το



μικρό βέλος και ακολουθώντας την κατεύθυνσι που
δείχνει:

- 1) Υποστάθμη.
- 2) Φύρση-μύρηνη.
- 3) Υπάρχουν στις πολικές περιοχές.
- 4) Ρωμαιοί αυτοκράτωρ, διαδόχτος για την ά-
γριότητα του.
- 5) Άστυνομική περίπολος (τουρκ.).
- 6) Άπόλυτη σιωπή.
- 7) Πολύτιμα γυναικεία ένδυματα.
- 8) Γυναικείο περιδέραιο από χρυσά νομίσματα.
- 9) Λέγετα και στρόφαλος.

Η μεταφορά του καφέ

Ένας εισαγωγέας έλαβε από την Βραζιλία 744
σάκκους καφέ. Για την μεταφορά του φορτίου από
το πλοίο στις αποθήκες του χρησιμοποιεί 36 άχθο-
φόρους από τους οποίους οι 16 μπορούν να μετα-
φέρουν δυο σάκκους κάθε 15 λεπτά. Οι 20 άλλοι
αχθοφόροι, λιγότερο χειροδύναμοι, μεταφέρουν ένα
σάκκο κάθε 10 λεπτά. Μπορείτε να βρείτε μέσα
σε πόση ώρα θα τελειώσει η μεταφορά;

Η τετάρτη λέξις

Ποιά είναι η τετάρτη λέξις που θα έπρεπε να συμ-
πληρώσει τις ακόλουθες διαδοχές των τριών λέξεων;
1) Βουλκάνος, Βεζούβιος, Στράμπολι...
2) Λουκάς, Ματθαίος, Ιωάννης...
3) Η.Π.Α., Μεγάλη Βρετανία, Ε.Σ.Σ.Δ...
4) Ντ', Άρταναν, Πόρθος, Άραμεις...
5) Άλβανία, Βουλγαρία, Τουρκία...

Κρυπτογραφικών

- | | | | | | | |
|---|---|---|---|---|---|---|
| 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 |
| 2 | 6 | 5 | 6 | 7 | | |
| 3 | 2 | 6 | 7 | | | |
| 4 | 6 | 2 | 2 | 1 | | |
| 5 | 1 | 7 | 4 | 7 | | |
| 6 | 5 | 6 | 7 | | | |
| 7 | 3 | 4 | 5 | 4 | 6 | 7 |
- Το ίδιο γράμμα αντιπροσωπεύεται από τον ίδιο
πάντοτε αριθμό.

Μαγικό γράμμα

Άλλάζοντας ένα γράμμα των κάτωθι λέξεων μ'
ένα άλλο πάντοτε το ίδιο, προσπαθήσετε να σχημα-
τίσετε άλλες τόσες λέξεις:

Κράτος, Γέρων, Ίος, Φάρος, Έσαρ, Ρητός, Δι-
κη, Όρος, Χάνος, Μέρος.

Ερωτήσεις

- 1) Το σίδερο όταν σκουριάσει ζυγίζει περισσότε-
ρο ή λιγότερο από πριν;
- 2) Τα ψάρια υποφέρουν από ναυτία;
- 3) Ίσχυρότερη μηχανή έχει ένα βουρκοδιστικό
«B29» ή μια μεγάλη ατμομηχανή σιδηροδρόμου;
- 4) Ο Κορβέιγ είχε έναν αδελφό που ήταν κι'
αυτός ποιητής;
- 5) Ο Πασκάλ πέθανε γέρος;
- 6) Ο αέρας πετά με ταχύτητα που υπερβαίνει τα
100 χιλιόμετρα την ώρα;

Διπλό κεφάλι

Ίον — Όν — Όνος — Χήρος.

Στις λέξεις αυτές να προστεθή ως κεφαλή ένα
νέο γράμμα και να σχηματιστούν άλλες τόσες λέ-
ξεις τά νια αρχικά των οποίων να σχηματίζουν μια
ευρωπαϊκή πρωτεύουσα.

Μωσαϊκόν

Κέα, Άμοργός και Τήνος
Άστυπαλαία και Άήμιος,
άπο ένα τους δανείζουν
και μίαν άλλη, πιο μεγάλη, σχηματίζουν.

Στοιχειώγριφες και μεταγγραμμοτισμές

Όπως είμαι, είμαι ώραίο
και μικρό νησί στο Αιγαίο.
Άι μου κόψης το κεφάλι
κερασφόρο θα προβάλλω.
Κι' αν κι' αυτό του ζώου πάλι,
του σλλάξης το κεφάλι,
άσκησις πνευματική
να τη λύσης 'θ'α ζητή.

Συλλαβόγριφες

Άρθρο, πλανήτη, άντωνυμία
τά γράφεις όλα στη σειρά
και της Πελοποννήσου πόλι
σκαρώνεις, φίλε, μία χαρά.

Λεξιγριφες

Το πρώτο μου δέν είναι λίγο
το δεύτερο μου ολάκερη ζωή.
Αυτά τα δυο μονάχα σμίγω
και κάνω ιστορικό γνωστό πολύ.

Άναγγραμμοτισμές

Σέ κάποιο κράτος μακρινό,
βάλε το πρώτο για στερνό,
λυτή μου, κι' έτσι γι'α σου,
που κανείς το γατήρι μου.
Ύψων το ποτήρι μου
και πίνω στην υγεία σου!

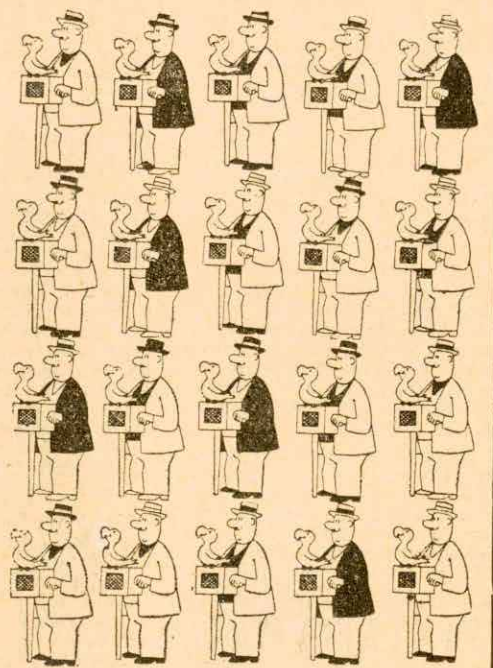
Μπερδεμένες φράσεις

Στο έδαφος της:
Βορείου Αμερικής — Νοτίου
Αμερικής — Αφρικής.
Υπάρχει μία χώρα που ονομάζεται:
Τα νύκτα νικά — Μεξικό — Βολι-
βία.
και η οποία έχει μία πόλι που ονομάζεται:
Ταμπίκο — Ζανσιέ — Πάζ.
Στη χώρα αυτή υπάρχει και ένα ήμια:
Ο ρος — Λίμνη — Η φασίστειο
που ονομάζεται:

Τιτικάκα — Ποποκαταπέτλ —
Κιλιμάντζαρο.

Θέλετε να δοκιμάσετε τις γεωγραφικές σας γνώ-
σεις; Δεν έχετε παρά να συναρμολογήσετε κατά-
λληλα τις διάφορες ονομασίες, που σας δίνουμε πιο
πάνω εις τρόπον ώστε να σχηματίσετε τρεις σω-
στές φράσεις.

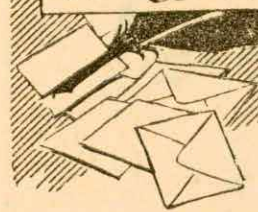
Πρόβλημα πακρητηκότητας



Άπό τους 20 αυτούς πλανόδιους οργανοπαίκτες
μόνο δυο είναι έντελώς όμοιοι. Μπορείτε να τους
διακαλύψετε μέσα σ' ένα λεπτό της ώρας;

Οι λύσεις στη σελ. 82

Η ελληνογραφία μας



Κατόπιν παρακλήσεως των ένδι-
αφερομένων διαφεύδονεν ότι οι
δίδες Ζωή Καταμπέλη, Λαμπρινή
Δασκαλοπούλου, Χρυσάνθη Κω-
στοπούλου, Ζωή Δουμανά, Βασιλι-
κή Χαντζάρα, Ισμήνη Δ. Παπου-
τοή, Εύθυα Δ. Παπουτοή και
Πολυδώρα Άποστόλη από το
Μαυρομάτι — Μουζακίου, Θεσσα-
λίας, ζητούν ελληνογραφία με
"Ελληνες του έξωτερικού.

ΖΗΤΟΥΝ ΕΛΛΗΝΟΓΡΑΦΙΑ

Οι κάτωθι άναγνώστριές μας
ζητούν ελληνογραφία με "Ελλη-
νες του έξωτερικού: Άγγελι-
κή Βουροπούλου (16 χρό-
νων), Βάσω Χατζοπούλου (13
χρόνων), Π. Ράλλη 90 Νίκαια,
Πειραιώς, Γρεσε, Κολοκο-
νίδου, 28 Οκτωβρίου 547, Θε-
σσαλονίκη, Γρεσε, ζητούν ελληνο-
γραφία με νέους της Αμερικής
στην ελληνική γλώσσα. Η Πα-
τρίσια Βουμπάση, Γκλα-
βάνη 100, Βόλος, Γρεσε, έπιθυμεί
ν' ελληνογραφηθή με νέους της
Αμερικής. Η Άννα Κου-
τσουρέλλη, Εθνική Τράπεζα
Έλλάδος και Αθηνών, Καρλόθα-
σι, Σάμου, Γρεσε, ζητεί ν' αλλη-
λογραφήση μ' ένα μορφωμένο
Έλληνα του έξωτερικού ηλικίας
30—40 χρόνων με σκοπό το γάμο.

Η Δέσποινα Καλυδω-
τού, Νικηφόρου Ούρανο 38,
Νεάπολις, Γρεσε, έπιθυμεί ν' αλλη-
λογραφήση με "Ελληνες της
Αμερικής. Η Μαρούσα Πα-
παδοπούλου (18 χρόνων),
Βελισσαρίου 22, Θεσσαλονίκη,
Γρεσε, θέλει ν' αλληλογραφήση με
νέον Έλληνα της Αμερικής και
της Ιταλίας. Η Έβίτα Πα-
παδοπούλου, Θεαγένης Χα-
ρίση 22, Θεσσαλονίκη, Γρεσε, έπι-
θυμεί ν' αλληλογραφήση με Έλ-
ληνα της Αμερικής 40—50 χρό-
νων. Η Γεωργία Σαρρή
για ννίδου, Μήλου 28, Συνο-
κισμός Απόλλων, Ν. Φάληρον,
Γρεσε, ζητεί ελληνογραφία με νέ-

Η Σουζάνα Παπαδο-
πούλου και η Νάσα Παπαδο-
πούλου, Θεαγένης Χαρίση 175,
Θεσσαλονίκη, Γρεσε, ζητούν ελλη-
νογραφία με Έλληνες του έξω-
τερικού στην ελληνική, γαλλική
και αγγλική γλώσσα. Η Έλέ-
νη Σουκαλίδου (17 χρόνων),
Γαριβάλδη 14, Συναϊκισμός Χα-
ρίση, Θεσσαλονίκη, Γρεσε, ζητεί
ελληνογραφία με νέους της Αμε-
ρικής. Η Αίκα Πολίτου, Άν-
δρουκλέους 7, Άγιος Αρτέμιος,
Αθήνα, Γρεσε, ζητεί ελληνογρα-
φία με νέους του έξωτερικού στην
ελληνική και γαλλική γλώσσα. Η
Φιλίτσα Νέερρη, Ζεφύρου 3,
Θεσσαλονίκη, Γρεσε, ζητεί ελληνο-
γραφία με νέους του έξωτερικού
στην ελληνική, γαλλική και αγγ-
λική γλώσσα. Η Φαίναρέτη
Σχοινοπλοκάκη (17 χρό-
νων) και η Φερωνίκη Σχοινοπλο-
κάκη (29 χρόνων), Νεοφίτου Οί-
κονόμου 9, Χανιά, Κρήτη, Γρεσε,
ζητούν ελληνογραφία με κυρίως
του έξωτερικού με σκοπό τον γά-
μο. Η Κωνσταντίνα Τσο-
λαμτζή, οδός Αφρίδ. 13, Έλ-
ληνικό, Αθήνα, Γρεσε, ζητεί αλλη-
λογραφία με νέους της Αμε-
ρικής με σκοπό τον γάμο. Η Έ-
φη Σιδεροπούλου, χωρίον
Μικρόπολις, Δράμα, Γρεσε, ζητεί
ελληνογραφία με νέους της Αμε-
ρικής. Η Άφροδίτη Χρι-
στοφορίδου, Επισκοπίου 53,
Σύρος, Γρεσε, έπιθυμεί ν' αλλη-
λογραφήση με νέους της Αμε-
ρικής από 20—30 χρόνων στην ελ-
ληνική γλώσσα. Η Χαρούλα

ους του έξωτερικού στην ελλη-
κή και αγγλική γλώσσα. Η Ά-
δα Μανουσέλλη και η Ρού-
λα Καζάκη, Πιτσιδιά Πυργιωτί-
σης, Ηράκλειον, Κρήτη, Γρεσε,
ζητούν ελληνογραφία με "Ελλη-
νες της Αμερικής. Η Βέτη Ά-
ποστόλου, Poste Restante, Ά-
χαρνά, Άττική, Γρεσε, ζητεί αλλη-
λογραφία με "Ελληνες άξιωμα-
τικούς.

Οι κάτωθι άναγνώστες μας ζη-
τούν ελληνογραφία με "Ελληνίδες
του έξωτερικού: Δημήτριος
Σάντι, Poste Restante, Κερα-
τοίνι, Πειραιώς, Γρεσε, Δημή-
τριος Άντωνόπουλος, Κυ-
κλάων 31, Άνω Πετράλωνα, Α-
θήνα. Εύστράτιος Στεφα-
νίδης, Συναϊκισμός Εύαγγελι-
στρίας, Μουδανίων 34, Θεσσαλο-
νίκη, Γρεσε. Κωννίνος Τσι-
τσής και Ιωάννης Μαλιούρης,
Χαλκίδα, Θεσσαλονίκη, Γρεσε.
Κωννίνος Μερισιώτης,
Χωρίον Άστακός, Αιτωλοακαρνα-
νία, Γρεσε. Τάκης Καρλή-
γκιωτής, Σκυρόριον, Λάρισα,
Γρεσε. Μίμης Βαλάκος (21
χρόνων) και Στέβας Δουραμάνης
(23 χρόνων), χωρίον Μόρια, Μυ-
τιλήνη, Γρεσε. Θεόδωρος Ρη-
γάλας και Παναγιώτης Σταθο-
πούλου (18 χρόνων), Περίπτερον
Καρόλου και Κορινθίου, Πάτραι,
Γρεσε. Πέτρος Χαστάπου-
λος, Παναγιώτης Λιάπης, Στε-
φανος Πουλής και Αναστάσιος
Γουργούρας, κατάστημα Διονυσί-
ου Λιθέρη, Ζάκυνθος, Γρεσε. Γε-
ράσιμος Πούλος, Poste Re-
stante, Φισκάδου, Κεφαλληνία,
Γρεσε. Ηλίας Μπέκκας,
Καρδίτσης 22, Παλ. Κοκκινιά,
Πειραιώς, Γρεσε. Παύλος Μη-
χου (18 χρόνων), Πύλης 13, Πει-
ραιώς, Γρεσε. Νίκος Μακρυ-
για ννίδης (20 χρόνων), Ού-
ρανοπόλεως 12, Άνω Πατήσια,
Αθήνα, Γρεσε. Βασίλειος
Σαραντόπουλος, Αττίδων
42, Καλλιθέα, Αθήνα, Γρεσε.
Αντώνιος Άντωνιάδης,
Χαροκόπου 61, Καλλιθέα, Αθή-

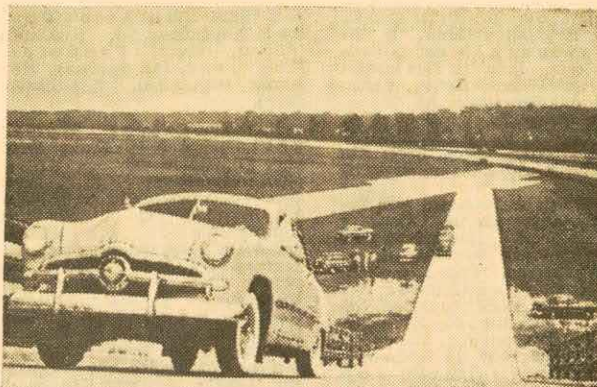
να, Γρεσε Βασίλειος Φανί-
δης, Χαροκόπου 54, Καλλιθέα,
Αθήνα, Γρεσε. Γεράσιμος
Μπενέτης (18 χρόνων), Μά-
λανον Φισκάδου, Κεφαλληνία,
Γρεσε.

Ο Κωννίνος Έρωτό-
κριτος και ο Νικόλαος Σιφα-
κης, Γουμάσιον Πόμπας Κανιου-
ριου, Ηράκλειον, Κρήτη, Γρεσε,
ζητούν ελληνογραφία με "Ελληνο-
αμερικανίδες. Ο Κωννίνος
Μαυροδμήμος (18 χρόνων)
και ο Γεώργιος Ταμπτακίης, Κα-
λοκαιρινού 423, Δραπετσώνα, Πει-
ραιώς, Γρεσε, έπιθυμούν ν' αλλη-
λογραφήσουν με "Ελληνοαμερικα-
νίδες. Ο Σταύρος Κουλού-
ρης, Κηφισού 24, Ν. Φάληρον,
Αθήνα, Γρεσε, ζητεί ελληνογρα-
φία με "Ελληνίδες της Αφρικής,
της Ιταλίας και της Κύπρου. Ο
Χάρης Καίτης, Μεταόδου
30, Αθήνα, Γρεσε, ζητεί ελληνο-
γραφία με "Ελληνοαμερικανίδες.
Ο Χάρης Γεωργόπουλος,
Φιλοθέους 24, Δάφνη, Αθήνα,
Γρεσε, ζητεί ελληνογραφία με
"Ελληνίδες της Αμερικής στην
ελληνική, αγγλική ή γαλλική
γλώσσα. Ο Γεώργιος Γασαγ-
καράκης, Καστέλλι Πεδιάδος
Κρήτης, Κρήτη, Γρεσε, ζητεί αλλη-
λογραφία στην ελληνική ή ιτα-
λική γλώσσα με σκοπό την ανταλ-
λαγή γραμματοσήμων. Ο Σπύ-
ρος Χιόνης (19 χρόνων), Βα-
σιλικών 5, Κολωνός, Αθήνα,
Γρεσε, ζητεί ελληνογραφία με
"Ελληνίδες της Αμερικής και της
Κύπρου. Ο Μιχαήλ Κυρια-
νός, Δαμάστα, Ηράκλειον, Κρή-
της, Γρεσε, έπιθυμεί ν' αλληλο-
γραφηθή με "Ελληνίδες της Νέας
Υόρκης. Ο Ιωάννης Ζεφ-
θός, Αίδου 46, Θεσσαλονίκη,
Γρεσε, ζητεί ελληνογραφία με
σκοπό την ανταλλαγή γραμματο-
σήμων. Ο Δημήτριος Σα-
μαράς (21 χρόνων), Νίκη
Άρμενίου, Λάρισα, Γρεσε, ζητεί
ελληνογραφία με νέες της Αμε-
ρικής, της Ιταλίας και της Αι-
γύπτου. Ο Νικόλαος Μα-
ρκαντωνάτος, Σκηνία Ληξού-
ριου, Κεφαλληνία, Γρεσε, ζητεί
ελληνογραφία με νέες της Μακε-
δονίας και της Θράκης.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΑΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Εύτυχια: Η διεύθυνσις της
Piper Laurie είναι: Universal - In-
ternational Pictures Co., Universal
City, Calif., U.S.A. Και της Yvonne
Sansone: Via Appio Claudio, Roma,
Italia. Γεωργία Παπαηλία,
Πύργον Ηλείας. Η διεύθυνσις
των στάρ Mitzi Gaynor, Jean Pe-
ters και Marilyn Monroe είναι η ι-
δία: 20th Century-Fox Films,
10201 West Pico Blvd., West Los
Angeles 24, Calif., U.S.A. Η διεύ-
θυνσις της Rita Hayworth είναι:
Columbia Pictures Corp., 1438
North Gower, Hollywood 28, Calif.,
U.S.A. Τέλος η διεύθυνσις της
Silvana Pampanini είναι: Via Duché
di Castro, N. 1, Roma, Italia.
Λουίζα Κόδων: Η διεύθυνσις
της Georges Guétary είναι: 10
Rue du Cdt. Rivière, Paris (8e),
France. Εύθυμη χήρα: Έν-
ταύθα: Η διεύθυνσις της Martine
Carol στ' Παρίσι είναι: 16 rue
Frederic Passy, Neuilly-sur-Seine,
Seine, France. Ιωάννη Κ-
λαμάραν, Πετραία: Η διεύ-
θυνσις του Gary Cooper είναι:
11940 Chaparral Ave., Brentwood,
Calif., U.S.A. Και της Ingrid Ber-
gman: Viale Bruno Buozzi 39,
Roma, Italia. Α. Π. Γ.: Η διεύθυν-
σις της Elizabeth Taylor είναι: Metro-
Goldwyn-Mayer Studios, 10202
W. Washington Blvd., Culver City,
Calif., U.S.A. Δαλίδα: Ένταύ-
θα: Η διεύθυνσις της Greta Garbo
είναι: 904 N. Bedford Drive, Be-
verly Hills, Los Angeles, Calif., U.S.A.
Της δε Olivia de Havilland: 9560
Cedarbrook Road, Beverly
Hills, Los Angeles, Calif., U.S.A. Π.
Ν. Μ.: Μπραχάμι: Θα βρήτε πιο
πάνω τη διεύθυνσι της Γκρέτας
Γκάρμπο. Αμλετ: Ένταύθα:
Η διεύθυνσις του Spencer Tracy
είναι: Metro-Goldwyn Mayer Stu-
dios, 10202 W. Washington Blvd.,
Culver City, Calif., U.S.A. Θα βρή-
τε πιο κάτω τη διεύθυνσι του
Τσάρλς Λάτον.





Από τις δοκιμές που γίνονται στις 'Ηνωμένες Πολιτείες: Αυτοκίνητα περνούν πάνω σε δρόμους στρωμένους με λάστιχο.

ΟΙ ΣΗΜΕΡΙΝΟΙ ΔΡΟΜΟΙ δ' αντικαταθούν από λαστιχένιους

Μία νέα βιομηχανία με τεράστιον μέλλον

«Ίσως να έχετε ακούσει να μιλούν γι' αυτούς τους δρόμους από λάστιχο. Μπορεί ακόμα να έχετε περάσει πάνω απ' αυτούς με το αυτοκίνητό σας ή με οποιοδήποτε άλλο αυτοκίνητο, γιατί τέτοιοι δρόμοι υπάρχουν σε διάφορα μέρη του κόσμου, όπως, π. χ., στην Ολλανδία, στη Γιάδα και σε ώριμες Πολιτείες της Αμερικής, όπως στη Μιννεζότα, τη Μασσαχουσέτη, το Τέξας και τη Νέα Υόρκη. Οά έρθη μία μέρα, λοιπόν, που οι περισσότεροι δρόμοι θα είναι στρωμένοι με λάστιχο.

Στην κατασκευή αυτού του νέου τύπου δρόμου, χρησιμοποιείται το συνθιγμένο μίγμα της ασφάλτου, μαζί με μία αναλογία από σκόνη ελαστικού.

Το λάστιχο και η ασφάλτος πρέπει απαραίτητα να ανακατευθούν καλά και να αποτελέσουν ένα τέλειο ομοιογενές μίγμα. Δεν έχει καμία σημασία αν το λάστιχο θα είναι φυσικό ή συνθετικό. Επίσης, για την κατασκευή και το στρώσιμο αυτού του καινούργιου δρόμου, χρησιμοποιούνται τα συνθιγμένα μηχανήματα, που χρησιμοποιούνται και για την κατασκευή των άλλων δρόμων.

Η διεθνής κατάσταση δεν επιτρέπει να χρησιμοποιηθεί το λάστιχο με μεγάλη κλίμακα για το στρώσιμο των δρόμων. Οι πολεμικές ανάγκες απορροφούν τεράστιες ποσότητες αυτού του είδους. Ανεξάρτητα όμως από αυτή τη δυσκολία, οι λαστιχένιοι δρόμοι παρουσιάζουν μεγάλο ενδιαφέρον από οικονομικής και κοινωνικής απόψεως.

Όταν το νέο αυτό σύστημα χρησιμοποιηθεί περισσότερο, ο καθένας στο μέλλον θα μπορεί να ταξιδεύει με μεγαλύτερη ασφάλεια και άνεση. Επίσης η εφαρμογή του συστήματος αυτού θα δημιουργήσει μία καινούργια παγκόσμια βιο-

μηχανία, που θα εξασφαλίσει μόνιμη εργασία σε εκατομμύρια ανθρώπους, που τώρα, ή είναι άνεργοι, ή υποαπασχολούνται. Οι ειδικοί στα ζητήματα του ελαστικού, στην Ολλανδία, είχαν αρχίσει να κάνουν δοκιμές για το στρώσιμο των δρόμων με λάστιχο, πριν από 15 χρόνια. Διαλέγοντας οδικές αρτηρίες με κανονική κυκλοφορία τροχοφόρων, έστρωσαν κατά μήκος το μισό δρόμο με το καινούργιο μίγμα με το λάστιχο και τον άλλο μισό με συνθιγμένο επίστρωμα ασφάλτου.

Υστερα ακολούθησε ο β' παγκόσμιος πόλεμος και για πέντε χρόνια, τα βαρεία κανόνια, τα άρματα μάχης και τα φορτηγά αυτοκίνητα των Ναζιτών και ύστερα των συμμάχων, περνούσαν αδιάκοπα πάνω απ' αυτούς τους δρόμους. Σήμερα, τα κομμάτια των δρόμων που είχαν στρωθεί με λάστιχο, μοιάζουν σαν καινούργια, ενώ τα πλατιά τους, που ήταν στρωμένα με ασφάλτο, είναι σε κακή κατάσταση κι' έχουν απόλυτη ανάγκη επισκευής.

Ο λαστιχένιος δρόμος υποχωρεί προσωρινά κάτω από το βάρος των μεγάλων όχημάτων. Όταν το όχημα περάσει, ο δρόμος, έχοντας την απαιτούμενη ελαστικότητα, ξαναπαίρνει την αρχική του θέσι.

Αντίθετα ο δρόμος που είναι στρωμένος μόνο με ασφάλτο, υποχωρεί δραστικά κάτω από το βάρος και σπάζει. Επίσης τους ζεστούς μήνες του καλοκαιριού, η σκόνη του λάστιχου εμποδίζει την ασφάλτο να λυώσει. Τον χειμώνα πάλι περιορίζει σημαντικά τη συστολή της ασφάλτου και εμποδίζει την ύγρασία να εισχωρήσει στο επίστρωμα, πράγμα που γίνεται συχνά αίτια της καταστροφής του δρόμου.

Οι κάτοικοι της μικρής πόλεως Ουέρδινγκτον, στην

Πολιτεία της Μιννεζότας, ισχυρίζονται πως ένας δρόμος, που στρώθηκε εκεί τελευταία με λάστιχο, είναι πιο άθροδος από άλλους το ίδιο πολυσύχναστους, αλλά στρωμένους με το συνηθισμένο επίστρωμα ασφάλτου. Σ' άλλα μέρη, οι εργάτες που χρησιμοποιήθηκαν για την κατασκευή τους, βεβαιώνουν πως αυτοί οι δρόμοι είναι αναπαυτικότεροι για τους πεζούς. Το πιο σπουδαίο όμως προτέρημα που έχουν οι δρόμοι αυτοί, είναι ότι όχι μόνον η οικονομία στη δαπάνη για τη συντήρησή τους, αλλά και η μεγάλη αντοχή τους.

Οι διάφορες στατιστικές μελέτες δείχνουν πως περισσότερα από τα μισά χρήματα που ξοδεύονται συνολικά στις 'Ην. Πολιτείες για δρόμους, πηγαίνουν για τη συντήρησή των παλιών.

Το μεγαλύτερο μέρος από τα άλλα μισά χρήματα, ξοδεύεται για την αντικατάσταση των καταστραμμένων τμημάτων των δρόμων. Πολλοί από τους σημερινούς δρόμους δεν αντέχουν σε μεγάλο όγκο ταχυκινήτων τροχοφόρων και τα έξοδα της συντηρήσεως και της επισκευής τους είναι πολύ δυσανάλογα.

Φυσικά, παρουσιάζονται διάφορα ερωτήματα. Θα γίνει άρα γε η σκόνη του λάστιχου ένα υλικό, που θα χρησιμοποιηθεί πάντοτε μαζί με την ασφάλτο για το στρώσιμο των δρόμων; Θα επιβληθεί ο τύπος αυτός του δρόμου σ' όλες τις μεγάλες πόλεις, για να λιγοστεύει ο θόρυβος της κυκλοφορίας των οχημάτων; Πρόκειται να εφαρμοσθεί και στην κατασκευή των πεζοδρομίων για να κάνει το βήδισμα πιο ξεκούραστο; Ποιά θα είναι η αναλογία του λάστιχου στο μίγμα που θα δώσει τα καλύτερα αποτελέσματα, τόσο από την τεχνική, όσο και από την οικονομική πλευρά; Μόνο ο χρόνος, οι έρευνες και οι δοκιμές θα μπορέσουν να δώσουν την απάντησι στα παρακάτω ερωτήματα και την τελειωτική λύσι του προβλήματος.

Παρ' όλα αυτά, όμως, οι προκαταρκτικές δοκιμές, που έχουν γίνει στις 'Ην. Πολιτείες, έχουν αποδείξει, ότι πριν περάσουν πολλά χρόνια, τα διάφορα τροχοφόρα θα τρέχουν με λαστιχένιους τροχούς πάνω σε λαστιχένιους δρόμους. Έτσι οι οδηγοί θα μπορούν να τρέχουν με μεγαλύτερη ασφάλεια, ταχύτητα και άνεσι και με μικρότερη δαπάνη κατά χιλιόμετρο.

☉☉

Τι κάνει η ύπομνη

Έπειτα από 3 έτων πειράματα, ένας Βρετανός καλλιεργητής, πέτυχε ένα κατόρθωμα αξιοθαύμαστο: Έχει τώρα στο κτήμα του 5.000 όπωροφόρα δέντρα, αρκετά ανεπτυγμένα, που το καθένα τους παράγει πέντε διάφορες ποικιλίες του ίδιου φρούτου — μήλου, αχλαδιού ή δαυδάκηνου.



ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ

Ο γνωστός τενόρος Γκαστόν Δεπόλλας, η φήμη του οποίου έχει περάσει από πολλούς τα ελληνικά σύνορα, θα δώσει τη Δευτέρα 1η Φεβρουαρίου ένα μόνο ρεσιτάλ στην αίθουσα του «Παρνασσού» με ποικίλο και εκλεκτό πρόγραμμα. Στο πιάνο θα τον συνοδεύσει ο μαέστρος της Λυρικής Σκηνής Δημ. Μιχαηλίδης, θα συμπράξουν δε, ευγενώς προσφερθέντες ή δις Άννα Καπετανάκη και ο κ. Νίκος Διακογιάννης.



ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΣΚΙΕΦ

Τα μηχανοκίνητα σκι χρησιμοποιούνται πια ευρύτατα από τους Αμερικανούς χιονοδρόμους, για τις αναβάσεις τους επάνω σε πλαγιές. Τα σκι, είναι όπως βλέπτε, εφοδιασμένα, όπως και τα τάνκ, με έρπηστρες, οι οποίες μπαίνουν σε κίνηση με μία μικρή μηχανή που ο σκιέρ σηκώνει στη ράχη του. Όταν ο σκιέρ ανεβεί, μ' αυτόν τον ξεκούραστο τρόπο, στην κορυφή που θέλει, τότε βγαίνει τα μηχανικά σκι, φοράει τα συνηθισμένα και κατεβαίνει έτσι με ταχύτητα τη χιονισμένη βουνοπλαγιά.

Ήστυνομικό διήγημα

ΕΙΧΑΝ περάσει τρείς μέρες από τότε που στραγγάλισα το Φένελ, κι' όμως δεν είχαν γραφεί ακόμη τίποτε οι εφημερίδες. Κι' αυτό μ' απογοητεύει, γιατί ανυπομονούσα να δω τί θακανε η Τζούλια, όταν μάθαινε πως είχε πεθάνει ο τρυφερός της φίλος. Ο Φένελ κατοικούσε σ' ένα σπίτι που νοίκιαζε επιπλωμένα διαμερίσματα κι' όπου κάθε ένοικος ζή έντελως ξεχωριστά απ' τους άλλους. Ήταν πιθανό λοιπόν να περάσουν βδομάδες δόλοκληρες, χωρίς να μπη κανείς στην κάμαρά του και ν' ανακαλύψη το εγκλήμα...

Η γραβάτα

Είχα μάθει έντελως τυχαία την απιστία της γυναίκας μου. Το βράδυ εκείνο, είχα πάει στο σταθμό της Βικτωρίας, για να υποδεχθώ κάποιο σπουδαίο πελάτη μου που θαρχόταν με το τρέινο. Είχα προειδοποιήσει τη Τζούλια πως δεν θα έρθω στο σπίτι.

Όταν έφτασε το τρέινο κι' είδα πως δεν βρισκόταν σ' αυτό ο πελάτης μου, πήγα σ' ένα γειτονικό μπαρ για να ξεκουραστώ και να σκεφθώ αν θα περίμενα το επόμενο. Σε λίγο λοιπόν, είδα να μπαίνει εκεί κι' η Τζούλια.

Κοντοστάθηκε στο κατόφλι και κύτταξε γύρω. Υστερα, δίχως να μ' αντιληφθή, πλησίασε ένα μελαχρινό νέο και κάθισε κοντά του, πάνω σ' ένα απ' τα ψηλά σκαμνιά του μπαρ.

Το μυαλό μου βόλωσε. Άρχισα να τρέμω συγκορμος... Ήμασταν 18 χρόνια παντρεμένοι, και ποτέ δεν είχε περάσει απ' το νου μου η παραμικρή ύποψια για τη Τζούλια. Μά τώρα άρχιζε να δω την έκφρασι των ματιών της, για να καταλάβω πως ήταν έρωτευμένη με τον άγνωστο σύντροφό της!... Άφου ήπιαν κάτι, σηκώθηκαν κι' οι δυο να φύγουν, γελώντας χαρούμενα.

Καληνύχτα, κ. Φένελ, είπε δυνατά ο μπάρμαν στο μελαχρινό νέο.

Τους παρακολούθησα από κάποια απόστασι και τους είδα να μπαίνουν σε μία πολυκατοικία. Κρύφτηκες αντρίκυ και περίμενα. Τί μαρτύριο να φαντάζομαι τη γυναίκα μου στην άγκαλιά ενός άλλου!...

Πέρασε μία ώρα. Υστερα η Τζούλια βγήκε κι' απομακρύνθηκε βιαστικά. Περίμενα πέντε λεπτά ακόμα, κι' έπειτα προχώρησα και μπήκα στο σπίτι.

Είχα πάρει την απόφασί μου: Ο Φένελ έπρεπε να πεθάνει!

Ψάχνοντας στα κουδούνια της εξώπορτας, βρήκα την κάρτα του Φένελ: Έμεινε στον αριθμό 9 του δεύτερου πατώματος. Άνέβηκα κατ' ευθείαν, χωρίς να χτυπήσω το κουδούνι.

Ο Φένελ παραξενεύτηκε που με είδε, και με κύτταξε έρωτικά.

Είμαι ο σύζυγος της Τζούλιας, του εξήγησα. Μπορώ να περάσω μέσα;

Μου άνοιξε τελείως την πόρτα. Ήταν κατακόκκινος και ταραγμένος.

Είχε βγάλει τη γραβάτα του και την είχε άφισι πάνω στο τραπέζι.

Θα ξέρετε, βέβαια, γιατί ήρθα... του είπα.

Ναί, απάντησε λίγο δειλά. Ήθελα άλλωστε κι' εγώ να συναντηθούμε...

Δεν πρόλαβε να προσθέσι τίποτ' άλλο, γιατί τα δάχτυλά μου σφίχτηκαν γύρω στο λαιμό του! Σε λίγα δευτερόλεπτα, είχα τελειώσει όλα... Για ναμαι ωστόσο πιο βέβαιος τυλίξα τη γραβάτα του στο λαιμό του και την έσφιξα με δύναμη.

Δεν μ' είχε δει κανείς. Ξαναγύρισα στο σταθμό, την ώρα ακριβώς που έφτανε το επόμενο τρέινο. Ο πελάτης μου ήθε μ' αυτό. Κλείσαμε ραντεβού για την άλλη μέρα.

Ήταν άργα, όταν γύρισα σπίτι. Ωστόσο η Τζούλια βούρτσισε ακόμη τα μαλλιά της.

Πως τα πέρασες μόνη σου; τη ρώτησα.

Πήγα, στον κινηματογράφο, μου είπε χαμογελώντας.

Τί έπαιζε;

Το καινούργιο φιλμ του Μπίνγκ Κρόσμπυ.

Περίεργη! παρατήρησα. Είχα την εντύπωσι πως παιζόταν μόνο την περασμένη βδομάδα...

Η γυναίκα μου δεν είπε τίποτα. Με κύτταξε μόνο παράξενα. Πέρασαν τρείς δόλοκληρες μέρες, χωρίς να γράφουν λέξι οι εφημερίδες. Το τέταρτο πρωί, η Τζούλια έβαλε ξαφνικά τα κλάματα και μού ωμολόγησε πως αγαπούσε ένα νέο, το Τζιμ Φένελ, και

πως δεν μπορούσε να ζήσει δίχως αυτόν.

Και γιατί μου το είπες τώρα; ρώτησα.

Ο Τζιμ έπιμένει να ξεκαθαρίσουμε τη θέση μας, ειλικρινά και τίμια.

Πότε τον είδες για τελευταία φορά;

Χτές τ' απόγευμα.

Μά εγώ είχα σκοτώσει το Φένελ πριν από τέσσερες μέρες!...

Η Τζούλια πρόσθεσε:

Με παρακάλεσε, μάλιστα να σου πω πως δεν ήταν άρεκε τ σ φ ι γ μ ε ν η ή γ ρ α β ά τ α. Δεν ξέρω τί έννοουσε... Μου

είπε όμως πως εσύ θα καταλάβαινες...

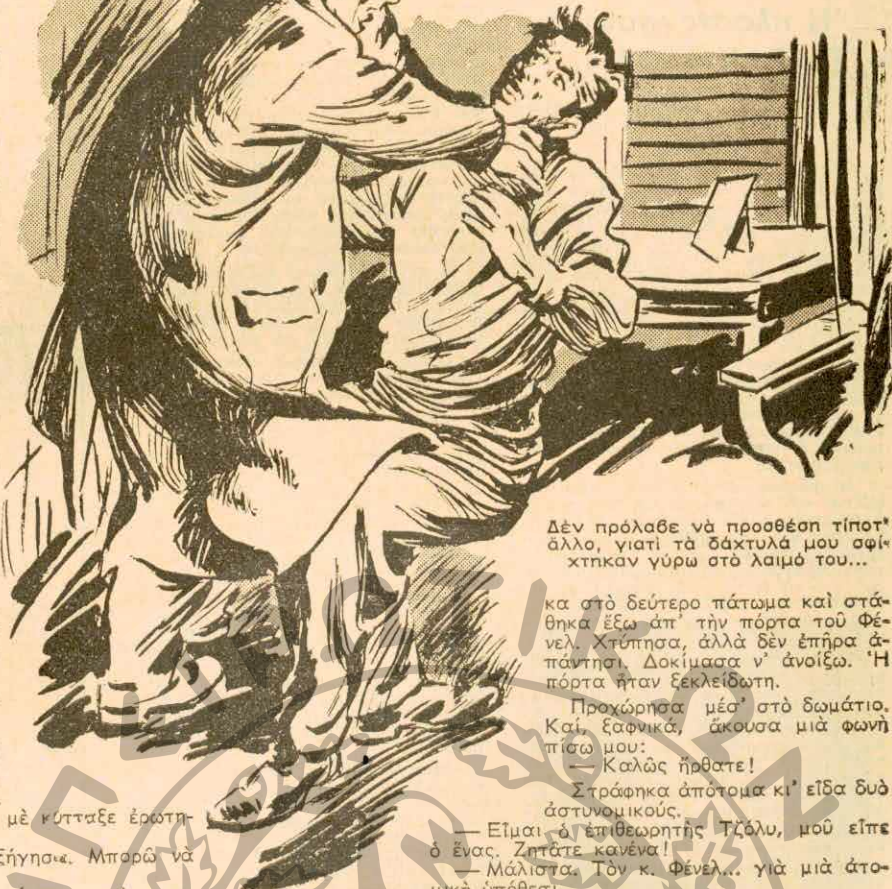
Όπωςδήποτε, θέλει να σε δει, για να μιλήστε. Έχω γράψει τη διεύθυνσί του σ' αυτό το χαρτί... Θα πάς άποψε;

Έρριξα μία ματιά στο χαρτί, αλλά δεν το πήρα.

Θα το σκεφθώ... απάντησα.

Όλη μέρα, στο γραφείο, σκεπτόμουν πως ο Φένελ ήταν ζωντανός, και δεν μπορούσα να το πιστέψω... Στις 6 ακριβώς, τράβηξα προς το σταθμό της Βικτωρίας. Ήμουν ακόμα διστακτικός. Πέρασα δυο φορές έξω απ' το σπίτι, ώσπου ν' αποφασίσω να μπά μέσα.

Δεν βρήκα κανένα στο χόλλ. Άνέβη



Δεν πρόλαβε να προσθέσι τίποτ' άλλο, γιατί τα δάχτυλά μου σφίχτηκαν γύρω στο λαιμό του!...

κα στο δεύτερο πάτωμα και στάθηκε έξω απ' την πόρτα του Φένελ. Χτύπησα, αλλά δεν έπληρα απάντησι. Δοκίμασα ν' ανοίξω. Η πόρτα ήταν ξεκλειδωτή.

Προχώρησα μέσ' στο δωμάτιο. Και, ξαφνικά, άκουσα μία φωνή πίσω μου:

Καλώς ήρθατε!

Στραφίκα απότομα κι' είδα δυο αστυνομικούς.

Είμαι ο επιθεωρητής Τζόλυ, μου είπε ο ένας. Ζητάτε κανένα!

Μάλιστα. Τον κ. Φένελ... για μία ατομική υπόθεσι.

Τον έχετε ξαναδύ άλλοτε;

Όχι, ποτέ.

Πως ξέρατε λοιπόν που θα τον βρήτε;

Μουδωσε η γυναίκα μου τη διεύθυνσί του. Την έγραψε σ' ένα χαρτί.

Αυτό εδώ; ρώτησε ο αστυνομικός, δείχνοντάς μου κάτι άσπρο.

Ναί, αυτό! Μά πως βρίσκεται στα χέρια σας, φώναξα.

Είναι απλούστατο. Όπως ξέρετε, ο Φένελ δολοφονήθηκε. Βρήκαμε λοιπόν στην κάμαρά του μερικά ερωτικά γράμματα της γυναίκας σας. Τη ρώτησαμε τότε και μάθαμε πως είχατε έρθει στο σταθμό για να συναντήσετε κάποιον, τη νύχτα του εγκλήματος, και πως της κάνατε ύστερα επίμονες ερωτήσεις, όταν σας είπε πως πήγε στον κινηματογράφο. Υποπτευθήκαμε πως σκατώσατε σεις το Φένελ! Μά πως να το αποδείξουμε; Σκαρώσαμε λοιπόν ένα τέχνασμα, με τη βοήθεια της γυναίκας σας...

Δεν καταλαβαίνω τί έννοείτε! φώναξα. Ποιό τέχνασμα;

Παραδεχθήκατε πως αυτό εδώ είναι το χαρτί που σας έδειξε η γυναίκα σας. Έ, λοιπόν, γράφει πως ο Φένελ μένει στο διαμέρισμα 8, δηλαδή στο διπλανό! Κι' όμως εσείς μπήκατε άδιστακτα στο 9! Πως ξέρατε ότι ήταν αυτό το διαμέρισμα του Φένελ, αν δεν είχατε ξαναδύ ποτέ!...

Ήμουν χαμένος. Κι' αναγκάστηκα να όμολογήσω το εγκλήμα μου. Με καταδίκασαν σε θάνατο και τώρα, γράφω την ιστορία μου πριν από την εκτέλεσί μου...

Μ. ΟΥΑΤΣΟΝ



—Το γραφικό μου με πρόδωσε!...
είπε ο Χάουπμαν, όταν ωμολόγησε
την ένοχή του.

Η πλαστογραφία ΠΑΡΑΚΜΑΖΕΙ!..

Οι πραγματογνώμονες σημειώ-
νουν σήμερα θριαμβευτικές επι-
τυχίες

Το επάγγελμα του πλαστογράφου έ-
χει γίνει τριπλά δύσκολο στους και-
ρούς μας! Ποτέ άλλοτε η πλαστογρά-
φια μίας επίταξης, μίας διαθήκης ή
ένος τίτλου έκδοσης δεν είχε τό-
σους κινδύνους, όσους σήμερα. Ακόμη
και οι πιο άθωες εκδόσεις του πλα-
στογραφικού δαιμονίου — όπως, π.χ.,
οι ανώνυμες επιστολές — έχουν γίνει έ-
ξαιρετικά επικίνδυνες!...

Τα αίτια της παρακμής αυτής μίας
τόσο διαδεδομένης άλλοτε τέχνης —που
άλλοι την χρησιμοποιούσαν για βιοπορι-
στικό επάγγελμα και άλλοι για όπαρ
— πρέπει να αναζητηθούν στην εκπλη-
κτική, πραγματική, πρόδο, που έση-
μείωσε η γραφολογική επιστήμη στην
εποχή μας.

Η πρόδο αυτή δεν αφορά μόνο την
αξίωση των ικανοτήτων και της πείρας
ή τη βελτίωση της επιστημονικής εκπα-
ίδευσής των πραγματογνώμων. Ο-
φείλεται, κυρίως, στο γεγονός, ότι ο
κάθε πραγματογνώμων διαθέτει σήμε-
ρα, για να επιτύχει την αποκάλυψη του
πλαστογράφου, ένα ολοκληρωμένο μέ-
σον, που άλλοτε ούτε καν ό όνειρεύο-
ταν!...

Γι' αυτό και κανείς δεν γίνεται
πραγματογνώμων —στην Αμερική του-
λάχιστον, όπου η επιστήμη αυτή παρο-
σιάζεται ιδιαίτερα εξελιγμένη— αν
δεν έχει περιουσία! Τριάντα χιλιάδες
δολάρια χρειάζεται να διαθέσει προ-
καταβολικά, για την απόκτηση του ά-
παραιτήτου οπλοστασίου. Ποσόν, που
δεν θα σας φανή καθόλου υπερβολικό,
αν σας απαριθμήσουμε τα μέσα που
χρησιμοποιεί: Μεγεθυντικούς φακούς
όλων των ειδών, μικροσκοπία τριών δι-
αστάσεων, υδροβιοσκόπικόν αέριον, ύ-
περιώδεις ακτίνες, φωτογραφικές μη-
χανές και ιδιαίτερο σκοτεινό θάλαμο
για την εμφάνιση των φωτογραφιών,
μικρόμετρα, για την μέτρηση του «μι-
κροσκοπικού πλάτους» των γραμμών,
γωνιόμετρα, για την μέτρηση των γωνι-
ών στα διάφορα ψηφία κ.ά. Ποιός από
τους γραφολόγους των παλιότερων έ-
ποχών μπορούσε να όνειρευτή τέτοιο
πλούτο μέσων;

Χάρη στην τελειότητα αυτή του ό-
πλισμού τους και την άρτια επιστημο-
νική τους κατάρτιση, οι Αμερικανοί
πραγματογνώμονες έχουν σώσει πλήθος
επιχειρήσεων από ζημιές εκδοτικών
δολαρίων, αποκάλυπτοντας τους άπα-
τείνες, που παρουσιάζουν πλαστούς τι-
τλους ή πλαστά τσέκ.

Ωστόσο, οι σημαντικές αυτές επιτυ-
χίες είχαν άρchiαι και πριν ακόμη με-
σα. Χαρακτηριστική είναι η επιτυχία,
που σημειώσαν δυο από τους διασημο-
τέρους πραγματογνώμονες του αιώνα
μας, ο Όσμπορν και ο Τέρρελ, πριν ά-
πο σαράντα περίπου χρόνια. Αναφέρου-
με δυο χαρακτηριστικές περιπτώσεις.

Το «Ινστιτούτο Ράις», που η ίδρυ-
σί του στοιχίσε 30 εκατομμύρια δολ-
λάρια και συγκρατείται σήμερα με-

ταξύ των εικοσι πλουσιωτέρων πανεπι-
στημίων της Αμερικής, όφειλε την ύ-
παρξή του στο γραφολογικό δαιμόνιο
των δυο αυτών εξαιρετικών πραγματο-
γνώμων.

Κατά το 1910, ο Ράις, ένας πλού-
σιος φιλόanthropos του Χιούστον, βρέθη-
κε νεκρός, στο δωμάτιό ενός ξενοδοχεί-
ου στη Νέα Υόρκη. Ο θάνατός του,
κατά την διαπίστωση των γιατρών, εί-
χε προέλθει από καρδιακή προσβολή.
Βρήκαν δυο διαθήκες. Στην πρώτη, ά-
φηνε ολόκληρη την περιουσία του για
την ίδρυση ενός πανεπιστημίου. Στην
δεύτερη, τη χρονολογικά μεταγενέστε-
ρη, κληροδοτούσε όλα τα υπάρχοντά
του στον ιδιαίτερο γραμματέα του.
Ποιά όμως από τις δυο αυτές διαθήκες
ήταν η πραγματική;

Οι τράπεζες και οι ασφαλιστικές έ-
ταιρείες κατέφυγαν στα φώτα των δυο
πραγματογνώμων. Ο Όσμπορν και ο
Τέρρελ συνέκριναν τις δυο διαθήκες
και αποφάνθηκαν αδιότακτα πως η δεύ-
τερη ήταν πλαστή! Η άστυνομική έ-
ρευνα, που έπακολούθησε, απέδειξε πως
ο θάνατος του Ράις δεν ήταν φυσιολο-
γικός, όπως εσφαλμένα είχε διαπιστω-
θή. Λίγων καιρό άργότερα, ο Ιδιαίτε-
ρος γραμματέας και παρ' όλignon κλη-
ρονόμος του βαθύπλουτου Αμερικανού
συλλαμβανόταν ως δολοφόνος του!...

Το πιο ενδιαφέρον στην ιστορία αυτή
είναι πως οι δυο πραγματογνώμονες δεν
ανακάλυψαν καμιά διαφορά ανάμεσα
στην πρώτη και την δεύτερη υπογραφή
του Ράις. Οι δυο υπογραφές ήταν πα-
νομοίωτες. Πράγμα ακριβές, που έ-
παισε τους πραγματογνώμονες, για την
πλαστοτητα της δεύτερης! Γιατί —κι
αυτό είναι ένα γραφολογικό δέλωμα,
που έχει στοιχίσει την συλλογή σε χιλι-
άδες τριακτονές πλαστογράφους— κα-
νείς δεν υπογράφει δύο φορές με τον
ίδιο απόλυτως τρόπο!...

Ο μεγάλος, όμως, θρίαμβος, που έ-
πέσχε όριστικά την γραφολογία ως έ-
πιστήμη στην συνειδησί όλων των Α-
μερικανών, ήταν η ύπόθεση Λιντμπεργκ,
που συγκίνησε όλο τον κόσμο.

Όταν ο Μπρόνκο Χάουπμαν, ο δο-
λοφόνος του μικρού Λιντμπεργκ, ώμω-
λόγησε την ένοχλή του, πρόσθεσε:

—Το γραφικό μου με πρόδωσε!...

Η άστυνομία είχε παραδώσει σε ό-
χτώ πραγματογνώμονες την επιστολή
του, με την οποία ζητούσε την κατα-
βολή των λύσεων. Τους παρέδωσε έπι-
τα έκαστονάδες ολόκληρες δείγματα
γραφής και τους έκάλει να διαπιστώ-
σουν σε ποιά άπ' όλα άνταποκρινόταν η
επιστολή. Και οι όχτώ πιστοποιήσαν
πως την είχε γράψει ο Χάουπμαν!

Η άρμοδιότητα των πραγματογνώμο-
νων, δεν περιορίζεται σήμερα μόνο σ'
ό,τι αφορά τον γραφικό χαρακτήρα.
Κατέχουν στην έντελεια όλες τις αδιό-
ρατες μικροδιαφορές, που παρουσιάζον-
ται ανάμεσα στα διάφορα μοντέλα γρα-
φομηχανών και μπορούν να ξεχωρίσουν
αδιότακτα τη μηχανή, που χρησιμοποι-
ήθηκε για ένα δακτυλογραφημένο κεί-
μενο.

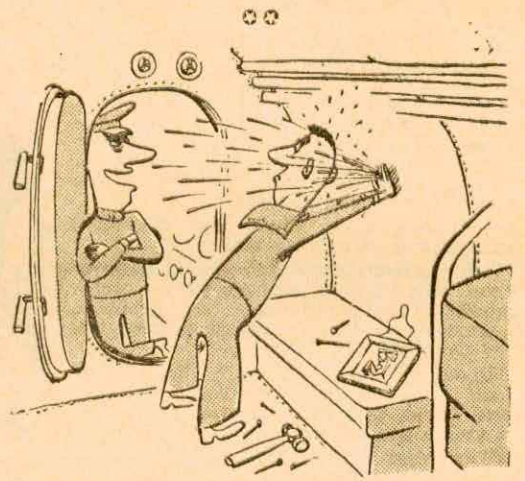
Έτσι, έφωσαν μια μεγάλη έταιρεία
από ζημία τεσσάρων εκατομμυρίων δολ-
λαρίων, γιατί διαπίστωσαν άπλως και
μόνο πως οι πλαστοί τίτλοι, που είχε
κάποιος παρουσιάσει, διεκδικώντας με-
γάλες πετρελαιοφόρες εκτάσεις στην
Λουιζιάνα, είχαν γραφτή με μοντέλο
Ρέμινγκτον του 1927, ενώ ήταν χρονο-
λογημένες από το 1916!...

Η εκπαίδευση των πραγματογνώμο-
νων έπεκτείνεται ακόμη και σ' όλα τα
είδη των γραφών, που χρησιμοποιήθη-
καν στην ιστορία, πράγμα, που έχει
μεγίστη σημασία για την εξακρίβωσι
της γνησιότητας παλαιών τίτλων ιδιο-
κτησίας. Κάθε πραγματογνώμων έχει
μία πλήρη βιβλιοθήκη χειρογράφων ό-
λων των εποχών σε όλες τις γλώσσες.
Και σήμερα έχουν φθάσει στο σημείο,
εξελκίνοντας από την διαπίστωση, ότι κα-
θε γλώσσα επιβάλλει κι' έναν διάφορο
γραφικό χαρακτήρα, να μπορούν να έ-
ξακριβώσουν αν έχετε μάθει πρώτα άγ-
γλικά κι' έπειτα γερμανικά, ή αντί-
στροφως!

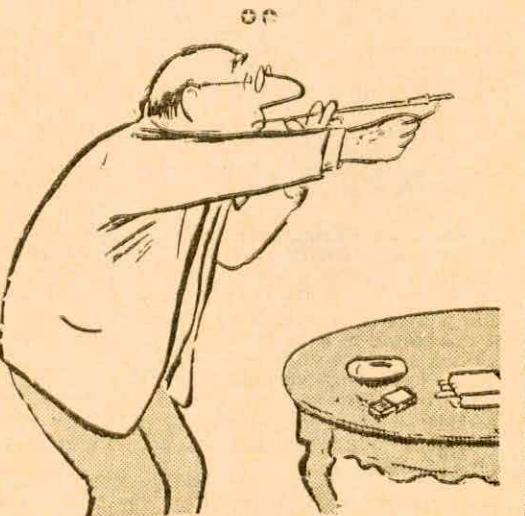
Φυσικά, οι μεγάλες ύποθεσεις δεν
τους εμποδίζουν ν' ασχολούνται, όταν
κληθούν, και με απλούστερα πράγματα,
όπως με την αποκάλυψη των ανωνυμο-
γράφων, που προκαλούν συχνά άδικες
σκοταύρες σε φιλήσυχους ανθρώπους.
Πράγμα, που τόσο έπείρψε να κατα-
λήθουν στην στατιστική διαπίστωση, έ-
πειτα από σωρεία περιπτώσεων, που έ-
ξέτασαν ως τώρα, ότι τα 80% των ά-
νωνύμων επιστολών γράφονται από γυ-
ναίκες!...



—Πότε, έπι τέλους, θα λήξη τό...ένοικιστάσιο,
να βρούμε κι' έμεις κανένα παγκάκι!...
(Τού Α. Θεοφιλόπουλου)



— Δεν είπαμε, ναύτη, πως απαγορεύεται τό
χρέμασμα εικώνων στο ύποδρυχίο;...



Η μοντέρνα λίπα,



Μία δύσκολη κατάσταση

Μία άναγνώστριά μας ή ό-
μορφη όρφανούλα, μας
γράφει: «Άγαπά ένα νεό είκοσι
έτών, με τον όποιο γνωριστήκαμε
πρό έπτά μηνών, και τώρα με πλη-
ροφρεί ότι πρέπει να του κάνουν
έγχειρσι στο στομάχι, για έλ-
κος. Είναι σοφό; Πηγαίνω τα-
κτικά και τον βλέπω στην κλινική.
Είμαι άπελπισμένη και φοβάμαι
μή του συμβή τίποτα δυσάρεστο.
Τι πρέπει να κάνω;

Και της άπαντώ: «Αι έπεμβά-
σεις για τό έλκος του στομάχου
είναι βέβαια σοβαρές έγχειρήσεις,
άλλά κατ' άρχήν δεν θέτουν τη
ζωή του ασθενούς σε κίνδυνο και
δεν έχουν σοβαρές συνέπειες στο
μέλλον. Αλλά, όα' αυτά είναι ζη-
τήματα γιατρό και κράσεως του
ασθενούς. Όποια και να είναι η
άνσχυρη σας δεν πρέπει να τη
δείχνετε στο νεό αυτόν για να μην
έμπράξεται. Τό καθήκον σας εί-
ναι να κάνετε κάθε τι τό δυνατόν
για ν' άντιμετώπιση αυτή την έγ-
χειρσι με έμπιστοσύνη, με ήρεμη
και καίσιδοξία. Ούτε εσείς να χά-
σετε την ψυχραιμία σας. Συνέχι-
στε να τον βοηθάτε με την ά-
γάπη σας και τις περιποιήσεις
σας. Οα' τόν βοηθάτε έτσι να
ξαναβρή την έμπιστοσύνη του προς
τη ζωή. Έέ άλλου, αυτός ό προ-
σωνικός χρωσμός, μέχρις ότου γί-
νη καλά, θα σταθεροποιηση πιο
πολύ την άγάπη και τάν δυο σας
και θα χαράξη τόν καινούργιο
δρόμο προς τη ζωή του μέλλον-
τος. Σας συνιστώ να έχετε θάρ-
ρος!

Σ όλω να. Ένταθα: Σας έ-
στειλα τις πληροφορίες που ζητή-
σατε.

Άγνη Μ. Αγγέλου. Θεογίν-
η: Δίνετε μεγάλη σημασία σε
γεγονότα που συμβαίνουν καθημε-
ρινώς και στα όποια συνήθως τό
κορίτσι δεν προσέχουν και πέ-
φτον θύματα της άφελειας και
της ήλικίας τους. Παρ' όλες τις
ύποσχσεις, και τό ενδιαφέρον,
που έδειχνε δεν θάπρεπε να έχε-
τε έμπιστοσύνη στην ήλικία του.
Είναι ή ήλικία που άλλαζει γνώ-
μες πολύ γρήγορα. Έπειτα του
τυχαίνουν και πάρα πολλές έυ-
καιρίες μετά ό συναδελφών. Ό-
πως βλέπετε, τό όνειρά σας γκα-
μίστηκαν και πιστοποιήσατε ότι
είχε και την τάλην ν' άμφισβή-
λη για την άγνότητά σας, τη στιγμή
που έκείνος, όπως σας ώμολόγησε,
ήταν ένας κοινός κυναικάς.

Τι περιμένετε, λοιπόν, και δεν
τον περιφρονείτε; Κι' αν τόν συ-
ναντήσετε, μη φανήτε ύποχωρητι-
κή, γιατί θα σας μεταχειρισθή εις
τό μέλλον, όπως όλες τις άλλες.

Ε. Σ. Μ. Έμίλιο: Πριν
φτάσετε στο σημείο που φτάσατε,
και σκέπτεστε άπαγωγές και αύ-
τοκτονίες, θα έπρεπε να σκεπτό-
σατε πιο γνωστικά και θετικά.
Αντι ν' άρχισετε δηλαδή από
τους γονείς, σας άδιαφορήσατε
για τη γνώμη, και ξεμυαλί-
σατε πρώτα την κόρη τους. Έκεί-
νη, είναι ένα άτυλο κορίτσι, σεις
όμως σάν άντρες, θα έπρεπε να
τά λάβετε όπ' όψι σας όλ' αυτά.

Μία χωρίς άγάπη ν' έ-
σας συγχαιρώ για τό καλά σας προ-
τερήματα και τις όλεις σκέψεις
σας. Δεν πρέπει όμως να έκπλη-
τεσθε μ' αυτό που σας συμβαίνει,
γιατί οι σημερινοί νεοί άνδρες
εύκολος κατακτήσεις για να πε-
ρουν τόν καιρό τους εύχάριστα.
Σεις γι' αυτούς δεν είσατε μοντέ-
να, και γι' αυτό προτιμούν να σας
έγκαταλείψουν παρά να δεσμευ-
θούν μ' ένα γάμο. Όμως, μην
συνχωρήσατε, θάρρη ή στιγμή να

Τώρα ύποφέρετε κι' οι δυο. Τώρα
σεις φοβερίζετε κι' έκείνοι φοβερί-
ζουν. Δημιουργήσατε μία άνωμα-
λη κατάσταση σ' ένα σπινικό κι'
ένα σκάνδαλο, που ασφαλώς θα
βγί εις βάρος της νεας. Τό καλύ-
τερο, λοιπόν, που έχετε να κάνε-
τε είναι ν' άπομακρυνθήτε. Βρήτε
μία άφορμή, κι' άφήστε την στην
τύχη της και στους γονείς της.
Αφού έτσι ή άλλοιώς, αν μείνετε
κάποιο κακό θα συμβή.

Μπούμπη: Τό ερώτημά σας
είναι εύκολο. Δεν ύπάρχει αίμο-
ξία. Κοινωνικός και έπιστημονι-
κός είναι δεκτόν. Θρησκευτικός
φέρουν μερικές άντιρρήσεις λόγω
της δημιουργημένης συγγενείας.
Όποιοδήποτε όμως γίνεται.

Μέλλωντα ναυαγών: Ποιός
έξερει πόσον καιρό θα φυ-
λάγατε τό γραμμα σάν θήν τέ-
ση κι' όταν σκεφθήκατε έπίτελους
να τό στείλετε, ήταν τριήμερο, κου-
ρελισμένο, ξεσάμμενο. Δεν μπο-
ρούσατε να τό ξαναγράψετε. Έ-
χετε μπροστά σας ένα σφάλμα,
που πρέπει να επανορθώσετε ύποσ-
δήποτε και πρέπει να εξηγηθήτε
με την άλλη. Θα σας καταλάβω,
θα σας βοηθήση μάλλον να έ-
πανορθώσατε τό σφάλμα σας, για-
τί θα σκεφθή κι' έκείνη σε τι δύ-
σκολη θέσι θα βρισκόταν, αν συ-
νέβαινε σ' έκείνην τό κακό.

Παπούλια: Θεογίνη: Εύ-
χαριστώ για τό ευγενικά σας λό-
για. Δυστυχώς δεν έχω τη διέυ-
θυνη που μου ζητάτε. Αλλά κι'
αν την είχα, δεν θα μπορούσα να
σας τη στείλω με ιδιαίτερο γράμ-
μα. Όλες τις άπαντήσεις τις δι-
νωμε δια τό περιοδικό μας.

Άγάπη — Γρίφος — Βό-
λος: Παρ' όλο που άνάμεσα στίς
γραμμές που διάβασα, βρήκα με-
γάλη θετικότητα και άποφασιστι-
κότητα, έν τούτοις οι πράξεις σας
έβισαν τό χαρακτήρα σας και
σήμερα ύποφέρετε. Δεν ήταν ό ά-
νθρωπος αυτός για σας παρ' όλα
τα τριάντα του χρόνια. Πολλό δε
περισσότερο δεν ήταν άξιος της
άγάπης, που τό προσφέρατε. Τι
μπορεί να γίνη όμως τώρα; Έ-
χετε έκτεθ. Έχετε προχωρήσει πε-
ρισσότερο από όσο έπρεπε για έ-
ναν τύπο σάν και σά. Πάντως έ-
χω τη γνώμη, πως αν μπορούσε να
δικόψετε τις σκέψεις μοζι' του,
να τό κάνατε. Αν όχι, τότε προ-
σπαθήσατε να νομιμοποιήσατε τό
κακό εκτελεσθέντα, και αν σπι-
νή άντάξιος σ' ένα συγγινικό όιο,
συνεχίσατε την άφοσίωσί σας, άλ-
λως προχωρείτε σ' ένα διαζύγιο.

Έγώ τ' άρτα και θάμια
της άγάπης 38 Μ.: Εύχαρι-
στώ για τις εύχες σας για τόν
καινούργιο χρόνο. Αφού είνατε
ένα μικρό παράδειγμα, της άδελ-
φής σας, θα έπρεπε να είσατε
πιο προσεκτική. Τώρα όμως, ό,τι
έγινε, έγινε, και τό διήημα έμ-
φανίζεται μπροστά σας δικόπο μα-
χαίρι. Κάθε συμβουλή μου θα εί-
ναι παρακινδυνευμένη, γιατί δεν
μπορώ να έρώ ποτέ τό τι θα
βρήτε εκεί που θα πάτε. Έχετε
τουλάχιστον πάρει τις πληροφο-
ρίες σας, αχετικώς με την οικο-
γένεια του άγαπημένου σας ή θα
βοήθα να παλέψετε κι' εκεί ένα
νέον άγών; Λοιπόν, σε όωση τό
τελευταίο του μάθημα, κι' αφού
δεν γίνεται άλλοιώς, ακολουθήσατε
τον. Σας εύχομαι κάθε εύτυχία.

Μία χωρίς άγάπη ν' έ-
σας συγχαιρώ για τό καλά σας προ-
τερήματα και τις όλεις σκέψεις
σας. Δεν πρέπει όμως να έκπλη-
τεσθε μ' αυτό που σας συμβαίνει,
γιατί οι σημερινοί νεοί άνδρες
εύκολος κατακτήσεις για να πε-
ρουν τόν καιρό τους εύχάριστα.
Σεις γι' αυτούς δεν είσατε μοντέ-
να, και γι' αυτό προτιμούν να σας
έγκαταλείψουν παρά να δεσμευ-
θούν μ' ένα γάμο. Όμως, μην
συνχωρήσατε, θάρρη ή στιγμή να

γνώρισατε και σεις τόν κατάλλη-
λο άντρα, ό όποιος θα γίνη και ό
σύντροφος της ζωής σας. Άρκεί
να παραμείνετε φρόνιμη.

Τρελλή πεταλούδα: Τό-
σον έπειδή έχετε μοντέρνο χαρα-
κτήρα, όσον κι' έπειδή έχετε άρ-
κετη προίκα, δεν θα σας λείψουν
ποτέ οι νεαροί που να σας προφέ-
ρουν διαρκώς γλυκόλογα, όπως
γράφετε. Τό εύτυχια είναι για
σας που έχετε άντιληφθή τους
σκοπούς και την ποιότητα τους.
Προσέξτε όμως, γιατί πολλές φο-
ρές πηγαίνει ή στάμνα στη βρύση
μία όμως άπ' όλες θα σπάση.
Έτσι κι' εσείς φυλαχθήτε από
τά λόγια και τις ύποσχσεις, ώ-
που να παρουσιασθή ό κατάλλη-
λος νέος, που θα σας προσφέρει
μία άξιοπρεπή συγγινική ζωή.

Ψ. Γ. Γ.: Δεν πρέπει να πα-
ρεξηγήτε τις ματιές του και τό
χαμόγελό του. Πιθανόν να τό ά-
ρέσετε. Έσως να είναι τίμιος νέ-
ος και να μη θέλη να δημιουργή-
ση ύποχωρησεις. Πιθανόν να ύ-
πάρχουν, έπίσης, έμπόδια στη
ζωή του. Μη ζητάτε, λοιπόν, ό-
τε να τόν παρασύρετε και να τόν
έκθεσετε, ότε να έκτεθήτε κι' έ-
σεις. Νομίζετε πως αν είχε κανένας
καλό σκοπό, δεν θάρχόταν στον
πατέρα σας, να τό εξηγήση τις
προθέσεις του; Πολλό δε περισσώ-
τερο που δεν είναι πιά κανένα παι-
δί. Μην έκτίθεσθε, λοιπόν, και
καταθέτε τον ως ένα καλό, συμ-
παθητικό πρόσωπο, μόνον.

Μελλίδη: Μέσα στο γράμμα
σας αναφέρετε ότι ζητούσατε τη
φωτογραφία της, όχι για έκακό
σκοπό, και ότι βρίσκατε σε ήλι-
κα που σκέπτεστε τό μέλλον.

Απορώ, όμως, γιατί σ' άνα-
μεταξύ, ενώ σκεπτόσατε τό μέλ-
λον μ' έκείνην, σας έκανε έντύ-
πω η άλλη κομπαθής νεα, και
ότι, αν σας τό εξέδηλανε πριν, δεν
θα φτιαγατε τέτοιες ερωτοδου-
λειές. Βλέπετε, λοιπόν, που δεν
σκεπτόσατε τό μέλλον, αλλά τις
ερωτοδουλειές; Λογικευθήτε, λοι-
πόν, και μην έκθέτετε με ύποσχ-
σεις τό κορίτσι. Προπάντων σκε-
φθήτε καλά αν μπορείτε να δημι-
ουργήσατε οικογένεια, αν δεν έχε-
τε άλλες ύποχωρήσεις και τότε μη
διατάσατε να πάτε στο σπίτι έ-
κείνης που νομίζετε ότι μπορεί να
γίνη μία καλή σύντροφος στη ζωή
σας, και ζητήσατε την για γυναι-
κα σας.

Θυσία που δεν του αξί-
ζει, Καβάλα, Σ. Σ.: Πόσες φο-

Αφοσιωμένη στον έ-
ρωτα Β. Ν. 1954: Εύχαριστώ
για τις εύχες σας για τόν και-
νούργιο χρόνο. Αλλά, αφού τόν
άγαπάτε και σας άγαπά, γιατί
δεν τό λέτε ναρή στους γονείς
σας; Είπατε ότι θα πάη στρατι-
ώτης. Ακριβώς, έπειδή θα πάη
στρατιώτης δεν πρέπει να σας
άρρη με την έγνοια του και με
τις άμφιβολίες του. Αν δεν ύπο-
σχεθή στους γονείς σας, ή αν δεν
άρραωνισαθήτε, πως θέλετε να

Οι τέσσερις αυτές ώριές κοπέλλες είναι έέ άριστέρων προς τά
δεξιά, ή Άννέλορε Βίς, ή Άννέλορε Μπόλμα, ή Κατερίνα Μάιμ-
περγκ και ή Μαρία Χόλστ. Πρόκειται για τρία νέα άστέρια και
μία δέξα του γερμανικού κινηματογράφου, που γυρίζουν τώρα
μαζί, στην ήλιόωστη Σικελία, τό έξωτικό από νέου φιλμ «Τά
γλυκύτερα φρούτα». Η φωτογραφία πάρθηκε τη στιγμή που, με-
τά τό τέλος της εργασίας τους, οι τέσσερις σταν γυρίζουν χα-
ρούμενες στο ξενοδοχείο τους.

ΖΩΝΤΑΝΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ



Οι τέσσερις αυτές ώριές κοπέλλες είναι έέ άριστέρων προς τά
δεξιά, ή Άννέλορε Βίς, ή Άννέλορε Μπόλμα, ή Κατερίνα Μάιμ-
περγκ και ή Μαρία Χόλστ. Πρόκειται για τρία νέα άστέρια και
μία δέξα του γερμανικού κινηματογράφου, που γυρίζουν τώρα
μαζί, στην ήλιόωστη Σικελία, τό έξωτικό από νέου φιλμ «Τά
γλυκύτερα φρούτα». Η φωτογραφία πάρθηκε τη στιγμή που, με-
τά τό τέλος της εργασίας τους, οι τέσσερις σταν γυρίζουν χα-
ρούμενες στο ξενοδοχείο τους.

μείνεται τόσο καιρό στην άορι-
στία;

Αγαπώ χωρίς ελπίδα.
Γράφετε: «Το γράμμα μου ίσως
σας φανεί άπλο, συνηθισμένο, και
όμως έχει τόσο πόνο, που θα ή-
θελα να γραφίς πρώτο με πύρινα
γράμματα για να το διαβάσουν ό-
λα τα κορίτσια». Το γράμμα σας,
αγαπητή μου, δεν είναι εις βάρος
εκείνου που σας τυραννίει τώρα,
άλλα εις βάρος σας. «Επιτρέπεται
ποτέ σε μια κοπέλλα σαν και σας
που υπέφερε τόσο πολύ, που ά-
παρήθηκε τα πάντα, και έχει τώ-
ρα κάποιο σκοπό στη ζωή της,
το παιδί της, να ταπεινώνεται για
άλλη μια φορά, να ικετεύει, να έ-
ξευτελίζεται μπροστά σ' ένα χυ-
δαίο υποκείμενο, που ούτε λίγο,
ούτε πολύ, σας φέρει σαν μια
κοινή γυναίκα;». Όχι, αγαπητή
μου, συνέλθετε. Δεν είναι έρωας
αυτός. Δεν είναι καν αγάπη με
άνδρα, διότι κι' αυτές οι κοινές
γυναίκες προσπαθούν να κρατή-
σουν, να περιουσιάζουν όση αξιο-
πρέπεια τους άπομεινε. Διώχτε
τον, και κυττάχτε το παιδί σας!

Φέρν' ντ' Αμούρ, Θεσσαλο-
νίκη: Μου ζητάτε να σας πω το
τί αισθάνεται αυτή η κοπέλλα για
σας. Αυτό δεν μπορεί να το ξέρω.
Ξέρω όμως, ένα πράγμα ότι η ή-
λικία σας δεν έμπνεε έμπιστοσύ-
νη ούτε σ' εκείνην, ούτε στη μαμά
της, και είμαι βέβαια, πως αν συ-
νεχίσετε να την ένοχλήτε, σαν ξε-
νοι και έπιστοιμοι που είν' αυτοί,
θ' αναφερθούν στην άστυνομία,
μαζί με το γράμμα που στείλατε
και το σταυροδάκι και θα έχετε
άσχημα μπλεξίματα. Και ποιος ό
σκοπός σας; Πρόκειται να την
παντρευτείτε; Όχι, γιατί ούτε ή-
λικία έχετε, ούτε τα οικονομικά
μέσα να δημιουργήσετε οικογένεια
διαθέτετε. Αφήστε την λοιπόν, ή-
συχη ως ότου φύγει στον τόπο
της, να μην έχει τουλάχιστον κα-
κές έντυπώσεις από τη διαμονή
της στην Ελλάδα.

Α. Νόβαρο: «Όταν αγαπάς
κάποιον, δεν πρέπει ποτέ να κάνη
να υποφέρει το αγαπημένο του
πρόσωπο. Έσεις δείξατε μια έ-
γωιστική στάση απέναντί της, ενώ
εκείνη παρ' όλο, που έβηγε, σας
έδειξε καλωσύνη και τρυφερότητα
αίσθημάτων. Μετανοήσατε, βέ-
βαια, για τη στάση σας, αλλά
πως να της το δείξετε τώρα που
βρίσκεστε μακριά της; Κάνετε,
λοιπόν, ύπομονη, ώπου να πα-
ρουσιασθή καμιά ευκαιρία κι' ό-
ταν έπιστρέψετε στο χωριό, τότε
της ζητάτε συγγνώμη για τη στά-
ση σας. Προς το παρόν, να βγά-
λετε αυτές τις σκέψεις από το μυ-
αλό σας και ν' άφοσιωθήτε στη
μελέτη, άλλωστε κινδυνεύετε δι-
πλά απ' αυτή την κατάστασι.

MIRANTA

Αδέλφια προδέσεις

Αγριολούλουδο, Ι. Φ.:
Θα σας συγχωρήσω για το πολυ-
σέλιδο γράμμα σας, χάριν του πο-
λύ συνετού περιεχομένου του. «Ο-
πως αντιλαμβάνομαι το ενδιαφέ-
ρον του νεαρού, έτσι τουλάχιστον
όπως εκδηλώνεται, κρυφά κι' έπι-
φυλακτικά, δεν έχει κανένα σοβα-
ρό σκοπό, όσο και αν είναι σε
γνώσι και των δικών του. Γι' αυ-
τό το χρέος σας, σαν καλής και
φρόνιμης κοπέλλας είνε να συνε-
χίσετε αυτή την άστοχετη τακτι-
κή σας απέναντί του νέου, που
και γενικότερα επιβάλλεται να
την ακολουθή ένα στοχαστικό και
τιμιο κορίτσι. «Αν δε ό νεαρός
σας ξαναπλησιάσει για να σας πη-
πάει τα ίδια, χωρίς να τον άπο-
πάρετε, ρωτήστε τον άπλά και ξε-
κάθαρα, έφ' όσον βέβαια και σε-
ίς ή ίδια θα το θέλατε, αν σας άγα-
πά ελικρινά. Κι' αν έχη κανένα
σοβαρό σκοπό για σας, να του
πείτε ν' άποταθή στους γονείς σας
για τα «πρωτόδικα». Αν ό έν-
διαφερόμενος έχη τιμες προθέσεις
θα φανούν. Έσεις όμως στο με-
ταξύ δεν πρέπει να τον ένοχλώ-
νετε στο παραμικρό, άλλα να κρα-
τήσετε την ίδια όπως και σήμερα
στάσι, που σας τιμά.

Ευτυχισμένο ζευγάρι:
Χαίρομαι ειλικρινά, που ή συμ-
βουλή μου σε κάποιο ζήτημα, που
σας άνάγκασε ν' άπευθυνθήτε
στην παρούσα στήλη, έφερε άπο-

τέλεσμα και τώρα συμφιλιωθήκα-
τε με την αγαπημένη σας. Άλλα
δεν νομίζω πως υπήρχε λόγος να
μ' ευχαριστήσετε για την μικρή
αυτή έξυπνότητά. Άλλωστε αυ-
τή έπαιξε δευτερεύοντα ρόλο. Τον
κυριώτερο τον έπαιξε αναμφιό-
λως, ή καλή πίστι, και ή δική
σας και της μητρίτης σας. Πάν-
τως σας εύχομαι τώρα να προχω-
ρήσετε με το καλό, στον γάμο και
να μην ξανασυνεισφάσκει ποτέ ό
καθαρός ούρανος της αγάπης σας
άπό άσημαντες παρεξηγήσεις, που
είναι τόσο επικίνδυνες... «Όσο για
το άλλο σας έρώτημα, νομίζω πως
την άπόφασί πρέπει έσεις ό μετά
να την πάρετε: «Αν ή έίδεοι
σας στην επαρχία είναι για ένα
ώριμο διάστημα και αν οι
πρόιστάμενοί σας αναλάβουν να
σας ικανοποιήσουν οικονομικά,
γιατί να μη δεχθήτε; Έτσι θα
τους υποχρεώσετε κι' όλας.

Πράσινη Παπαρούνα Ο.
Κ.: Φοβούμαι, πως μονάχα μέσα
στη φαντασία σας δημιουργείτε τη
δοσυχία και την άπογοητεύσι
σας. Και, βέβαια, δεν κάνετε κα-
θόλου καλά να παρασύρεστε από
τέτοιες ιδέες. Αγαπιάστε, αγαπά-
τε, ταίριαζετε κι' οι δύο σας, ό-
λα σας είναι εύνοια για μια ά-
σφαλ ή και εύτυχη άποκτάσασ-
τε κι' όστόσο δεν ησυχάζετε, άγω-
νιάτε. Και όλ' αυτά, λέτε, τα ύ-
ποφέρετε μόνο και μόνο για το
λόγο ότι ό αγαπημένος σας είναι
κατά πέντε, έξη χρόνια μικρότε-

ρός σας και φοβάστε μήπως, δ-
ταν θα... γεράσετε, πάψη να σας
αγαπάη! Βγάλτε, λοιπόν, από το
νοού σας τις νοσηρές αυτές ιδέες,
που σας βασανίζουν και αφήστε
την καρδιά σας έλευθερη να φτε-
ρουγίση δίπλα στην άλλη καρδιά,
που την αγαπάτε πιστά και που
πιστά σας αγαπάει κι' αυτή. Αυ-
τό είναι ή εύτυχία ή άληθινή. «Ο-
λα τα άλλα είναι, συγχωρήστε με
για τον χαρακτηρισμό, άνοησιες
και βασανιές της ίδιας σας της
εύτυχίας!

Σ.Ο.Σ.: Το γράμμα σας, έφτα-
σε κατά λάθος στα χέρια μου και
έτσι θα το διαβίσω στον συνερ-
γάτη μου που άπευθύνεται. Άλλ'
αν μου το επιτρέπετε, θα ήθελα
να σας πω κι' έγώ δυό λόγια για
την ενδιαφέρουσα, πράγματι πε-
ρίπτωση, που αναφέρετε. Στο πά-
θημά σας, που τόσο σας έστοιχι-
σε σωματικά και ψυχικά, φταίει
βέβαια το υπερευαίσθητο νευρικό
σας σύστημα, άλλα και ή φαντα-
σία σας. Βλέπετε πως τίποτα, ού-
τε και το διάστημα ακόμη, δεν
είναι ακίνδυνο, όταν δεν άσκει-
ται με τον έλεγχο της λογικής.
Ευτυχώς που συγκρατήσατε έγ-
καίτως στον κατήφορο και γλυτώ-
σατε. Τώρα, για την πλήρη άπο-
κατάστασι της ύγείας σας και του
ήθικου σας, μαζί με την πολύτι-
μη βοήθεια της έπιστήμης, πρό-
πει να έπιστρέψετε και τη λο-
γική σας αντίδρασι και τη δύ-
ναμι της αξιοπρέπειας σας, για

να μπορέσετε να θαμάσετε τις ά-
δυναμίες σας. Και, αν κρινω από
την μόρφωσί, που φανερώνει το
γράμμα σας πως έχετε, είμαι βέ-
βαιη πως θα το πετύχετε, άρκει
να θέλετε.

Μάκκι Μ., Κοκκινιά: Το θεα-
τρικό κομμάτι που μάς έστειλάτε
έχει ένδιαφέρον και πρωτοτυπία,
άλλα όποτε στη διατύπωσι. «Ο
διάλογος έπρεπε να είναι πειστι-
κότερος. Έξ' άλλου, όπως θα έ-
χετε αντιληφθή, έφόσον είστε τα-
κτικός άναγνώστης μας, στο πε-
ριοδικό μας δεν δημοσιεύονται συ-
νεργασίες άναγνωστών. Πάντως
σας ευχαριστούμε. Άξίζει να καλ-
λιεργήσετε συστηματικότερα το
ταλέντο σας, μελετώντας τους
γνώστότερους συγγραφείς του εί-
δους και παρακολουθώντας το θέ-
ατρο.

Προσφυγοπούλα της
Σ. Μύρνης: Από όσα σας είπε
ό νεαρός ένδιαφερόμενος, κατα-
κρινόντας τις αισθηματικές σας έ-
πιθυμίες, πρέπει τη μεγαλύτερη
προσοχή να δώσετε όχι στα ό-
νειρα για σας, άλλα ιδιαιτέρως σ'
έκείνην την πολύ σοβαρή δήλω-
ση, πως άδεν μπορεί να σας παν-
τρευτή, γιατί δεν θέλουν οι δικοί
του. Αυτό λοιπόν, πρέπει να
κάνη πολύ προσεκτικές τις σκέψεις
σας απέναντί του και να μη σας
ξεγελάσει με τις υποσχέσεις του
και τις άσυστητες του, ότι «άργώ-
τερα θα κυττάξω κλπ...». Όλα αυ-
τά τα κάνει, όπως πολύ καλά και
αίσις το καταλαβαίνετε, για να
σας συγκινήση και να έπιτύχη
τη συγκάταθό σας, να τρέχετε
μαζί του σε ραντεβού και σε ξε-
μοναχίσματα, που για νεαρά κο-
ρίτσια, όπως έσεις, δεν προσιονι-
ζουν τίποτα το ευχάριστο και το
σοβαρό. Γιατί έτσι ξεχνιάτε και
κάνετε, ξεπλανιέται από τους όρ-
κους και τις κολακίες του άλλου,
και γίνεται, εφικτά, σχεδόν δι-
χως να το αντιληφθή, θύμα της έ-
δρας του της εύπιστίας. Γι' αυτό,
λοιπόν, σας το τονίζω και πάλι,
έσεις πρέπει να έχετε τα μάτια
σας δεκατέσσερα στο ζήτημα αυ-
τό, δεδομένου ότι ένα κορίτσι
φτωχό σαν έσας κυριώτατα στην
έντιμότητά του και την ήθική του
άξιοπρέπεια και μόνο στηρίζεται
για ν' άνακαταστή. Ελπίζω
πως θα δείξετε φρονιμάδα και θα
προσέξετε αυτές τις μητρικές συμ-
βουλές μου, για το δικό σας το
συμφέρον!..

Πεταλούδα χωρίς φτε-
ρά: Δεν θέλω, φυσικά, να σας
άπογοητεύσω, άλλα θα συμφωνή-
σω μαζί σας ότι δεν πρέπει να
σας παρασύρη ό ένθουσιασμός του
νέου από τη σύνομη γνωριμία
σας σ' ένα ταξίδι, από την όποια
φούνησε και σας... βομβαρδίζει
από τότε με φλογερά ραβασάκια.
«Ίσως ό άνθρωπος πραγματικά να
αισθάνεται έτσι. Άλλα το τι...
ποιότητας, άξιας και σοφρότητας
είναι αυτό το αίσθημά του, θα
μορφή να το έκτιμήσετε μονάχα
όταν ήρεμησθ αυτός ό πρώτος έν-
θουσιασμός. Διλαδή, έσεις δεν
πρέπει να συγκινήθητε με τις πα-
ράφορες εκδηλώσεις του νέου και
να νομίζετε πως έχετε υποχρέωσι
ν' άνταποκριθήτε από ευγένεια μό-
νο στο αίσθημά του αυτό. Κάνετε,
λοιπόν, άριστα να είστε επιφυλα-
κτική προς το παρόν και καλά θα
κάνετε να μην άλληλογραφήτε τό-
σο συχνά και τόσο ένθουσιαστικά
για να μη του δίνετε περισσότερο
θάρρος... Άργότερα, αν έδωτε πως
με τον καιρό ό ένδιαφερόμενος έ-
ξακολουθεί να τρέφη για σας το
ίδιο αίσθημα, τότε βέβαια θα πρέ-
πη και σε-ίς να το άντιμετωπίζετε
σοβαρότερα: Να κάνετε κάποια
βαθύτητα γνωριμία μαζί του, να
ψυχολογήσετε τον χαρακτήρα του,
να μάθετε τους σκοπούς του, να
βεβαιωθήτε αν άξίζει και αν ται-
ριάζετε, προκειμένου να ένώσετε
τις τύχες σας στη ζωή. Και, βέ-
βαια, τότε θα πρέπει να τον φέ-
ρετε σ' έπαφή με τους δικούς σας
κι' ακόμα να πληροφορηθήτε και
της δικής του οικογένειας τις δι-
αθέσεις, αν τελικά άποβέλεπε σε
γάμο. Μά ως τότε, όπως σας εί-
πα και πάρα πάνω, δεν πρέπει να
του δώσετε περισσότερο θάρρος,
όπως και σε-ίς δεν πρέπει να ξε-
θαρρευθήτε μαζί του.

ΕΡΗ

Ο γιατρός σας

Απάντησεις έπιστολών

Στρατιώτην Σ. Γ. Α.:
Δεν μπορώ να καταλάβω πως εί-
νε δυνατόν να αισθάνεται ένας νέ-
ος κατωτρότητα, έπειδή είναι
ώριτος στο πρόσωπο και λίγο ά-
δύνατος, όπως μου λέτε, αφού μά-
λιστα δεν έχετε ποτέ άρρωστήσει
άπό κανένα άξιο λόγου νόσημα.
Πάρτε, λοιπόν, πρωί - μεσημέρι -
βράδυ από μια κουταλιά Solgar ή
Heravit και να τρώτε καλά. Έ-
πιση για το άλλο περιστατικό,
θα κάνει 15 ένέσεις Calcibromine,
μία την ήμέρα ένδοσφαιώς και
θα παίρνετε κάθε βράδυ μια κου-
ταλιά της σούπας Passiliorine σ'
ένα φλυτζάνι τίλιο.

Α. Σ., Μυτιλήνη: Θα σας συ-
μβουλεύω να κάμετε χρηση της
creme Phyllis σε συνδυασμό με την
Perle Phyllis για λιπαρά δερμα-
τα, σύμφωνα με την έσοκλήσιή ό-
δηγία. Θα έπιθυμούσα να μου
γράφατε, κατόπιν, άποτελέσματα.

Μικρή άδελφή: Και σε
σας συνιστώ το ίδιο. Πρόκειται
για την ίδια περίπτωσι.

Βασανισμένη ψυχή: Το
πρώτο που θα σας συμβουλεύσω,
είναι να σας δώ ένας καλός όρθο-
πεδικός γιατρός. Υπάρχουν δε
τώρα στην Άθήνα πολλοί. Αυτοί
θα σας συμβουλεύσουν τι πρέπει
να κάμετε, και θα σας παραπέμ-
ψουν σε έιδικόν ύποδηματοποιό!
Κάμετε λοιπόν ένα κόπο, να έρ-
θίτε εδώ.

Βασανισμένο νεαρό τ.
2: Καθημερινώς θα κάνετε από
μια ένεσι Tonosan ένδοσφαιώς, το
όλον ένα κουτί. Έπίσης πρωί - με-
σημέρι βράδυ θα παίρνετε μια
κουταλιά του γλυκού Passiliorine
(το βράδυ μέσα σε λίγο τίλιο).
Να κάμετε έπίσης μασάζ της μέ-
σης σας και της σπονδυλικής στή-
λης με καθαρό οινόπνευμα. Άπο-
φύγετε όσο μπορείτε τις προκλη-
τικές συναναστροφές. Το στρώμα
σας δε να είναι σκληρό.

Την έπαθα σαν Χιώτης:
Είναι άλήθεια ότι ή ποσότης του
φαρμάκου ήταν άνεπαρκής. Είνε ό-
μως άδύνατον να σας πω αν και
αυτή ή θεραπεία είναι ή τελευ-
ταία. Αν έχετε νέα έκδήλωσι,
που θα άποδειχθή μικροβιολογι-
κώς, να καταφύγετε στην χρυσό-
μυκη και στην τετραμυκη με
την όδηγία γιατρού.

Βίβλια: Δεν είναι δυνατόν
να σας δώση κανένας γιατρός και
μάλιστα μη έιδικός την γνώμη
του για την περίπτωσι σας, χω-
ρίς τουλάχιστον να σας εξέτάση.
Στην Πάτρα που μένετε, ύπαρ-
χουν άριστοι γιατροί, έιδικοί. Πη-
γαίνετε να συμβουλευθήτε έναν
απ' αυτούς. Ίσως πρόκειται για
φαινόμενα που θεραπεύονται.

Ανεξιχνίαστο: Δεν έχω
περίπτωσης θεραπείας του περιστα-
τικού, που μου περιγράφετε, με ί-
ατρική βοήθεια ή φαρμακευτική
άγωγή. Αντιθέτως έχω δε περι-
στατικά που θεραπεύθηκαν με την
παρόδον του χρόνου και την ένη-
λικίωσι του πάσχοντος. Έπομέ-
νως ένα έχω να σας συμβουλεύσω.
Να περιμένετε την παρόδον του
χρόνου. Πηγαίνετε έπίσης να σας
δω ένας νευρολόγος.

Μιά μητέρα στην έπαρ-
χή: Δεν χρειάζεται να είναι φυ-
ματιολόγος ό γιατρός, για να πα-
ρακολουθήση το παιδάκι σας για
μια άπλη άδυναμία. Ο παθο-
λόγος του χωριού σας είναι σε
θέσι να το παρακολουθήση και
να το κόμη καλά, άρκει να άκο-
λουθήσε σε-ίς με προσοχή και να
έφορμάζετε έπακριώς ότι έκείνος
σας ύποδεικνύει, άφηνοντας κατά
μέρος την ίατρική του άνευθύναν
συγγενών και φίλων.

Πυγμαλίων: Θα σας συ-
μβουλέω, έφ' όσον μένετε στη
Άθήνα, αντί να πηγαίνετε σε δια-
φόρους γιατρούς χωρίς άποτέλε-
σμα, να μητέ η' ένα νοσοκομείο,
όπου θα γίνη μια προσεχτική εξέ-
τασι των διαφόρων συστημάτων
και θα διαγνώση το αίτιό της
σημερινής καταστάσεώς σας.

Μαθητή: Δεν νομίζω ότι εί-
ναι τόσο σοβαρό το να έχη ένας
νέος μερικές έλπες στο πρόσωπο.
Πάντως, μπορείτε, αν θέλετε, να
τις άσπαίρετε με την μέθοδο της
θερμοπηλίας. Είναι άσφαλώς και
ριζική. Θα χρειαστή όμως να έπι-
σκεφθήτε έναν έιδικό γιατρό. Τα
άλλα, που μου γράφετε ότι έφορ-
μώσετε, να τα εγκαταλείψετε, γι-
ατί θα δημιουργήσετε ίστορίες
στο πρόσωπό σας.

Αν άπ' ηρο: Δεν μπορέσα πο-
τέ να καταλάβω γιατί ντρέπεται
ένας άρρωστος να πάη στο για-
τρό του, για ένα ζήτημα που τον
άσασχολεί τόσο σοβαρά και προ-
τιμάει να ζητάη φάρμακα με την
άλληλογραφία. Προς το παρόν θα
κάμετε 15 ένέσεις Teston των 25
μλγρ. δύο την εβδομάδα ένδομει-
κώς. Κατόπιν θα πάτε στο γιατρό,
γιατί έχετε άνάγκη μακράς थे-
ραπείας και παρακολουθήσεως.

Μιά νέα: Δεν μπορώ να ξέ-
ρω τι είδους θεραπεία σας έγινε
τότε. Οι άκτινες Χ για την άποψί-
λωσι κατέστρεψαν τις θηλές των
τριχών και δεν είνε δυνατόν να ά-
ναπτύξουν πιά. Γι' αυτό νομίζω
ότι, αν εξακολουθήτε να έφαρμό-
ζετε διάφορα φάρμακα και μεθό-
δους θεραπείας, που σας συνι-
στούν μη έιδικοί, ματαιωνείτε.

Δίδα Κ. Δ. Α.: Καλό θα ή-
ταν να σας έδωτε ένας έιδικός
γυναικολόγος γιατρός, αφού όμως
οι δικοί σας το θεωρούν άάρτη-
μα, τότε θα παίρνετε όλόκληρο το
μήνα, έκτος της έποχής της άδια-
θεσίας, πρωί - βράδυ, στη μέση
του φαγητού, από ένα χαπάκι Or-
monal. Θα εξακολουθήσετε να
παίρνετε αυτό το φάρμακο επί
τρίμηνον. Θα διακόπτετε δυό μή-
νες και θα έπαναλαμβάνετε επί
τρίμηνον, μέχρις άποτελέσματος.

Άπογοητευμένο: Δυστυ-
χώς, το περιστατικό, που μου πε-
ριγράφετε και ζητάτε τη βοήθειά
μου, δεν είναι από εκείνα που έ-
χουν άνάγκη από ίατρική βοήθεια
και φάρμακα. Είναι μια κακή συ-
νήθεια, που με τον καιρό σας έγι-
νε έξισ και που χρειάζεται τώρα
μεγάλη προσπάθεια έκ μέρους
σας, για να την άποβάλετε, γιατί
τ' άποτελέσματά της, σε λίγον
καιρό, θα είναι άνεπανώρθωτα.
Τίποτα δεν είναι άκατόρθωτο. Ά-
πόφασι χρειάζεται και θάρρος.

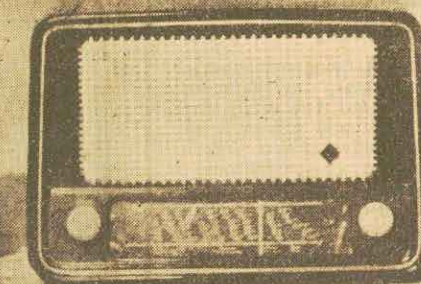
Υπάλληλο Γιαννιτών: Κα-
λόν θα ήταν, βέβαια, αν μπορού-
σατε να έπαναλαμβάνετε την थे-
ραπεία, όπως και τότε, δηλ. τις
ένέσεις και τα χάπια. Αφού ό-
μως, όπως μου λέτε, σας είνε
έντελώς άδύνατον, τότε θ' άρκε-
σθήτε στα χάπια, από τα όποια θα
παίρνετε τρία την ήμέρα, προ του
φαγητού σας, επί 10 ήμέρας. Αυ-
τό θα έπαναλαμβάνεται κάθε 45
ήμέρας. Δεν έξρω ποιά φάρμακα
παίρνατε τότε. Τώρα σας συνιστώ
τά χάπια Teston.

Μιά πολύ παχυνιά: Δεν
νομίζω ότι ή κατάστασι σας είναι
άποτέλεσμα όπερσιτισμού. Έχω
τη γνώμη ότι πρέπει να συμβου-
λευθήτε έναν ένδοκρινολόγο για-
τρό. Αν έχετε κάμει βασικό με-
ταβολισμό, να πάρετε μαζί σας το
άποτέλεσμα και να έπιμένετε
στη θεραπεία, που θα σας ύποδει-
ξη, γιατί θα είναι λίγο μακροχρό-
νια και έξαναγκαστική. Με την έπι-
μονή άσφαλώς θα έχετε καλά ά-
ποτελέσματα.

Ε. Κ. Δ., Κόθο: Είναι τελεί-
ως άδύνατον να σας πη τη γνώ-
μη του ένας γιατρός χωρίς να
προηγηθούν έργαστηριακές εξέ-
τάσεις. Το νόσημα που μου περι-
γράφετε δεν είναι, βέβαια, από
τά σπάνια, άλλα είναι τόσο σο-
βαρό και είναι τόσο γρήγορη ή έ-
ξελίξι του, ώστε πρέπει να γίνη
άσφαλής και γρήγορη διάγνώσι,
προκειμένου να ύποδηθή ό άσθε-
νής άμέσως στην κατάλληλη थे-
ραπεία (άκτινοθελία). Πρέπει λοι-
πόν να έισαχθή άμέσως σε νο-
σοκομείο.

Α. Λ.

1954, Η εξέλιξι της ραδιοφωνίας
TELEFUNKEN



1

SABA



2

ERRES



Έδωσαν εις τον παγκόσμιον συνα-
γωνισμόν την εύκαιρίαν να πα-
ρουσιάση τους τύπους Γερμανίας

1ον TELEFUNKEN

2ον SABA

ως δε διά την Ολλανδίαν, το κατα-
πληκτικόν ραδιόφωνον ERRES.
Τα άνωτέρω ραδιόφωνα άφικθέντα
έν Ελλάδι γίνονται άνόρπαστα έκ
των αγοραστών από τα έιδικά κα-
ταστήματα ραδιοφώνων.

ΟΙΚΟΝΟΜΟ

ΟΙ ΖΕΥΖΕΚΙΕΣ ΤΗΣ ΡΕΝΕΪ

Ο άμιλπος

Ένα λεβεντόπαιδο με ήγεμονικό παράστημα, αγαλματένιο κορμί, κι' όμορφα μαλλιά, ήτανε σούρτα-φέρτα από ντουρσέκι σε ντουρσέκι κι' ή Ρενέ, που πάντα ήταν λωλή και παλαβή για κάτι τέτοια ντερέκια, ήλεγε άναφουρβουλισμένη:

— Πώς μ' έντριγκάρει! Πώς ήθελα νά-ξερα από πού βαστά ή σκούφια του!...

— Μά αυτό, τσ' ήλεγε ή τσάτσα - Ούζενή, είναι ήμποςήμιπε, γιατί είναι πάν-τα... ξεσκουφωτός!

Κι' ή Ρενέ, γκιζτισμέ-νη, πάτε τόν παρακολου-θούσε και τότε γκουστου-ρούσε και προσπαθούσε νά τρακάρουνε, για νά τόν καλοκυττάξη, ν' άναστενά-ξη, νά του κάνη τά γλυκά μάτια ή κουντουρντισμένη.

Έκείνος όμως ούτε γύ-ριζε νά την όη κι' άν πο-τέ την καρσιλάντιζε, είχε τόση άδιαφορία και σάν-φρουά, που ή Ρενέ έχανε κι' αυτό τή θάρρος τσ' έλ-πίδας, την ντεκουραζά-ριζε!...

— Δεν νταγιαντώ πιά, λές κι' έχει γύρω του συρ-ματοπλέγματα! φώναζε ά-πελτισμένη. "Ηθελα νάξε-ρα, δεν κατάλαβε πώς τόν αγαπά; Αύτη ή σιωπή του με θανατώνει! Είναι τάλε-κουάλε έγκλημα!

— Νάχης ύπομονή, κόρη μου, τσ' ήλεγε ή τσάτσα-Ούζενή.

Και προσπαθούσε νά την καλμάρη. Μά ή Ρενέ, πούταν τόν στήθος της σω-στό μπαρουτάδικο κι' είχε μέσ' τά τζιγέ-ρια της γιαγκίνι, ξεφωνίζε:

— "Ηθελα ν' άκούσω μιά φορά τή γλυ-κειά του λαλιά! Νά μου πη τι σκέπτεται. Νά μου πη ένα σσ' αγαπώ!... Είτε κι' ένα βού με ντεγκουτέ!..."

Κι' άπ' τή μεγάλο της μεράκι, έτρεχε σέ χαρτούδες, στό φλυτζάνι, ως και μάγια ήβαλε νά τόν κάνουνε. Μά όλ' αυτά πηγαί-νανε τού κάκου!...

— "Ελα, τσ' ήλεγε ή τσάτσα-Ούζενή, έλα και περνά πάλι ή άμιλπος!... "Ελα νά τόν όής!

Αυτό ήταν τή παρατσούκλι που τούχαν μέσα στό συνοικισμό. Καί δίκαια, γιατί στό τράμ, στό δρόμο, στόν καφενέ, ήταν σοδάρός, περήφανος, ποτέ δεν μιλούσε σέ κανένα, έμενε διαρκώς βουδός κι' είχε πάν-τα μιά φάτσα μπρούτα, σιωπηλή και πεν-σεροζίκια...

— Ντρώλ ντε τίπ... Αυτό τή παλληκάρι είναι ένα μυστέρι!... φώναζε με γινάτι ή Ρενέ.

Τέλος, ένα βράδυ, τόν πέτυχε μόνο σ' ένα παγκάκι κάτω άπ' τά πυκνά φυλλά-ματα τού άλους. Άμέσως πήρε πόδα τρα-γική, κι' ήταν έτοιμη νά πάη νά καθήση κοντά του.

Περίτρομος όμως, σηκώθηκε ό νέος, ά-γρίψε, έδγαλε άσυνάρτητες κραυγές, λές κι' ήταν κανένα πληγωμένο θηρίο και με χειρονομίες τρελλού, πήδησε μακριά και τόβαλε στα πόδια.

Κατάπληκτη ή Ρενέ, έπειτα από τέτοια ψυχρολουσία, άφε - σδύσε, μάζεψε... τά βρε-μένα της και χαμήλωσε τού πυρετού της ή θερμότητα.

Είχε καταλάβει τί έτρεχε: Τό όμορφο λεβεντόπαιδο, ό νέος με τή αγαλματένιο κορμί, ήταν μουγγός!

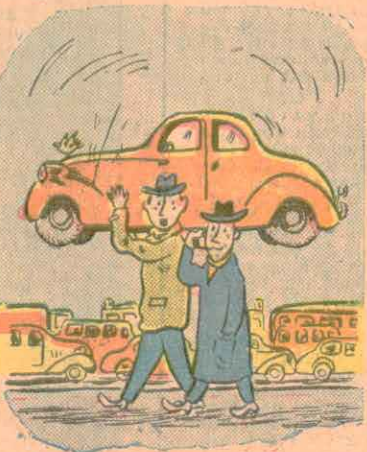
ΣΩΚΡ, ΡΩΝΑΣ



— Δεσποινίς... Τό καπέλλο τού κυρίου!...



— Είναι δικιά μου έμπνευ-σι, για νά μη κρυώνη ή μούτ' μου!...



ΠΟΛΥΚΟΣΜΙΑ

— Τό μεσημέρι, φίλε μου, πάω πολύ πιο γρήγορα όταν τή παίρνω στην πλάτη μου!...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Μιά πολύ καλή συνταγή για τή άρωμά-ση της άναπνοής είναι ή εξής:

Κόνια κασού	125 γραμ.
Φλωρεντινή ίρις	12 »
Ζάχαρη σε σκόνη	750 »
Αρωματικό κομμάτι	15 »
Έξτρα βιολέτα	1 »

Λιώνετε τή κόμμι σέ λίγο νερό, φτιάχνετε ένα είδος ζύμης μαζί με τή κασού, την ίριδα και τή ζάχαρη. Αρωματίζετε με τή έξτρα, ζυμώνετε τή μίγμα κι' όστερα τή κόβετε σέ μικρά κομματάκια. Πιπιλίζοντας τή, δίνετε στό στόμα σας μιά εύχρηστη άπόγνωση.

Για τά χέρια

Έπειτα άπ' τή δουλειές τού νοικοκυριού (πλύσιμο πιάτων, κλπ.) πρέπει νά πλένετε ά-μέσως τά χέρια σας με σαπούνι πράσινο και με χλιαρό νερό, στό όποιο έχετε προσθέσει λίγο βόρακα ή άμμωια που διαλύουν τά λίπη.

Αν έχετε καθαρίσει πατάτες, μην πλύνετε άμέσως κατόπιν τά χέρια σας. Καθαρίστε τα πρώτα με χυμό λεμονιού και με λίγο αλάτι, για νά φύγη κάθε λεκές. Ύστερα τά ξεπλέ-νετε με άφθονο νερό.

Αν έχετε «αγριέψει» τά χέρια σας άπ' τή δουλειά, τά τρίψτε καλά με άρκετη βαζελί-νη και τά ξεπλένετε με ζεστό νερό και πράσι-νο σαπούνι.

Άφελιμο είναι έπίσης, για τήν περίποιηση τών χεριών, τή άσπραδι άυγού, άνακατεμένο με λίγο σάψη.

Για τά μαλακά νύχια

Για νά περιποιηθώ καλά τά νύχια της μιάς γυναίκα, πρέπει άπαραίτητως νά είναι σκλη-ρά κι' άβέκτικα. Αν λοιπόν τά δικά σας μαλακώνουν και σπάζουν εύκολα, πάρτε:

Κορυδελαιον	15 γραμ.
Λευκό κηρό	2 1/2 »
Κοκοφώνιον	5 »
Σάψη	1 »

Λιώνετε τα σέ σιγαλή φωτιά και χτυπήστε τα καλά για ν' άνακατευνόν. Μ' αυτό τή μίγμα θ' άλείψετε κάθε βράδυ τά νύχια σας.

Δύο μίγματα για τά δόντια

Μπορείτε νά μεταχειρίζεστε για τή πλύσι-μο τών δοντιών σκέτο άσπρο σαπούνι τού λαδιού. Είναι ή καλύτερη «δοσολόγηση» για τήν υγι-εινή τού στόματος. Αν όστόσο δεν μπορείτε νά ύποφέρετε τή γεύση τού σαπουνιού, χρησι-μοποιήστε ένα άπ' τά εξής δύο μίγματα:

- | | |
|-----------------|------------|
| 1) Μέλι | 125 γραμ. |
| Σάψη | 69 » |
| Ίρις | 69 » |
| 2) Θυμόλη | 0,20 γραμ. |
| Βενζοϊκόν όξύ | 2,50 » |
| Βάμμα εύκαλπτου | 3 » |
| Νερό | 350 » |

Τό νεθευμένο λάδι

Τό λάδι νοθεύεται συχνά με σουσαμόλαδο. Για ν' άνακαλύψετε αυτή τή νοθεία, τή άνα-δεύετε καλά με ίση ποσότητα διαλύσεως ζά-χαρης σέ πυκνό υδροχλωρικό όξύ — που τή βρίσκετε στα φαρμακεία. Αν ύπάρξη σουσα-μόλαδο, παρουσιάζεται τότε ένα κόκκινο χρώ-μα — περισσότερο ή λιγότερο έντονο, ανάλο-γως τού ποσοστού της νοθείας.

Κοκκάλινα άντικείμενα

Τά κοκκάλινα άντικείμενα καθαρίζουν εύ-κολα, αν δεν μείνουν πολύν καιρό λερωμένα. Στό ζουμί ενός λεμονιού προσθέτετε μιά πρέ-ζα αλάτι. Καθαρίζετε τά κοκκάλινα άντικείμε-να μ' αυτό τή μίγμα και τά σκουπίζετε όστερα μ' ένα πανί άσπρο και στεγνό.

Φτιάξτε μένες σας λικέρ

Μπορείτε, με φτηνά όλικά και μ' ελάχιστο κόπο, νά φτιάξετε στό σπίτι σας όρώα λικέρ, όχι καλύτερα άπ' αυτά που πουλάνε στα μα-γαζιά. Νά δύο συνταγές, άπ' τής όποιες θά μείνουν ικανοποιημένες:

Κιουρασό. — Βάλτε νά μουσκεύουν 60 δράμια πορτοκαλόφλοδες σέ 1 όκά ρακί έπί 15 μέρες. Ύστερα λιώνετε 350 δράμια καν-τιζάχαρη σέ λίγο βραστό νερό. Άνακατεύε-τε τή διάλυση με τή ρακί και φιλτράρετε.

Λικέρ άπό πορτοκάλι και λεμόνι. Πάρνετε ένα γερό πορτοκάλι κι' ένα καλό λε-μόνι. Τά σκουπίζετε και τά βάζετε όλόκληρα μέσα σ' ένα πλατύστομο γυάλινο μπουκάλι, που τή γεμίζετε με 300 δράμια ρακί. Άφίνε-τε νά μουσκεύουν 6 βδομάδες. Ύστερα λιώνε-τε μισή όκά ζάχαρη σέ λίγο κρύο νερό, προσθέτετε τή ρακί, άνακατεύετε καλά και φιλτράρετε.

ΜΥΣΤΙΚΑ ΣΤΟΥΣ ΠΑΓΟΥΣ ΤΟΥ ΑΡΚΤΙΚΟΥ

Τι άνακάλυψαν οι έξερευνη- τικές άποστολές

ΓΙΝΕΤΑΙ θερμότερος ό Άρκτικός κι' ό-λόκληρος ό κόσμος. Ήταν ποτέ άλλο-τε πιο θερμός άπ' όσο είναι σήμερα; Γιατί οι περισσότεροι παγετώνες τού κόσμου μικραίνουν όλοένα; Και γιατί ένας άπ' αυτούς, που βρίσκεται στην Αλά-σκα, άποτελεί εξαίρεση από τούς γειτονικούς του, προχωρώντας και μεγαλώνοντας συνεχώς, από μόνον αιώνα τώρα;

Όμάδες από ειδικούς έπιστήμονες — γεω-γράφους, γεωλόγους, φυσικούς, μετεωρολό-γους, κλπ. — άνοιγουν βαθείς τρύπες στους παγούς της Αλάσκας, για νά βρουν τις άπαν-τήσεις σ' αυτά τά έρωτήματα. Αν έπιτύχουν στό έργο τους, θά μπορούμε πιά νά διατυπώ-σουν θετικές μετεωρολογικές προβλέψεις, όχι για τήν άρριανή μέρα ή για τόν προσεχή μή-να, αλλά για τόν καιρό που θά κάνει έπειτα από αιώνας.

Ό μυστηριώδης παγετών που μεγαλώνει διαρκώς, ονομάζεται Τακού. Έχει προχωρή-σει κατά 5 1/2 χιλιόμετρα από τή 1900 ως ση-μερα.

Η Αμερικανική Γεωγραφική Έταιρεία έ-χει οργανώσει επανειλημμένως κατά τά τελευ-ταία έξη χρόνια έπιστημονικές άποστολές για τή μελέτη του. Ένώ οι συνηθισμένες έξερευ-νηται τού Άρκτικού φοβούνται τις ρωγμές, τών παγών και φροντίζουν μ' επιμέλεια νά τις άσφεύγουν, οι έπιστήμονες τών ά-ποστολών αυτών ψάχνουν άπεναντίας νά τις βρουν και κατεβαίνουν στα βάθη τους, γιατί ξέρουν πως θά βρουν εκεί κάτω μυ-στικά που δεν ύπάρχουν πουθενά άλλο.

Δεν άρκούνται δέ σ' αυτό μόνο. Άνοι-γουν έπίσης με ειδικά γεωτρώπανα τρύπες στόν πάγο, βάθους εκατοντάδων μέτρων, και παίρνουν δείγματα που τά ύποβάλλουν άμέσως σ' άνάλυση στα έργαστήριά τους. Πραγματικά, στό βαθύτερα στρώματα τού πάγου, έχουν ταφή και διατηρούνται από αιώνας, από χιλιετηρίδες, στοιχεία για τις περασμένες μεταβολές τού κλίμα-τος της Γης.

Απ' ό,τι συνέθεε λοιπόν στό παρελθόν, μπορούν οι ειδικοί έπιστήμονες νά μαντέ-ψουν και τή μέλλον.

Είναι άλήθεια παράξενες οι έντυπώσεις που δοκιμάζει κανείς, όταν κατεβή μέσα σέ μιά ρωγμή τού πάγου — έλεγε σ' ένα δημοσιογράφο ό Αμερικανός βοτανολόγος δόκτωρ Κάλβιν Χάουσερ. Βρίσκεται έξαφνι-κά μέσα σ' ένα αίθριο γαλάζιο κόσμο, σέ βάθος 15 μέτρων...

Ό άπορήστε ίσως τί δουλειά έχει στόν Άρκτικό ένας βοτανολόγος. Κι' όμως, ό δόκτωρ Χάουσερ έχει βρή 103 διάφορα εί-δη φυτών άνάμεσα στους παγούς: βατό-μουρα, γρασιδιό, φτέρες, άκόμη και ναρ-κίσσους κι' άλλα λουλούδια με πολλά χρώματα! Δεν λείπουν έπίσης τά δέντρα, ίδιως έλάτα.

Ό παγετών Τακού δεν βρίσκεται μέσα στόν Άρκτικό όλοόκληρο. Οι φυσικές συνθή-κες του όμως είναι οι ίδιες με τού Άρ-κτικού, γιατί φτάνει σέ ύψος 1.800 μέ-τρων. Τά φυτά λοιπόν που βλασταίνουν έ-κει, μπορούν νά ζήσουν και στόν Άρ-κτικό.

Φαντάζεστε, άσφαλως, τόν Άρκτικό σαν

ένα κόσμο διαρκώς πα-γωμένο, δίχως ζωή, κατάλευκο και σιωπη-λό. Η πραγματικότητα όμως είναι διαφορετική.

Τό καλοκαίρι, ή θερμοκρασία του φτάνει συχνά, την ήμερα, στους 21 βαθμούς και τή νύχτα δεν κατεβαίνει χαμηλότερα άπ' τή μηδέν. Τό χειμώνα, δεν κάνει πολύ περισσό-τερο κρύο άπ' όσο σέ διάφορες όρεινές περι-φέρειες της Εύρώπης και της Αμερικής.

Τά μέλη τών έπιστημονικών άποστολών κα-τασκηνώναν έπί ήμέρες πάνω στόν πάγο, ά-πλώνοντας μόνο ένα χοντρό μάλλινο ύφασμα κάτω από ένα λαστιχένο στρώμα. Ήταν δέ θαυμάσια στην ύφεια τους. Έπαθαν μιά έπι-δημία κρυολογήματος μόνο μιά φορά: όταν έφεραν τά μικρόδια τού συναχίου και... τά φαρνίσματα τους μερικοί έπισκέπτες προερχό-μενοι άπ' τόν πολιτισμένο κόσμο!

Άφού τή κλίμα τού Άρκτικού έπιδέρεται στους ανθρώπους νά ζούν και νά εργάζονται, είναι φυσικό νά μη λείπουν και τά ζώα. Και πραγματικά, δεν ύπάρχουν εκεί μονάχα άσπρες άρκούδες και φώκες, αλλά και γκριζές άρ-κούδες τεράστιες — 3 1/2 μέτρα μεγάλες και βάρους μισού τόννου — άγριοκάτσικα, λύκοι, ζαρκάδια, άγριοποντικοί, άγριοπάπιες, σκι-ουροι. Οι ποντικοί εισχωρούν στις κατασκήνω-σεις τών έξερευνητών κι' άποδεκτικώς την κα-ρ?

Βορώντας ένα άσπρο κράνος και σκούρα ματωγάδια, τά μέλη της έξερευνητικής άποστολής έτοιμάζονται νά κατεβούν μέ-σα σέ μιά ρωγμή που άνοίγει στους πά-γους ό ζεστός καλοκαιρινός ήλιος.

φαγώσιμο που δεν είναι κονσερβάρισμένο. Τέλος, οι παγετώνες είναι γεμάτοι από έντομα — ίδίως ένα είδος ψύλλων — από μι-κρά σκουλήκια τού πάγου κι' από άρά-χνες.

Δεν άπλώνεται έξ άλλου άπόλυτη σιω-πή στόν Άρκτικό. Άπεναντίας, μουγκρί-ζει ό άνεμος, βούζουν οι χιονοστιβάδες, τή νερό γουργουρίζει μέσα στις ρωγμές κι' άκούγονται οι φωνές τών πουλάν και τών άλλων ζώων.

Νομίζετε πως ό Άρκτικός είναι όλος άσπρος; Κάθε όλο! Αυτό συμβαίνει μόνον όταν ξεσπάξη χιονοθύελλα. Όλο τόν άλ-λο καιρό, τά διάφορα φυτά χρωματίζουν εδώ κι' εκεί τόν πάγο πράσινο ή κόκκινο. Άλλά και τά θαυμάσια ήλιοβασιλέματα ρίχνουν πάνω στην άπέραντη παγωμένη έκ-ταση ύπεροχες άνταντακασίες κόκκινες, πορτοκαλίες, μπλε... Τις νύχτες δέ, τή βόρειον σέλας προσθέτει κι' άλλα χρώ-ματα: πράσινο, μπλε, άσπρη.

Ποιά μυστικά έχουν άποκαλύψει οι πά-νοι τού Άρκτικού; Μολόντι οι σχετικές έρευνες βρίσκονται άρρω στην άρχη τους, έχουν εξακριβωθεί ήδη άρισμένα ενδιαφέ-ροντα πράγματα:

Πριν από 3.500 χρόνια, ό κόσμος ήταν πολύ θερμότερος και ξηρότερος άπ' τή ση-μερινή. Ακολούθησε όστερα μιά σύντομη περίοδος τών παγών, που άρχισε περίπου τήν έποχή της γεννήσεως τού Χριστού. Έ-πειτα, τόν καιρό της Αμερικανικής Έπα-ναστάσεως (1780) οι πάγοι άρχισαν νά ύποχωρούν και ή ύποχώρησι αυτή συνε-χίζεται ακόμα.

Σήμερα, σκεπάζεται από πάγους τή ένα δέκατο περίπου της έπιφάνειας της Γης. Κι' ή έκτασι τους λιγοστεύει όλοένα. Μπορούμε λοιπόν νά προβλέψουμε ότι τή κλίμα της Γης θά ξαναγινή στό μέλλον πολύ θερμό και ξηρό. Θα δημιουργηθούν τότε καινούργια ήμάντα, σέ θαλάσσιες πε-ριοχές άποκλεισμένες τώρα άπ' τούς πά-γους. Σέ μεγάλες ζώνες τών τροπικών θά επικρατήσει τή έρησσία, ώστε θά καταν-τήσουν άκατοίχτες.

Ό παγετών Τακού συμμερίζεται την έ-λάττωσι τών άλλων ως τή έτος 1900. Έ-πειτα όμως άρχισε περιέργως νά μεγαλώ-νη. Σήμερα έχει άποκτήσει προχωρήμένες θέσεις μέσα στόν Ειρηνικό, παρόδοντα μεγάλα σαν άμερικανικούς ούρανοξύστες.



Ανατολίτικο

ΧΙΟΥΜΟΡ

Οι τρεις βλακειές

Ο Άμππουλλάχ ήταν χρόνια έμπορος χαλιών στην Προύσα και γνώριζε από την καλή το Ναστραδίν Χότζα. Τον τελευταίο καιρό όμως, είχε χάσει τα ίχνη του, γιατί είχε εγκατασταθεί στην Πόλη, όπου είχε μεγαλώσει τις δουλειές του, ενώ ο Χότζας είχε απτραβηχτεί σε ένα χωριό στην περιφέρεια του Έσκι Σεχέρ, όπου έκανε το δάσκαλο. Η μοίρα όμως, θέλησε να συναντηθούν σε μια γιορτή στο σερράι του Βεζύρη της Πόλης, όπου είχαν βρεθεί κι οι δύο, για να ζήτουν κά-ποιο ρουσφέτι.



Η χαρά του Άμππουλλάχ ήταν μεγάλη, που συνάντησε ξανά το Χότζα και τον κάλεσε άμέσως στο αρχοντικό του να του κάνει τη τραπέζι, πράγμα που έγινε το ίδιο βράδυ κιάλας.

Μαζί του ο Χότζας είχε πάρει και τον ξαδελφό του Άλεσντίν. Κι έπει-δη κι ο Άμππουλλάχ είχε καλέσει και δυο-τρεις άλλους γνωστούς του έμπορους, σχηματίζοντας μια καλή συντροφιά στο τραπέζι.

Ο Άμππουλλάχ, για να τιμήσει μά-λιστα το Χότζα, έβαλε στο τραπέζι τ' ασπένιο του σερβίσιου, πράγμα που-κάποτε εντύπωση στο Χότζα. Μεγαλύτερη όμως εντύπωση του έκανε το κρέας που-φαγε. Ήταν χοιρινό!

Δεν είπε ωστόσο τίποτα, για να μη χαλάσει το κέφι, που άρχισε με τις πρώ-τες ερωτήσεις που τούκανε ο Άμππουλλάχ:

— Ποιοι κάνουν τις μεγαλύτερες και περισσότερες βλακειές, Χότζα; Έμεις οι άντρες ή οι γυναίκες;

— Έμεις οι άντρες! Απάντησε ο Χότζας, κυττώνοντας τον Άλεσντίν, που στράβωνε τα μούτρα του, έπειδή κι αυτός είχε ανακαλύψει τι κρέας είχε φάει.

— Έμεις; διαμαρτυρήθηκαν όλοι μ' ένα στόμα.

— Μάλιστα, έπαινε ο Χότζας. Κι η αιτία είναι η βίασύνη μας. Βιάζομα-στε, μπρέ! Σε όλα βιάζομαστε!

Η περιέργεια τώρα όλων κορυφώ-θηκε.

— Μπορούμε να τις ακούσουμε, Χό-τζα, αυτές τις βλακειές μας; ρώτησε άμέσως ο Άμππουλλάχ.

— Γιατί όχι; έκανε ο Χότζας, γλύ-φοντας τα δάχτυλά του. Βλακειά πρώ-τη: Στήνουμε πολέμους κι' αλληλοσκο-τώνομαστε. Βλακειά δεύτερη: Άνεβαί-νουμε στα δέντρα και χτυπάμε τους καρπούς να πέσουν χάμω, ενώ, αν πε-ριμέναμε, οι καρποί βάπτεφταν μόνοι τους, χωρίς να κουνήσουμε το δάχτυλό μας.

Στη δεύτερη αυτή εξήγησι του Χό-τζα, όλοι γέλασαν.

— Και η τρίτη βλακειά, Χότζα; ρώ-τησε μ' ενδιαφέρον ο Άλεσντίν.

— Η τρίτη και μεγαλύτερη βλακειά μας, συνέχισε εκείνος, είναι, ότι κυνη-γάμε τις γυναίκες. Τσακίζομαστε και τα θυσιάζουμε όλα γι' αυτές. Ένώ, αν σταυρώναμε τα χέρια μας και περιμέ-νεμα, θα μάς έστρωσαν στο κυνήγι εκεί-νες. Είμαστε, λοιπόν, βλάκες, ή δεν εί-μαστε;...

Όλοι έτσι ένθουσιάστηκαν με την ευχάριστη συντροφιά του Χότζα και τα χωράτα του.

Τα δάσανα του Καραμπέτ

ΤΙΡΟΛΛΕΥ

Κουζούμ, τί είναι τούτα; Μεγάλα πιράμ-μα-τα έπονται άμα κίτρινα είναι. «Τιρόλλεϋ μπά» λένε, άμμια πιράμ ντέν είναι. Αυτοκίνητα ή φαίνονται, άμμια αυτοκίνητα ντέν είναι. Τί είναι, γιάχο; Μακρύ μακρύ ένεταί, όλο τον διρόμο πιάνει, άμμια τιμόνι έχει, τρουλλέ μούλλε, φελιάν φιστίκ, βάι, βάι, βάι, μπασ-τάρδικο πράμμα είναι, γιάχο.

Όδός Πανεπιστημίου ιστέκομαι, άμμια λέω μέσα να μπαίνω να ιδώ τί είναι. Τιρόλλεϋ ιστόσις κάνει, κόσμος άνεβασμένος, πολύς, πολύς κόσμος ένεταί:

—Κουζούμ μην ισπρώχνετε, λέω. Ντιροπής πράμμα είναι. Άκόμα ντέν τ' είδαμε, σα-κλαμάρες να άρχισαμε:

—Προχώρα βρέ, και άσε την πάρλα!

—Άλλαχ μπελίσινι βερσινι.

Τί να κάνω; Χίτες καυγά ντέν ήθέλω. Γι' αυτό μπαίνω και μέσα στον κόσμο ιστιρι-μωμένος ένομαι. Να σε πω τιρόλλεϋ χίτες άσκημο πιράμμα ντέν είναι. Μπαστάρδικος πράμμα ένεταί άμμια ώραία-ώραία πηναίει. Μολακά, μαλακά, χίτες φασαρία ντέν εκάνει. Άμμια άντρωποι, ιπιδάτες φελιάν φιστίκ άλ-λαγμένο ντέν είναι. Τί είχες Γιάννη τί είχα πάντα. Άνταντίν;

Όσο το τιρόλλεϋ προχωρημένος ένεταί, τό-σο κόσμος μπαίνει. Έγώ πίσω πίσω ιστέκο-μαι και τώρα κατεβασμένος θέλω να ένωμαι.

—Κουζούμ, λέω, στον εισπράχτορα, πόρτα άνοιξε κατεβασμένος να ένωμαι.

—Η πιονή δεν είναι για κατέβασμα. Προ-χωρείτε μπροστά, κύριε.

—Γιατί, κουζούμ;

—Γιατί έτσι!

—Έγώ κοντά στο πισινός πόρτα ένομαι. Από δω μέχρι το μπροστινός πόρτα ένα ιλι-όμετρο είναι κουζούμ! Άμα είναι να περ-γιάτσω τόσο δρόμος, ισπότη μου με τ' πό-δια πηναίω, χίτες τιρόλλεϋ ντέν μπαίνω!

Άμα εισπράχτορας κιοπόγλου κιοπέκ πει-ρατάσις άτανε.

—Δεν ξερω τί μου λέτε, κύριε. Αυτός είναι ο κανονισμός. Η πιονή πόρτα δεν είναι για κατέβασμα. Προχωρείτε μπροστά.

—Κουζούμ, λέω, για να προχωρήσω μπρο-στά, ένα υποδλάτο θέλω. Άνταντίν; Τί θα ένη; Θα με κλείσις εδώ μέσα;

Χίτες τίποτα ντέν άκουε. Τί να κάνω; Φα-σαρία ντέν ήθελα χίτες. Μέσα στο τιρόλλεϋ καυ-γας ισπιδέται. Άς προχωρήσω, λέω. Το λοιπόν πιροσιάθω να πιροχωρήσω άμα κό-σμος πολύς ένεταί.

—Μπαρδόν, λέω.

—Πού πάτε, κύριε;

—Ισπότη μου πάω, γιάχο!

—Κι' έμεις στα οπίτια μας πάμε.

—Κουζούμ, ντέν ήκσερω πού είναι τα δικά σας ισπότη. Έγώ από μπροστινό πόρτα κατε-βασμένος θέλω να ένωμαι.

Βάι, βάι, βάι. Τί πεισμα είναι τούτο κου-ζούμ. Χίτες κανέναν ντέν σαλεύει.

—Γιατί σπρώχνετε, κύριε;

—Να κατέβω, κουζούμ!

—Και είναι ανάγκη να σπρώχνετε έτσι;

—Άμ' τί να κάνω, εσόγγλου εσόκ; Πού να κατέβω, γιάχο; Τέριμα;

Φασαρία εκάνω, άμμια χίτες κανέναν ντέν σαλεύει. Τί να ίνη τότε; Έτσι είσαοτε; Λέω. Τώρα τί είναι Καραμπέτ, θα ιδήτε! Άμεσως όφρα ισπαίρω, κεφάλι μου μπροστά εδάζω και μέσα στον κόσμο μπλινζόν εκάνω.

—Άνοιξε διρόμοοοοοο! Πίσω πολιτες εσό-γγλου εσόκλερί! Άφού μέσα στα τιρόλλεϋ χίτες ντέν αλλάζατε και έγώ χίτες ντέν αλλάζω. Πισωωωωω!

Φωνή μου μεγάλο φασαρία εκάνει! Από δω ισπρώχνω, από κεί ισπρώχνω, άγκώνες μου σπικωμένος, από δω βαρεμένο εκάνω, από κεί βαρεμένο, όλοι τιρογαγμένοι έπονται.

—Έεεε! Τί κάνετε εκεί!

—Σιγά, κύριε! Σιγά!

—Τί παθατε, κύριε;

—Τί σπρώχνετε;

Άμα χίτες έγώ κανέναν ντέν άκούω, με τα χέρια μου κολύμπι εκάνω, μπου-νιές δίνω, κολυτιές δι-νω, πολλοί φωνάζουνε, φα-σαρία, σαματάς ένεταί, έ-νας αστυφυλάκος βου-τηγμένο με κάνει!

—Τί είναι αυτό; Τί χτυ-πάτε τον κόσμο;

—Ισπότη μου πηναίω!...

—Πάμε μέσα τώρα!

—Από τιρόλλεϋ με κατεβά-ζει, τιμήμα με πηναίει! Βάι, βάι, βάι τί έπαθα. Ά-μα μέσα στο τιρόλλεϋ με ζαννάητε, εσόκ καφαλί να με λέτε. Ότου!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Οι ιδιοτροπίες

ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Καθυστερημένα

Τί είπες, χρυσέ μου; Χρόνια πολ-λά; Για ποιά λόγο; Πώς; Για το νέον έτος; Μά δεν μου λές, κοροϊδεύεις ή σου είπα κανείς πώς είνε άστειό και βρήκες τον άνθρωπο να το σερβίρης; Ποιό νέον έτος βρέ; Έδώ κοντεύει να περάση μήνας από την πρωτοχρονιά, μπαίνουνε στο Φεβρουάριο και σύ μου λές χρόνια πολλά!

—Ορίστε; Δεν με είδες όλον αυτό τον καιρό να μου εύχηθής και μου τα λές τώρα; Μαρέ για φαντάσου και δεν τό-χα καταλάβει! Και γιατί να μου εύχη-θής; Σου ζήτησε κανείς τής εύχας σου ή τίπως σου είπανε πώς άλλη σκέψη δεν είχα στο νου μου, παρά πού δεν σε είδα να μου πής τα χρόνια πολ-λά και νάρθη ή καρ-διά μου στον τόπο της; Κι' όλη την ώ-ρα έλεγα βρέ πού είνε — πώς σε λένε μωρέ; Δημητράκη είπες; — Ο Δημη-τράκης, λοιπόν. Έ-λεγα πού είνε ο Δημητράκης να τον βρώ να μου εύχθής το νέον έτος. Γιατί, τί θα γίνω και πώς θα περάση ή χρο-νιά μου, αν δεν μου πή δ... πώς είπες πώς σε λένε; Δημητράκη, ναί... Τί θα γίνω, λοιπόν, αν δεν μου πή ο Δημη-τράκης τα χρόνια πολλά. Ήμουνα να σκάσω ξέρεis όλον αυτόν τον καιρό και δεν μπορούσα να κοιμηθώ πού δεν σ' έβλεπα να μου πής τα χρόνια πολλά. Είχα μεγάλη στενοχώρια. Ήσυχία δεν εύρισκα.

Τί με κυττάς έτσι σαν χαζός; Πώς; Σε εφρανούμαι; Μά είνε να σε εφρα-νευθώ, βρέ ήλίθιε, ή να σηκώσω τη μαγ-γούρα και να σου χωρίσω την κεφαλή εις δύο ίσα μέρη; Με ξέρεis να είμαι από τους ανθρώπους που δέχονται χρο-νία πολλά; Βρέ ξέρεis γιατί είχα χα-θή είκοσι μέρες από την κυκλοφορία; Κλείστηκα κι' άμπαραώθηκα μέσα στο σπίτι μου άκριβώς για να περάση ή επίκινδυνη περίοδος των εύχών και να κοπάση ή θύελλα των «χρόνια πολλά», πού κάνει τα νεύρα μου να φτάνουν στη διαπασών. Να μην άκούω «χρόνια πολ-λά» και «αίσιον το νέον έτος» και άλ-λες τέτοιες άηδίες, πού μου άνεβάζουν το αίμα στο κεφάλι. Να μπορώ να κυ-κλοφορώ σχετικώς ήσυχος, χωρίς να ταραζώνται τα νεύρα μου.

Κι' εκεί πού βαδίζω ήσυχος να σου του λόγου σου με τα καθυστερημένα «χρόνια πολλά» έτοιμα και κατεφυγμέ-να. Τί πάει να πή δεν με είδες όλοι αυτόν τον καιρό βρέ χάχα; Δηλαδή αν δεν μ' έβλεπες ούτε το Φλεβάρη, ούτε το Μάρτη, ούτε τον Απρίλη, ούτε τα μέσα του Μάη, αλλά με συναντούσες περι τα μέσα του Ιουνίου, θα μου έλε-γες πάλι «ετυχές το νέον έτος»; Μίλα βρέ και μη με κυττάς σαν άποσβολω-μένη κουκουβάγια.

—Αειντε χάσου, από μπροστά μου. Πάρε τα χρόνια σου πολλά και τράβα να τα σερβίρης σε κανέναν άλλο, σε κανένα βλάκα σαν κι σένα. Έγώ δεν τα δέχομαι. Φύγε το γρηγορώτερο κι' έγώ πάω να κλειστώ ακόμα για καμ-μιά βδομάδα στο ρημάδι μου, γιατί μπορεί να βρεθής στο δρόμο μου κανέ-νας άλλος ήλίθιος καθυστερημένος εύ-χέτης και τότε θα έγκληματήσω. Φύγε, γιατί θα έγκληματήσω από τώρα. Ά-χρείε!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΧΑΜΕΝΟΣ ΣΤΑ ΚΥΜΑΤΑ

Θαλασσινό διήγημα



ΕΝ έμαθα ποτέ τ' αληθινό του όνομα. Ίσως κι' ο ίδιος να τόχε ξεχάσει... Ήρθε μια μέρα, με μια μεγάλη θά-ρα κι' εγκαταστάθηκε σ' ένα απ' τα πολλά ξερονήσια της Βρετάνης. Έφτιαξε εκεί μια καλύβα και μια στερνα για νερό. Και ζούσε με το φάρεμα. Στην αρχή, δεν πατούσε στην άντικρυνή στερνιά. Σιγά-σιγά όμως ξεθάρρεψε κι' άρχισε ναρχεται στην ταβέρνα του χωριού. Εκεί τον γνώρισα και γίνα-με φίλοι.

Μια μέρα, είχαμε βγθ' στ' ανοιχτά για φάρεμα με τη βάρκα του. Η θαλάσσα ήταν ήσυχη. Έγώ καθόμουν στο τιμόνι κι' έ-κείνος είχε πάσει το πανί.

Κάποια στιγμή, ξεβούλωσε μια μπουκάλα κρασί και την άδει-σε μονορούφι. Ύστερα γέλασε δυνατά, παράξενα.

Ένας μεθυσμένος στη στερνιά είν' ενοχλητικός, μα μέσα σε μια θάρκα γίνεται επικίνδυνος. Ζάρωσα λοιπόν τα φρύδια μου.

—Έκείνος το κατάλαβε και μου είπε, γελώντας πιο δυνατά: —Δεν είμαι μεθυσμένος, παλληκάρη μου. Μά έχω όρεξη να μιλήσω... να σου πω το μυστικό μου, για να εξαφανώσω την καρ-διά μου. Άκου λοιπόν.

Πήγα να πω κάτι, μα μ' έκοψε με μια χειρονομία. Κι' άρχισε: —Ήμουνα κάποτε κι' έγώ άφέντης... πριν από πολλά χρόνια. Είχα μια δουλειά κι' έθγαζα πολλά λεφτά. Ήμουνα νέος, αγά-πησα μιάν όμορφη κοπέλα και την παντρεύτηκα. Έζησα μέσα σ' ένα εύχισμένο όνειρο, στον Παράδεισο. Κι' ύστερα... κα-τρακύλησα ξαφνικά στην Κόλασι!

Η γυναίκα μου αγάπησε κάποιον άλλον. Έκανα ό,τι μπο-ρούσα για να την ξανακερδίσω. Πήγα με το καλό, με το άγριο... μα τίποτα! Στο τέλος, πήρα τα μάτια μου κι' έφυγα. Κρύφτηκα, σαν πληγωμένο θηρίο, για να μη θάληη κανείς τις πληγές μου. Μπαρούσια σ' ένα καράδι... φροντιστής.

Δύο χρόνια ταξίδευα σ' όλες τις θαλάσσες... Και μια μέρα μπαρούσιασιν κι' οι δύο τους στο καράδι πού δούλευα. Ήταν παντρεμένοι, εύχισμένοι! Είπα να παραιτηθώ, να χαθώ πάλι. Μα ήθελα να την ξαναδώ...

Την είδα πάλι, όταν είχαμε βγθ' πιά απ' το λιμάνι. Βρισκό-ταν στη γέφυρα, με τον άντρα της. Όταν μ' είδαν, φοβήθηκαν, χλώμιασαν κι' άρχισαν να τρέ-μουν. Μά δεν τους μιλήσα...

Πέρασα άγρυπνος όλη τη νύχτα, σκεδιάζοντας την εκδί-κυσή μου. Έκανα διάφορα σκέ-δια, μα την αυγή κατάλαβα πως κανένα απ' όλα αυτά δεν μπορούσε να εκτελεσθώ.

Ευτυχώς, ή τύχη με βοή-θησε. Το καράβι έπαθε μια ά-θωρία, έγειρε απότομα κι' άρ-χισε να βουλιάζει!

Ριζάνα τις βάρκες. Μπήκαν σ' αυτές πρώτα τα γυναικό-παιδα, ύστερα οι άντρες και τελευταίοι οι ναύτες.

Έγώ κανόνιζα τη σειρά. Την έβαλα στην πρώτη βάρκα. Στη δεύτερη μπήκαν όλοι οι άντρες. Μά, με μια ματιά πούρ-ριξα, δεν τόν είδα ανάμεσα τους. Έτρεξα τότε. Κανείς... Καθώς ξαναέβαινα τη σκάλα,

Ευτυχώς, ή τύχη με βοή-θησε. Το καράβι έπαθε μια ά-θωρία, έγειρε απότομα κι' άρ-χισε να βουλιάζει!

Ριζάνα τις βάρκες. Μπήκαν σ' αυτές πρώτα τα γυναικό-παιδα, ύστερα οι άντρες και τελευταίοι οι ναύτες.

Έγώ κανόνιζα τη σειρά. Την έβαλα στην πρώτη βάρκα. Στη δεύτερη μπήκαν όλοι οι άντρες. Μά, με μια ματιά πούρ-ριξα, δεν τόν είδα ανάμεσα τους. Έτρεξα τότε. Κανείς... Καθώς ξαναέβαινα τη σκάλα,

Ευτυχώς, ή τύχη με βοή-θησε. Το καράβι έπαθε μια ά-θωρία, έγειρε απότομα κι' άρ-χισε να βουλιάζει!

Ριζάνα τις βάρκες. Μπήκαν σ' αυτές πρώτα τα γυναικό-παιδα, ύστερα οι άντρες και τελευταίοι οι ναύτες.

Έγώ κανόνιζα τη σειρά. Την έβαλα στην πρώτη βάρκα. Στη δεύτερη μπήκαν όλοι οι άντρες. Μά, με μια ματιά πούρ-ριξα, δεν τόν είδα ανάμεσα τους. Έτρεξα τότε. Κανείς... Καθώς ξαναέβαινα τη σκάλα,

Ευτυχώς, ή τύχη με βοή-θησε. Το καράβι έπαθε μια ά-θωρία, έγειρε απότομα κι' άρ-χισε να βουλιάζει!

Ριζάνα τις βάρκες. Μπήκαν σ' αυτές πρώτα τα γυναικό-παιδα, ύστερα οι άντρες και τελευταίοι οι ναύτες.

Έγώ κανόνιζα τη σειρά. Την έβαλα στην πρώτη βάρκα. Στη δεύτερη μπήκαν όλοι οι άντρες. Μά, με μια ματιά πούρ-ριξα, δεν τόν είδα ανάμεσα τους. Έτρεξα τότε. Κανείς... Καθώς ξαναέβαινα τη σκάλα,

Ευτυχώς, ή τύχη με βοή-θησε. Το καράβι έπαθε μια ά-θωρία, έγειρε απότομα κι' άρ-χισε να βουλιάζει!

Ριζάνα τις βάρκες. Μπήκαν σ' αυτές πρώτα τα γυναικό-παιδα, ύστερα οι άντρες και τελευταίοι οι ναύτες.

Έγώ κανόνιζα τη σειρά. Την έβαλα στην πρώτη βάρκα. Στη δεύτερη μπήκαν όλοι οι άντρες. Μά, με μια ματιά πούρ-ριξα, δεν τόν είδα ανάμεσα τους. Έτρεξα τότε. Κανείς... Καθώς ξαναέβαινα τη σκάλα,

Ευτυχώς, ή τύχη με βοή-θησε. Το καράβι έπαθε μια ά-θωρία, έγειρε απότομα κι' άρ-χισε να βουλιάζει!

Ριζάνα τις βάρκες. Μπήκαν σ' αυτές πρώτα τα γυναικό-παιδα, ύστερα οι άντρες και τελευταίοι οι ναύτες.

Έγώ κανόνιζα τη σειρά. Την έβαλα στην πρώτη βάρκα. Στη δεύτερη μπήκαν όλοι οι άντρες. Μά, με μια ματιά πούρ-ριξα, δεν τόν είδα ανάμεσα τους. Έτρεξα τότε. Κανείς... Καθώς ξαναέβαινα τη σκάλα,

Ευτυχώς, ή τύχη με βοή-θησε. Το καράβι έπαθε μια ά-θωρία, έγειρε απότομα κι' άρ-χισε να βουλιάζει!

Ριζάνα τις βάρκες. Μπήκαν σ' αυτές πρώτα τα γυναικό-παιδα, ύστερα οι άντρες και τελευταίοι οι ναύτες.

Έγώ κανόνιζα τη σειρά. Την έβαλα στην πρώτη βάρκα. Στη δεύτερη μπήκαν όλοι οι άντρες. Μά, με μια ματιά πούρ-ριξα, δεν τόν είδα ανάμεσα τους. Έτρεξα τότε. Κανείς... Καθώς ξαναέβαινα τη σκάλα,

Ευτυχώς, ή τύχη με βοή-θησε. Το καράβι έπαθε μια ά-θωρία, έγειρε απότομα κι' άρ-χισε να βουλιάζει!

Ριζάνα τις βάρκες. Μπήκαν σ' αυτές πρώτα τα γυναικό-παιδα, ύστερα οι άντρες και τελευταίοι οι ναύτες.

Έγώ κανόνιζα τη σειρά. Την έβαλα στην πρώτη βάρκα. Στη δεύτερη μπήκαν όλοι οι άντρες. Μά, με μια ματιά πούρ-ριξα, δεν τόν είδα ανάμεσα τους. Έτρεξα τότε. Κανείς... Καθώς ξαναέβαινα τη σκάλα,

Ευτυχώς, ή τύχη με βοή-θησε. Το καράβι έπαθε μια ά-θωρία, έγειρε απότομα κι' άρ-χισε να βουλιάζει!

Ριζάνα τις βάρκες. Μπήκαν σ' αυτές πρώτα τα γυναικό-παιδα, ύστερα οι άντρες και τελευταίοι οι να

Η ΕΞΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ «ΠΡΕΝΣΕΣ»

ΓΙΑ χρόνια πολλά η γραμμή «πρενσές» είχε παραμεληθεί. Εφέτος όμως η μόδα της ξαναεμφανίστηκε στην ενορία της. Οι γυναίκες με μεγάλη χαρά ξαναείδαν την ώραία αυτή γραμμή, που έχει το μεγάλο προσόν, όχι να δείχνει το σώμα, αλλά να το αφήνει να μαντεύεται. Μη γελασθήτε όμως και φανταστήτε ότι μπορεί να σας κρυμεί το πάχος ή τις καμπυλότητες. Γι' αυτό, αν δεν είστε λεπτή, μην ακολουθήσετε τη μόδα. Προτιμήστε ένα άλλο σχέδιο.

Για τα άμπιγιέ χρησιμοποιούμε μεταξωτά, τούλια, νταντέλλες



Το ίδιο σύνολο - κρησιμεύει για ά-
πογευματινό φόρεμα και για βρα-
δυνή τουαλέττα.

και για τα απλά μάλλινα πολύ μαλακά. Γι' αυτά τα τελευταία χραισιμο-
ποιούμε και τα παννύ που λεπταίνου.

Το καλύτερο όμως ύφασμα για τη γραμμή «πρενσές» είναι το βελούδο. Άλλωστε είναι τόσο πολύ της μέδας εφέτος! Το διαλέγουν ιδίως σε ώραία ζεστά χρώματα κονιάκ, γκρενά, πράσινο, έκασγ και μαύρο.

Μ' ένα φόρεμα «πρενσές», βελούδινο, φορούμε μία ομοιόμορφη κοντή ζακέττα ίσια, της οποίας γανρίουμε το λαιμό με μία φάσα από γούνα. Έτσι έχουμε ένα σύνολο άμπιγιέ κομψό και πρακτικό.

Τα μανίκια γίνονται μακρυά και εφαρμοστά, οι άμοι ίσιοι, το άνοιγμα του λαιμού κλειστό ως τη ρίζα. Σ' τη φούστα έχουμε μέτριο φάρδος, τόσο που να προσθέτει λεπτότητα στην τάλλια. Αν το φόρεμα είναι άμπιγιέ μπορούμε να προσθέσουμε στη φούστα και ένα «ούρλε» από γούνα.

ΤΟΥΛΕΤΤΕΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Πώς να μη πούμε ότι είναι άναχρονισμός οι βραδυές τουαλέττες με τις μακρείες φούστες, που τόσο λίγο προσαρμόζονται με το πνεύμα της εποχής; Δεν λέμε πως δεν είναι ώραίες οι φούστες που φτάνουν ως το έδαφος, ότι δεν έχουν κάτι το μεγαλοπρεπές, αλλά για σκεφθήτε μία στιγμή τι απαιτήσεις έχει αυτή η μόδα;

Εκτός αν παραδεχθούμε ότι οι μακρείες φούστες είναι προνόμιο των λίγων. Αυτών που δεν έχουν να σκέπτονται τίποτ' άλλο, παρά σε ποιά κοσμική συγκέντρωση θα παρευρεθούν και πως θα επιδείξουν πιο πολύ τις τουαλέττες τους, άδιαφορώντας για όλα τα άλλα.

Επειδή όμως οι προνομιούχες αυτές είναι λίγες, μάς ενδιαφέρει πιο πολύ η άλλη τάξη, αυτή που εργάζεται, που καταγίνεται με το σπιτι της, με την ανατροφή των παιδιών της.

Κάθε γυναίκα θέλει, βέβαια, να έχει ένα φόρεμα λουσάτο, για να μπορεί να πάει εκεί που είναι καλεσμένη και να έχει μία αξιοπρεπή εμφάνιση. Αλλά η μακρεία φούστα δεν είναι διό-

λου άπαραίτητη. Την ίδια φιγούρα μπορεί να κάμει και χωρίς αυτήν. Το πάν εξαρτάται από το ύφασμα, που θα διαλέξει, από το σχέδιο, από τον τρόπο με τον οποίο θα το φορέσει.

Ακόμη και το κορσάκι μπορεί να μην είναι πολύ ντεκολτέ και μπορεί ακόμη να έχει μανίκια μακρεία, γιατί κι' αυτά συνήθιζονται. Αλλά κάτι το ιδιαίτερο θαχά αυτό το φόρεμα για να δίνει την εντύπωση του άμπιγιέ. Πρώτα απ' όλα τους άμειτρητους πήχεις, που έχει η φούστα και που δίνουν κάτι το αϊθέριο στην όλη εμφάνιση.

Ταφτάδες, σαστέν και λεπτά μαλλομέταξα χρησιμοποιούνται σε ποικίλα σχέδια: Φόρμες «πρενσές», χωρίς ζώνες, κορσελέ, ντερεκτουάρ, τουνίκ από μουσλίνες, τούλινα κρινολίνα, κεντήματα από στράς, νταντέλλες, βελούδα, φάτυ, μουάρ και διάφορα μεταξωτά φασονάι, μπροσέ, κεντημένα με άσπρη ή χρυσάφι.

Ο Κριστιάν Ντιάρ έφτιαξε επτά μανιεκές στην Ιαπωνία για να παρουσιάσουν τις δημιουργίες του, δηλαδή όλα βραδυνά φορέματα με πλούσιες φούστες, με κορσάκι ντεκολτέ, άλλα με πολλά ντραπαρισματα στην τάλλια και άλλα σε σχήματα φουρά.

Η Ζερμαίν Λεκάν έφτιαξε για τη Λουιμίλλα Τσερίνα μία φούστα από άσπρο μουάρ μπροσέ με ένα κορσελέ από κόκκινο δέρμα και άνοιγμα λαιμού σε σχήμα «μπατα».

Ο Καρδέν παρουσίασε βραδυές τουαλέττες με άποκλειστικά κοντές φούστες και μεγάλα ντεκολτέ.

Το χρώμα παίζει μεγάλο ρόλο στις βραδυές τουαλέττες και τα «ντεγκραντά» έχουν το λόγο. Κεντάτε π.χ. ένα κορσάκι από σαστέν γκρι με άσπρα διαμάντια και σιγά-σιγά καταλήγετε σε γκρι μαργαριτάρια.

ΣΥΝΟΛΑ ΚΑΙ ΜΕΤΑΠΟΙΗΣΕΙΣ

Τα σύνολα, που μπορούν να μεταποιηθούν είναι πρακτικώτατα. Ποιά γυναίκα δεν ενδιαφέρεται να έχει ένα ή δύο σύνολα, που να μπορούν εύκολα να γίνουν τουαλέττες για βράδυ;

★ «Ας πάρουμε ένα σύνολο από τούλι και βελούδο. Μία πολύ πλατειά φούστα από τούλι μπλέ «σαφίρ», κεντημένο με παγιέττες στο ίδιο χρώμα. Ένα όμοιο, χρωμα βελούδο για το κορσάκι, που είναι ντεκολτέ, με μπρετέλλες και γανρίομένο μπροστά με ένα σταυρωτό ντραπαρίσμα από τούλι.

Για συμπλήρωμα, μία κοντή ζακέττα από βελούδο με μακρεία μανίκια.

Και να που το ώραίο αυτό σύνολο έχει διπλό προορισμό.

★ Ένα χαριτωμένο βραδυνό φόρεμα από μαύρο σαστέν είναι όλο στολισμένο με νταντέλλες στο κορσάκι και ως τα μιά της φούστας. Η φούστα είναι κοντή «άν φόρμ» και το κορσάκι σχηματίζει άμοις και είναι στρουγγυλό.

★ Άλλο βραδυνό φόρεμα είναι καμωμένο από «πώ ντε σουάν» στο χρώμα του ροδάκινου και έχει σχέδιο εμπνεύσεως 19ου αιώνα. Το μπροστινό είναι ίσιο με μακρυά φούστα και το πίσω γανρίρεται με ένα μεγάλο ντραπέ πούφ, που κατεβαίνει λιγοστεύοντας.

★ Άλλο μοντέλο του Ζάκ Φάτ είναι καμωμένο από λευκό σαστέν και έχει κορσάκι κορσελέ και φούστα άν φόρμ μακρεία, που σκεπάζεται ολόκληρη από μουσουλινένια εσάρπα παγιτέ.

Γενικά, στις βραδυές τουαλέττες, τον σπουδαιότερο ρόλο παίζει η έκλογη του ύφασματος. Όταν το ύφασμα είναι πλούσιο δεν έχει ανάγκη από άλλα στολίσια, γιατί το παραμικρό γανρίοισμα μπορεί να το παρουσιάσει φορτίμενο.

ΟΜΟΡΦΑ ΑΣΠΡΟΡΡΟΥΧΑ ΚΑΙ ΡΟΜΠΕΣ

Τα σημερινά άσπρρρουχα που... δεν εί-

ναι πάντοτε άσπρα, δεν έχουν καμιά σχέση με αυτά που φορούσαμε άλλοτε. Άλλα' ούτε αυτά που φορούμε τώρα, έχουν μεγάλη σχέση με αυτά, που φορούσαμε εδώ και δύο χρόνια.

Το σημερινό ντύσιμο θέλει κομπινάζον με σχήματα, με πολύ φάρδος κάτω ή με βολάν, άμπι-σάν κ. ά.

Οι περισσότερες κομπινάζον είναι καμωμένες σε στυλ «Άμπιρ» και σχηματίζουν πολύ το στήθος, για να προσαρμόζονται στις γραμμές των φορεμάτων.

Μικρές πένσες και ντεκούπ δίδουν σουπλές στο μπόστο.

Σαστέν και κρέπ ντε σιν από ζωικό μετάξι είναι τα καταλληλότερα ύφασματα, τότε μονόχρωμα και τότε άνθοστόλιστα.

Τα κορσάκι έχουν διάφορα σχήματα, εφαρμοστά ή λιγώτερο εφαρμοστά με το κάτω μέρος πάντοτε φαρύ και άν φόρμ.

Άλλες κομπινάζον σε φόρμα «πρενσές» γίνονται όλο με λόςες, από πάνω ως κάτω.

Πάντως το ζερσεύ δεν είναι πιά της μόδας στα άσπρρρουχα, γιατί έχει το μεγάλο μειονέκτημα να μπαίνει ή να φαρδώνει δυσανάλογα ύστερ' από κάθε πλύσιμο. Επειτα είναι πολύ άκατάλληλο για σώματα, που δεν είναι κανονικά, γιατί και στο κάθισμα ακόμη ξεχειλώνει.

Αυτοί είναι οι λόγοι για τους οποίους έγκαταλείπονται σιγά-σιγά τα άσπρρρουχα από ζερσεύ, ενώ θα μπορούσαν να είναι τόσο πρακτικά, μία και τα βρίσκει κανείς έτοιμα.

Ρομπες έχουμε διάφορων ειδών. Τα πιο γνωστά είδη είναι αυτές που γίνονται από φανέλλα. Οι πιο λουσάτες όμως γίνονται από μουφλόν. Αυτές οι δεύτερες είναι μακρείες με μία όμορφη κορνελλιέρα στη μέση. Τις διαλέγουμε γκρενά, μπέζ, μπλέ ρουά, πράσινες. Διαλέγουμε επίσης ένα σχέδιο, που να είναι κομψό και συγχρόνως πρακτικό.

Αν θέλουμε να ξεδύσουμε πιο πολλά, διαλέγουμε και ένα ύφασμα καμυλό, που είναι μεγάλης διαρκείας.

Φυσικά, θα τα συνδυάσουμε όλα αυτά με τη θερμανσι που έχουμε στο σπιτι μας.

Η ΑΝΔΡΙΚΗ ΜΟΔΑ

Το έπιανφόρι είναι ένα από τα σπουδαιότερα έξαρτήματα της άνδρικής γκαρνταρόμπας για το χειμώνα. Όσοι άνδρες αγαπούν τη σπορτίβ εμφάνιση, θα προτιμήσουν τα ραγκλάν σχέδια με τις μεγάλες μασχάλες. Αυτά γίνονται από ύφασματα χνουδωτά, σε άνωικτά χρώματα γκρι ή μπέζ.

Τα σπορτίβ έπιανφόρια γίνονται σταυρωτά με δύο σιρές κουμπιά και με ζώνη. Το ίδιο σχήμα έχουν και οι γκαμπαρντίνες, που είναι πολύ πρακτικές, γιατί έχουν διπλό προορισμό: Προστατεύουν από τη βροχή και από το κρύο.

Όσο για τα κοστούμια, μετά τον πόλεμο οι άντρες είχαν χάσει λίγο τη συνήθεια να ντύνονται έπισημα και μάλιστα είχε επικρατήσει μία κάπως υπερβολική άφέλεια στο ντύσιμο. Σιγά-σιγά όμως ξαναρχισαν να ντύνονται κομψά.

Είνε δέ άκαλαισθητο ένας κύριος με σακκάκι γκρι ή καφέ, να συνοδεύη μία κυρία με τουαλέττα.

Το άνδρικό έπισημα ένδυμα δεν παρουσιάζει μεγάλες ποικιλίες. Είναι φράκο ή σμόκιν, που μπορούν

Δύο ώραία σχέδια για κομπινάζον από σαστέν και μία κλασσική ρόμπα από γκρενά μουφλόν.



να έχουν χρώμα μαύρο ή μπλε μαρέν.

Το παντελόνι γίνεται λίγο πιο στενό και το γιλέκο είναι από άσπρο πικέ.

Για λιγώτερο έπισημα ένδυμα έχουμε το σμόκιν που μπορεί ν' αντικαταστήσει το φράκο.

Όσο για το σχήμα, πολλοί προτιμούν τα ίσια με ένα κομψό. Δεν άπολείονται όμως και τα σταυρωτά. Πάντως, ο καθένας πρέπει να διαλέξει αυτό που κόλακεύει τη σιλουέττα του.

Τα βραδυνά έπιανφόρια είναι μαύρα ή μπλέ φοναξ φοδραρισμένα με σαστέν. Γίνονται συνήθως σταυρωτά, άλλα και ίσια, που είναι λιγάκι έφαρμοστά. Οι άμοι είναι φαρδείς, άλλα στρουγγυλοί και το σύνολο μάλλον με πλάτος προς τα άνω.

ΛΕΙΣΤΟΜΕΡΕΙΕΣ

Μεγάλη προσοχή χρειάζεται στις λειστούμερες, γιατί μπορούν να καταστρέψουν το ώραϊότερο σύνολο.

Οι κάλτσες πρέπει να ταιριάζουν με το κοστούμι και με τα υποδήματα. Τραβάτες άνάλογες για το κάθε κοστούμι, πουκάμισο καλοδιαλεγμένο, γιλέκο ρανταζι ή μονόχρωμο. Έσάρπα όμορφη και πρωτότυπη, γαντί άσπορτί, όμπρέλλα κομψή, καπέλλο σε σχήμα που να μη γαλά το σύνολο, παπούτσια ώραία.

Η έλληλογραφία μου

Γεια Β. Γρηγόρη! Δεν μπορώ να σας άπαντήσω, άλλα το ποσόν κυμαίνεται μεταξύ 800 χιλιάδων και ενός εκατομμυρίου. Εξαρτάται από τα πόσα είναι οι χρίχες και αν θα ξεριζώνονται με την πρώτη ή σε 3-6 μήνη. Θα βρήτε εκεί, που πωλούν άδελφικά είδη.

ΕΣΜΕΡΑΔΑ

Δύο διαφορετικά σχήματα καπέλων για κάθε φυσιογνωμία. Γαντία όμορ και ντεμί-όμορ. Όμπρέλλα και διάφορες έσάρπες.

Τα διάφορα έξαρτήματα, που συντελούν στην άνδρική κομψότητα: Υποδήματα, κάλτσες, γράβάτες, γιλέκα, πουκάμισα.



Ο μικρός

ΠΑΙΔΙΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Μία χειμωνιάτικη νύχτα στο μεγάλο του δούκα του Λωζέν, στις Βερσαλλίες, ο Άγγλος λόρδος Πέρου έπαιξε κι' έχασε στα χαρτιά το μικρό του τζόκευ, το Μπόμπυ, που τον είχε φέρει μαζί του από την Άγγλια. Ο περιφημος μάγος Καλλιόστρο είπε τότε στο δούκα του Λωζέν, που είχε κερδίσει το Μπόμπυ, ότι το παιδί αυτό θα παίξει στη ζωή του μεγάλο ρόλο και θα τον σώσει από την καταστροφή και τον θάνατο. Ο δούκας κατόπιν υποσχέθηκε στο Μπόμπυ ότι θα ελάνοσσε τις ιπποδρομίες, που δεν ήταν ακόμη γνωστές στη Γαλλία και ότι θα τον χρησιμοποιούσε ως τζόκευ του. Από τότε όμως ο Μπόμπυ δεν είχε ξαναδουλέψει το δούκα του Λωζέν. Σαφνικά όμως ο δούκας τον κάλεσε στο Μικρό Τριανόν. Ο κόμης Άρτουά είχε οργανώσει μία γαϊδουροκαβαλλάρια, για να διασκεδάσει τη βασίλισσα Μαρία-Άντουανέτα. Στην γαϊδουροκαβαλλάρια αυτή ο μικρός τζόκευ ήρθε πρώτος. Έτσι άρχισε η μόδα των ιπποδρομιών στη Γαλλία, που η πρώτη απ' αυτές ώριστηκε να γίνει στις 6 Μαΐου, ύστερ' από ένα μήνα. Ο κόμης του Λωζέν από τότε καλούσε συχνά κοντά του το Μπόμπυ και μιλούσε μαζί του. Μία ημέρα όμως τους διέκοψε ή άφιξη του κυρίου Ιακώβου-Φίλιππου Παύ.

5ον Άλλα και ο δούκας στενοχωρήθηκε με την έπικεμη αυτή. Ο Παύ ήταν ο οικονομός του. Αυτός διαχειριζόταν την περιουσία του κι' επειδή ο δούκας δεν ήθελε να σκοτίζεται με λογαριασμούς, δεν τον χώριζε. Μάλιστα, τη στιγμή εκείνη, δεν είχε καθόλου κέφι για τα «δουναί» και «λαβαίν» του Παύ. Σκέφθηκε, λοιπόν, στην αρχή να μην τον δεχτεί. Άλλα έτσι κι' αλλιώς θα αναγκάζονταν μία μέρα να μάθει την κατάσταση της περιουσίας του. Γι' αυτό είπε στο θυρωρό:

— Φέρε μου εδώ τον κύριο Παύ...
Ο οικονομός, με μάυρο κοστούμι και όφιο σοφό, μπήκε στο δωμάτιο, κάνοντας με όλο κέφι στον κύριο Παύ.
— Καθίστε, κύριε Παύ, του είπε ο Λωζέν, χωρίς να απομακρυνθεί από την τουαλέτα του, όπου γυάλιζε τα νύχια του, ενώ ένας υπηρέτης άποτελείωνε το πουδράρισμα της περούκας του. Λοιπόν, τί νέα;
— Δσάρεστα, κύριε δούκα, απάντησε ο οικονομός, βγάζοντας από το χαρτοφύλακά του ένα μάτσο χαρτιά, γεμάτα αριθμούς. Άν ο κύριος δούκας το επιτρέψει, θα λάβω την τιμή να του παρουσιάσω την κατάσταση της περιουσίας του ως σήμερα...
Ο δούκας έκανε νόημα να βγί ξέω ο υπηρέτης. Το ίδιο βέβαια να κάνει κι' ο Μπόμπυ, αλλά ο κύριος του του είπε:

— Μείνε εσύ, μικρέ. Δεν θα καταλάβεις πιά πολλά από μένα από τα κορκαλιότικα, που θα μάς διαβάσει ο κύριος Παύ. Άλλ' αφού επιμένει να μάθουμε τα δυσάρεστα νέα του, ας τ' ακούσουμε λοιπόν και έπειτα συνεχίζουμε την κουβέντα μας για τις ιπποδρομίες...
Και λέγοντας αυτά ο δούκας ξαπλώθηκε σε μία βαθεία πολυθρόνα, μουσούλευε τα μάτια, έβαλε το ένα πόδι πάνω στο άλλο, και με όφιο απασχόητο, έτοιμάστηκε ν' ακούση τον οικονομό του.
Ο Μπόμπυ πλησίασε στο παράθυρο κι' έκανε πως κυττάζει την αυλή του μεγάρου.
Ο οικονομός τότε άρχισε:

— Κύριε δούκα, από την 1η Ιανουαρίου του 1785, μέχρι την 1ην Ιουλίου εισέπραξα για λογαριασμό σας ένα εκατομμύριο εκατόν ογδόντα χιλιάδες, εξακόσια τριάντα δύο χρυσά φράγκα...

— Μπράβο! Είπε ο δούκας ευχαριστημένος. Αυτό, μου φαίνεται, είναι ένα πολύ καλό εισόδημα!...

Βέβαια, απάντησε ο οικονομός. Πρέπει όμως να σας πω ότι το ποσό αυτό δεν προέρχεται μόνον από τα εισοδήματά σας. Ο κύριος δούκας, για να το πετύχει αυτό, υποχρεώθηκε να ελαττώση το κεφάλαιό του, πουλώντας τις μετοχές της εταιρείας των Ίνδιων. Από τ' άλλο μέρος τα έξοδα, στο ίδιο χρονικό διάστημα, αυξήθηκαν σε δύο εκατομμύρια, όπως δείχνει εδώ αατός ο αναλυτικός πίνακας:

Για την υπηρεσία του μεγάρου του κυρίου δούκα	47,569 φράγ.
Σ' εμπόρους, εργάτες κλπ.	95,000 »
Για μισό θεωρείο στην Ιταλική κωμωδία	2,000 »
Για θεωρείο στη γαλλική κωμωδία	15,000 »
Για θεωρείο στην Όπερα	15,000 »
Τέλος πληρώθηκαν σε διάφορους	

— Φτάνει! φώναξε ο δούκας και σηκώθηκε απότομα. Βαριέμαι ν' ακούω αριθμούς. Έπι τέλους, αγαπητέ μου, που βρισκόμαστε;

— Κύριε δούκα, βρισκόμαστε στο σημείο να μην ξέρουμε πώς θα πληρώσουμε, στις 9 του ερχομένου μήνα, διακόσιες πενήντα χιλιάδες φράγκα, που χρωστάτε με γραμμάτιο στον κόμητα Κουανώ, που παρατήθηκε από τη Βασιλική Λεγεώνα, για χάρι σας. Άκόμα, δεν ξέρω πώς θα μπορούω να δίνω στην κυρία δούκισσα, από τώρα ως τον Ιούλιο, πέντε χιλιάδες φράγκα το μήνα και δύο χιλιάδες στον κ. Ρουσσώ για την υπηρεσία του σταύρου σας. Έκει βρισκόμαστε, κύριε δούκα...

Επιθυμεί ο κύριος δούκας να δει τους λογαριασμούς;

Ο Λωζέν έδωσε μία ανάποδη στα χαρτιά του κυρίου με το μάυρο κοστούμι κι' άρχισε να κόβει βόλτες στο δωμάτιο, ριχνοντας κάθε τόσο τη ματιά του στον καθρέφτη της τουαλέτας.

Ο Μπόμπυ έκανε πάντα τον αδιάφορο στη θέσι που βρισκόταν.
Ο Παύ, με πληγωμένη αξιοπρέπεια για την συμπεριφορά του κυρίου του, άρχισε να μαζεύει τα σκορπισμένα χαρτιά και να τα βάζει πάλι στο χαρτοφύλακά του.

Αέσφανα ο Λωζέν στάθηκε μπροστά του και του είπε:

— Έλάτε, κύριε Παύ, να μιλήσουμε λίγο σοβαρά. Τι τα θέλω τα νούμερά σας! Μου λέτε ότι στις 9 του άλλου μήνου μου χρειάζονται διακόσιες πενήντα χιλιάδες φράγκα. Έχετε κανένα τρόπο για να μου τις βρήτε;

Ο δούκας, ο οικονομός, ξύπνησε το κεφάλι του, απάντησε απειλησμένα:

— Όχι, κύριε δούκα! Δεν βλέπω κανένα τρόπο... Γι' αυτό ήρθα να σας κάμω γνωστή την οικονομική σας κατάσταση...

Ο Λωζέν λίγο θυμωμένος του απάντησε:

— Κι' όμως αυτή είναι ή δουλειά σας! Τότε γιατί να έχω στην υπηρεσία μου έναν οικονομό, που δεν μπορεί να με σώσει από τη δύσκολη αυτή στιγμή;

Ο Παύ δεν απάντησε στη μομφή του κυρίου του. Με το όφιο του μόνο και με μία χειρονομία ήταν σαν να έλεγε: «Τί να σας κάμω; Το καθήκον μου είναι να διαχειρίζομαι την περιουσία σας, όχι όμως και να σας προμηθεύω χρήματα, όταν δεν έχετε!»

Στο μεταξύ, ο δούκας άρχισε πάλι να κάνει βόλτες, και να συλλογίζεται πώς θα εβρίσκε το ποσό που χρειαζόταν.

Τη στιγμή εκείνη ο Μπόμπυ γύρισε το πρόσωπό του από το παράθυρο και είπε με ανυγλική προφορά:



ΔΙΑΔΟΧΙΣ ΠΕΣΩΝ



— Είναι πολύ εύκολο να βρη ο δούκας αυτά τα χρήματα!
Ο Λωζέν κι' ο Παύ κύτταξαν τον Μπόμπυ. Ο οικονομός είπε μέσα του: «Ποιό είναι αυτό το παλίσταϊδο, που νομίζει πως βρίσκονται τόσο εύκολα τόσα χρήματα;»

Ο δούκας, μη δίνοντας μεγάλη σημασία στα λόγια του Μπόμπυ, τον ρώτησε άστεϊευόμενος:

— Άλήθεια, Μπόμπυ, μπορείς εσύ να βρής τόσα πολλά λεπτά;

— Μά βέβαια, αποκρίθηκε ο μικρός Άγγλος, ενώ ο οικονομός του έρριχνε λοξές ειρωνικές ματιές.

— Καί πώς, μίστερ Μπόμπυ; Εξακολουθήσε ο δούκας.

— Νά, θα βάλω στοίχημα για μία κούρσα μ' έναν πλούσιο κύριο, όπως έκανε κι' ο λόρδος Πέρου στην Άγγλια. Με το άλογο του, τον «Πέρτενερ», τον περασμένο χρόνο, σε μία μέρα, στο Νιουμάρκετ, κέρδιε πολύ περισσότερα χρήματα απ' όσα σας χρειάζονται τώρα!...

Ο οικονομός, ακούγοντας τη συμβουλή του μικρού, λίγο έλειψε να βάλει τα γέλια. Ο Λωζέν όμως ένθουσιασθηκε και φώναξε τριβώντας τα χέρια του:

— Έχει δικήν το παιδί! Είπε καλή ιδέα αυτή! Κι' αμέσως άσπεψε, θα βάλω στοίχημα με τον κόμη Κονφλάν... Καί σ' ένα μήνα, στις κούρσες του Σαμπλάν, θα κερδίσω τις διακόσιες πενήντα χιλιάδες!... Είσαι πολύ έξυπνος, φίλε μου Μπόμπυ και σ' ευχαριστώ!

Ο οικονομός έφερε αμέσως τις αντίρρησης του. Μά, ο δούκας δεν ήθελε ν' ακούση τίποτα. Έτσι αναγκάστηκε να πάρη τα χαρτιά του, το καπέλό του, και να φύγη χωρίς να προσθήσει λέξη.

Βγαίνοντας όμως από το μεγάλο του Λωζέν, σκεπτόταν:

«Έργονόρα θα καταστραφή το σπίτι αυτό! Άκούς να βασίλειται σ' ένα στοίχημα για να φέρη το Ισοζύγιο! Και τό πιο άωρο είναι ότι ακούει τις συμβουλές του μικρού και δεν δέχεται τις δικές μου, που είμαι και δικηγόρος!...»

Το στείχημα

Στα 1733, το μοναστήρι του Λονσάν, κοντά στη Βουλώνη, είχε πολλούς οικότροφους από άριστοκρατικές οικογένειες. Έξ' άλλου ή οικονομία του δούκα της Ορλεάνης συνήθιζε να παρακολουθεί ήλη τη Μεγάλη Έβδομάδα την εκκλησιαστική μουσική υπό μοναστήρι έκείνο. Έτσι έγινε της μόδας στις Βερσαλλίες κι' ή μόδα αυτή έφτασε και στο Παρίσι. Και από την εποχή εκείνη ο ώραιότερος περιπατορ ήταν ως το Λονσάν, όπου έβλεπε κανείς τα όμορφα άλογα και τα πολυτελή αμάξια της παρισινής άριστοκρατίας.

Οι κυρίες των άνακτόρων πήγαιναν με τις κομψές τουαλέτες τους και τα διαμαντικά τους κι' οι αξιωματικοί της φρουράς και της μεγάλης τους στολής. Στον περβόλο του μύλου του Λονσάν ήταν ένα μικρό έξοχικό καπνελείο, που είχε γίνει το κέντρο όλων εκείνων των κομψών ευγενών.

Στο καπνελείο αυτό, λοιπόν, πήγαινε Επιφανος, ο δούκας του Λωζέν, το άπογεμα με τις ημέρας, που είχε κάνει τη συζήτηση με τον οικονομό του.

Μόλις έφτασε εκεί ο δούκας πόνι υποδέχτηκε χαρούμενος. Ο δούκας κατέθηκε από το άλογο του, πέταξε τα χαλινάρια σ' έναν υπηρέτη και ρώτησε:

— Έχεις πολλών κόσμο σήμερα, μπάρμπα Μαλλένγκρ;

— Μάλιστα, κύριε δούκα, απάντησε εκείνος. Όλοι οι άφενταδες είναι εδώ... Πριν προχωρήση, ο δούκας έβριζε τη ματιά του, στην όμορφη εκείνη συντοφία. Κάτω από πηλματαιρίες, σε τραπέζια, καθόντουσαν αξιωματικοί της φρουράς και σωματοφύλακες. Κάτω στην πρασινάδα είχαν ξαπλώσει νεαροί ακόλουθοι, που έπαιζαν με γέλια και φωνές. Και πιά μακριά, στην δενδροστοιχία της λεωφόρου, που ώδηγούσε στο Παρίσι, πολλοί ευγενείς συζητούσαν για τις ώραιες κυρίες, που τ' αμάξια τους περνούσαν από μπροστά τους.

Ο δούκας του Λωζέν, στο τέλος, είδε εκεί κοντά τον κ. Κονφλάν να πίνει με το μαρκήσιο Νοάιγ και τον πρίγκηπα Νασσώ και προχώρησε προς το τραπέζι τους.

— Έπι τέλους! φώναξε ο μαρκήσιος Νοάιγ, μόλις τον είδε. Νά και ο αγαπητός μας δούκας! Τό έξερε ότι εσύ έλειπες; — Ευχαριστώ για τό φιλοφρόνημα! απάντησε ο Λωζέν χαϊρετώντας τους φίλους του και κάθισε κοντά τους. Σαφνικά, είδαν να περνά ή μία ωραία κυρία. Όλοι τότε σηκώθηκαν να τη δοϋν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η φλύαρη Μέδουσα

Μία φορά κι' έναν καιρό, ή κόρη του θεού της θάλασσας, άρρώστησε βαρεία και κανείς δεν ήξερε να την γιατρέψη.

Στό τέλος, παρουσιάστηκε κι' ένας σπουδαίος γιατρός. Αυτός είπε στον πατέρα της πως τότε θα γίνη ή κόρη του καλά, άμα φάη σηκότη μαϊμούς.

Ο θεός της θάλασσας κάλεσε τους συμβούλους του, για να σκεφθούν πώς θα μπορούσαν να πιάσουν μία μαϊμού.

Η άρρωστη κόρη είχε πολλές σκλάβες στην υπηρεσία της. Μία απ' αυτές, ήταν και ή έξυπνη χελώνα.

Παρουσιάστηκε, λοιπόν, ή χελώνα στο συμβούλιο και, με χαρά της, δέχτηκε να βγη στην ξηρά και να τους φέρη ζωντανή μία μαϊμουδίτσα.

Ο θεός της θάλασσας την ευχαρίστησε. Οι έλπίδες του κρεμάστηκαν πιά σ' αυτήν. Ξεκίνησε τότε ή χελώνα και, βγαίνοντας στη στεριά, ανέθηκε σ' ένα βουνό. Έκει ήταν πλήθος από μαϊμούδες. Δεν ήταν όμως εύκολο να καταφέρη καμμία για να την πάρη μαζί της στο θάλασσα.

Άποφάσισε, λοιπόν, να καταφύγη στην πονηρία, για να πετύχη το σκοπό της. Χωρίς να χάση καιρό, ξαπλώθηκε κάτω κι' έκανε την κοιμισμένη. Οι μαϊμούδες, από περιέργεια, έτρεξαν κοντά της και την κύτταξαν απ' όλες τις μεριές.

Ένα τολμώρο μαϊμουδάκι, την πλησίασε πιά πολύ κι' έπιασε με τα χέρια του τό γυαλιστερό καθούκι, που σκέπαζε τη ράχι της.

Σαφνικά, ή χελώνα τινάχτηκε, άνοιξε το στόμα της και κατάφερε να πιάση τό χέρι της μαϊμουδίτσας.

Οι άλλες, φοβισμένες, τόβαναν στα πόδια και σκαρφάλωναν στα δέντρα, άφίνοντας το σύντροφό τους στην τύχη του. Τότε ή χελώνα είπε στην αιχμάλωτη της:

— Άν δεν κάνης ό,τι σου πω, θα σε σκοτώσω στη στιγμή! Σέ βέλω μαζί μου! Άνέβα στη ράχι μου και πάμε!...

Η δυστυχισμένη ή μαϊμού, ανέθηκε στη ράχι της. Κι' ή χελώνα άρχισε να τρέχη όσο μπορούσε πιά γρήγορα. Μόλις έφτασε στη θάλασσα, έδωσε μία βουτιά και βρέθηκε στο βυθό. Ύστερα πήγε στο παλάτι του άφέντη της.

Όλοι χάρηκαν μόλις αντίκρυσαν τη μαϊμού. Της έκαναν μεγάλη υποδοχή και πολλές περιποιήσεις. Η μαϊμού έχασε τώρα κάθε φόβο. Ήταν μάλιστα ευχαριστημένη από την καινούργια της ζωή. Πού και πού θυμόταν τους δικούς της και την πατρίδα της. Και τότε πήγαινε σε μία γωνιά κι' έκλαιγε άπαρηγόρητα.

Μία μέρα, εκεί που έκλαιγε ή μαϊμού, την πλησίασε μία μέδουσα και της είπε:

— Έχεις δικήν να κλαίς, δυστυχισμένο πλάσμα. Σέ λυπάμαι, γιατί οι μέρες σου είναι μετρημένες. Δεν θα χαρής πολύ τη ζωή σου, γιατί θα σε σφάζουν να πάρουν το σηκότη σου!...



Η μαϊμού τότε τινάχτηκε άπάνω και ρώτησε:

— Τί κακό έχω κάνει και θέλουν να με σκοτώσουν;

— Κανένα κακό δεν έχεις κάνει, είπε ή μέδουσα. Χρειάζονται όμως τό σηκότη σου, για να γίνη καλά ή κόρη του θεού της θάλασσας!

Η μαϊμού κατατρόμαξε... Παρ' όλη όμως την τρομάρα της, κάθισε να σκεφτή πώς μπορούσε να σωθή. Καί, σε λίγο, τό βρήκε!

Σηκώθηκε, λοιπόν, και, χαρούμενη, άρχισε να κάνει πήδους έδώ κι' εκεί, για να τη βλέπουν.

Κι' όταν σε λίγο έπιασε βροχή, πήγε σε μία γωνιά κι' άρχισε να κλαίη και να σκούζη δυνατά.

Η χελώνα, που ήταν ο φύλακός της, έτρεξε στη ρώτησε:

— Τί έχεις και κλαίς;

— Άσε με, καυμένη, της αποκρίθηκε ή μαϊμού. Πριν έρθουμε έδώ, είχα κρεμάσει σ' ένα δέντρο τό σηκότη μου, για να στεγνώση. Τώρα όμως, με τη βροχή, φοβάμαι πως θα μου χαλάση και τότε τί θα γίνω;...

Και τα δάκρυα της μαϊμούς, έτρεχαν ποτάμι.

Όλοι τάχασαν, λοιπόν, ακούγοντας τους θρήνους της. Κι' άποφασίστηκε να πάη μαζί με τη χελώνα στη στεριά για να πάρη τό πολύτιμο σηκότη της. Μά σύστησαν στη χελώνα να την προσέχη.

Η μαϊμουδίτσα όμως, με τ' άστεία και τους πήδους της, κατάφερε τη χελώνα να ξενοιάση. Στο τέλος, εκείνη δεν την πρόσεξε πολύ.

Όταν έφτασαν έτσι στο βουνό, ή μαϊμού, βλέποντας τους συγγενείς της, ξέφυγε για μία στιγμή και τους είπε γρήγορα-γρήγορα τί της έμελλε να πάθη.

Οι μαϊμούδες έβαναν τις φωνές, όταν άκουσαν την ιστορία της. Κι' άποφασίσαν να εκδικηθούν τη χελώνα.

Χύμηξαν, λοιπόν, άπάνω της και μ' άπονία της τράβηξαν τό καθούκι από τη ράχι της. Έπειτα την έδιωξαν από τη στεριά.

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Η Ζημιά

Έσπεσε ή Ρηνιώ το βάζο
άβελά της. Τί ζημιά!
Μάζεψε τό κομματάκι
στην αυλή σε μία γωνιά!

Τώρα τί μπορεί να κάνη;
Άκ! Τί φόβος, τί ντροπή!
Μ' ένα φέμα τό βολέψει.
Νά τό πη, νά μ' ή τό πη;

Όχι, φέματα δέ λείει.
Θά μιλήση θάρρετα.
«Τόπασα, θά πη, μανούλα»
κι' ή μαμιά θά την κυττά.

«Μπράβο, θά τ' ή πη, Ρηνιώ μου.
Ήταν βέβαια, ζημιά,
μά δεν είναι σαν τό φέμα,
που λερώνει την καρδιά».

Σ. ΜΠΟΛΕΤΗΣ



Η δύστυχη χελώνα, ευχαριστημένη που γλύτωσε τη ζωή της, κατάρθωσε να φτάση στο παλάτι του θεού της θάλασσας. Πήγε κατόπιν και βρήκε την άρρωστη κόρη και της διηγήθηκε τά βάσανά της.

Οι σύμβουλοι τότε, μαζί με την κόρη και τό θεό της θάλασσας, άποφασίσαν να εξακριβώσουν με τί τρόπο έμασε ή μαϊμού την τύχη, που την περίμενε, και τους ξεγέλασε.

Ένα καβουράκι πετάχτηκε τότε και μαρτύρησε, ότι ή μέδουσα ήταν ο φταίχτης. Την κάλεσαν τότε μπροστά τους. Έκείνη, φοβισμένη, αναγκάστηκε να πη την άλήθεια.

Η κόρη του θεού της θάλασσας θύμωσε πολύ. Καί, για να την τιωρήση, της έβγαλε τό καυκή της και τόδωσε να φτιάσουν ένα καινούργιο καθούκι για τη δυστυχισμένη τη χελώνα.

Κι' έτσι έμεινε ίσαμε σήμερα ή μέδουσα χωρίς καυκή. Καί δέρνεται από τό κύμασα γυμνή, χωρίς να έχη τίποτα να την προφυλάξη.

Γιατί ήταν φλύαρη.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΟΟ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Το ντουλάπι

Ο Τάκης με την οικογένειά του πηγαινε ό κάποιον φίλο! απίτη, όπου ήταν καλεσμένοι σε τραπέζι.

Όταν εκδόθηκαν να φάνε όλοι μαζί, ή υπηρέτρια φέρνει στο τραπέζι ένα θαυμάσιο γλυκό.

Τα μάτια του μικρού Τάκη, μόλις τό είδε άστράφηκαν.

Γυρίζε: τότε στή μητέρα του και της λέει:

— Μαμά, τί όμορφο γλυκό! Ξέρω έδώ ένα ντουλάπι, που μπορώ να κρύψω ένα κομμάτι για να μ' ή μό τό φάν ή άδελφούλα μου ή Νίνα!

— Δεν βλέπω έδώ κανένα ντουλάπι, παιδί μου! του απαντά ή μητέρα του. Ούτε μπορείς να πάρης ένα κομμάτι από τό ζενο γλυκό, χωρίς να σου προσφέρουν. Μά πού είναι τό ντουλάπι;

Κι' ο Τάκης δείχνοντας τό στόμα του:

— Μαμά, νά ή πόρτα του!

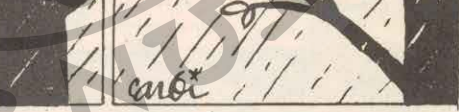
Όλοι έβαναν τά γέλια με τό άστείο του Τάκη.

MIKY MAOYΣ

Χιούμορ

Ποση ώρα έέρασε τ' αυτιά, Λιλίκα:
— Δώδεκα λεπτά, μαμά.
— Μά δεν σου είπα πως τό αύγό δεν πρέπει να βράξη περισσότερο από τρία λεπτά;
— Συμφωνώ μαμά. Μά αφού ήταν τέσσερα!...

Στό σχολείο:
— Γιατί δεν προσέχεις, Γιώργο;
— Προσέχω, κυρία.
— Τότε πές μου τί είπα έδώ και λίγη ώρα;
— Με ρώτησατε γιατί δεν προσέχω!...



Η ΖΩΪΤΣΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΟΥΛΑΚΙΑ

Η ΚΙΝΕΖΑ ΣΤΑΧΤΟΠΟΥΤΑ

Η ΤΑΝ τόσο ωμόρη η Χοι-Σι, η μικρή χωριατοπούλα, ώστε το φεγγάρι έκρυβε το πρόσωπό του από ζήλεια μπροστά της και τα λαλούδια έβγαναν τα χρώματά τους. Είχε γεννηθεί στο μικρό χωριό Χαγκόου, της επαρχίας Τσεκόνγκ, από φτωχούς γονείς. Κι' η ίδια η μητέρα της δεν μπορούσε να εξηγήσει πως είχε φέρει στον κόσμο ένα τόσο ωμόρη πλάσμα...

Όταν έγινε 16 χρονών η Χοι-Σι, η φήμη της ωμορφιάς της είχε απλωθεί σ' όλη την επαρχία. Έρχονταν ξένοι από μακριά, για να την κυττάζουν πωλημένο το μεταξύ στα ποτάμια, να θαυμάζουν τα τριανταφυλλένια μάγουλά της, τα όμοια μαλλιά της, τα κοντυλένια της δακτύλα... Κάποια γρήγα μαντίσια της είχε προσφέρει πως θα γινόταν μεγάλη και τρανή. Και πραγματικά, η Κινέζα Σταχτοπούτα δεν άργησε να βρει το βασιλόπουλό της...

Την εποχή εκείνη, βρισκόνταν σε πόλεμο τα φεουδαρχικά κράτη του Βού και του Γιού. Η νίκη εύνοουσε τότε τη μία και τότε την άλλη μεριά, ώπου στο τέλος επικράτησε ο πρίγκιπας Τού-Ταί του Βού. Ο Κου-Τσιέν, ο πρίγκιπας του Γιού, υποχρεώθηκε να του πληρώσει φόρο υποτέλειας. Μα δεν είχε κωφεί το πάθημά του και διψούσε εκδίκης.

Ο πρωθυπουργός του λοιπόν του υπάδειζε τον καλύτερο τρόπο. —Θα χαρίσουμε στον Τού-Ταί, του είπε, μια ωμόρη κοπέλλα που θα του πάρει τα μαυλά και θα τον κάνει να παραμελήσει τελείως τη χώρα του.

Άφου λοιπόν οι άνθρωποι του πρίγκιπα ψάξαν παντού για την κατάλληλη, τη βρήκαν σε μια καλύβα του χωριού Χαγκόου. Δεν ήταν άλλη απ' τη λυγρή και μαυρομάτα Χοι-Σι.

Τρία ολόκληρα χρόνια η πενταμορφη χωριατοπούλα έμεινε στο παλάτι του Κου-Τσιέν. Ένας ύπουλός του, ο Θάν-Λι, την προτοίμαζε για το σπουδαίο ρόλο που θα παίξει. Της δίδανε όλες τις τέχνες που μπορούσαν να αυξήσουν τη φυσική γοητεία της γυναίκας. Στο τέλος, όπως ήταν φυσικό, την έρωτευσε. Το ίδιο έκανε κι' εκείνη, γιατί ο Θάν-Λι ήταν νέος ακόμα και πολύ συμπαθητικός. Μα βρήκαν κι' οι δύο τους τη δύναμη να πνιχούν το αίσθημά τους για το καλό της πατρίδας τους.

Στο μεταξύ, ο πρίγκιπας Τού-Ταί είχε μάθει για το άνεκτίμητο δώρο που θα του στέλνε ο παλιός του έχθρος, και το περίμενε με λαχτάρα. Τού κάκου ένας σοφός του σύμβουλος, ο γέρο-Βού, του συνιστούσε να φυλαχτεί γιατί υποπευόταν παγίδα.

Ο θού, βέβαιος για τη δύναμή του, δεν έδινε καμμία σημασία σ' αυτές τις φρόνιμες προειδοποιήσεις.

Κι' έφτασε η μέρα που η Χοι-Σι μπήκε στο παλάτι του, σαν αληθινή βασιλοπούλα. Τα μακριά μαύρα μαλλιά της στολίζονταν με μαργαριτάρια και με σπάνια φτερά. Στα κοράλλια χείλη της πλανιόταν το χαμόγελο που θάφερνε τον θάνατο και την καταστροφή σ' ένα λαό...

Απ' τη στιγμή που την πρωτοείδε, ο πρίγκιπας θού σκλαβώθηκε απ' την ωμορφιά της. Γιατί ήταν πιο όμοια απ' όλες μαζί τις γυναίκες του χαρεμιού του. Δεν θέλανε καν να ακούσει τη συμβουλή του γέρο-Βού, που του σύστησε να τη μεθύσει για να μάθει τους πραγματικούς σκοπούς της... Μά κι' αν ακόμα τόκανε αυτό, θάταν ο ίδιος πιο μεθυμένος από κείνη, απ' τα μάτια της και το χαμόγελό της, κι' έτσι δεν θα καταλάβαινε ποτέ τι θάλεγε η Χοι-Σι...

Ετσι λοιπόν άρχισε η άργη καταστροφή του κράτους του θού. Ο έρωτευμένος πρίγκιπας περνούσε όλες τις ημέρες του με τη Χοι-Σι, που του τραγουδούσε, χόρευε, έπαιζε κιθάρα κι' άπηνε γέλασμα. Δεν έζουσε παρά γι' αυτή μονάχα. Αδιαφορώντας τελείως για τη χώρα του, άφινε όλη την εξουσία στον πρωθυπουργό του, που ήταν δωροδοκούμενος απ' τους εχθρούς.

Για να κάνει το κέφι της διαλεκτικής της καρδιάς του, ζόδεσε τεράστια ποσά σε πολυτελέστατα κτίρια και σε πάρκα παραμυθένια. Κι' ο λαός στενάζε απ' τους φόρους, που γίνονταν όλο και βαρύτεροι.

Η δυσφορία του μεγάλωνε, όταν ο θού έχτιε πάνω σ' ένα λοφο, εξω απ' την πρωτεύουσα, το Παλάτι των Όρειων Γυναικών. Ύστερα, ο πρίγκιπας διάταζε να χτίσουν τη Στοά των...

Μουσικών Παπουτσιών, σ' ένα μέρος όπου είχε χορεύει κάποτε η αγαπημένη του. Την έστρωσαν μ' όμοια μαρμαρά, που ακουμπούσαν σε χιλιάδες κιούπια. Από κάτω είχαν φτιάσει μια κοιλότητα, πέντε μέτρα βαθιά, που άνηκχους μελωδικά, σαν πολλές μαζί καμπάνες, όταν χόρευε από πάνω η Χοι-Σι, με τα ζυλοπαπούτριά της.

Όταν βαρέθηκε πια το χορό η Χοι-Σι, ο πρίγκιπας βρήκε χίλους άλλους τρόπους για να τη διασκεδάσει. Σόδεσε τα τρία τέταρτα απ' τα έσοδα της χώρας του, για να μπορεί να βλέπει χαμογελαστό το πρόσωπό της.

Συγκρώνως, εύρισκε την ευκαιρία κι' ο πρωθυπουργός του θού να πλουτίζει ρουφώντας το αίμα του λαού, που τον κυβερνούσε τυραννικά. Οι υπήκοοι του πρίγκιπα βογγούσαν, μα έκεινος έμενε κλεισμένος στην ευτυχία του.

Τέλος, μια μέρα, ο ύπουλός Θάν-Λι πήρε ένα γράμμα απ' τη Χοι-Σι, που την αγαπούσε πάντα πιο πολύ απ' όλες τις γυναίκες.

«Το κράτος του θού βρίσκεται στο χείλος της καταστροφής», τού γράφε η ώραία εύνοουμένη. Το θησαυροφυλάκίό του είναι άδειο, ο στρατός του παραμελημένος. Έφτασε η στιγμή! Μόνο ο γέρο-Βού υποψιάζεται τον κίνδυνο. Μα θα φροντίσω να του κλείσω το στόμα».

Και πραγματικά, ο γέρος σύμβουλος του πρίγκιπα θού βρέθηκε νεκρός ένα πρωί. Είχε προαισθανθεί το τέλος του κι' είχε πη στους υπηρέτες του:

—Να φυτέψετε γύρω στον τάφο μου δέντρα, γιατί θα χρειαστούν ξύλα για πολλά, πάρα πολλά φέρετρα!

Πριν περάσει πολύς καιρός, ο στρατός του Θάν-Λι τσάκισε τις δυνάμεις του θού, λεπλότπσε τη χώρα και μπήκε θριαμβευτής στην πρωτεύουσά του. Οι νικητές χάρισαν τη ζωή στον ήττημένο πρίγκιπα. Μα, όταν ο θού ανάκαμψε πως η αγαπημένη του Χοι-Σι είχε χαθεί μέσ' στην παραδάλη, δεν θέλησε πια να ζήσει. Και βύθισε το σπαθί του στην καρδιά του, μέσ' στο παλάτι του.

Θα περίμενε κανείς τώρα να τελειώσουν όλα ευτυχισμένα, με την επιστροφή της Χοι-Σι στην πατρίδα της.

Ο Θάν-Λι ήταν έρωτευμένος μαζί της, περισσότερο παρά ποτέ. Δεν είχε καμμία αμφιβολία για την έπιτυχία του, όταν της έστειλε ένα γράμμα, ζητώντας της να γίνει γυναίκα του.

Αλλοίμονο όμως! Τώρα η Χοι-Σι δεν μπορούσε πια να ξεχάσει τον πρίγκιπα, που είχε βυθίσει όλα του τα πλούτη και τη ζωή του ακόμα γι' αυτήν!

«Είν' αδύνατο να προδώσω την αγάπη και την αφοσίωσή του θού», απάντησε στο Θάν-Λι, σ' ένα αποκαρτετιστό γράμμα της.

Ύστερα άφου κυττάζε για τελευταία φορά μέσ' στο νερό το καθρέφτημα του προσώπου της, που το ζήλευε το φεγγάρι, πνιγίκε σ' ένα απ' τα κανάλια της πολιτείας που είχε χαθεί εξ αιτίας της.

Ετσι έζησε και πέθανε η ωμόρη Χοι-Σι, η Κινέζα Σταχτοπούτα.

ΜΠΕΡΝΑΡ ΛΕΒΕΛΥΝ



Συναρπαστικό άστυνομικό μυθιστόρημα ύπό Ρίτσαρντ Γουόρμσερ

Τα 14 ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Μάρτυ Κόκριν είναι ένας ξεγνοιαστός και εκκεντρικός δημοσιογράφος, που χάνει τη θέσι του κι' αναγκάζεται να γίνει ντετέκτιβ στο ιδιωτικό άστυνομικό πρακτορείο του Άντυ Άαρνς. Η ώραία χήρα του βαθυπλούτου επιχειρηματία Τζόζεφ Σουνέ καταφεύγει στο πρακτορείο αυτό και ζητάει ένα σωματοφύλακα. Άναλαμβάνει λοιπόν ο Μάρτυ. Η Εύα Σουνέ βρισκόταν από καιρό σε διασάσει με τον άντρα της κι' εκείνος, για να την εκδιώξει την ώρα με τη διαθήκη του γενική κληρονομία του, αλλά με τον όρο να κρεμάσει μέσα σ' ένα μήνα 14 πορτραίτα στο διάδρομο γραφεία των επιχειρήσεών του. Άλλωθ, θα κληρονομούσαν οι προσωρινοί διευθυντοί αυτών των επιχειρήσεων — οι οποίοι είναι ύπουτα πρόσωπα κι' έχουν συνεπώς κάθε συμφέρον να δολοφονήσουν τη χήρα πριν εκπληρωθεί τον όρο της διαθήκης. Ο Μάρτυ αναλαμβάνει να την φυλάξει και τη γλυτώνει από διάφορες απειλές εναντίον της. Σ' αυτό το έργο έχει και τη συνδρομή του φίλου του άστυνομικού επιθεωρητή Χάρρισον.

Η κ. Σουνέ του εκμυστηρεύεται πως είχε η Εύα φραντοίσκο, παλιά φιλενάδα του αρχιγυμναστή Φρέσκο, που τον κατάρχη έ άστυνομία γιατι δολοφόνησε τον αντίπαλό του κακοποιο «Πάτρικ τον Κορί». Ο Μάρτυ παίρνει μαζί του και τη δικηγόρια Νάνσυ Σούμμερ, με την οποία τον συνδέει μια τρυφερή συμπάθεια, και πηγαίνουν σ' οι τρεις να εγκατασταθούν σ' ένα μεγάλο ξενοδοχείο, που διαβέτει ανεξάρτητα διαμερίσματα, σαν βιλλίτες. Παρουσιάζεται εκεί κι' ο διευθυντής του ξενοδοχείου Μπρούερ κι' έλνγει στο Μάρτυ ό το ξενοδοχείο ανήκει στο συνδικάτο Νεού-Αντζέλς. Το συνδικάτο όμως αυτό ανήκει στο Σουνέ. Επομένως, ο Μπρούερ έχει κάθε συμφέρον να λείψει η Εύα, για να κληρονομήσει αυτός το ξενοδοχείο. Ο Μάρτυ του υποψιάζεται και λαοαίνει τα μέτρα του. Ψάτοντας υποδεικνύει στην Εύα, αν θέλει, να συμβιάσει με τους διευθυντές των επιχειρήσεων του Σουνέ και να παραιτηθώ απ' όλα τα δικαιώματά της στην κληρονομία, παίρνοντας ένα καλό χρηματικό ποσό. Εκείνη όμως άρνείται. Τα θέλει όλα.

Ο Μάρτυ συμβουλεύεται έναν κατάλογο των επιχειρήσεων του Σουνέ και καταστρώνει το σχέδιο δράσώς τους, φροντίζοντας να ξεγείλσει τους αντιπάλους των. Στέλνει τρεις φυγυράν του Χάλ-λυσον, που τους μοιάζουν κάπως, να ταξιδεύουν με τ' αεροπλάνο, ώστε να εξαπατηθούν οι έχθροι τους και να παρακολουθήσουν αυτούς. Έπασκολουθεί μια καινούργια απόπειρα δολοφονίας τους, μ' ένα αυτοκίνητο που έχει παλαιστή ο σκελετός του για να διαλυθώ στο δρόμο. Πάνε ύστερα να παραλάβουν ένα απ' τα πορτραίτα του Σουνέ από την Έταιρεία Χρηματοκιβωτίων που έχει αναλάβει τη φύλαξη τους.

Της έδειξε ένα θαλαρό γεροντάκο, μ' άσπρα και άραιά μαλλιά και μ' ένα λουλούδι στη μπουτονιέρα. Και πρόσθεσε:

—Έπιτρώσάτε μου να σας συστήσω τον κ. Όκε, παδερό της Έταιρείας Χρηματοκιβωτίων «Αργοναυτικής».

Ο Όκε έσφιξε το γέρι της χήρας και της έδωσε να υπογράψω ένα χαρτί.

—Εν τάξει! είπε. Εύχαριστώ πολύ. Θα μάς φέρουν άμέσως το πορτραίτο.

—Ας μη χασμερώμε! έπενέβη άνυπόμονα ο Μάρτυ. Η κ. Σουνέ ύπέγραψε. Τι περιμένετε λοιπόν;

Σηκώθηκε κι' έκανε μερικές βόλτες μέσ' στο γραφείο.

—Ποιά σχέση έχετε σεις με τον παδερό της Τραπεζής; ρώτησε τον Όκε.

—Είμαι θεός του, αδελφός της μητέρας του.

—Και δεν σάς χαλάει το κέφι να σάστε υπάλληλος του άνηψού σας;

Ο Όκε άνασήκωσε τους ώμους του και διαμαρτυρήθηκε:

—Η έρώτησή σας δεν είναι πολύ εύγενική. Ψάτοντας, σας πληροφορώ πως είχα άλλοτε έγω αυτή τη θέσι, αλλά παραιτήθηκα. Ύστερα βαρέθηκε να κάθεται και βόσκα την καινούργια αυτή δουλειά, που είναι πιο ξεκούραστη...

Στο μεταξύ, ο Μάρτυ είχε βοη ένα φυλλάδιο πάνω στο γραφείο και το ξεφύλλιζε. Καί, εσφινικά, ανάκαμψε με έκπληξη ότι ο κυριώτερος μέτοχος και έπιτεταμένος σύμβουλος της Αργοναυτικής Τραπεζής ήταν ο Τζόζεφ Σουνέ!

Δεν είπε άστόσο τίποτε. Δάγκασε μόνο τα χείλη του και ρώτησε:

—Θ' άρχισή πολύ άκόμη αυτό το πορτραίτο;

Ο Όκε κι' ο Βάννινγκ έκαμαν μια κίνηση για να βγούν, να φροντίσουν.

—Δεν χρειάζεσαι και σεις, κ. Βάννινγκ, παρατήρησε ο Μάρτυ. Έχει υπάλληλους ο κ. Όκε, για να τον βοηθήσουν. Μείνετε σεις εδώ, να μάς κοιτάτε συντροφιά και να τα πούμε λιγάκι!

Ο δικηγόρος τον κυττάζε



άπ' το κεφάλι ως τα πόδια.

—Δεν είσατε πιά ο ίδιος άνθρωπος με το χεσινό, κ. Κόκριν; είπε.

Στάθηκε στον Όκε και πρόσθεσε:

—Πηγαίνετε, Τζόννυ. Δεν με χρειάζεστε...

Ο Όκε βήκε, μαζί με δυο φύλακες των χρηματοκιβωτίων.

«Αν ό ένας απ' αυτούς άρχιζε εσφινικά να πυροβολή, και σκότωνε την Εύα;... συλλογίσθηκε μ' άνησυχία ο Μάρτυ. Θα μπορούσε ύστερα να ισχυρισθώ πως έπαθε μια κρίσι τραέλας και να γλυτώσω φτηνά...».

Ναί, άλλαξα, απάντησε σταθερά στο δικηγόρο. Όταν έπεσε πάνω μας εκείνο τ' αυτοκίνητο, νόμισα στην άρχη πως ήταν άπλοι γκαγκστερς, που ήθελαν να εκκάνουν τη φιλενάδα του Ρέυ Φρέσκο. Μα τώρα δεν το πιστεύω πια, από σίμηση το πρώι...

Κάποιος άφισε άνοιχτό το κλειδί του ποτε του αυτοκινήτου.

—Δεν έρω γιατί μου τα λέτε όλ' αυτά μ' αυτό τον τόνο!

—Δεν τελείωσα! Σας κατηγορώ για απόπειρα δολοφονίας της Εύας Σουνέ! Ξέρωτε σε ποιο ξενοδοχείο είχε πάει να μείνι...

—Φαίνεται όμως πως τόξερε κι' εκείνος που έπιχείρησε να τη σκοτώσει, παρατήρησε ο δικηγόρος με κάποια ειρωνεία.

—Μάρτυ! Τι είπ' αυτά που λές; διαμαρτυρήθηκε η Νάνσυ. Σαν δικηγόρος σου, όφείλω να σου υποδείξω πως δεν θα μπορούσε ποτέ ν' απαθείσει μια τέτοια κατηγορία. Κινδυνεύεις δε να θάψω το μπλάι σου.

—Δεν ήθελε τις συναδελφικές ευχαριστίες μου! της είπε ο Γκάμπριελ Βάννινγκ. Άν θέλετε, μπορώ να σας πάσω στο γραφείο μου, για βοηθό...

—Όχι, δεν την ενδιαφέρει η πρότασή σας! γκρίνιασε ο Μάρτυ.

—Για πέστε μου, κ. Κόκριν, τι θα κέρδιζα έγω απ' το θάνατο της κυρίας Σουνέ; Δεν είμαι διευθυντής καμιάς επιχείρησης. Ύπηρεζα άπλως και μόνο ο δικηγόρος του μακαρίτη Σουνέ κι' έλπιζω να διατηρήσει αυτή τη θέσι κοντά στην κ. Σουνέ.

Ο Όκε εναγώνρισε, μ' ένα μεγάλο δέμα, που το κρατούσαν οι δυο φύλακες.

—Έστύλιχτε το, είπε ο Μάρτυ. Και σεις, Βάννινγκ, λάβετε τον κόπο να μου εξηγήσετε πως αυτή η Τράπεζα δεν άναφερόταν μέσα στην κατάλογο των επιχειρήσεων Σουνέ που μάς δώσατε!

Ο δικηγόρος άνασήκωσε

Μικρές Ιστορίες

Όταν δραπετεύουν οι τρελλοί

Κάποτε δυο τρελλοί άποφάσαν να δραπετεύουν από το φρενοκομείο. Ένα βράδυ λοιπόν άφου έκλεψαν από το φυλάκα και τα δυο κλειδιά, άπλωσαν το κλειδί της πόρτας του κτιρίου και το κλειδί της έξαυρας του περιβολού, βήκαν από τα θυμιά τους στο διάδρομο και πατώντας στις γυτες των ποδιών έότασαν στην πρώτη πόρτα.

Εκείνος τότε, που κρατούσε το κλειδί της την ξεκλειδώνει και τη άπνιχνει προς τα έξω για ν' άνοιξη.

Σε λίγο όμως γυρίζει στο σύντροφό του και του λέει:

—Είδες άτυχία; Η πόρτα είναι ετοιμμένη για ν' άνοιξη μόνο προς τα μέσα κι' έτσι δεν πάει προς τα έξω για να βγούμε!

—Γι' αυτό στεναχωριόμαστε, έμεινε, του άπαντάει ο άλλος. Θα πηδάσουμε από το παράθυρο!

Πραγματικά, πηδών από το παράθυρο κι' έτρεξαν άμέσως στην κατεύθυνση του κήπου.

Ο άλλος τότε τρελάτος βάζει το κλειδί στη κλειδαριά για να ξεκλειδώσει. Μα τα χάνει!

—Τι συμβαίνει; τον ρωτάει ο δεύτερος τρελλός.

—Γκίνια! Η πόρτα είναι ξεκλειδωτή. Κι' έτσι το κλειδί μάς είναι άχρηστο!

—Κι' αυτό σε στεναχωρεί; άπαντάει ο άλλος. Θα πηδάσουμε πιο πέρα από την πόρτα! Εμπρός!

Τρέχουν τότε προς τη μάντρα άλλο και παλιό τρελλός άρχισε να βλαστήσει:

—Τι τό θέσι!... Πολύ άτυχία είμαστε! Η μάντρα είναι γκρεμισμένη κι' έτσι δεν μπορούμε να πηδάσουμε! Άλλη φορά ίσως θα καταφέρουμε καλύτερα.

Και γύρισαν πίσω στα θυμιά τους.

Έρχονταν ξένοι από μακριά, για να την κυττάζουν πωλημένο το μεταξύ στα ποτάμια...

Πούζετε τ'α μαλλιά σας;
αλλά μέ τι;



Όχι βέβαια κάθε σασούνι ή τις απομυμήσεις του Σαμπουάν, που περιέχουν αλκαλικά άλατα τούς καταστροφείς των ριζών. Μόνον το γνήσιο Σαμπουάν **ΤΕΤΕ-ΝΟΙΡΕ**, απηλλαγμένο από χρωστικές ή άλλες επιβλαβείς ουσίες, είναι κατασκευασμένο μετά τελευταία δεδομένα της Επιστήμης. Το Σαμπουάν **ΤΕΤΕ-ΝΟΥΑΡ**, διατηρεί τα μαλλιά υγιή, ελαστικά, στιλπνά και στο φυσικό τους χρώμα και σχήμα.

Ζητείτε μ' επιμονή
το γνήσιο Σαμπουάν

ΤΕΤΕ-ΝΟΙΡΕ
Φάκελλοι - Φιάλοι - Κρέμα

Η ΙΑΤΡΟΣ
ΑΡΙΑΔΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ-ΑΕΛΟΥΔΑ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ - ΜΑΙΕΥΤΗΡ
Μετώκησεν επί της οδού Δελφών 3
(πάρους δδών - Διδότου & Σκουφά). Λεγεται καθημερινώς 11-1
και 5½-7 μ. μ. - Τηλέφωνα:
612.482 & 612.515.

Με δόσεις
ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
είς πλουσίαν Συλλογήν
ΚΩΣΤΑΣ ΣΚΟΤΙΔΗΣ
ΝΕΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 20

ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ
Μενάνδρου 75. Τηλ. 55.638

ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 21
Γυρίζονται κοστούμια με 150.
000 δρ. καμπαντίνες με 130.000
δρ. από τεχνίτες με 15ετή πείρα.
ΜΑΝΤΑΡΙ ΣΜΑΤΑ, ύφαντα, σκο-
ροφαγώματα, σχίσμο, λυγισμό
κλπ., Δ. Χατούρης.

τούς ώμους του κι' απάντησε:
— Την είχα ξεχάσει. 'Ο Σου-
νέ είχε στην κατοχή του μια
πολύ σπουδαιότερη Τράπεζα,
στη Ν. 'Υόρκη, κι' άλλες πολ-
λές εταιρείες. 'Η διαθήκη δεν
απαιτεί να κρεμαστή από ένα
πορτραίτο σε όλες, αλλά σε δε-
κατέσσερες μόνον — όσα είναι
και τα πορτραίτα. Σημείωσε
λοιπόν τις κυριώτερες.

— Καί παραλείψατε αυτήν
την Τράπεζα, ίσως γιατί βρι-
σκόταν ακριβώς πάνω απ' την
'Εταιρεία Χρηματοκιβωτίων,
που φύλαγε τα πορτραίτα, κι
έτσι θα μάς διευκόλυνε σημαν-
τικά!... 'Ας είναι! Εύα, δώ-
στε ακόμη μια υπογραφή. Και
σεις, κ' 'Οκς, φέρτε μας ακόμη
ένα πορτραίτο του μακαρίτη.

Οί φύλακες είχαν τελειώσει
το ξετύλιγμα του πορτραίτου.
Τό γύρισαν λίγο, για να μπα-
ρέσουν να το δει ο Μάρτυ. 'Εκεί-
νος έκαμε ένα βήμα πίσω.

— 'Αγαπητή μου Εύα, είπε,
κι' αν ακόμη κληρονομήσετε έ-
κατοντάδες δισεκατομμύρια δο-
λλάρια, θα τ' αξίζετε, αφού εί-
χατε δεχθί να παντρευτήτε μ'
αυτό τον ασχημομούρη!

— Μά δεν ήταν πάντα έτσι!
διαμαρτυρήθηκε ο 'Οκς μ' όλη
του τη σοβαρότητα.

— 'Ακόμη χειρότερο τόν εύ-
ρισκε, όποιος έμενε ένα μήνα
μαζί του, φιβύρισε η Εύα.

'Ηταν κατάχλωμη, σαν τό
πανί, κάτω απ' τό τεχνικό μα-
κιγιάζ της.

Πραγματικά, καθένα απ' τ'α
χαρακτηριστικά του Σουνέ ή-
ταν αποκρουστικό. Και τό σύ-
νολο έδινε την εντύπωση της
κακίας, της κτηνωδίας και της
άρπакτικότητας.

Ο Μάρτυ έκαμε νόημα στους
φύλακες να γυρίσουν τό πορ-
τραίτο πρὸς τὸν τοίχο, για να
μὴ τό βλέπει.

— Φέρτε μας και τό δεύτε-
ρο! είπε άναστενάζοντας.

— 'Ενα τέταρτο της ώρας άρ-
γότερα, ο Μάρτυ ήταν έγκρε-
πτός στο γραφείο του τρα-
πέζιτη Γιονάθαν 'Οκς Τράμπλ
κι' έλεγε στη γραμματέα του:

— Φροντίστε να δημοσιευθί
στις εφημερίδες η' έξης είδη-
σι: «Για να εκπληρώσει τους
όρους της διαθήκης του συζύ-
γου της, η' κ. Εύα Σουνέ έκρέ-
μασε επίσημως τό πρώτο εἶ-
δος τῆς δεκατέσσερα πορτραίτα
του μακαρίτη στα γραφεία μίας
από τις επιχειρήσεις του. 'Η τε-
λετή αυτή έγινε στο γραφείο
του διευθυντού της «Αργοναυ-
τικής Τραπεζής», στο Χόλλυ-
γουντ, παρευρισκόντο δέ ο πρό-
εδρος της Τραπεζής κ. Γιονά-
θαν 'Οκς Τράμπλ, ο πρόεδρος
της 'Εταιρείας Χρηματοκιβω-
τίων «Αργονούτης» κ. Γιονά-
θαν 'Οκς, ο νομικός σύμβουλος
της Τραπεζής κ. Γκαλμπρθε
Βάννινγκ, καθώς και...».

Όταν τελείωσε την υπαγό-
ρευση, ο Μάρτυ έβριζε μία μα-
τιά στο ηλεκτρικό ρολόι, που
είχε από κάτω την ταιριασμένη
επιγραφή: «Ο Χρόνος είναι
χρήμα».

— 'Εχει, μικρή μου, τό μα-
γαζί σας έξοδο υπηρεσίας; ρώ-
τησε την υπάλληλο.

— Λέγομαι Τζην, κι' όχι
«μικρή μου», απάντησε εκείνη
ξερά. 'Η Τράπεζα δεν είναι «μα-
γαζί» και δεν έχει έξοδο υπη-
ρεσίας.

— Τό περίμενα... είπε ο
Μάρτυ. Να δούμε τώρα πώς θα
καταφέρουμε να βγούμε από δω
μέσα δίχως ζημιές... Γεια σας.

κι' ο Θεός μαζί σας!
'Ηταν έτοιμος να περάσει τό
κατώφλι, όταν η κοπέλλα τόν
σταμάτησε, λέγοντάς του πιο
μαλακά:

— Κύριε Κόκριν...
— Σας ακούω!

— Δεν είν' επικίνδυνο για
την κυρία Σουνέ να τριγυρίσει
έτσι έδω κι' εκεί, για να κρεμα-
σθί τα πορτραίτα; Είναι τόσοι
οί άνθρωποι που θα γίνονταν έ-
κατομμυριούχοι, αν της τύχαι-
νε κανένα κακό!...

— 'Ω, Τζην, για τό Θεό,
μην της τό πητε και τρομάξη!
Κι' ο Μάρτυ βγήκε στο διά-
δρομο και πήγε ν' ανοίξη τή μι-
κρή άποθήκη, όπου είχε κρύψει
τη Νάνσυ και την Εύα.

— 'Απ' τις δύο τους, φαινόταν
πιο άγανακτισμένη η Νάνσυ.

— Θάθελα να ξέρω, είπε μ'
έπιθετικό τόνο, πάσε απ' όλες
αυτές τις ύψηλες πανουργίες
σου είναι πραγματικά χρήσι-
μες για την προστασία της
Εύας, και πόσες χρησιμεύουν
άπλως και μόνο για να περνά-
με την ώρα μας!

— 'Ας πούμε μισές και μι-
σές! απάντησε ο Μάρτυ. Πώς
τα περάσατε λοιπόν μέσ' στην
άποθήκη, Εύα;

— Άρκετά καλά! Βρήκαμε
μόλιστα τό ηλεκτρικό καμινέτο
του νυκτοφύλακα και φτιάσαμε
καφέ.

Ο Μάρτυ εξακολούθησε ν' ά-
στειεύεται, καθώς συνώδεσε τις
δύο νέες γυναίκες στο διάδρο-
μο της Τραπεζής. Δεν έπαυε
ώστόσο να κυττάζει γύρω μ' ά-
νησυχία.

— Τα καταφέραμε αυτή τη
φορά, είπε στην Εύα. Δεν πρέ-
πει, όμως να παίρνουμε θάρρος
γι' αυτό! 'Εχουμε να κρεμά-
σουμε άλλα δεκατρία πορτραί-
τα.

— Για πέστε μου, Μάρτυ.
'Αν μ' απαγάγουν και με κρα-
τήσουν φυλακισμένη ως τό τέ-
λος του μηνός, δεν θα τούς φτά-
σι αυτό;

— Ναι... ίσως...
— Δεν έχουν λοιπόν ανάγκη
να με σκοτώσουν όπωσδήποτε,
για να πάρουν την κληρονομία.
Δεν είν' έτσι;

Ο Μάρτυ σταμάτησε στο
κατώφλι της εξώπορτας κι' έπι-
θεώρησε τό δρόμο, δεξιά κι' α-
ριστερά. Δύο κίτρινα ταξί πε-
ρίμεναν πελάτες, σταματημένα
στην άκρη του πεζοδρομίου.

— Άρχισατε να δειλιάζετε
τώρα, Εύα; είπε. 'Αν τα παίρ-
νετε έτσι τα πράγματα, θα πώ
στη Νάνσυ να φροντίσει να κα-
νονήσει φιλικά τό ζήτημα, ώστε
να εισπράξετε τό ένα ή τό ένα-
μισυ εκατομμύριο δολλάριο και
να ήσυχάσετε πιά.

— Όχι, δεν άλλαξα! φώνα-
ξε η Εύα. Τα θέλω όλα! 'Η

τουλάχιστον, θέλω να προσπα-
θήσω να τ' αποκτήσω. Τώρα ό-
μως πού είδα τό πορτραίτο τού
Σουνέ, τώρα πού θυμήθηκα τή
φάτσα του και τούς τρόπους
του, έχωσα κάπως τό ήθικό μου.

Ο Μάρτυ άναστήκωσε τούς
ώμους του και φώναξε:

— Τό πορτραίτο! Τι γίνε-
ται με τό δεύτερο πορτραίτο;
Στράφηκε στο θυρωρό της
Τραπεζής, που στεκόταν μπρο-
στά στην πόρτα, με την μπλέ
στολή του και με τό ρεβόλβερ
του στη ζώνη.

— 'Ε, στρατηγέ! τού είπε.
'Αφίσαμε ένα μεγάλο πορτραί-
το κάτω στο υπόγειο, σ'α χρη-
ματοκιβώτια. Μπορείτε να είδο-
ποιήσετε να μάς τό φέρουν;

— 'Ενα χαρτονόμισμα τών 5
δολλαρίων έκαμε τό θυρωρό
προθυμώτατο να τόν έξυπηρε-
τήσει. 'Υστερα ο Μάρτυ βγήκε
στο δρόμο. Πήγε ως τό σταυρο-
δρόμι, όπου υπήρχε ένας αυτό-
ματος ρυθμιστής της κυκλοφο-
ρίας τών οχημάτων. Μόλις ά-
ναψε τό κόκκινο φός και στα-
μάτησαν τ' αυτοκίνητα, ο Μάρ-
τυ πλησίασε ένα χοντρό άγνω-
στο, που καθόταν στο βολάν
μίας Σεδρόλετ.

Τού πρόσφερε 50 δολλάρια
απ' τό άνοιχτό παράθυρο τού
αυτοκινήτου και τού είπε:

— Τ' αμάξι μου έπαθε μία
βλάβη, κι' αυτές εκεί οι δύο κυ-
ρίες είναι πολύ βιαστικές.
Μπορείτε να τις πάρετε μαζί
σας και να τις πάτε όπου θα
σας πουνε;

Ο χοντρός κύτταξε σαστι-
σμένος τα 50 δολλάρια, κι' ύ-
στερα τ' άρπαξε και κούνησε
καταφατικά τό κεφάλι του.

Ο Μάρτυ βοήθησε την Εύα
ν' ανεβή σ' αυτοκίνητο. 'Αρ-
πάξε όμως τη Νάνσυ απ' τό
μπράσσο και τη σταμάτησε, τη
στιγμή που έτοιμαζόταν να
κάμει κι' αυτή τό ίδιο. Της ψι-
θύρισε σ'τ' αυτή μερικές οδη-
γίες και πρόσθεσε ύστερα:

— Θα γυρίσω άμέσως!
— 'Εν τάξει! απάντησε η
Νάνσυ.

Κι' άρχισε να δίνει λεπτομε-
ρείς οδηγίες στον ιδιοκτήτη της
Σεδρόλετ.

Λίγο μακρύτερα, τό ένα απ'
τά δύο κίτρινα ταξί έτοιμαζό-
ταν να ξεκινήσει, όταν ο Μάρ-
τυ πάτησε τό πόδι του στο
μαρσπίε.

— Μιά στιγμή! είπε στο
σωφέρ. Ένας πελάτης!

Έκείνος προσπάθησε να βό-
λη ταχύτητα, αλλά ο Μάρτυ τόν
έμπόδισε.

— 'Εχω ένα ραντεβού! δια-
μαρτυρήθηκε ο σωφέρ.

— Σε ποιά μέρος; ρώτησε
άθωα ο Μάρτυ. Μπορεί νάναι
στο δρόμο μου...

Ο θυρωρός της Τραπεζής

ξαναγύριζε, με τό πορτραίτο
και με δύο φύλακες που περι-
μεναν τό πουρμπουάρ τους.

Τα μάτια τού σωφέρ γέμι-
σαν άπελπισία, όταν είδε ν' ά-
πομακρύνεται η Σεδρόλετ.

— 'Α, υπάρχει κι' άλλο τα-
ξί! φώναξε ο Μάρτυ. Δεν πει-
ράζει, θα πάρω αυτό. Κι' έ-
τσι, φίλε μου, μπορείς να π'ας
στο ραντεβού σου.

Κι' έκαμε νόημα στο δεύτε-
ρο σωφέρ να προχωρήσει, λέγον-
τας συγχρόνως με τό νου του:

«Θα μπορούσα να συλλάβω
αυτό τόν παλιοσωφέρ. Έχω τό
δικαίωμα, έφόσον ο Μπίλ Χάρ-
ρισον μ' έκανε βοηθό τού σερί-
φι... Μά τι θα κέρδιζα μ' αυτό;
Είναι πιθανώτατα ένας κα-
λός άνθρωπάκος. Κάποιος τόν
πλήρωσε για να μάς παρακο-
λουθήσει και να τού π'η ύστερα
πού θα πηγαίναμε. Αυτό είν'
όλο. Δεν υπάρχει λόγος να κά-
νω φασαρία!».

Ανέβηκε στο δεύτερο ταξί,
μαζί με τό πορτραίτο, και ζή-
τησε απ' τό σωφέρ να τόν πά-
ση Σάντα Μόνικα. 'Υστερα
κατάφερε, όχι χωρίς κόπο, να
φορτώσει τό πορτραίτο του σ'
ένα τραίμ που πηγαίνε στο Σάν
Φερνάντο. 'Εμεινε στὸν πίσω έ-
ξώστη, κι' από εκεί πρόσεξε ότι
τό κίτρινο ταξί, απ' τό οποίο
είχε κατεβή, παρακολουθούσε
τώρα τό τραίμ.

Μετά τό Γιουνιβέρσαλ Σίτυ
όμως, οι γραμμές τού τραίμ έ-
κοβαν κατ' ευθείαν μέσα απ'
την κοιλάδα, μακριά από κάθε
αμαξιτό δρόμο. Ο Μάρτυ προ-
χώρησε τότε στο διάδρομο και,
παρ' όλες τις διαμαρτυρίες τών
άλλων επιβατών, κατώρθωσε
να φτάσει, μαζί με τό πορτραί-
το, ως την κεντρική πόρτα.

Στη στάση τού Βορείου Χόλ-
λυγουντ, πήδησε έξω κι' έτρεξε
να μπη σ' ένα ταξί, αφού βε-
βαιώθηκε πως τό άλλο ταξί, τό
κίτρινο, δεν φαινότανε πια που-
θενά.

Κατέβηκε απ' τό δεύτερο έ-
κείνο αυτοκίνητο στη γωνία τού
Γκλένταλ και τού Μπέβερλυ.
Νοίκιασε ένα μικρό καμινί και
τό δώδηψε μόνος του ως τό
σταθμό τού Γκλένταλ, όπου έ-
φτασε τη στιγμή που ξεκινούσε
ένα τραίνο.

Η Εύα κι' η Νάνσυ, μόλις
τόν είδαν, πήδησαν έξω, από έ-
να βαγόνι. 'Αν τις είχε παρα-
κολουθούσε κάποιος ως εκεί, ή-
ταν πιά πολύ άργα για να κα-
τεβή κι' αυτές.

Οί δύο γυναίκες ανέβηκαν
στο καμινί και κάθισαν δίπλα
στο Μάρτυ. Έκείνος έδειξε

πρὸς τ'α πίσω, όπου βρισκόταν
τό πορτραίτο.

— Σίγουρα, θάναη η πρώτη
φορά που ο μακαρίτης ταξεί-
δευε με τέτοιο αυτοκίνητο!
είπε γελώντας.

— Έβγαλε ύστερα απ' την τσέ-
πη τόν τόν κατάλογο τών επι-
χειρήσεων τού Σουνέ κι' άρχισε
να τόν μελετά.

— 'Αν είχαμε ένα ιδιωτικό
αεροπλάνο κι' ένα έμπιστο πι-
λότο, είπε, θα μπορούσαμε να
ξεμπερδέψουμε με τρία πορ-
τραίτα μαζί την ίδια μέρα, στο
Σάν Φραντσίσκο και στο Πόρτ-
λαντ.

— Έχω ένα φίλο που ξέρει
να οδηγεί αεροπλάνο, δήλωσε η
Εύα. Έχω κάνει παρὰ μαζί
του δύο - τρεις φορές...

Ο Μάρτυ άφοσιώθηκε πάλι
στη μελέτη τού καταλόγου, ενώ
η Νάνσυ οδηγούσε τό καμινί.

Τ' άφισαν σ' ένα σταθμό ατο-
κινήτων, στο κέντρο της πό-
λεως. Ο Μάρτυ παρέδωσε τό
κλειδί της μηχανής στο φύλα-
κα και τού είπε:

— Έχω άφίσει ένα ποσόν
για έγγυση στο γκαράζ που
νοίκιασα αυτή τη σακαράκα.
'Αν αναλαβάνετε να την πά-
ς έσθ πίσω, κράτησε αυτά τα λε-
φτά για τόν κόπο σου.

— Θέλει και ρώτημα, άφεν-
τικό; φώναξε εκείνος, ένθουσι-
ασμένος. Μήπως θέλετε να σας
βοηθήσω να κουβαλήσετε τό
μπόγο σας;

— 'Αν έννοās την κοκκινο-
μάλλα, όχι. Μά, αν μιλάς γι'
αυτό τό διαβολοπορτραίτο, τό-
τε δέχομαι ευχαρίστως.

— Η κοκκινομάλλα δεν είναι
μπόγος, άφεντικό! Είναι κόμ-
ματος, στην τρίχα!

— 'Ε, είμαι κι' εγώ έδω...
διαμαρτυρήθηκε η Νάνσυ γε-
λώντας.

— 'Ω, έσεις έρχόσαστε «ά-
ουστάντερ»!
Ο Μάρτυ γέλασε με την
καρδιά του.

— Είσαι πολύ, έξυπνος, μι-
κρέ μου! είπε. 'Αν εξακολου-
θήσεις έτσι, γρήγορα θα γίνης
πρεσβευτής στη Γαλλία.

— Μπα, μ' άρέσει καλύτερα
τό Λος Άντζελες...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Πάνω στο θολό κρύσταλλο
της πόρτας ήταν γραμμένη, με
χοντρά γράμματα η έπωνυμία:
«ΣΥΝΔΙΚΑΤΟΝ ΝΕΣΟΥ-ΑΝ-
ΤΖΕΛΕΣ». Κι' από κάτω, σε
δύο στήλες, με μικρότερα ψη-
φία, ακολουθούσαν τα όνόματα
τών μεγάλων ξενοδοχείων που
ανήκαν στο Συνδικάτο.

Όταν περνούσε κανείς αυτή

την πόρτα, εύρισκε δύο άλλες,
χωρίς καμιά επιγραφή, μία ύ-
πάλληλο με μαύρη ποδιά κι' ά-
πό πάνω της μία χάλκινη πι-
νακίδα στον τοίχο που έγρα-
φε: «Πληροφορίες».

Η υπάλληλος κύτταξε ψυχρά
από πάνω ως κάτω τό Μάρτυ
και τόν άνθρωπο που τόν άκο-
λουθούσε κρατώντας τό πορ-
τραίτο.

— Τί είν' αυτό που φέρατε
έδω; τούς είπε. 'Επρεπε να τό
πάτε στις άποθήκες μας...

— Θάχετε την καλωσύνη να
μάς δανείσετε ένα σφυρί; τη
δέκωψε ο Μάρτυ.

Τη στιγμή εκείνη, μπήκαν η
Εύα κι' η Νάνσυ. Ο Μάρτυ έ-
διωσε τό φύλακα που τόν είχε
βοηθήσει στη μεταφορά τού
πορτραίτου. 'Υστερα σύρτως
την πόρτα και δήλωσε στην ύ-
πάλληλο:

— 'Ετσι, δεν έχουμε φόβο
να μάς ένοχλήσει κανείς.
'Εκείνη τόν κύτταξε, τρομα-
γμένη, κι' έκαμε μία κίνηση για
να σηκωθεί. 'Υστερα όμως προ-
τίμησε να πιέσει ένα ηλεκτρικό
κουμπί κουδουνιού, που βρισκό-
ταν πάνω στο γραφείο της.

Η ματιά της έμενε καρφωμέ-
νη στο Μάρτυ. Πιθανώτατα, δεν
θα είχε αντίληφθί καν την πα-
ρουσία της Εύας και της Νάν-
συ. Θέλεγε με τό νου της π'ας
είχε να κάμει μ' ένα επικίνδυνο
τρελλά...

Σε λίγες στιγμές, μπήκαν
στο γραφείο δύο άντρες.

— Κύριε Γκάχαγκαν... κύριε
Λέβις! τούς είπε η υπάλλη-
λος. Δεν καταλαβαίνω τί ζη-
τάει έδω αυτές ο τύπος...

Φαινόταν ώστόσο ήσυχότε-
ρη, τώρα που είχε κοντά της
δύο άντρες για να την προστα-
τεύουν απ' τόν «τρελλά».

Ο Γκάχαγκαν κι' ο Λέβις
κύτταξαν μ' άπορία τό Μάρτυ.

— Είπα στη δεσποινίδα,
τούς έξηγήσε ήσυχα εκείνος, ό-
τι μπήκα έδω μόνο και μόνο για
να δανειστώ ένα σφυρί... Μά
πρώτα πρέπει να σας συστήσω
την καινούργια προϊσταμένη
σας, την κυρία Εύα Σουνέ.

Οί δύο υπάλληλοι κύτταξαν
την Εύα με τη γοητευμένη έκ-
φραση τού ανθρώπου που βλέ-
πει προσωποποιημένες τις πρό-
τες έλπίδες προόδου του.

Είμαστε ότεις διαταγές
σας, κυρία Σουνέ, είπε ο Γκά-
χαγκαν. 'Αν υπάρχουν στο προ-
σωπικό τού Συνδικάτου άρι-
σμένοι που άνησυχούν απ' αυτή
τη μεταβολή, δεν θα μάς βρού-
νε καθόλου σύμφωνους μαζί
τους!

Η νέα με τη μαύρη ποδιά
άπλωσε κρυφά τό χέρι της για
να πιέσει έν' άλλο κουμπί κου-
δουνιού. Μά ο Μάρτυ πρόλαβε
να της τ' άρπάξει και να την
έμποδισ.

— 'Αχ, μικρή μου, άφίστε με
να σας γαϊδέψω τό χεράκι!
της είπε. Είσατε ο τύπος μου.

Εκείνη είχε χλωμιάσει τώρα
κι' είχε χάσει τό αγέρωχο ύ-
φος της.

— Σας ευχαριστώ, κύριοι,
για τ'α σιδηματά σας άπέναν-
τί μου, είπε η Εύα στους δύο
άντρες.

— Κι' εγώ σας ζητώ να τ'
άποδείξετε, συμπλήρωσε ο Μάρ-
τυ.

Ο Γκάχαγκαν κι' ο Λέβις
πήραν άμέσως ύψος πολύ λιγώ-
τερο γοητευμένοι... Ο Μάρτυ
τούς χαμογέλασε και πρόσθε-
σε:

— Μου επιτρέπετε να συστή-
θώ; Λέγομαι Μάρτυ και είμαι



ΝΑ Η ΠΟΥΔΡΑ ΣΑΣ.

Οί 10 άποχώσεις της πούδρας Take-
ion Fascination έχουν διαλεχθί με
τό χρωμασκόπιο. Τό δικό σας χρώμα,
αυτό που πηγαίνει στο δέρμα σας, στο
χρώμα των μαλλιών σας και των μα-
κιγιάζ σας, βρίσκεται μεταξύ αυτών των
άποχωρώσεων. Η πούδρα Takeion
Fascination είναι εξαιρεμένη, γοη-
τευτικά άρματισμένη και τόσο φινι-
σμένη, κρατάει πολύ καλό και δεν
είστε υποχρεωμένη να βάξετε πούδρα
έλεη την ώρα.



MENTIOM
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

της 'Εταιρείας Ψυχικών Έρευ-
νών. Βραβείον τηλεπαθείας με
κράς άποστάσεως (φαινόμενα
διοράσεως). Μετσόβου 19 (Στ.
Μουσειού). 8-1 π. μ. και 5-
7 μ. μ. Τηλ. 663-673.

Πόσο είναι Χαριτωμένη!



Κάθε άνδρας την προσέχει γιατί
τεύρει να περιποιηθί σωστά τό
προσωπό της.

Η πούδρα και κουμπάκι SCHERK
στρώνουν τόσο καλά, ώστε άφο-
μοιώνονται με την επιδερμίδα.
Σχηματίζουν ένα διάφανο πέπλο
που χαρίζει γοητεία και ελκυσ-
τική ώμορφία έλκυστική.

Τά καλλυντικά
πωλούνται παντού
Κατέκτησαν την
προτίμησι όλων
τών γυναικών
τού κόσμου.

ME ΔΟΣΕΙΣ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΩΡΟΛΟΓΙΑ

ΓΑΒΡΙΛΑΚΗΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 61
1ος ΟΡΟΦΟΣ - ΤΗΛ. 28-407

Ελευθερωθήτε
από τή σκλαβιά
της κουζίνας!

ΜΕ ΤΗΝ ΧΥΤΡΑΝ
ΤΑΧΥΤΗΤΟΣ
"SILVER"

ΝΟΣΤΙΜΟ ΦΑΓΗΤΟ, ΣΤΙΓΜΙΑΙΟΣ

ΕΡΩΤΑΣΤΗΡΙΟ Μ. ΣΤΕΛΛΑ - ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 141 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 55.519

ΛΟΥΛΟ
ΡΑΠΤΡ

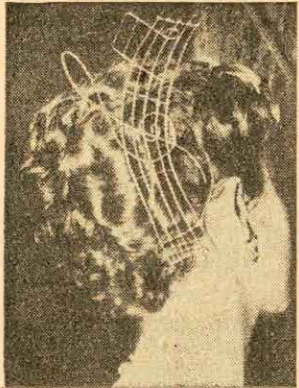
Μην μαλώνετε κυρίες μου. Ότε η ΚΙΘΑΡΑ είναι καλλίτερη
από τό ΔΡΕΠΑΝΙ ούτε τό ΔΡΕΠΑΝΙ καλλίτερο από την
ΚΙΘΑΡΑ. Γιατί άπλούστατα είναι τόν ίδιο Έργασταγίσι!

δ ιδιωτικός ντέκτιβ και σωματοφύλακας της κυρίας Σουνέ...

Τώρα ο Μάρτυ καθόταν εμπρός σε μία γραφομηχανή, στο υπόγειο ενός τηλεγραφικού γραφείου της «Γουέστερν Γιούνιον» — μία απ' τις γραφομηχανές που διαβέβαιε αυτή η εταιρεία στους δημοσιογράφους για τη δουλειά τους. Κι έγραφε μία ακόμη είδηση, που θα δημοσιευόταν στις εφημερίδες: «Δύο υπάλληλοι των γραφείων του Συνδικάτου Σουνέ-Αντζέλες υπήρξαν οι μόνοι μάρτυρες της τελευταίας του κρεμασματος του δεύτερου πορτραίτου του Τζόζεφ Σουνέ από τη χίρα του στη μεγάλη αίθουσα υποδοχής των γραφείων. Η κ. Σουνέ τους διάλεξε, για την εργατικότητα τους και την αφοσίωσή τους στην επιχείρησή που ανήκουν...».

Έγραψε ακόμη τι είχε πη η Εύα Σουνέ και τι της απάντη-

Από την επίδειξιν ΚΟΜΜΩΣΕΩΝ



*Ένα θαυμάσιο χτένισμα που έδειχθη στο θέατρο «ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ» από τον καλλιτέχνη κομμωτή

ΓΙΩΡΓΟ ΚΑΡΑΠΙΠΕΡΗ
Πατησίων 254 (Πλατ. Κολιάτσου).

ΚΑΛΥΣΣΕΣ ΝΑΥΤΙΟΥ 51-15
35.000-45.000
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
52 ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 52

PERMANANT
ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
Ιδού το μυστικό μας
M. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ
Αγ. Κωνσταντίνου 12
Τηλ. 53-100

ΠΩΣ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΩΡΑΙΑ
και πως θα απελευθερώσετε από τις
ΠΕΡΙΤΤΕΣ ΤΡΙΧΕΣ, ΦΑΚΙΔΕΣ, ΠΑΝΑ-
ΔΕΣ, ΑΚΜΕΣ, ΚΡΕΑΤΟΓΡΑΝΙΑΣ και
ΡΥΤΙΔΕΣ από τα πρόσωπα ΜΟΡΙΣ ΓΙΟΡΑ
ΠΡΟΑΙΤΙΑ ΔΡΧ. 5.000 ΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΠΛΑΣΤΗ

Ο Ιατρός ΜΟΡΙΣ ΓΙΟΡΑ δέ-
χεται ΒΑΛΑΦΡΙΟΥ 12/Τηλ. 613 156

σαν ο Γκάγκαν κι' ο Λέβις. Αφού τελείωσε και πληρώσε για την απόστολή της είδησής, σ' όλες τις εφημερίδες, δίστασε το δρόμο και μπήκε στα αντικανονικά τουρκικά λουτρά.

Είδοποίησε, παρακαλώ, τη μία Μπάρνου και τη μία Μπαϊλέυ πως ήρθε ο κ. Ρίνγκλινγκ και τις περιμένει, είτε σε μία υπάλληλο.

Χρειάστηκε να περιμένει ένα τέταρτο της ώρας, για να παρουσιαστούν η Εύα κι' η Νάνσυ, ξαναμένες ακόμα απ' τους ζεστούς ατμούς.

Πάει και το δεύτερο πορτραίτο! Τους είπε, καθώς έβγαιναν στο δρόμο.

Μένουν άλλα δώδεκα! απάντησε η Νάνσυ. Κι' υποθέτω πως θαχης πιά εξαντλήσει για σήμερα το μικρό σου μυαλούδακι. Μπορούμε να συνεχίσουμε σε μία - δυο μέρες... αν ζούμε ως τότε!

Η Εύα δεν είχε φορέσει το καπέλλο της, βγαίνοντας απ' τα λουτρά. Και τα κόκκινα μαλλιά της λάμπανε στον ήλιο. Φαινόταν ευχαριστημένη.

Έκαμε ένα χαριτωμένο μορφασμό κι' είπε στη Νάνσυ:

Δεν είσαστε καθόλου ευγενική! Εγώ στη θέσι σας, αν κινδυνεύατε εσείς, δεν θα σάς το θυμίζα κάθε λίγο και λιγάκι...

Ο Μάρτυ χαμογελούσε. Έχουμε κάνει κι' όλες το ένα έβδομο του δρόμου προς τη μεγαλύτερη περιουσία του κόσμου! είπε. Όσο για το «μικρό μου μυαλούδακι», έχει γίνει τώρα πιο πολύ κι' απ' του 'Αϊστάιν, πιο πολύ κι' απ' του 'Ελέφαντος! Ανηκώ στο καινούργιο ζωικό είδος του «Αιν-ελέφαντος»!...

Αφίστε τώρα το χιούμορ, διέκοψε η Εύα, κι' άς ακούσουμε τι σκέπτεται ο δικηγόρος σας.

Κατά τη γνώμη μου... άρχισε η Νάνσυ.

Κατέβαιναν άργα το δρόμο. Ο Μάρτυ είχε τώρα την εντύπωση πως είχαν ξεφύγει απ' το σκυλολόι που τους κυνηγούσε... Κρατούσε απ' το μπράτσο τις δυο γυναίκες κι' άκουγε δίχως πολλή προσοχή τα λόγια της Νάνσυ.

Ξαφνικά, πέρασε από κοντά τους ένας μικρός εφημεριδοπώλης, φωνάζοντας:

Τραγικό αεροπορικό δυστύχημα!... Όλες οι λεπτωμένες!

Εκπνώνοντας τη Νάνσυ, ο Μάρτυ άρπαξε απ' τον ώμο το παιδί και με τ' άλλο χέρι τουδωσε ένα νόμισμα.

Ανοίξε την εφημερίδα που αγόρασε, και διάβασε τον τίτλο της είδησής:

«Ένα αεροπλάνο έπεσε μία ώρα έξω από το Μπούμπανγκ».

Ήταν εκείνο με το οποίο ταξίδευαν οι τρεις «φιγκυράν» του κινηματογράφου, που είχε στείλει ο Μάρτυ, για να ξεγελάσει τους άορατους έχθρους! Όλοι οι επιβάτες του αεροπλάνου είχαν σκοτωθ' στο δυστύχημα.

Τώρα ο Μάρτυ δεν γελούσε πια...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Κρύδονταν και πάλι, οι τρεις τους — αυτή τη φορά στο διαμέρισμα του Μάρτυ, που είχε σκεφθ' ότι τα ανθρώπινα όντα που τους κυνηγούσαν, δεν θα πίστευαν ποτέ πως ήταν δυνατό να ξαναγυρίσουν σ' ένα μέρος τόσο επίσημο...

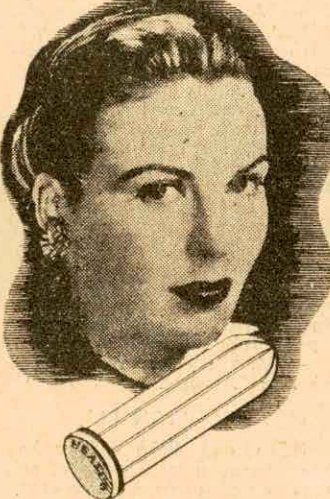
Η Εύα έκλαιγε, ξαπλωμένη

στον καναπέ. Η Νάνσυ ξεφύλλιζε άδηρομένα ένα περιοδικό, άκουμπώντας στο τραπέζακι της μικροσκοπικής κουζίνας. Κι' ο Μάρτυ πηγαίνονταν στο μικρό χώρο που μένε ελεύθερος στη μέση του «λίβινγκ-ρουμ». Κάπου - κάπου σταματούσε, έπαινε στην τύχη μία απ' τις εφημερίδες που ήταν σκορπισμένες στο πάτωμα και προσπαθούσε να διαβάσει...

Όλες αυτές οι εφημερίδες δημοσιεύαν στην τελευταία σελίδα την είδηση του κρεμασματος του δεύτερου πορτραίτου, όπως την είχε συντάξει ο ίδιος. Την έκοψε από μία απ' όλες και φύλαξε στο πορτοφόλι του το απόκομμα. Χρειάζονταν άλλα δώδεκα τέτοια, για να κλείση το στόμα όποιουδήποτε δικαστού που θα τολμούσε να ισχυρισθ' πως η Εύα δεν είχε εκπληρώσει τον όρο της διαθήκης του συζύγου της...

Καθώς έφευγε απ' τα χέρια του η εφημερίδα, άνοιξε στη δεύτερη σελίδα της, που δημοσίευε την περιγραφή του αερο-

Πάντοτε ωραία,
πάντοτε ελθιμώδης
ΜΕ ΚΡΑΓΙΟΝ ΝΕΛΣΟΝ



ΗΓΓΥΗΜΕΝΟΝ ΟΤΙ ΜΙΣΗ
ΩΡΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΤΟΠΟΘΕ-
ΤΗΣΙΝ ΤΟΥ ΔΕΝ ΒΓΑΙΝΕΙ
ΚΑΤΟΠΙΝ ΑΠΟ ΤΑ ΧΕΙΛΗ

• ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΣΑΣ ΔΕΝ ΞΕΒΑ-
ΦΟΥΝ ΟΥΤΕ ΣΤΟ ΦΑΓΗΤΟ
ΟΥΤΕ ΣΤΟ ΦΙΛΗΜΑ

• ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΚΡΑΓΙΟΝ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΝΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ
ΤΟ ΓΗΝΗΣΙΟΝ ΚΡΑΓΙΟΝ

ΝΕΛΣΟΝ

ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
ΕΙΣ. Θεραπεία Ρυτίδων Κρε-
ατοελιών και Αποτελεσματική
θεραπεία πτώσεως μαλλιών.
Συμβουλαί δωρεάν.
Αισθητικ. Σ. Α. ΧΡΥΣΗ
Νίκης 13, τηλ. 29-548

πορικού δυστυχήματος: «Μεταξύ των επιβατών — έγραφε — βρίσκονταν και τρεις ηθοποιοί του Χόλλυγουντ. Πηγαίνον...».

Τα ονόματά τους δεν είχαν σημασία. Ήσαν τρία άδωα θύματα μιας σατανικής συνωμοσίας! Είχαν πληρώσει αυτοί οι δυστυχήσιμοι στη θέσι της Εύας, της Νάνσυ και του Μάρτυ...

Ο Μάρτυ ξανάρχισε τα πήγαινε — έλα, σαν άρκουδα στο κλουδί της.

Για το Θεό, σταμάτα πιά! του φώναζε ξαφνικά η Νάνσυ. Όρες δολοκλήρες κόβεις βόλτες εδώ μέσα!

Νευρίσασκε, μικρή μου!... Πρέπει να φύγουμε από δω πριν νυχτώση. Κανείς δεν μας είδε που μπήκαμε. Μά δεν επιτρέπεται ν' ανάψουμε φώς, γιατί μπορεί να περάσουν απ' έξω αυτοί κι' να το δουν...

Σκέφθηκα κάτι σοβαρό! είπε η Νάνσυ. Θάπρεπε ίσως να είχαμε βάλει τα μαλλιά της Εύας. Αυτές οι κόκκινες τρίχες της χτυπάνε στο μάτι, από ένα μίλι μακριά!

Έχεις δίκιο, παραδέχθηκε ο Μάρτυ. Πάω άμέσως ν' αγοράσω, ό,τι πρέπει.

Η Νάνσυ τον κύτταζε με κάποιο θαυμασμό.

Όστε δεν σκέπτεσαι καθόλου να εγκαταλείψης τον άγώνα; του είπε.

Ασφαλώς όχι! Έκτός αν μας το ζητήσει η Εύα! δήλωσε ο Μάρτυ.

Στράφηκε προς το ντιβάνι και ρώτησε:

Τι λέτε, Εύα; Θα έξακολουθήσουμε;

Μά τι άλλο θα μπορούσα να κάνω;...

Ο Μάρτυ άνασκήκωσε τους ώμους του.

Μπορείτε να ξεφανισθ'τε, αν το προτιμάτε, είπε. Έφασαν δεν θα επιχειρήσετε να κρεμάστε τ' άλλα πορτραίτα, θα σάς άφίσουν ήσυχα και θα περιμένουν να περάση ο μήνας της προθεσμίας.

Κι' ύστερα θα μείνω απέναντη σ' όλη μου τη ζωή!... Δεν θάχω καν τη διατροφή που μου πληρώνει ο Σουνέ... Ούτε και θα μπορώ να ξαναγυρίσω στο μπουζίκ - χάλι, τώρα που μ' έχει ξεχάσει πιά όλος ο κόσμος.

Μπορούμε να επιχειρήσουμε εκείνο το συμβιβασμό που σάς είχε προτείνει ο Μάρτυ, είπε η Νάνσυ. Να πουλήσετε τα δικαιώματά σας...

Μά η ματιά που της έριξε ο Μάρτυ, την έκαμε να σωπάση και να σκύψη πάλι το κεφάλι της στο περιοδικό της.

Πιστεύω πως δεν θα δεχθούμε πια οι ενδιαφερόμενοι, τώρα που τους πετάσαμε το γάντι, παρατήρησε ο Μάρτυ.

Αν τα παρατήσουμε τώρα στη μέση, θα πούμε πως φοβηθήκαμε και θ' άρνηθουμε κάθε συμβιβασμό. Γιατί να πληρώσουμε, όταν θάναι βέβαιον πως θα κάνουνε τζάμπα τη δουλειά τους; Είναι άχόρταγοι αυτοί οι βρωμιάρηδες, μην το ξεχνάτε!

Σκέφθηκα πολύ, είπε η Νάνσυ, και κατέληξα στο συμπέρασμα πως εγώ τουλάχιστον δεν άντέχω πιά! Παραίτημαι.

Εσύ, Μάρτυ, μπορείς να έξακολουθήσης, μαζί με την Εύα, μια και δεν μπορείτε άλλωστε να κάμετε διαφορετικά. Μά εγώ δεν έχω καμμία όρεξη να με φυτέψουνε στο χρώμα, τόσο πρόω-

Ο Μάρτυ γέλασε νευρικά. Έπειτα έσπασε:

Α, μάς παρατάς λοιπόν; Έσύ, η φιλόδοξη, η άρριβίστρια, που με κορόιδευε πάντα πως δεν τολμούσα ν' άρπάξω τις ευκαιρίες που μου παρουσιάζονταν!... Χθές που ήθελα εγώ να σταματήσω, ήρθες στο σπίτι μου και μ' έζωρκισες να μη χάσω τη δόξα και τα πλούτη που με περιμέναν. Μά τώρα που άρχισαν να σκουραίνουν τα πράγματα, αλλάζεις φύλλο.

Τι γίνανε λοιπόν τα μεγαλεπήβολα όνειρά σου; Σβύσανε έτσι άδοξα!...

Άς είναι, φύγε, αφού το θέλεις! Στο καλό και καλή αντίκριση!

Άρπαξε το καπέλλο και την τσάντα της και τ' άπεταξε πάνω στα γόνατά της. Εκείνη πήρε την τσάντα στόνα χέρι και το καπέλλο σ' άλλο, σηκώθηκε και είπε ήσυχα:

Πάω να φέρω τη βαφή για τα μαλλιά της Εύας. Με μένα, θα τους φανή λιγότερο παράξενο, παρά αν την αγοράζε ένας άντρας... Θα τη ζητήσω στο δικό μου χρώμα, ώστε να νομίσουν πως είναι για μένα και πως τη θέλω για να κρύψω τις άσπρες τρίχες μου.

Ο Μάρτυ την κύτταζε, σατισμένος. Έδωσε μια κλωτσιά στις εφημερίδες, σαν ναδενε να ξεθυμάνη, και φώναξε:

Εμπρός, μάρε! Φύγε από δω, δεν σε θέλουμε πιά!

Μά γιατί, Μάρτυ; Τι σου κανα;

Γιατί κινδυνεύεις να σε σκοτώσουνε, διάβολε! Δεν το καταλαβαίνεις;

Η Νάνσυ τον κύτταζε για λίγο, πριν απαντήσει:

Και σύ θα μείνεις;

Ναι, ως την ημέρα που η Εύα θα βρή κανένα πιο άξιο από μένα.

Η Νάνσυ άνασκήκωσε τους ώμους της. Πέρασε στο λουτρό,

για να φορέση το καπέλλο της μπροστά στον καθρέφτη. Ύστερα έβγαλε την άλυσίδα ασφαλείας, που κρατούσε κλειστή την πόρτα της εισόδου.

Ο Μάρτυ περίμενε να φύγ η Νάνσυ, για να ξαναβ'λη στη θέσι της την άλυσίδα. Ύστερα ξαναγύρισε στο «λίβινγκ-ρουμ» και φώναξε, χτυπώντας τη δεξιά γροθιά του μέσα στην άριστερή του φούχτα:

Μπά, που να πάρη ο διάβολος!...

Άκουσα τί λέγατε οι δυο σας... είπε η Εύα απ' το ντιβάνι.

Το φαντάζομαι. Δεν σ' άς ξέρω για κουφή!... Σας το ξαναλέω, δεν σκοπεύω να σας εγκαταλείψω, πριν να βρ'ητε άλλο σωματοφύλακα, ίκανώτερο από μένα.

Η νέα γυναίκα κάρφωσε τα πράσινα ματία της στα δικά του. Άνασκήκωθηκε λίγο και δήλωσε σοβαρά:

Όσο κι' αν σκέφθηκα, Μάρτυ, δεν μπορέσα να βρώ κανένα κατάλληλο αντικαταστάτη σας...

Δεν κάμετε μία δοκιμή, με το δεύτερο αστυνομικό πρακτείο που αναφέρει ο τηλεφωνικός κατάλογος;

Τούρριξε μία παγωμένη ματιά.

Σας φαίνεται ξευπηνη, αυτή η ιδέα; είπε.

Χμ!... Όχι, τ' όμολογώ!... Μά μήπως θέλετε να πι'ητε κάτι;

Όχι. Πίνω μόνο όταν είμαι φοδισμένη. Μά, όσο σ' έχω μαζί μου, δεν φοβάμαι τίποτα.

Όστόσο... έ-σι ωμορφη που είσαστε, δεν θα δυσκολευτήτε να βρ'ητε ανθρώπους διατεθειμένους να σας φυλάξουνε...

Η νέα γυναίκα άνασκήκωσε τους ώμους της.

Ποιός σας είπε πως μου

χρειάζονται κορτάκηδες; άπάντησε.

Κι' εκείνος ο πιλότος, που μου λέγατε!...

Όχι, όχι, δεν είναι κατάλληλος... Ξερετε, άλλο πράγμα είναι ο έρωτας κι' άλλο η κληρονομιά του Τζόζεφ! Άπό έρωτα έχω μπουχτίσει πιά... όχι όμως κι' από λεφτά!

Ο Μάρτυ έκαμε ένα ελαφρό μορφασμό. Δεν τον ένθουσίαζε καθόλου ο ύπαινιγμός της εκείνος για το πολυτάραχο παρελθόν της...

Μία και μιλήσαμε για έρωτα, συνέχισε η Εύα, πρέπει να ξερετε πως η δικηγορία σας είναι ξετρελλαμένη μαζί σας!

Ποιά; Η Νάνσυ; άπόρησε ο Μάρτυ.

Έσκαψε στα γέλια και πρόσθεσε:

Όχι δά! Ήρθε μαζί μου μονάχα γιατί έλπιζε να κερδίση λεφτά...

Δεν ξερετε τί λέτε! Είνε έρωτευμένη μαζί σας. Έσείς, δεν την αγαπάτε;

Όχι, καθόλου. Ο Μάρτυ Κόκριν αγαπάει μία φορά μονάχα...

Έδωσα για πάντα την καρδιά μου, σε μία γατούλα, όταν ήμουνα τριών χρονών. Μά αν ξερατε τί ωμορφη που ήτανε! Γκρίζα, με βούλες άσπρες.

Αφίστε τη φλυαρία και φιλήστε με! διέκοψε η Εύα.

Ο Μάρτυ την έπιασε απ' τους ώμους και την τράβηξε πιο κοντά του.

Εκείνη γύρισε λίγο το κεφάλι της και του πρόσφερε τα χείλη της.

Ήξερε να φιλή ωραία μεθυστικά, μά δίχως παραφορά και νευρικότητα. Ήταν ίσως το ίκανοποιητικότερο φιλή που είχε πάρει ως τότε ο Μάρτυ.

Την έσφιξε στο στήθος του, ακόμα πιο δυνατά, με τα χείλη του κολλημένα πάντα στα δικά της. Έπειτα η Εύα ξέφυγε απ'

το άγκάλιασμά του και είπε: — Είναι έρωτευμένη μαζί σας, η δικηγορία σας!

Νάσατε βέβαιη πως δεν πρόκειται να ξαναγυρίση, τώρα που φυγε. Μάς άφισε υγεία, όριστικά... της άπάντησε ο Μάρτυ.

Η Εύα άνασκήκωθηκε και τον κύτταξε με ύφος συλλογισμένο.

Μ' άλλα λόγια, ξεμπελάτε μαζί της... πρόσφερε. Τόσο το καλύτερο...

Γιατί το λέτε, αυτό;

Η κοκκινωμάλλα πέρασε το χέρι της ανάμεσα στα μαλλιά της. Σηκώθηκε ύστερα κι' άρχισε να πηγαινόερχεται μ'εσ' στο δωμάτιο, κλωτσώντας κι' αυτή τη τη σειρά της τις σκόρπιες εφημερίδες.

Ω, Μάρτυ, σ' άς λατρεύω! του είπε ξαφνικά, με τα μάτια της λαμπερά, βρέχοντας τα χείλη της με τη γλώσσα της. Είνε η πρώτη φορά που συναντώ ένα τύπο σαν εσάς. Μαζί σας, δεν κινδυνεύει κανείς ποτέ από άσχημες έκπληξεις!

Ο Μάρτυ εαπλωθηκε στα μαξιλάρια, έχοντας άλλο το νού του.

Πιστεύω πως σ' άς άρέσω, πρόσθεσε ξαφνικά η Εύα, αλλά ως δεν θα στέλνατε περίπαιτο τη Νάνσυ... Άκούστε λοιπόν! Μπορούμε να περάσουμε φίνα οι δυο μας, όταν θάχη τελειώσει πιά ο μήνας που θάχω πάρει τα λεφτά μου. Σ' άς ύπασχομαι μάλιστα να σ' άς παντρευτώ αν το θέλετε!

Μά εσείς αντίστρέφετε τους ρόλους! διαμαρτυρήθηκε ο Μάρτυ. Ή συνήθεια είναι να κάνουν οι άντρες κόρτε και πρότασι γάμου...

Με τα πλούτη που θάχω, Μάρτυ, θάμαι μία νύφη ζηλευτή.

Ναι, αλήθεια! Δεν τόχα σκεφθ'.

Γι' αυτό άκριδώς μ' άρέστε; γιατί δεν το τσεκωθήκατε καθόλου;

Ξανακάθισε κοντά του. Τώρα όμως σηκώθηκε ο Μάρτυ. Πήγε να πάρη ένα ποτήρι νερό απ' την κουζίνα. Ύστερα ρώτησε:

Πώς μπορώ ναρθώ σ' έπαφή με το Ρέυ Φρέσον;

Με το Ρέυ:

Ναι. Για να συνεχίσω, πρέπει κάποιος να με βοηθήση. Για την ώρα δέ, δεν επιπτεύομαι άλλον απ' αυτόν κι' ίσως τους Άαρνς.

Μμμ! Αυτούς τους γελοίους;

Κάνετε λάθος στην κρίσι σας... Τελος πάντων, τί θα γίνει για το Ρέυ;

Η Εύα πέρασε το χέρι της πάνω στο πρόσωπό της, τον κύτταζε έρευνητικά κι' επίμονα και άπάντησε ύστερα:

Όλ' αυτά τα μαγαζάκια, με τις φωτεινές επιγραφές «νε-ον», που παριστάνουν ένα κόκκινο άλγο που καπάζει, για διαφήμιση κάποιας ίπποδρομίας ή εφημερίδας, κλείνουν στοιχήματα στις κούρτες για λογαριασμό του Ρέυ. Μπορούν λοιπόν να του μεταβιβάσουν μία παραγγελία σας.

Εν τάξει. Θα γυρίσω σε λίγο. Στο μεταξύ, εσείς μην το κουνήσετε από δω. Η παρουσία σας θάναι ένας φάρος που θα άδραγνη την έπιστροφή μου...

Εσείς θα την πάθετε καμιά μέρα! Ο' άόγιστε κάτι τέτοια άσεται με καμμία που δεν σηκώνει από χιούμορ, και θα βρ'ητε μ' ένα μαχαίρι χωμένο στην πλάτη!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΜΕΤΑΜΑΙ ΕΚΠΤΟΧΕΙΣ

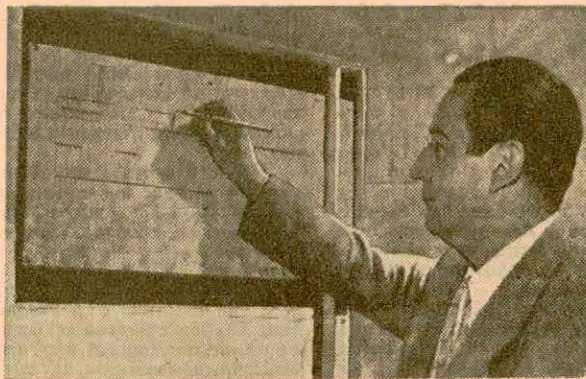
● Μαλλιά Εύρωπαϊκά των καλύτερων Έργοστασίων, στίς ίδιες φθηνές τιμές με τα Έγχώρια.



Υπερέχουν διότι:
● ΔΕΝ ΜΠΑΙΝΟΥΝ ΣΤΟ ΠΛΥΣΙΜΟ
● ΔΕΝ ΞΕΒΑΦΟΥΝ
● ΔΕΝ ΤΑ ΤΡΩΕΙ Ο ΣΚΩΡΟΣ

"ΕΡΓΟΧΕΙΡΟ" "ΠΑΝΑΓΟΣ"

Ευαγγελιστριάς 31 - Αθήναι "Εναντι Δημ. Θεάτρου - Πειραιεύς



Ο Έλληνας ατομικός επιστήμονας Νικόλαος Χριστόφιλος

Ένας αυτοδίδακτος ατομικός επιστήμονας

Οι εκπληκτικές επιτυχίες του Νικολ. Κ. Χριστοφίλου

Το 1941, όταν οι Ναζί εισέβαλαν στην Ελλάδα, ο Νικόλαος Κ. Χριστόφιλος, νέος ηλεκτρολόγος μηχανικός, εγκατεστημένος στην Αθήνα, αλλά γεννημένος στην Αμερική, αναγκάστηκε να εργασθεί με τον εχθρό. Ήταν προϊστάμενος συνεργείου φορητών αυτοκινήτων και είχε την επίβλεψη των Ελλήνων μηχανικών, που ασχολούνταν με την επισκευή στρατιωτικών οχημάτων.

Για τον Νίκ, που ήταν τότε 25 χρόνων, η εργασία αυτή ήταν ένα παιγνίδι. Οι ώρες ήταν πολλές, αλλά η δουλειά έλαφρη. Ο Νίκ λοιπόν απέσπασε να μελετά τον καιρό που είχε στη διάθεσή του. Κι' επειδή είχε πάντα μεγάλο ενδιαφέρον για τις επιστήμες, άρχισε να διαβάει κάθε βιβλίο που εύρισκε και που είχε σχέση με την ατομική ενέργεια.

Σήμερα, ο άνθρωπος αυτός, που έκανε τέτοιες μελέτες, κάτω από τα μάτια των Γερμανών, θεωρείται ως ένας από τους πιο εξυπνούς ατομικούς μηχανικούς του κόσμου.

Τώρα εργάζεται πυρετωδώς στο Εθνικό Χημείο του Μπρουκλίν, μαζί με άλλους επιστήμονες για την κατασκευή ενός νέου ατομικού έκρηκτικού μηχανήματος 50 εκατομμυρίων βόλτ, δηλαδή 20 φορές πιο ισχυρού από το κοσμotronίο!

Από την παιδική του ηλικία, ο Νίκ είχε μυαλό εξαιρετικό. Γεννήθηκε στη Βοστώνη, όπου ο πατέρας του είχε δημιουργήσει αρκετή περιουσία ως ιδιοκτήτης εστιατορίου.

Ο μικρός Νίκ έφυγε για την Αθήνα με την οικογένειά του, σε ηλικία 7 ετών. Έδω δέ ο πατέρας του άνοιξε ένα καφενείο.

Στο σχολείο ο Νίκ ήταν επιμελής και σε ηλικία 12 χρόνων, είχε αποσπασίσει κίβλας να γίνει ηλεκτρολόγος μηχανικός. Από 10 χρόνων δέ κατασκεύαζε ραδιόφωνα. Το 1938, σε ηλικία 22 χρόνων, πήρε δίπλωμα ηλεκτρολόγου από το Πολυτεχνείο των Αθηνών και προσελήφθη σε μία εταιρεία εγκαταστάσεως ανεκυστήρων.

Κατά την Κατοχή, κατά-

πιν, «ο μισθός μου ήταν μόνο λίγα δολάρια το μήνα, γράφει ο Νίκ, κι' όλοι κουτοπονερούσαμε πουλώντας, ότι είχαμε και δεν είχαμε».

Αλλά ο Νίκ, όπως ήταν γεμάτος από πόθους για να μάθει καινούργια πράγματα του κλάδου του, δεν έδινε σημασία στις στερήσεις. Προσπαθούσε να μάθει όσα μπορούσε περισσότερα για την ατομική ενέργεια. Το 1945 άρχισε να κάνει σχέδια για κυκλοτρόνια. Έπειτα, το 1946, ζήτησε προνόμιο στην Ελλάδα και στην Αμερική για ένα μηχανήμα που κατ' ουσίαν ήτο συγχροτρόνιο.

Αργότερα, τον ίδιο χρόνο, όταν άρχισαν να έρχονται στην Αθήνα επιστήμονες από το εξωτερικό, ο Νίκ διάβασε ότι το συγχροτρόνιο ανακαλύφθηκε χωριστά από το δόκτορα Έντουαρντ Μάκ Μίλλαν, του Πανεπιστημίου της Καλιφόρνιας και από τον Ρώσο επιστήμονα Β. Βέτσελερ. Αλλά ενώ οι δύο αυτοί επιστήμονες μεταχειρίστηκαν το γνωστό μαγνητικό σύστημα του μετατρονίου, ο Χριστόφορος πρότεινε ένα ηλεκτροστατικό, συγχροτρονικό σχέδιο. Τότε ακριβώς, το 1950, πήρε το προνόμιο αυτό για την Αμερική.

Ο Νίκ έστειλε αντίγραφο της αίτησής του για το προνόμιο σε διάφορα αμερικανικά Πανεπιστήμια και, μαζί μ' αυτά, ο αυτοδίδα-

κτος επιστήμονας, έστειλε κι' ένα γράμμα στο όποιο έλεγε, ότι θα ήθελε να τους δείξη πώς κατασκευάζεται το ισχυρότερο έκρηκτικό μηχανήμα που μπορούσαν ποτέ να φαντασθούν.

Οι επιστήμονες της Καλιφόρνιας ώστόσο έγραψαν στον Νίκ, αναφέροντας τις αμφιβολίες που είχαν όσον αφορά τη λειτουργία του μηχανήματός του. Εκείνος όμως, αντί ν' αποθαρρυνθή, εξακολούθησε τις έρευνές του και ξαναγύρισε στο ίδιο θέμα, με νέες ιδέες.

Αυτή τη φορά αναγνωρίστηκαν οι μελέτες του και η ΑΕΓ του έδωσε ένα χρηματικό ποσό για το δικαίωμα του προνομίου αυτών των ιδεών του.

Τον Ιούνιο του 1952 το κοσμotronίο των 2 δισεκατομμυρίων βόλτ άρχισε να λειτουργεί στο Μπρουκλίν. Τον ίδιο χρόνο η «Επιθεώρησης της Φυσικής» δημοσίευσε προτάσεις για μηχανήματα «ισχυράς συγκεντρώσεως», από τους καθηγητές Κουράντ, Λίδινγκστον, Σνάιντερ και Μπέγονετ, στις οποίες ο Νίκ είδε αμέσως, ότι η βασική ιδέα, ήταν ακριβώς όμοια με εκείνη που είχε περιγράψει το 1949 και 1950 στις αίτησεις του.

Τότε ο Έλληνας επιστήμονας έγραψε στην Κεντρική Επιτροπή Ατομικής Ενέργειας των Ην. Πολιτειών και κατόπιν πήγε ο ίδιος στην Ουάσιγκτον, για συσκέψη με την επιτροπή. Το αποτέλεσμα ήταν, ότι η επιτροπή αναγνώρισε την προτεραιότητα των προνομίων του Χριστοφίλου.

Σήμερα ο Νίκ είναι μέλος του τμήματος Επιταχύνσεως του Μπρουκλίν, που μελετά τη δυνατότητα κατασκευής έκρηκτικών μηχανημάτων πολλών δισεκατομμυρίων βόλτ, που βασίζονται στην αρχή της είσχυρης συγκεντρωτικής δυνάμεως.

Ο Έλληνας επιστήμονας είναι άγαμος και ζή σ' ένα χτήμα 17 μίλια μακριά από το εργαστήριό του. Μολονότι γνωρίζει να κατασκευάζει έκρηκτικά μηχανήματα, είναι ίσως ο χειρότερος οδηγός του κόσμου, γιατί κάθε τόσο έχει... μπλεάδες με την Τροχαία!

Ο Νίκ είναι ένθουσιασμένος από τον τρόπο της ζωής του στην Αμερική: «Οι Αμερικανοί, λέει, είναι αισθηματικοί και ειλικρινείς. Στην Ευρώπη νομίζουν, ότι οι Αμερικανοί σκέπτονται μόνο το χρήμα. Βρίσκω, ότι αυτό δεν ανταποκρίνεται στην αλήθεια».

Ο Νίκ είναι επίσης εξοχός πιανίστας και καλός ερασιτέχνης φωτογράφος.

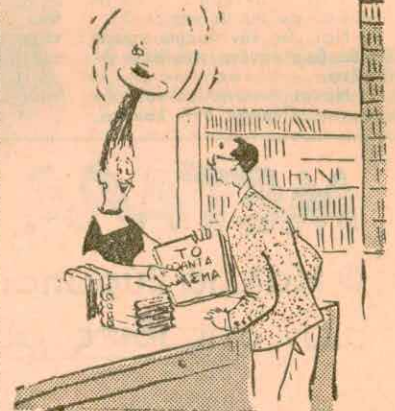
Ανεπιδέστος από τα κατορθώματά του στο στάδιο της ατομικής ενέργειας, αποδίδει το γεγονός, ότι είναι σήμερα ένας από τους επιφανέστερους ατομικούς μηχανικούς του κόσμου σε ένα πράγμα: «Φαντάζομαι, λέει χαμογελώντας, ότι απλώς γεννήθηκα περίεργος!...».



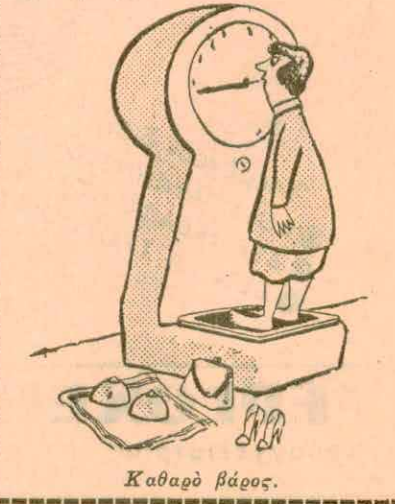
Πληρωμαί στο παραπλεύρωσ ταμείο! Έδω είναι μόνο για καταθέσεις!...



Είπατε βέβαιη, αδελφή, πως ο γιατρός είπε να κάνω δυό ώρες την ημέρα φωτόλουτρα;...



Παρακαλώ, γρήγορα και το δεύτερο τόμο!...



Καθαρό βάρος.



Άπελπισμένη αγάπη

—Αυτή της μικρής, που ζήτησε να σκεφθώ πρώτα πριν μου απαντήσω, μου φαίνεται πως κάποιος άλλος θα της έχη πάρει τα μυαλά... Δεν την είδες πως κλωτσή στα μάτια;... έλεγε ο Σπύρος Τσινάκης στη γυναίκα του, που κι' αυτή ήταν ταραγμένη με τη στάση της κόρης τους, όταν της πρότειναν να παντρευτεί τον άνθρωπο, που εκείνοι της διάλεξαν.

—Μη βάζεις κακό στο νου σου, Σπύρο... Το κορίτσι μας είναι πρόνιμο και άθγαλο... Το πως κλωτσήσε και πως θέλησε να σκεφθώ, πριν απαντήσει, αυτό το βριόσκ φυσικό. Λίγα κορίτσια, σήμερα παντρεύονται από προξενιά... απάντησε η θλίψη στον άντρα της, ενώ μετρούσε τις στάλες ενός φαρμάκου που έριχνε μέσα σ' ένα ποτηράκι νερό, για την ταχυπαλμία της.

Ο Σπύρος ζούσε με τη γυναίκα του και την κόρη του τη Λούλα με μια σύνταξη και από τα νοίκια που έπαιρνε από το δωροφό οπίτι του, απόκτημα των κόπων του. Είχαν νοικιάσει το επάνω πάτωμα και κρατούσαν εκείνοι το κάτω με το υπόγειο.

Η κόρη τους η Λούλα ήταν μία συμπαθητική κοπέλα ως 25 χρόνων. Της είχαν δώσει μία μικρή μωρφώση και τώρα είχαν αποφασίσει να την παντρεύσουν μ' ένα καλό νέο. —Τεκνίτης είναι, δεν θα πεινάσει, έλεγε ο Σπύρος, σαν να μονολογούσε. Αλλά, δεν θα την πάρει και δικές προίκα! Το οπίτι, που της δίνομε, αν το λογαριάσουμε, τις πιάνει στο νερό τις χιλίες λίρες. Νομίζω, πως θα ζήσουν καλά... Έσυ, τί λες;...

—Καί βέβαια θα ζήσουν καλά. Αυτό, δα έλεψε, να μην τα καταφέρουν να προκόψουν, του είπε η γυναίκα του.

Κι' πρόσθεσε: —Εμείς πως τα καταφέραμε, που δεν είχαμε πεντάρα στην αρχή;... Κι' εδώ που τα λέμε, δεν είχαμε τότε τα νιάτα τους... Τα μαλλιά μου είχαν αρχίσει ν' άσπριζουν και τα δικά σου ήταν κιόλας γκριζά, όταν αποφασίσαμε να παντρευτούμε, έπειτα από δεκαπέντε χρόνων αγάπης!

—Αυτό λέω κι' εγώ! Όταν να μη βγαούν αληθινές οι υποψίες μου για την κόρη μας... Μήπως έχει καμμία κρυφή αγάπη, που δεν τολμάει να μας την ομολογήσει; Αν συμβαίνει κάτι τέτοιο, δεν θα τα πάμε καλά.

—Μη λές μεγάλα λόγια, άντρα μου... του είπε η θλίψη. Σεχνάς τα δικά μας; —Εμείς δεν είχαμε γονείς για να τους δώσουμε λόγο! Αυτή, όμως, έχει! της απάντησε αουστρά.

Την ίδια ώρα η Λούλα πεσμένη μπρούμυτα στο κρεβάτι της, έκλαιγε απηνήγορη κι' η καρδιά της σπαράζε από τον πόνο και τη φλόγα που την έκαίγε για την κρυφή αγάπη, που είχε για το Νότη, τον πρώτο της ξάδελφο.

Πως να το έλεγε στους γονείς της, ότι έδω και δυό χρόνια είχε χάρισει την καρδιά της στο Νότη;

Οι δύο νέοι αγαπήθηκαν παράφορα χωρίς να λογαριάσουν το αυγενικό δεσμό τους και είχαν έρκει-οθι να μείνουν και οι δυο ανύπαντροι, αν τους έμποδίζαν να παντρευτούν!.

«Πρέπει να τον βρω, να του μιλήσω για να με συμβουλευθώ...» σκέφθηκε μέσα στην απελπισία της. Και πήγε να τον συναντήσει.

—Αγάπη μου, της είπε εκείνος, με δάκρυα στα μάτια, τίποτα δεν μπορούμε να κάνουμε! Πρέπει να χωριστούμε και να υποταχθούμε στη μοίρα μας... Σφίξε την καρδιά σου και δέξου να παντρευτείς... Έτσι θα έχω τη συνείδησή μου ήσυχη πως δεν σε πήρα στο λαιμό μου... Μην κλαίς, Λούλα μου. Πιστέψέ με... Σπαράζει η καρδιά μου που σε κάνω, μα δεν μπορεί να γίνει κι' αλλιώς. Όπου κι' αν ρωτήσω μου δώσανε την ίδια απάντηση: «Γάμος με πρώτα ξαδέλφια δεν γίνεται». Βλέπεις, λοιπόν, μικρή μου, πως ένας από τους δυό μας πρέπει να θυσιαστεί...

—Αφού είναι έτσι και το λές εσύ, τότε θα θυσιαστώ εγώ, του απάντησε με λυγμούς εκείνη και τραβήχτηκε από την αγκαλιά του αφού τον φίλησε με πάθος.

Κόντευε να νυχτώσει όταν η Λούλα γύρισε οπίτι της. Μόλις την αντίκρισε η υπτέρα της, τρώχισε βλέποντας το χλωμό πρόσωπό της.

—Τι έχεις, παιδί μου; Δεν αισθάνεσαι καλά;

—Δεν έχω τίποτα, υπτέρα, της απάντησε. Μόνο που με βασανίζει η σκέψη για την απάντησή που πρέπει να δώσω στον πατέρα... Μπτέρα μου, δεν μπορώ... δεν θέλω!

Κι' έπεσε στην αγκαλιά της, ενώ το κλάμα της τράνταζε το κορμί.

Η μπτέρα της με λόνια τρυφερά και με χάρδια προσπαθούσε τώρα να μάθει για ποιά λόγο δεν ήθελε τον άνθρωπο, που της διάλεξαν.

—Δεν είναι ελεύθερη η καρδιά μου, υπτέρα, αγαπώ! στέναζε η Λούλα.

—Και ποιος είν' αυτός που αγαπάς; Γιατί δεν μου το λές έμενα. Μπορεί να είναι καλός και να σου τον δώσουμε με την ευχή μας...

—Η δική μου αγάπη, είναι αλλιώς, τι μπτέρα! Ούτε ο θεός, ούτε οι άνθρωποι θα μας επιτρέψουν να παντρευτούμε... Δεν είναι ξένος, είναι συγγενής μας!

Τρομαγμένη η θλίψη, έσπρωξε την κόρη της από την αγκαλιά της, και μη μπορώντας να σταθεί από τη συγκίνήσή της κάθισε σε μία καρέκλα.

—Ποιος είναι, δυστυχισμένη; Ποιος είναι από τα ξαδέλφια σου;

—Δεν μπορώ να σου το πω, μπτέρα! Είπε με μισόδουλη φωνή η Λούλα. Άσε με τώρα... Αύριο θα δώσω την απάντησή μου στον πατέρα...

Η θλίψη βγήκε τρικλίζοντας από την καμέρα της Λούλας, μονολογώντας: «Τι θα του πω; Οπίσις την, Χριστέ μου, να πη το «ναι» μη μας εύρη καμμία συμφωνία!»

Η Λούλα, όμως, είχε πάρει την απόφασή της να θυσιαστεί για την αγάπη της και κλείστηκε στην καμέρα της.

Η θλίψη από την άλλη μεριά, με την αγωνία στην ψυχή περιμένε τον άντρα της, ενώ σκεπτόταν πως να τον προδιαθέσει, έτσι που να προλάβει το κακό. Όταν βρέθηκε, όμως, μπροστά του, όταν γύρισε εκείνος δεν τόλμισε να του μιλήσει.

—Τι περιμένεις, θλίψη, και δεν βάζεις να φάμε; της είπε ο άντρας της. Πού είναι η Λούλα;

—Έχει λίγο πονοκέφαλο και πλავίασε... του απάντησε τρέμοντας για το ψέμμα της.

—Ωνάζε την να σηκωθεί, να δει τι της έφερα! Ένα φάρμακο, ένα μετάξι, για τους αρραδώνες της...

Η θλίψη έτρεξε στην καμέρα της Λούλας.

Μα την ίδια στιγμή μία σπαρταχική κραυγή βγήκε από το στήθος της. Η Λούλα ήταν ελπιωμένη στο πάτωμα αναίσθητη κι' έληξε στο αίμα. Είχε κόψει τις φλέβες των χεριών της. Λύγισαν τότε τα πόδια της θλίψης κι' έπεσε πάνω στο νεκρό κορμί της αγαπημένης της κόρης.

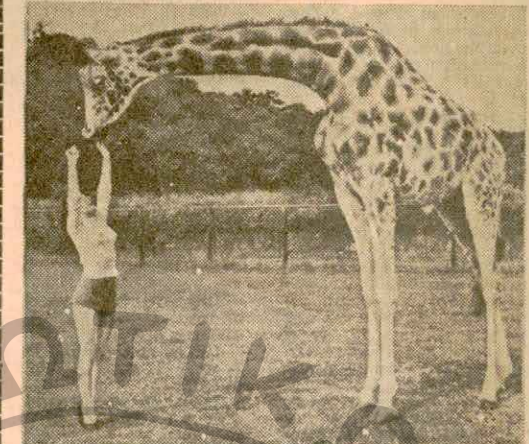
Η άρρωστη καρδιά της σταμάτησε για πάντα κι' η δυστυχισμένη άφησε πάνω στα χείλη της κόρης της την τελευταία της πνοή.

ΜΙΡΑΝΤΑ



ΕΝΑ ΝΕΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΦΙΛΜ

Η Καλή Καλό και ο Κώστας Μανιατάκης είναι δυο από τους πρωταγωνιστές του φιλμ «Νύχτες της Αθήνας» που γυρίστηκε έξω ολοκλήρου στην Αίγυπτο. Στη μουσική αυτή κομωδία πρωταγωνιστούν επίσης ο Κούλης Στυλιγκας, ο Κώστας Χατζηχρήστος, η Σοφία Βεράνη, η Μαίρη Νικολαΐδου, ο Γιάννης Ίωαννίδης και άλλοι. Πρόκειται για μία διασκευή του γνωστού θεατρικού έργου του Μεν. Θεοφανίδη «Ραντεβού στο καμπαρέ».



ΖΩΟΛΟΓΙΕΣ

Η χαριτωμένη αυτή φωτογραφία πάρθηκε, από ημερών, στο Ζωολογικό Κήπο του Λονδίνου, τη στιγμή που η Αγγλίδα χορεύτρια ενός θεάτρου του Λονδίνου Τζιούλι Μπριους προσέφερε στην καμπαλαράδα «Τούιγκ», μία λιχουδιά.



ΕΝΑΣ ΑΠΟΓΟΝΟΣ ΤΩΝ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΩΝ

Οι πρόγονοι του εξαιρετικά σπένιου αυτού ερπετού — το θηρία του, είναι Τουανάρια — ζούσαν πριν 50.000.000 χρόνια! Ο μικροσκοπικός αυτός συγγενής του δεινοσαύρου, είναι ο μοναδικός αντιπροσωπεύς της οικογένειάς του, που βρέθηκε ως τώρα στον κόσμο. Πιάστηκε στη Νέα Ζηλανδία και δωρήθηκε στο Πανεπιστήμιο του Ουέλλινγκτον.



ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΡΕΚΟΡ ΚΑΙ ΝΕΑ ΑΣΤΕΡΙΑ ΣΤΟ ΚΟΛΥΜΠΙ

Ο Αυστραλός εφημέριος Τζών Χένρικς κατέρριψε το ρεκόρ του κόσμου στις 110 γυράδες κρόουλ με 57'' 2.

Τρίτωνες και Μηρηίδες του διεθνούς όγρου στίβου άποσύρθηκαν στα χειμερινά καταφύγια τους για να προετοιμαστούν την άνοιξη στην κολυμβητική εξόρμησή τους. Το 1953 έπεται καν καταρρώματα θαυμαστά και έληξε να ξεκουραστούν. Ο 17ετής Αυστραλός Τζών Χένρικς σημείωσε νέο ρεκόρ 57'' 2 στο κρόουλ 110 γυράδων, που ίσως γίνει με 56'' 9 στα 100 μέτρα σε κολυμβητήριο 50 μέτρων.

Ο εξαίρετος Ούγγρος Γκυόργκι Τούμπεκ, με το στυλ απα. πινιόν-δελφινιού, σημείωσε το νέο παγκόσμιο ρεκόρ των 100 μ. με 1' 04'' 3 και ανέπληρωσε 1' 03'' 6.

Απ' τις κολυμβήτριες η Ούγγρα Εύα Σικελό πέτυχε παγκόσμιο ρεκόρ στο μικτό κολύμπι 4X100 μ. (πρόσθιο, ύπτιο, πεταλούδα, κρόουλ) με 5' 50'' 4. Η Αυστραλέζα Τζού Νταϊνίς κατέρριψε το παγκόσμιο ρεκόρ των 1609 μ. σε 21' 51'' 6.

Το Πανεπιστήμιο του Γέιλ στη σκυταλοδρομία 4X200 γ. έλευθερα είχε νέο παγκόσμιο ρεκόρ με 7' 39'' 9, όπως και στα 4X100 γ. μικτή με 3' 57'' 1. Η εθνική ομάδα της Ρωσίας κατέρριψε το παγκόσμιο ρεκόρ στα 4X100 μ. μικτή με 4' 24'' 8.

Νέα παγκόσμια ρεκόρ σημείωσαν: Ουγκάνα (Α.μ.) στις 100 γ. ύπτιο με 56'' 1. Μποζόν (Γαλ.) στα 200 μ. ύπτιο με 2' 18'' 3. Μπρόκ (Σουηδ.) στις 100 γ. πρόσθια με 1' 04'' 3. Μινάσκη (Ρ.) στα 100 μ. πρόσθια 1' 11'' 2. Γκλάι (Δαν.) στα 200 μ. πρόσθια 2' 37'' 4 και στις 220 γ. πόσθια 2' 38'' 8. Κέτσερ (Ούγγ.) στην 4X100 μικτή 5' 32'' 1. Η Ούγγρα Γκένγκε 10' 42'' 4 στα 800 μ. έλ. το κολλέγιο Λαφαγιέτ (Α.μ.) στα 4X100 μ. μικτή γυν. 4' 03'' 5. Η εθνική Ούγγαρίας (γυν.) 5' 10'' 8

100 γυράδες ύπτιο: Όνι-ακάου (Α.μ.) 56'' 1. 1953 (25 μέτρα).
100 μέτρια ύπτιο: Μποζόν (Γαλ.) 1' 03'' 3. 1952 (25 γυράδες).
150 γυράδες ύπτιο: Στάκ (Α.μ.) 1' 29.9. 1949 (25 μέτρα).
200 μέτρα ύπτιο: Μποζόν (Γαλ.) 2' 18'' 3. 1953 (25 μέτρα).
100 γυράδες πρόσθια: Μπρόκ (Σουηδ.) 1' 04'' 3. 1953 (25 μέτρα).
100 μέτρα πρόσθια: Μινάσκη (Ρωσ.) 1' 11'' 2. 1953 (25 μέτρα).
220 γυράδες πρόσθια: Γκλάι (Δαν.) 2' 38'' 8. 1953 (25 μέτρα).
200 μέτρα πρόσθια: Γκλάι (Δαν.) 2' 37'' 4. 1953 (25 μέτρα).

4X100 μέτρα έλευθερα: Γέιλ (Α.μ. Παν.) 3' 21'' 6. 1951 (25 γυράδες).
4X200 μ. έλευθερα: Γέιλ (Α.μ.) 8' 29'' 4. 1952 (25 μέτρα).
4X100 μ. έλευθερα: Γ.Ε. θνική Όμας Ουνγαρίας, 4' 24'' 4. 1952 (50 μ.).
Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Ο Διεθνής ΧΗΜΙΒΟΛ

στην 4X100 μ. μικτή.

Η ΦΙΝΑ, η Δ.Κ. Όμοσπον. δια κοινοποίησε τον παρακάτω επίσημο πίνακα όλων των ρεκόρ του κόσμου, που έχουν αναγνωρισθεί ως την 1η Σεπτεμβρίου 1953. Από τότε δημιουργήθηκαν και άλλα, αλλά δεν αναγνωρίστηκαν ακόμη.

Ανδρών

100 γυράδες έλευθερα: Α. Ορντ (Α.μ.) 49'' 7. 1944 σε κολυμβητήριο 25 γυράδων.

100 μέτρα έλευθερα: Α. Ορντ (Α.μ.) 55'' 4. 1948 (25 μ.).

200 μ. έλευθερα: Μάρσαλ (Αυστρ.) 2' 04'' 6. 1950 (25 γυράδες).

220 γυράδες έλευθερα: Μάρσαλ (Αυστρ.) 2' 05'' 5. 1950 (25 γυράδες).

400 μέτρα έλευθερα: Μάρσαλ (Αυστρ.) 4' 26'' 9. 1951 (25 γυράδες).

440 γυράδες έλευθερα: Μάρσαλ (Αυστρ.) 4' 28'' 4. 1951 (25 γυράδες).

500 γυράδες έλευθερα: Μάρσαλ (Αυστρ.) 5' 12. 1950 (25 γυράδες).

500 μ. έλευθερα: Μάρσαλ (Αυστρ.) 5' 43'' 7. 1951 (25 γυράδες).

800 μέτρα έλευθερα: Φουρουκάτ (Ιαπωνία) 9' 35'' 5. 1949 (50 μέτρα).

880 γυράδες έλευθερα: Μάρσαλ (Αυστρ.) 9' 37'' 5. 1950 (25 γυράδες).

1500 μέτρα έλευθερα: Φουρουκάτ (Ιαπωνία) 18' 19'' 1949 (50 μέτρα).

1780 γυράδες (1609 μ.) έλευθερα: Μάρσαλ (Αυστ.) 19' 49'' 4. 1950 (25 γυράδες).

★

100 γυράδες ύπτιο: Όνι-ακάου (Α.μ.) 56'' 1. 1953 (25 μέτρα).

100 μέτρια ύπτιο: Μποζόν (Γαλ.) 1' 03'' 3. 1952 (25 γυράδες).

150 γυράδες ύπτιο: Στάκ (Α.μ.) 1' 29.9. 1949 (25 μέτρα).

200 μέτρα ύπτιο: Μποζόν (Γαλ.) 2' 18'' 3. 1953 (25 μέτρα).

100 γυράδες πρόσθια: Μπρόκ (Σουηδ.) 1' 04'' 3. 1953 (25 μέτρα).

100 μέτρα πρόσθια: Μινάσκη (Ρωσ.) 1' 11'' 2. 1953 (25 μέτρα).

220 γυράδες πρόσθια: Γκλάι (Δαν.) 2' 38'' 8. 1953 (25 μέτρα).

200 μέτρα πρόσθια: Γκλάι (Δαν.) 2' 37'' 4. 1953 (25 μέτρα).

★

4X100 μέτρα έλευθερα: Γέιλ (Α.μ. Παν.) 3' 21'' 6. 1951 (25 γυράδες).

4X200 μ. έλευθερα: Γέιλ (Α.μ.) 8' 29'' 4. 1952 (25 μέτρα).

4X100 μ. έλευθερα: Γ.Ε. θνική Όμας Ουνγαρίας, 4' 24'' 4. 1952 (50 μ.).

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

μέτρα.

100 μέτρα παπιδόν: Τούμπεκ (Ούγγρ.) 1' 04'' 3. 1953 (33, 33 μ.).

200 μέτρα παπιδόν: Κλάιν (Γερμ.) 2' 27'' 3. 1951 (25 μέτρα).

4X100 μέτρα μικτή τεσσάρων κολυμβητών: Κίτσερ (Ούγγρ.) 5' 32'' 1. 1953 (50 μέτρα).

Εχουν κολυμπήσει χωρίς να αναγνωρισθούν επιδόσεις επίσημες: 100 γυράδες (παπιδόν) 58'' 5 και 200 γυράδες παπιδόν 2' 29''.

Γυναικών

100 μ. έλ.: Άντερσεν (Δαν.) 58'' 2. 1949 (25 μ.).

100 μ. έλευθερα: Ντέν Ούντεν (Ολλανδ.) 1' 04'' 6. 1936 (25 μ.).

200 μ. έλευθερα: Χόγνερ (Δαν.) 2' 21'' 7. 1938 (25 μ.).

220 γυράδες έλευθερα: Χόγνερ (Δαν.) 2' 22'' 6. 1939 (25 μ.).

400 μ. έλευθερα: Χόγνερ (Δαν.) 5' 00'' 1. 1940 (25 μ.).

440 γ. έλ.: Κέοτις (Α.μ.) 5' 07'' 9. 1947 (25 μ.).

500 γ. έλ.: Χόγνερ (Δ.) 5' 53'' 1942 (25 μ.).

500 μ. έλευθερα: Χόγνερ (Δαν.) 6' 27'' 4. 1940 (50 μ.).

800 μ. έλευθερα: Γκένγκε (Ούγγρ.) 10' 42'' 4. 1953 (50 μ.).

880 γυράδες έλευθερα: Χόγνερ (Δαν.) 11' 08'' 6. 1944 (50 γυράδες).

1500 μ. έλευθερα: Κέοτις (Αμερ.) 20' 57'' 1941 (50 μ.).

1760 γυράδες έλευθερα: Νταϊνίς (Αυστ.) 22' 51'' 6. 1953 (55 γυράδες).

100 γ. ύπτιο: Βιλέμα (Ολλ.) 1' 04'' 6. 1950 (25 μ.).

100 μ. ύπτιο: Κόρ Κέντ (Ολλ.) 1' 10'' 9. 1939 (25 μ.).

100 γυράδες πρόσθια: Βλντ (Ολλ.) 1' 09'' 2. 1947 (25 γυράδες).

100 μέτρα πρόσθια: Βλντ (Ολλ.) 1' 18'' 2. 1947 (25 μ.).

200 γυράδες πρόσθια: Νόβακ (Ούγγρ.) 2' 34'' 1950 (25 μέτρα).

200 μ. πρ.: Νόβακ (Ούγγρ.) 2' 48'' 5. 1951 (25 μ.).

150 γυράδες ύπτιο: Βιλέμα (Ολλ.) 1' 40'' 4. 1951 (25 μ.).

200 μέτρα ύπτιο: Βιλέμα (Ολλ.) 2' 35'' 3. 1950 (25 μ.).

100 μέτρα παπιδόν: Σέκελυ (Ούγγρ.) 1' 16'' 9. 1951 (25 μ.).

★

4X100 μέτρα έλευθερα: Γέιλ (Α.μ. Παν.) 3' 21'' 6. 1951 (25 γυράδες).

4X200 μ. έλευθερα: Γέιλ (Α.μ.) 8' 29'' 4. 1952 (25 μέτρα).

4X100 μ. έλευθερα: Γ.Ε. θνική Όμας Ουνγαρίας, 4' 24'' 4. 1952 (50 μ.).

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

Συλλαβικό ρεμέελε

1) ΚΑΤΑΚΑΘΙ. 2) ΑΝΑΚΑΤΑ. 3) ΠΑΓΟΒΟΥΝΑ. 4) ΚΑΛΙΓΟΥΛΑΣ. 5) ΚΑΡΑΚΟΛΙ. 6) ΒΟΥΒΑΜΑΡΑ. 7) ΓΟΥΝΑΡΙ. ΚΑ. 8) ΚΟΛΛΙΝΑ. 9) ΜΑΝΙΒΕΛΛΑ.

Η μεταφορά του καφέ

Μέσα σε μία ώρα ο καφένας από τους 16 πρώτους εργάτες μεταφέρει 8 σάκκους. Άρα οι 16 μαζί μεταφέρουν 128 σάκκους. Μέσα στο ίδιο χρονικό διάστημα οι 20 άλλοι μεταφέρουν 120 σάκκους. Όλοι μαζί δηλαδή μεταφέρουν μέσα σε μία ώρα 248 σάκκους. Για να μεταφέρουν, λοιπόν, τους 744, θα χρειαστούν 744 : 248 = 3 ώρες.

Η τέταρτη λέξη

1) Αίτια (το τέταρτο ηφαίστειο της Ι. ταλίας). 2) Μάρκος (ο τέταρτος Εωαγγελιστής). 3) Γαλλία (η τέταρτη μεγάλη δύναμις). 4) Άθως και 5) Σερβία (η τέταρτη χώρα που συνορεύει με την Ελλάδα).

Κρυπτογραφικό

Ηπειρος, Πόρος, Έπος, Ίσπη, Ρήσις, Όρος, Σείριος.

Μαγικό γράμμα

Με το γράμμα Ν: Κράνος, Νέρον, Ίον, Φανός, Έάν, Ρητόν, Δίνη, Όνος, Νάνος, Μένος.

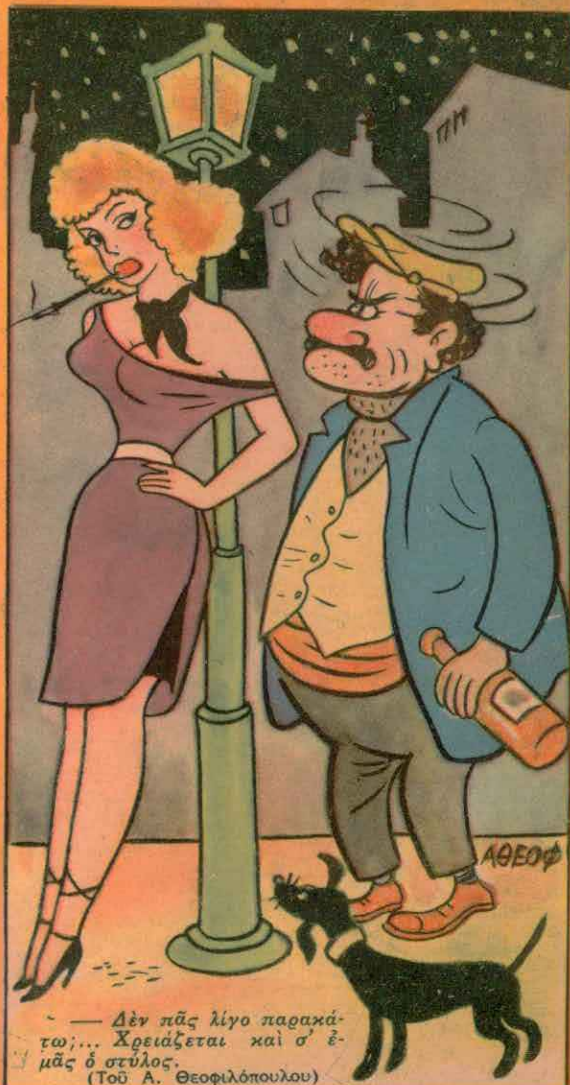
Έρωτικές

1) Περισσότερο. Η ακουριά ζυγίζει το διπλάσιο από το σίδερο που την προκαλεί. 2) Ναι. Άπεθείχη ότι τα ψάρια που βρίσκονται μέσα σε γυάλινα δοχεία και ταξιθεύουν με πλοία προσβάλλονται από ναυτία. 3) Το βουβαριδικό «Β29» που έχει μηχανή ισχύος 8.800 ίππων. 4) Τον Γουαμά που ήταν κι αυτός δραματικός ποιητής. 5) Όχι. Πέθανε σε ηλικία 39 χρόνων. 6) Σωστό. μπορεί να φτάσει και τα 110 χιλιόμετρα.

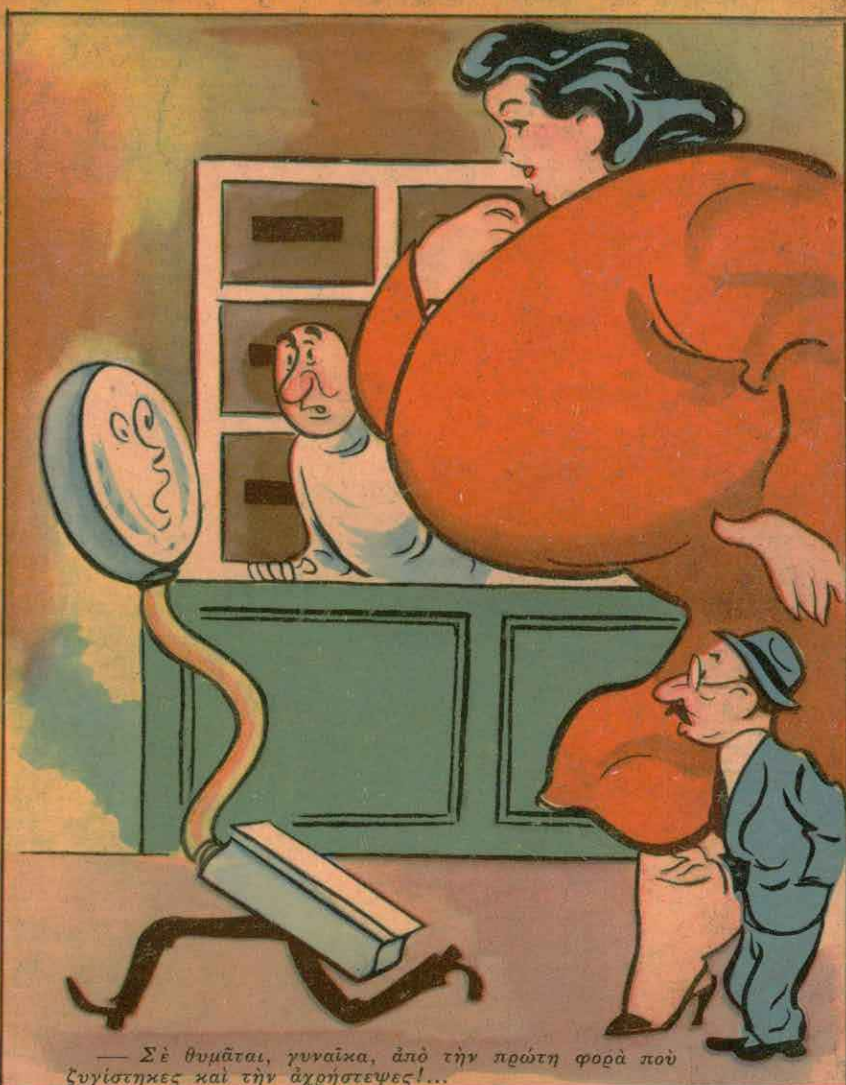
Διπλό κεφάλι

Ρώμη (Ριον - Ών - Μόνος - Η. χρος).

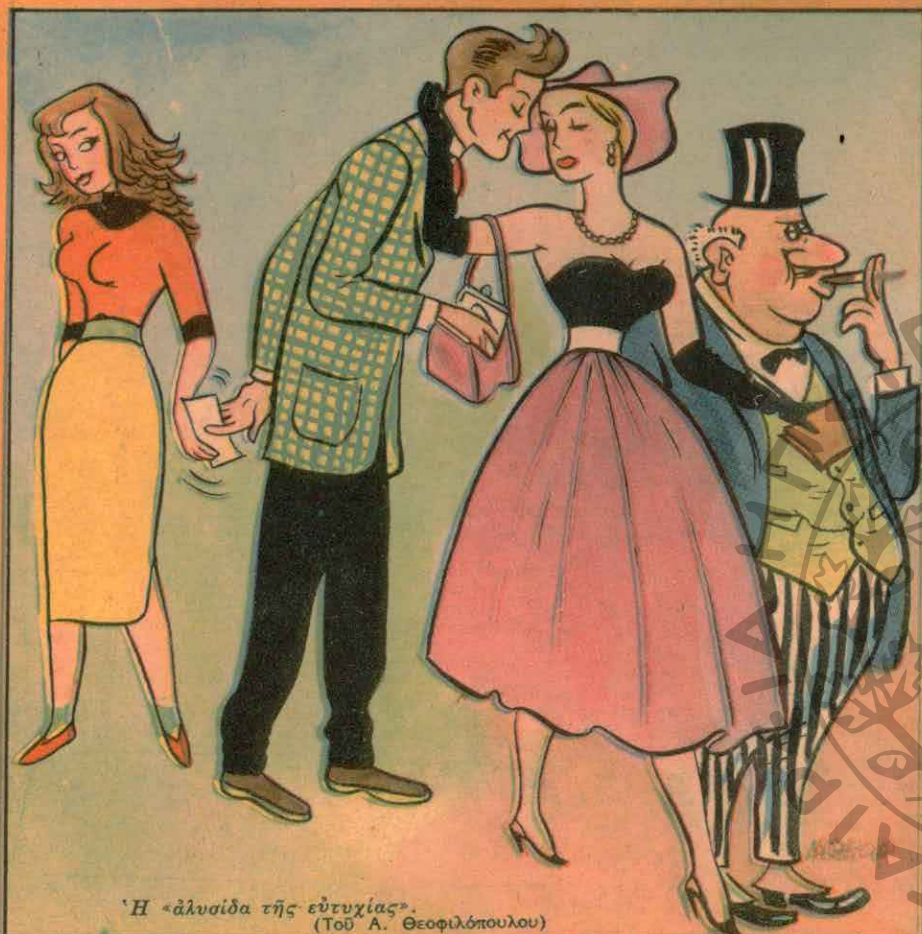
Μωσαϊκόν Κρήτη.



— Δεν πᾶς λίγο παρακάτω;... Χρειάζεται και σ' ἐμᾶς ὁ στύλος.
(Τοῦ Α. Θεοφιλόπουλου)



— Σὲ θυμᾶται, γυναῖκα, ἀπὸ τὴν πρώτη φορά πὺν ζυγίστηκες καὶ τὴν ἀχρήστεψες!...



Ἡ «ἀλυσίδα τῆς εὐτυχίας».
(Τοῦ Α. Θεοφιλόπουλου)



— Δὲν εἶνε καὶ τόσο σοδαροὺς θεαποινίς. Ἀσφαλῶς θάχετε βελόνα καὶ κλωσὴ στὸ σπίτι σας!...